

Có cần lấy chồng không

Contents

Có cần lấy chồng không	1
1. Chương 01- 02	2
2. Chương 03- 04	13
3. Chương 05- 06	20
4. Chương 07- 08	29
5. Chương 09- 10	36
6. Chương 11- 12	46
7. Chương 13- 14	54
8. Chương 15- 16	60
9. Chương 17- 18	67
10. Chương 19- 20	95
11. Chương 21- 22	106
12. Chương 23- 24	119
13. Chương 25- 26	140
14. Chương 27- 28	165
15. Chương 29	192
16. Chương 30	200
17. Chương 31-32	204
18. Chương 33-34	223
19. Chương 35-36	233
20. Chương 37-38	250
21. Chương 39-40 (Kết)	260

Có cần lấy chồng không

Giới thiệu

Trước kia cứ nhắc đến việc gả chồng, Đỗ Lôi Ty chắc chắn sẽ hoảng sợ mà trốn tránh. Lấy chồng có

1. Chương 01- 02

MỞ ĐẦU: CẦU HÔN

Durex (phiên âm: du lei si): nhãn hiệu bao cao su nổi tiếng thế giới, có hơn 150 quốc gia tiêu thụ, đồng thời chiếm vị trí đầu bảng trong hơn bốn mươi thị trường chung, Durex chiếm 40% trong thị trường hơn bốn tỷ của bao cao su, là nhãn hiệu hàng đầu về bao cao su của thế giới.

Gió nhẹ nắng đẹp, chim hót hoa thơm.

Đỗ Lôi Ty vẽ mặt thê thảm đi trên phố.

Nguyên nhân khiến bạn Đỗ Lôi Ty buồn rầu như thế là do ba việc.

Thứ nhất là, bạn trai đã quen nhau ba tháng, Trịnh Húc Húc, đột ngột đề nghị chia tay, bởi vì anh ta không còn chịu đựng nổi việc mỗi lần dẫn cô đi gặp bạn bè đều phải giới thiệu là: Đây là bạn gái tôi, Đỗ Lôi Ty. Điều đó khiến anh ta cảm giác bản thân giống nhân viên tiếp thị bao cao su. (Đỗ Lôi Ty = du lei si, có âm đọc giống với phiên âm của nhãn hiệu bao cao su Durex)

Thứ hai là, chỉ ba tiếng đồng hồ trước đó, cô đã bị tòa soạn báo nhỏ – nơi cô làm việc ba năm trời – đuổi việc, nguyên do là khủng hoảng tiền tệ, tòa soạn phải cắt giảm nhân lực, mà sếp mới của tòa soạn vừa nhìn thấy tên cô đã cho rằng cái tên này quá tầm thường, thô tục, làm ô nhiễm văn hóa kinh doanh theo hướng tích cực của tòa soạn, đồng thời bất lợi cho sự hài hòa của xã hội. Thế là bạn Đỗ Lôi Ty đã bị sếp “hài hòa” một cách đầy bất hạnh.

Nguyên nhân thứ ba là, khi cô ôm thùng giấy chuẩn bị cuốn gói về nhà, thì ngân hàng bỗng gọi điện đến, bảo thẻ tín dụng của cô tháng này đã thấu chi nghiêm trọng, không thể tiếp tục sử dụng được nữa, bắt buộc phải trả sạch nợ trong vòng một tháng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự đánh giá về “tín dụng” cá nhân sau này của cô.

Trong vòng một ngày mà Đỗ Lôi Ty từ một cô phóng viên thành phố có bạn trai, có công việc, có thẻ tín dụng đã thoát biến thành một kẻ thất nghiệp “ba không”: không bạn trai, không công việc, không tiền bạc. Hoàn cảnh ấy thực sự không chỉ thê thảm bình thường, sự thất vọng hụt hẫng lúc này của cô không thể hình dung được bằng từ ngữ nữa.

Nhưng vận rủi của ngày hôm ấy dường như chưa hết, cũng đúng lúc cô đang thất thần đi trên đường, bỗng nhiên một chiếc xe đạp lướt qua bên cạnh, gần như đi sát vào cô rồi nhanh chóng lao đi mất hút.

Đỗ Lôi Ty nhìn theo chiếc xe đạp lao như tên bắn ấy, than thở: thời buổi này mà cả xe đạp cũng đạt được vận tốc 70 km/h nhỉ!

Bỗng dưng sau lưng có một ông già bước lên, vỗ vai cô: “Cô bé, túi của cô bị cướp rồi!”

Lúc đó cô mới bàng hoàng nhận ra, chiếc túi nhái hãng Gucci mà nửa năm trước cô mua mất ba mươi tệ đã không cánh mà bay! (một nhân dân tệ tương đương 3.300 VND, ba mươi tệ khoảng 100.000 VND)

Túi như thế mà cũng bị cướp, chẳng trách đến bây giờ công cụ gây án vẫn là xe đạp rách ấy!

Bạn Đỗ Lôi Ty bỗng rất thông cảm với anh chàng phi xe cướp túi của cô, có thể tưởng tượng ra, khi tên cướp ấy mở chiếc túi mà chỉ cần kéo khóa kéo đã muốn rách toạc ra, nhìn thấy cái điện thoại Nokia đã dùng năm năm mà ngay cả gửi MMS cũng không được, và cả một miếng băng vệ sinh Hộ Thư Bảo bị giấu kỹ đến nỗi méo mó, thì sẽ có phản ứng thế nào, chắc tức đến nỗi đạp cả xe đạp ấy nhỉ?

Nhưng cô không đau lòng cho tên cướp quá lâu, vì cô nhanh chóng nhận ra, miếng băng vệ sinh cô đang sử dụng đã không chịu xiết dòng chảy kịch liệt trong người, sắp đình công rồi. Mà hôm nay cô lại cứ mặc một chiếc váy trắng mới chết chứ.

Đỗ Lôi Ty bỗng dưng muốn khóc quá, một người làm sao có thể đen đủi đến mức này cơ chứ? Bình thường cô cũng đâu giẫm đạp hoa cỏ lung tung, ngay cả gián trong nhà mà còn không nỡ đạp chết con nào thì làm sao lại gặp phải chuyện này?

Thế là, cô quyết định đi đường tắt để về nhà với tốc độ nhanh nhất, phòng ngừa thảm kịch máu chảy thành sông diễn ra ngay giữa phố.

Cô cố ý chọn một con đường thường ngày không đi, ôm thùng giấy trong tay chuẩn bị chạy thì một người bỗng dưng chặn trước mặt cô.

Không! Nói chính xác hơn là, người này đang quỳ trước mặt cô.

Quỳ bằng một gối!

“Xin em hãy lấy tôi!”

Không cho cô phản ứng, một vật lấp lánh sáng, rất rực rỡ đã xuất hiện trước mặt.

Một viên kim cương rất to, chỉ ít cũng mười cara.

Bạn Đỗ Lôi Ty cả đời chỉ mang nhẫn bạc đã hoàn toàn đứng hình!

Lúc này trong đầu cô chỉ có một suy nghĩ: Mình quá tốt bụng nên đã gặp được người mẫu trên tivi thật rồi!

Trong tivi chẳng đều diễn thế sao, một vị khách mời nào đó tham gia tiết mục XX, đài truyền hình bảo anh ấy tùy thời cơ mà chọn một người qua đường để làm quen, thực ra thì đã có máy quay phim nấp một góc quay trộm rồi!

Nghĩ đến máy quay phim, Đỗ Lôi Ty bỗng căng thẳng.

Lỡ như cô gặp “hồng thủy trào dâng”, há chẳng phải toàn quốc đều thấy hay sao? Mất mặt quá!

Đúng lúc cô đang đau khổ vô cùng thì người quỳ trước mặt cô đã không còn nhẫn nại, cố ý ho một lúc.

Tiếng ho ấy đã khiến ánh mắt Đỗ Lôi Ty dời từ viên kim cương to tướng rực rỡ sang chủ nhân của chiếc nhẫn ấy, sau đó cô lại đứng hình tập hai, không! Mà là thẳng thốt!

Người đàn ông này có phải là quá đẹp hay không?

Làn da nâu khỏe mạnh, dưới hàng lông mày rất đẹp là đôi mắt hai tròng đen trắng rõ ràng, khóe mắt hơi sâu, sống mũi thẳng toát ra vẻ ngạo nghễ, đôi môi mỏng đang mím chặt, đẹp trai mà lại rất tao nhã, có một chút cảm giác là “con lai”. Lúc ấy, đôi mắt đẹp đó đang nhìn cô không chớp.

Trước khi đều nhìn thấy những anh chàng đẹp trai trên tivi, bỗng một người bằng xương bằng thịt nhảy ra trước mặt, Đỗ Lôi Ty thoáng chốc không thể nào động đậy được.

Quả nhiên là người mẫu của đài truyền hình thật! Người bình thường làm gì lại được đẹp như thế! Hơn nữa, gương mặt người này trông có vẻ quen, lẽ nào là một ngôi sao nào đó?

Lúc này nội tâm cô giằng co dữ dội, rốt cuộc có nên đón nhận lời cầu hôn giả này không? Nếu nhận rồi thì dù sao đạo cụ mà đài truyền hình dùng chỉ là đồ giả, xem như nể mặt anh đẹp trai này để anh ấy nở mày nở mặt trên tivi. Nhưng nếu không nhận thì với khí thế quỳ gối bấy giờ của anh ấy thì rất nhanh sẽ có một đám đông không rõ chân tướng ùn ùn kéo đến, lúc đó cô không chỉ không đi được mà rất có khả năng sẽ đổ máu nữa.

Đỗ Lôi Ty hạ quyết tâm, nhận lấy từ tay anh đẹp trai, nói đúng ra là cướp lấy chiếc nhẫn kim cương rồi chạy về hướng nhà mình.

“Khoan đã!” Một cánh tay mạnh mẽ đã túm chặt lấy tay cô.

“Em tên gì?”

Ồ! Anh chàng người mẫu này thật chuyên nghiệp, ngay cả tên người qua đường mà cũng hỏi, Đỗ Lôi Ty trả lời nhanh: “Em là Đỗ Lôi Lôi.” Đó là câu trả lời của cô khi người lạ hỏi tên, ai mà muốn nói với những người sau này mình không còn gặp lại rằng mình tên Đỗ Lôi Ty chứ? Dùng câu của Trịnh Húc Húc chính là: Tôi có phải là nhân viên tiếp thị bao cao su đâu!

Anh đẹp trai trầm tư một lúc: “Điện thoại?”

Điện thoại cũng cần, chẳng lẽ đài truyền hình còn đòi tiến hành tiết mục viếng thăm? Không đến nỗi biến thái thế chứ?

Nhưng anh đẹp trai này có vẻ rất hung dữ, hình như đã quyết tâm nên nếu cô không chịu nói thì sẽ không buông tha.

Đỗ Lôi Ty có thể cảm nhận rõ ràng, nên quyết định nói ra.

Cô nói một tràng: “Số di động của em là: 136xxxxxxx.”

Sau đó, nhân lúc anh chàng đẹp trai buông tay? Thế thì, Đỗ Lôi Ty lao vọt đi như hỏa tiễn, với tốc độ nhanh nhất, mất hút trong biển người mênh mông.

Cũng lúc đó, bóng dáng cao to khỏe mạnh kia vẫn đứng sững tại chỗ, ngẩn ngơ nhìn theo hướng Đỗ Lôi Ty biến mất. Một lúc sau, ánh mắt anh hồi phục lại sự trầm tĩnh thường ngày, khóe môi bất giác nhướn lên.

Đỗ Lôi Ty chạy như bay về nhà, nhanh chóng giải quyết vấn đề cá nhân xong, cô nấu một bát mì.

Lúc nấu, cô cứ dờ dẩn nhìn bát mì. Sau này ít nhất là trước khi tìm được công việc, cơ bản cô phải đánh bạn với thứ này sao? Nếu biết sớm là thế thì hôm trước trong siêu thị khuyến mãi mì gói, mua hai túi tặng một túi, cô nên mua nhiều hơn mới phải.

Khi cô đang hối hận vô cùng thì chuông cửa bỗng reo vang.

Đỗ Lôi Ty bước ra mở cửa, thấy bà chủ nhà đang cười híp mắt đứng đó.

Tâm lý của cô thế nào? Trong thoáng chốc, nụ cười vô cùng hòa nhã hiện lên chỉ xuất hiện khi bà chủ đến thu tiền thuê nhà đã nở trên gương mặt cô.

“Tiểu Đỗ à, ăn cơm chưa?”

“Đang ăn ạ...” Đỗ Lôi Ty có vẻ lúng túng.

“Ôi chao, sao cháu lại nấu mì ăn? Mì gói có chất dinh dưỡng gì đâu, sau này nếu không nấu cơm thì đến nhà dì ăn cơm, dù sao nhà dì cũng phải nấu mà.” Bà chủ cười rất dịu dàng.

Đỗ Lôi Ty vội vàng lắc đầu, vì cô biết tiền cơm nhất định sẽ bị tính thêm vào tiền nhà.

Hàn huyền vài câu, cuối cùng bà chủ quyết định vào vấn đề chính: “Tiểu Đỗ, tiền thuê nhà quý sau...”

“Tiền thuê có thể cho cháu dời lại mấy hôm sau đưa được không ạ? Mấy hôm nay cháu đang túng...”

Sắc mặt bà chủ vụt thay đổi, Đỗ Lôi Ty bỗng thở gấp.

Một lúc sau, bà ta lại phục hồi vẻ quý phái đoan trang ban nãy: “Không sao không sao, nếu giờ cháu đang túng thì trả chậm một tí cũng được.”

Đỗ Lôi Ty thở phào.

“Ba ngày nhé, ba ngày sau dì đến lấy được không?”

Vừa thở phào xong đã lại thở gấp, ba ngày? Ba ngày làm sao đủ! Nhưng nhìn nụ cười có chứa dao của bà chủ, Đỗ Lôi Ty đành gật đầu hứa hẹn, “Vâng, lúc đó cháu sẽ đưa cho dì.”

Bà chủ cười khà khà bỏ đi, lúc đóng cửa, Đỗ Lôi Ty thấy đầu mình như to hẵn ra.

Vốn dĩ, dựa vào đồng lương ít ỏi tại tòa soạn, cô vẫn có thể miễn cưỡng sống qua ngày, bây giờ mất việc, tiền nợ trong thẻ phải trả gấp, nếu lại phải trả cả tiền thuê nhà quý sau, e rằng đến mì gói cũng không có mà ăn mất.

Mãi cho đến lúc đi ngủ, Đỗ Lôi Ty đều suy nghĩ đến vấn đề tiền bạc, cô lăn lộn mãi trên giường, suy nghĩ xem phải giải quyết khủng hoảng tiền tệ cá nhân thế nào. Nghĩ mãi rồi cô bắt giấc lại mơ mộng rằng, nếu lúc này trên trời bỗng làm rơi tiền xuống thì hay biết mấy nhỉ?

Đúng lúc đó, một thứ bỗng lóe lên trong đầu cô.

Cô nhớ đến người đàn ông hôm nay cô gặp trên đường, cái thứ lấp lánh sáng trong tay anh đã khơi dậy khao khát tiền bạc được chôn giấu sâu trong lòng của bạn Đỗ Lôi Ty.

Nếu viên kim cương đó là thật thì tốt biết bao!

Nghĩ mãi nghĩ mãi, cảm thấy vô số viên kim cương đang bay lượn trước mặt cô, bay là bay...

Bay mãi bay mãi, cô ngủ thiếp đi.

CHƯƠNG 1: KẾT HÔN CHỚP NHOÁNG

Đến khi Đỗ Lôi Ty tỉnh dậy thì tiếng chuông báo thức đang réo inh ỏi, cô đầu tóc rũ rượi chui ra khỏi chăn, tiện tay bấm tắt đồng hồ báo thức A đặt trên đầu giường, rồi lại bấm tắt đồng hồ B trên tủ đầu giường, tiếp đó lại lăn từ giường xuống đất, để hỏng cả đồng hồ C đặt ngay bên dưới.

Lúc ấy cô đã tỉnh dậy, luống cuống bò dậy lao vào phòng tắm thay bằng vệ sinh, sau đó đánh răng rửa mặt chải tóc thay quần áo, sau đó lại lơ đãng định xách túi ra khỏi cửa, rồi cô bỗng nhớ ra – túi đã mất.

Lúc đó cô mới nhớ ra, hôm qua túi đã bị băng đảng xe bay cướp mất, thế là cô lại nhớ luôn cả chuyện hôm qua bị sếp đuổi việc cho xã hội hài hòa, còn cả chuyện Trịnh Húc Húc đá cô, rồi thể tín dụng, rồi tiền nhà.

Tâm trạng Đỗ Lôi Ty lại rơi xuống vực sâu lần nữa.

Sao con người tỉnh dậy lại có nhiều chuyện phiền phức thế này? Cô cởi áo khoác, ủ rũ ngã xuống giường.

Thôi cứ ngủ một giấc no say đi!

Đúng vào lúc cô đang định ngủ tiếp thì tiếng chuông cửa bỗng reo vang liên tục không ngừng, Đỗ Lôi Ty vốn không định quan tâm, ai ngờ nó cứ réo mãi, không hề có hiện tượng sẽ ngừng lại. Thế là cô đành lồm cồm bò dậy, vác cặp mắt gấu trúc, tinh thần bất hảo ra mở cửa.

“Ai đó...”

Cô chưa nói dứt câu thì đã đứng hình bởi cảnh tượng trước mắt, chỉ thấy trước cửa là một ông chú mặc âu phục, phía sau ông chú còn có hai người đàn ông cao to mặc âu phục đen, thắt cà vạt đen, đeo kính đen, vẻ mặt không chút cảm xúc.

Từ ngữ đầu tiên lóe lên trong đầu Đỗ Lôi Ty là – xã hội đen!

“Các... các người muốn làm gì?” Đỗ Lôi Ty túm chặt cổ áo sơ mi nhàu nát của mình, kinh hoàng nhìn ba người đứng ngoài.

“Xin hỏi cô có phải là tiểu thư Đỗ Lôi Ty không?” Ông chú đứng đầu tỏ vẻ nghiêm túc.

“Phải... không phải...” Cô lắc đầu cắt lẹ.

“Vậy xin hỏi, cô là tiểu thư Đỗ Lôi Ty phải không?”

Lần đầu tiên trong đời lại có người gọi tên cô bằng một vẻ trân trọng như thế, Đỗ Lôi Ty cảm thấy rất thần kỳ.

“Cũng không phải, các... các người tìm nhầm người rồi...”

“Thế thì, xin hỏi cô họ Đỗ phải không?”

“Không phải, tôi cũng không phải họ Đỗ!” Nói xong, cô định đóng cửa lại với tốc độ nhanh nhất.

Và đúng lúc đó, bà chủ nhà bỗng bước ra từ phòng đối diện, gọi một tiếng rất nhiệt tình: “Tiểu Đỗ à!”

Vẻ mặt Đỗ Lôi Ty như hóa đá.

“Đỗ tiểu thư, xin cô đi cùng chúng tôi một chuyến!” Ông chú đưa tay làm tư thế mời.

“Tôi không đi! Các người đã tìm lầm người rồi!” Đỗ Lôi Ty nhanh chóng đóng cửa.

Trong tích tắc cô đóng cửa lại, bốn cánh tay đã chặn lấy, hai gã đàn ông kính đen đứng trước mặt cô, với cùng một bước chân và cùng nói: “Đỗ tiểu thư, mời!”

Lần này, cô toi thật rồi.

Đỗ Lôi Ty bị hai gã đàn ông lực lưỡng đi cặp hai bên trái phải ra ngoài, ông chú nghiêm túc đi phía trước, lúc ngang qua cổng tiểu khu thì vừa khéo bị bảo vệ tiểu khu nhìn thấy.

“Ôi! Tiểu Đỗ, em đang đóng phim cảnh sát bắt cướp đấy à?” Đối với ông anh bảo vệ, với gia đình, tương mạo và dáng người của Đỗ Lôi Ty thì có đánh chết cũng không thể bị xã hội đen nhầm trúng.

Đối với sự chào hỏi quá ư nhiệt tình của ông anh bảo vệ, Đỗ Lôi Ty bỗng dưng muốn gào khóc thật to, cô đang chọc giận ai thế này? Nằm lì ở nhà mà cũng đụng đến xã hội đen, chẳng lẽ túi đựng mì gói mà cô ném đã làm nghẹn chết con chó của đại ca xã hội đen sao? Nhưng nghĩ lại thì, chó mà đại ca xã hội đen nuôi cũng sẽ không lục tìm thức ăn trong thùng rác chứ? Cô rất nghiêm túc buộc kỹ túi rác lại mà.

Đang nghĩ ngợi lung tung thì ông chú nghiêm túc đi phía trước bỗng dừng lại, trước mặt họ là một chiếc xe lộng lẫy rất dài, độ lộng lẫy của chiếc xe này đã đến mức Đỗ Lôi Ty cũng không biết rốt cuộc là nhãn hiệu nào nữa.

Ông chú nghiêm túc đến trước cửa xe, như đang chào hỏi người bên trong, sau đó mở cửa xe, phác cử chỉ mời với Đỗ Lôi Ty đứng bên cạnh.

“Đỗ tiểu thư, Tổng giám đốc đang đợi cô ở trong.”

“Tổng giám đốc?!”

Từ này lọt vào tai Đỗ Lôi Ty cũng tức là “lão đại”, “đại ca”, “rắn hổ mang” vậy. Thế là thần kinh vốn đã căng thẳng của cô nay còn căng thẳng hơn.

“Cái đó... tôi vẫn còn chút chuyện.”

Chưa nói hết, hai gã đàn ông đeo kính đen phía sau đã đẩy nhẹ, dễ dàng đẩy cô vào trong chiếc xe đó.

Vừa vào bên trong, cửa đã đóng “sầm” lại.

Nói thực là, lúc này Đỗ Lôi Ty đã căng thẳng đến mức không cảm nhận thấy mình đang căng thẳng nữa, đầu óc cô chỉ nghĩ đến tiêu đề bài báo sáng mai “Một xác chết nữ vô danh được tìm thấy ở bãi rác, nghi ngờ cái chết có liên quan đến xã hội đen”, hoặc đổi lại là “Đặc tội với xã hội đen dẫn đến cái chết bi thảm, câu chuyện bắt đầu dĩ phải nói ra giữa nữ phóng viên và xã hội đen”, nghe cái này có vẻ kêu hơn.

Khi Đỗ Lôi Ty còn đang suy nghĩ xem lời tựa nào sẽ thu hút người đọc hơn, thì một tiếng ho đã cắt đứt dòng tư duy của cô, cô mới sực nhớ ra, “cái chết bi thảm” kia chính là cô!

Gặp xã hội đen thì phải làm sao đây? Sau khi suy nghĩ qua một loạt những nguy hiểm sẽ đối đầu, Đỗ Lôi Ty hai tay che ngực, tư thế giống một con chim cú, sau đó cầu xin bằng giọng run rẩy: “Đừng giết tôi, đừng giết tôi...”

Người đàn ông ngồi ghế trước cô khước mép co giật liên tục.

“Cô Đỗ.” Anh lịch sự gọi.

“Đừng giết tôi, tôi không có tiền cũng không có sắc, xin anh đừng giết tôi...”

“Cô Đỗ!” Người đàn ông cao giọng.

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty ngừng van nài, run lấy bầy ngược lên nhìn, rồi cô sững sờ.

Đây là lần thứ hai nhìn thấy một anh đẹp trai bằng xương bằng thịt, lần trước là trên đường, lần này là trong xe, mà kỳ kỳ nhất chính là hai người này là một.

Lúc này Đỗ Lôi Ty đã rất băn khoăn, anh không phải là khách mời tiết mục của đài truyền hình sao? Sao đã biến ngay thành đại ca xã hội đen vậy? Rốt cuộc là chuyện gì?

Bỗng dưng, một ánh mắt trầm tĩnh và sắc nhọn phóng đến, lại lần nữa cắt đứt sự suy diễn lung tung của cô.

“Cô Đỗ, đã suy nghĩ kỹ chưa?” Anh đẹp trai lên tiếng, uy nghiêm khác người.

Suy nghĩ gì cơ? Đỗ Lôi Ty trợn đôi mắt vốn đã chẳng mấy to của cô, vẻ mặt hoang mang nhìn đối phương.

Sắc mặt anh đẹp trai sa sầm, chỉ tay ra ngoài cửa sổ.

Đỗ Lôi Ty vừa quay lại, giật mình! Không biết ông chú nghiêm túc kia đã đứng cạnh cô khi nào, đang nhìn cô mà không chút cảm xúc.

“Jason, giải thích cho cô Đỗ biết nguyên nhân tôi đến đây.”

“Vâng! Thưa sếp!” Sau đó ông chú tên Jason đã thay đổi sắc mặt ban nãy, khoa tay múa chân, giọng điệu trầm bổng kể lại cho cô nghe đầu đuôi sự việc.

Chuyện là thế này...

Sếp của ông chú ấy, cũng chính là anh đẹp trai mặt lạnh đang ngồi cạnh Đỗ Lôi Ty, thực ra là Liêm Tuấn – Tổng giám đốc của công ty Liêm Thị, Liêm Tuấn còn trẻ nhưng đã một mình gánh vác cả Liêm Thị, có thể nói là tuổi trẻ tài cao, đẹp trai phong độ, phong lưu phóng khoáng... (xin được tỉnh lược ba ngàn từ...)

Một tháng trước, bà nội đã tám mươi tám tuổi của Tổng giám đốc Liêm bỗng phát bệnh tim, đưa vào cấp cứu, về sau bệnh mãi không khỏi, sức khỏe mỗi lúc một giảm. Nhưng bà lão không yên tâm nằm trên giường tĩnh dưỡng, lo lắng nhất là đứa cháu nội Liêm Tuấn gần ba mươi rồi vẫn chưa chịu lập gia đình.

Do bà lão ngày nào cũng căn nhắc rằng “Bà chết rồi mà Liêm gia vẫn chưa có ai nối dõi”, “chết không nhắm mắt” v.v... cuối cùng là phận cháu nội, anh không chịu đựng được nữa, quyết định tìm cháu dâu cho bà!

Sau khi đi xem mắt rất nhiều đối tượng, Tổng giám đốc Liêm cũng tìm ra một người ưng ý, thế là lấy nhẫn kim cương ra chuẩn bị cầu hôn với đối tượng X, nào ngờ phụ nữ bây giờ lại cầu nệ đến thế, cảm thấy hai người mới quen chưa được mấy ngày đã kết hôn thì kỳ cục quá, hơn nữa làm gì có người nào cầu hôn lại không lãng mạn đến mức đó, đi trên đường tiện tay đưa luôn nhẫn sang cầu hôn, quá ư là không tôn trọng phụ nữ! Người đẹp tức giận nên đã từ chối Tổng giám đốc Liêm ngay tại chỗ.

Tổng giám đốc Liêm từ nhỏ đã tài hoa hơn người lần đầu cầu hôn mà lại bị từ chối không chút thương tình, anh nhất thời nóng nảy, lại xui xẻo gặp ngay bạn Đỗ Lôi Ty đang đi trên đường, thế là sự việc đã diễn biến thành thế này.

Jason thao thao bất tuyệt kể hết câu chuyện, sau đó lễ phép dò hỏi: “Xin hỏi Đỗ tiểu thư đã suy nghĩ đến chuyện kết hôn với Tổng giám đốc của chúng tôi chưa?”

Đỗ Lôi Ty đã bàng hoàng đến độ hóa thành pho tượng.

Bây giờ điều mà cô đang nghĩ không phải là sao mình lại may mắn như thế, cũng không phải rùa vàng Liêm Tuấn đắt giá đến mức nào, càng không phải là bà lão gần chín mươi còn trông cháu nội kết hôn đáng thương biết bao, mà cô đang nghĩ đến trong đầu chỉ có chiếc nhẫn kim cương ấy...

Mẹ ơi! Cái thứ đồ giả ấy lại là đồ thật sao!

Sau đó một chậu nước lạnh đổ ụp xuống đầu, hôm qua cô... hình như... đã cầm cả nhẫn... lẫn thùng giấy... vút vút vút vút đi rồi!!!

Cô run lập cà lập cập quay lại, hỏi Liêm Tuấn: “Tôi... có thể nào... không kết hôn với anh...”

“Được.” Liêm Tuấn trả lời ngắn gọn: “Nhưng bắt buộc phải trả lại nhẫn cho tôi.”

Cạch...

Trái tim bé nhỏ của Đỗ Lôi Ty đã không chịu nổi, vỡ tan!

“Anh đợi tí, tôi... tôi vào nhà tìm... tìm cho anh...”

“Tôi đi cùng cô.”

Sau đó sự việc đã diễn biến thành, Đỗ Lôi Ty ruột nóng như lửa đốt, sục sạo khắp nơi trong nhà để tìm chiếc nhẫn kim cương, còn sếp tổng ung dung đứng phía sau nhìn cô.

Tìm suốt một tiếng đồng hồ, Đỗ Lôi Ty quay lại lau mồ hôi, “Hay là... tôi lại đến bãi rác tìm thử...”

Sau đó cô lại hùng hục chạy đến bãi rác của tiểu khu, lúc đó lao công của khu vẫn chưa đến, đồng rác chất cao như núi đang bao vây thùng rác của cô.

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy, nếu cô không tìm ra việc làm thì có lẽ là đến đây nhặt rác cũng được, từ tình huống này cho thấy, cô rất có tài năng bẩm sinh. Không chỉ phát hiện ra điện thoại di động, quạt điện, radio... bị vứt đi trong đồng rác, mà thậm chí còn tìm ra bài kiểm tra số học không đủ điểm trung bình của cậu con mập mập nhà bà chủ nữa.

Chỉ có điều, chiếc nhẫn kim cương quan trọng nhất thì chẳng thấy đâu.

Đã nói là chó cuống lên sẽ vượt tường, thực ra con người cuống lên cũng sẽ suy nghĩ hồ đồ, Đỗ Lôi Ty quay lại, ra lệnh cho sếp tổng: “Anh cũng tìm giúp tôi đi chứ, một chiếc hộp giấy nhỏ, cao thế này, rộng thế này...”

Cô chỉ lo miêu tả mà hoàn toàn không chú ý thấy vẻ mặt sa sầm như có mây đen che phủ của Liêm Tuấn, nhưng lúc cô vừa ngẩng đầu lên, sếp tổng đã mưa tạnh trời trong, anh mỉm cười, chỉ cạnh chân mình: “Có phải chiếc hộp này không?”

“A!” Đỗ Lôi Ty sang mắt lên, chỉ cảm thấy trong lòng cháy lên một tia hy vọng, nước mắt như sắp trào ra.

Đúng là tìm mãi mãi mà chẳng thấy đâu, đột nhiên quay đầu lại thấy chiếc hộp giấy đang nằm dưới gấu quần tây của Tổng giám đốc.

Chỉ có điều tâm trạng sung sướng đó không giữ được lâu, cô nhanh chóng phát hiện ra, đúng là chiếc hộp đó, nhưng nhẫn thì... sao không thấy đâu???

Cô lật tìm cả trong lẫn ngoài, rồi lại tìm trong phạm vi mười mét xung quanh nó, vẫn không thấy bóng nửa viên kim cương chứ đừng nói là chiếc nhẫn.

“Hay là... tôi đến hỏi bảo vệ thử?”

“Không cần hỏi.” Liêm Tuấn nãy giờ im lặng cũng lên tiếng, “Tìm không thấy thì thôi.”

Thôi à?!

Đỗ Lôi Ty mừng muốn khóc, quả nhiên là Tổng giám đốc, kim cương mười mấy carat mà lại nói là thôi không sao, quả nhiên là tài đại khí thô, khí tráng như ngư, anh hùng khí đoản... (-_-||| Thành ngữ gì thế này?)

“Em cần một cái là được.”

Đỗ Lôi Ty thấy tối sầm mắt lại, suýt tí nữa thì ngất.

“Đền đền đền... đền một cái... cần bao nhiêu tiền chứ?” Cô hỏi mà tim đập chân run.

“Không nhiều, chuyện này tôi cũng có trách nhiệm, tính nửa giá cho cô thôi.” Sếp tổng đưa hai ngón tay ra.

“Hai trăm ngàn?!” Đỗ Lôi Ty trợn trừng mắt.

Tổng giám đốc lắc đầu, “Thêm một số 0 nữa.”

Hai triệu?!

Lần này Đỗ Lôi Ty không trợn mắt nữa, mà cô nhắm tịt lại, ngất đi.

Tuy rằng hai triệu thực sự không phải là nhỏ, nhưng ngất xỉu vì hai triệu thì thực sự là quá khoa trương rồi?

Nhưng bạn Đỗ Lôi Ty không ý thức được điều đó, bây giờ điều cô nghĩ đến là, làm sao kiếm ra hai triệu tệ đây. Hai triệu! Hai triệu đối với một cô gái thất nghiệp không tiền không sắc không gia thế như cô mà nói, chỉ là một khái niệm xa xôi mà thôi, cho dù nghĩ đến nát nước cũng không nghĩ ra làm sao kiếm được số tiền ấy.

Rõ ràng là sếp tổng Liêm cũng không định cho cô thời gian suy nghĩ, anh nhướn mày, nói gọn: “Cô Đỗ định trả bằng tiền mặt hay chi phiếu?”

Đỗ Lôi Ty yếu ớt ngẩng đầu: “Cái đó... tôi thực sự... không không không có tiền...”

Cô tưởng sếp tổng sẽ giống bà chủ nhà, sắc mặt vụt thay đổi, sau đó lạnh lùng ném lại một câu: “Vây gặp ở tòa nhé!”

Nhưng Tổng giám đốc không định làm thế, anh thờ ơ nói: “Cô Đỗ cũng có thể chọn không trả số tiền đó, nhưng...” Anh nói đến đây thì không nói tiếp nữa.

Lúc đó Đỗ Lôi Ty mới nhớ ra, sếp tổng lúc này đã bày một đề trắc nghiệm, cô có thể chọn trả nhẫn, cũng có thể chọn không trả. Đương nhiên, nếu không trả nhẫn thì cô phải trả chính cô.

Đỗ Lôi Ty lớn thế này mà lần đầu nhận ra giá của mình cao đến thế.

Nhưng thân là một cô gái thành thị đoan trang, làm sao bán mình đi như thế được? Dù sao đi nữa cũng phải chống cự, thế là cô hỏi: “Có lựa chọn nào khác không? Ví dụ như tôi có thể làm công miễn phí cho anh...”

“Xin hỏi cô Đỗ biết làm gì?” Sếp tổng hỏi.

“Biết...” Đỗ Lôi Ty ngẫm nghĩ, “Thực ra trước kia tôi là phóng viên, biết viết lách, nếu bảo tôi pha trà rót nước cũng không thành vấn đề!”

“Vây là thư ký?” Sếp tổng ra hiệu bằng tay cho Jason đứng cạnh, “Tính giúp cô Đỗ là phải làm thư ký bao lâu mới trả đủ số tiền này?”

“Vâng!” Jason nhận lệnh, hỏi: “Xin hỏi Đỗ tiểu thư, cô có bằng kế toán không?”

“Không!”

“Biết mấy ngoại ngữ?”

Đỗ Lôi Ty cúi đầu nghĩ ngợi, “Tiếng Anh cấp bốn được không?”

“Biết lập trình máy tính không?”

“Đánh máy được không?”

“Vây xin hỏi cô có biết uống rượu tiếp khách không?”

“Cũng có thể uống vài ly bia...”

“Vây là nhân viên văn phòng bình thường. Trong công ty Liêm Thị chúng tôi, nhân viên văn phòng tiền lương một tháng là hai ngàn rưỡi, một năm là ba vạn. Nếu Đỗ tiểu thư có thể nhịn ăn nhịn uống, làm việc liên tục cho Liêm Thị trong sáu mươi bảy năm thì chắc có thể trả hết số tiền này. Đương nhiên nếu Đỗ tiểu thư muốn tăng ca mỗi tuần thì có lẽ sẽ bớt đi được vài năm.”

Jason nói xong, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy trước mắt hiện ra một bà lão chín mươi mấy tuổi ngồi trước máy vi tính, run rẩy lọc cọc gõ máy cho Liêm Thị, cô rung mình ớn lạnh.

“Thế nào? Cô Đỗ nghĩ xong chưa?” Sếp tổng lên tiếng.

Đỗ Lôi Ty mặt mũi đau khổ, ngẩng lên: “Anh không nói tôi biết nhẫn kim cương ấy là đồ thật...”

“Nhưng tôi cũng không nói là giả.”

Đúng lúc nội tâm đang giằng co dữ dội, Đỗ Lôi Ty bỗng sáng mắt: “Thực ra cũng không nhất định phải kết hôn thật đúng không? Anh chỉ muốn để bà cụ yên lòng thôi mà! Vây tôi diễn kịch với anh! Anh yên

tâm, tôi nhất định sẽ diễn như thật.” Lúc cô nói, trong lòng rất tự đắc, trước kia những câu này quả nhiên là có ích, trong sách đều viết thế mà!

Nhưng sếp tổng mặt không cảm xúc hỏi ngược lại: “Cô nghĩ bà cụ không biết bảo người đến Cục dân chính điều tra à?”

Hừm...

Đỗ Lôi Ty sắp nước mắt đầm đìa, mẹ ơi! Đồng tiểu thuyết ngôn tình kia đều là trò lừa gạt! Lừa gạt!

Trong lúc tâm trạng gần như suy sụp, bạn Đỗ Lôi Ty đã quyết định nhượng bộ một cách không đoan chính nhất: “Kết hôn rồi có thể ly hôn không?”

“Đương nhiên, sau khi bà cụ tạ thế!”

Đỗ Lôi Ty nhắm tịt, bà nội của sếp tổng đã tám mươi tám, lại đang bệnh liệt giường, nếu may mắn thì chưa biết chừng chưa kịp kết hôn, bà cụ đã gặp Phật tổ rồi. Tuy suy nghĩ đó ác độc thật, nhưng lại là cách tốt nhất để kéo dài thời gian, trong tình huống này, cô chỉ có thể kéo dài ngày nào thì hay ngày ấy.

Thế là Đỗ Lôi Ty ngẩng đầu, nói: “Được, tôi nhận lời kết hôn với anh.”

Bạn Đỗ Lôi Ty đã nghĩ thế này, đại gia muốn kết hôn thì nhất định phải trịnh trọng đi gặp cha mẹ đối phương, rồi còn tính ngày lành tháng tốt, sau đó chuẩn bị hôn lễ, tiệc cưới... Tính hết thì ít nhất cũng phải chuẩn bị cả tháng trời. Nhưng cô tính đi tính lại mà không tính cả chú rể quan trọng nhất vào đó.

Tổng giám đốc là ai nào? Là người làm ăn! Người làm ăn khi hành sự lúc nào cũng giỏi giang, hiệu quả nhất.

Thế là sếp tổng phát tay, lập tức đến Cục dân chính đăng ký.

Đỗ Lôi Ty rất nghi ngờ rằng thực ra trước khi sếp tổng đến đây đã định sẵn mọi thứ rồi, cô nhất định sẽ mắc bẫy. Nếu không thì làm gì có ai lúc nào cũng mang sổ hộ khẩu và chứng minh thư theo bên người, bảo đăng ký là đăng ký ngay? Chỉ là, sự giác ngộ đáng thương đó đối với Đỗ Lôi Ty mà nói thì thực sự là quá chậm chạp, đến khi cô phát hiện ra sự việc kỳ lạ thì hai quyển sổ kết hôn bìa bọc da đỏ đã đưa đến trước mặt hai người họ.

“Chúc mừng hai vị, chúc hai vị trăm năm hạnh phúc, sớm sinh quý tử.”

Lúc đó Đỗ Lôi Ty mới sực tỉnh, bản thân từ mục “chưa kết hôn” trên bảng điền thông tin, bây giờ thoát cái đã nhảy sang mục “đã kết hôn”, từ bây giờ trở đi cô đã là một phụ nữ có chồng rồi!

Còn về những bước phải trải qua trước khi kết hôn – hẹn hò, xem phim, dạo phố, hôn nhau, cầu hôn... cô đều không hưởng thụ được, ngay cả lần duy nhất có thể được gọi là “cầu hôn”, cũng bị cô lỡ đi vì tưởng là tiết mục dài truyền hình, còn về chú rể thì càng khỏi phải nói, từ lần đầu gặp mặt đến khi kết hôn, họ còn chưa quen nhau quá hai mươi tư giờ đồng hồ!

Đỗ Lôi Ty bỗng thấy muốn khóc, thì ra cuộc đời có thể lên voi xuống chó như thế.

Cô quay sang nhìn “ông chồng” ngồi cạnh cô, đôi mắt không tỏ rõ cảm xúc gì, bắt giác cảm khái vô cùng. Đương nhiên điều cô cảm khái không phải là: “Chim sẽ biến thành phượng hoàng”, cũng không phải “gả vào nhà giàu”, càng không phải “bám rồng đeo phượng”, mà điều cô cảm khái là – sếp tổng làm sao trấn tĩnh được như thế!!!

Cảm nhận được ánh mắt kỳ quặc ngay cạnh mình, Liêm Tuấn quay lại, thấy ai kia đang nhìn mình chăm chăm không chớp mắt thì cảm thấy không thoải mái lắm. Anh cau mày, hỏi: “Em đang nhìn gì vậy?”

“Không... không có gì...” Đỗ Lôi Ty vội vàng thu ánh nhìn lại, giả vờ như đang ngắm cảnh ngoài cửa sổ.

Im lặng một lúc, cô lại không tìm được lén lút liếc nhìn anh.

Lần này đến lượt cô giật mình, sao sếp tổng vẫn đang nhìn mình? Lẽ nào giống trong tiểu thuyết, hoàng tử đẹp trai giàu có đã yêu ngay cô bé lọ lem dịu dàng xinh đẹp từ cái nhìn đầu tiên, sau đó sống một đời hạnh phúc mỹ mãn?

Chỉ tiếc là Đỗ Lôi Ty đã không nghĩ đến điểm này, cô đã không dịu dàng cũng chẳng xinh đẹp, thế nên sếp tổng không thể nào mù đến mức độ đó.

Nhìn ánh mắt ngờ nghệch của Đỗ Lôi Ty, Liêm Tuấn hiểu ra bây giờ trong đầu cô chắc chắn đang nghĩ đến chuyện nhảm nhí gì đó. Thế là anh thở dài, bất lực quay đi.

Sếp tổng thở dài như thế đã kéo Đỗ Lôi Ty ra khỏi giấc mơ hảo huyền tuyệt đẹp. Cô lại ủ rũ gục đầu, quả nhiên tiểu thuyết ngôn tình là trò lừa gạt, lừa gạt!

Hai người cứ im lặng đến khi chiếc xe dừng lại trước một tòa biệt thự lộng lẫy.

Đỗ Lôi Ty sững sốt nhìn ra ngoài cửa sổ, dò hỏi: “Đây là đâu?”

Phía sau vắng đến giọng nói bình thản của sếp tổng: “Nhà chúng ta.”

CHƯƠNG 2: SỐNG CHUNG

Nhà chúng ta???

Sếp tổng đại nhân không nói “Nhà tôi”, cũng không nói “Nhà em”, mà anh nói “Nhà chúng ta”! Điều đó khiến Đỗ Lôi Ty bỗng thấy luống cuống không quen.

Lúc đó sếp tổng đại nhân đã ra khỏi xe, đứng bên ngoài, nhìn cô từ trên cao xuống.

Cả cửa xe cũng không thềm mở hộ! Đúng là không ga-lăng tí nào!

Đỗ Lôi Ty nghĩ thế, hậm hực bước ra khỏi chiếc xe sang trọng, sau đó đóng sầm cửa lại.

Liêm Tuấn nhìn cô, không nói gì.

Lúc ấy tư tưởng tiểu thị dân điển hình của Đỗ Lôi Ty đã bùng nổ.

Cô nghĩ: Cô và sếp tổng quen nhau đến giờ đều là anh xỏ mũi cô kéo đi, bỗng dưng có cơ hội đập cửa xe của anh, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy hình tượng của mình trở nên to lớn hơn, cứ thấy bản thân không còn là người bị áp bức nữa.

Tâm lý có sự thay đổi, bước đi cũng có thể ưỡn ngực thẳng lưng, nghênh ngang kiêu hãnh.

Cứ mũi hếch lên trời theo sếp tổng vào nhà, lơ đãng một cái, ngã nhào xuống đất.

Đỗ Lôi Ty bò rạp dưới đất như một con rùa, quay đầu nhìn lại, cô choáng váng!

Ở cửa lại có một bậc thềm cao bằng lòng bàn tay, chẳng trách người ta bảo khó vào nhà giàu, thì ra là vì bậc cửa quá cao! Đỗ Lôi Ty xem như đã đích thân trải nghiệm.

Lại nhìn sếp tổng, anh đang đứng gần đó nhìn cô, đôi mắt lóe lên tia vui sướng trên nổi đau kẻ khác.

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy sếp tổng nhất định là cố ý không báo cô biết có bậc cửa, ai bảo lúc này cô sập cửa xe của anh lại? Cho cô ngã một lần đã được coi là rất từ bi rồi.

Nhà tư bản đúng là không bao giờ để mình thua thiệt.

Sau khi hiểu ra đạo lý ấy, Đỗ Lôi Ty quyết định sau này cứ nên khiêm tốn trước mặt sếp tổng, giai cấp công nông giành được thắng lợi không do thực lực, mà là do sức chiến đấu kiên trì bền bỉ.

Theo sếp tổng vào sào huyệt của anh, linh hồn bé nhỏ của Đỗ Lôi Ty lập tức chấn động bởi nội thất trang trí siêu hào nhoáng trong ngôi biệt thự.

Xem bức tranh kia, không hiểu gì cả! Tranh vẽ mà không hiểu thì nhất định rất đáng giá, Đỗ Lôi Ty nghĩ thế. Lại nhìn pho tượng này, khắc đẹp quá! Nhìn ánh vàng lấp lánh, lại sờ thử một cái, cảm giác trơn nhẵn rất tuyệt...

Lúc đó có người hỏi phía sau: “Em đang làm gì vậy?”

Đỗ Lôi Ty căng thẳng quay lại, phát hiện ra sếp tổng ban nãy còn đi phía sau, không biết đã đứng sau lưng cô tự bao giờ, đang cau mày nhìn cô.

Đỗ Lôi Ty thấy thấp thỏm trong lòng, vội vàng nịnh nọt: “Em cảm thấy tác phẩm điêu khắc này rất đẹp, anh thấy miệng con sư tử này không, há ra thật oai phong! Đúng là... đúng là oai phong như anh ấy!” Cô nói xong cũng cảm thấy khá là đắc ý bởi cái sự nịnh nọt nghệ thuật của mình.

Sếp tổng ghen! Sau đó chậm rãi nói: “Đó là thùng rác.”

“Lách cách” một tiếng, Đỗ Lôi Ty vỡ tan tành.

Bản thân không có kiến thức, nhìn thùng rác thành tác phẩm nghệ thuật thì thôi, quan trọng là cái miệng của cô, tại sao còn lòi cả sếp tổng vào? Lần này hay thật, sếp tổng đại nhân thành thùng rác rồi!

Quả nhiên, sếp tổng sa sầm mặt, nói với quản gia bên cạnh: “Lão Dư, ngày mai ông đổi cái thùng rác này đi!”

“Vâng, thiếu gia!” Lão quản gia gật đầu rồi hỏi, “Xin hỏi thiếu gia muốn đổi thành hình gì?”

“Đổi dạng dễ thương như Đỗ tiểu thư đây.”

Sự thực tàn khốc khiến Đỗ Lôi Ty thấu hiểu sâu sắc rằng sếp tổng đại nhân có tính có thù tất báo, cô quyết định im lặng, im lặng, và im lặng...

Im lặng đến nỗi về sau, cô cũng không chịu nổi nữa.

Sếp tổng đưa cô về nhà, lại không nói gì với cô, rốt cuộc anh muốn làm gì?

Thế là Đỗ Lôi Ty bạo gan xích lại, hỏi: “Tổng giám đốc Liêm?”

Liêm Tuấn cầm tờ báo, liếc nhìn cô, tỏ vẻ không vui: “Làm gì?”

Vừa thấy ánh mắt của Tổng giám đốc, sự bạo gan của Đỗ Lôi Ty khó khăn lắm mới có được lại biến mất, cô yếu ớt hỏi: “Em... em muốn hỏi... em em em có thể... có thể... về nhà không...” Đỗ Lôi Ty nghĩ thế này, dù sao ở với Tổng giám đốc cũng chẳng có việc gì làm, chi bằng về nhà sớm, thoát khỏi chỗ này.

Nhưng ánh mắt Tổng giám đốc phóng đến: “Chẳng phải em đã ở nhà rồi đó thôi?”

Hả?!

Đỗ Lôi Ty co rúm lại, trả lời nhỏ nhẹ: “Ý em là nhà của em...”

Sếp tổng buông báo xuống, nói: “Đây chính là nhà của em.”

Đỗ Lôi Ty suýt nữa thì ghen nước trong họng. Ở đây? Nhà sếp tổng? Ý của anh lẽ nào là... lẽ nào là bảo cô ở lại đây?

Thấy vẻ do dự của cô, sếp tổng không vui: “Chẳng lẽ em cảm thấy ở đây không tốt à?”

“Không phải không phải!” Đỗ Lôi Ty vội vàng khoát tay, “Thực ra là vì ở đây quá tốt, có câu rằng ‘ổ vàng ổ bạc không bằng ổ cỏ của mình’, em nghĩ em vẫn hợp với cuộc sống trong ổ cỏ hơn...”

“Ổ cỏ?”

Đỗ Lôi Ty gật đầu như gà mổ thóc.

Tổng giám đốc cau mày: “Chẳng lẽ em muốn tôi ở cùng em trong ổ cỏ?”

“... Em không có ý đó, ý em là, em có thể về ở một mình.”

“Ý em là, tôi không xứng ở với em?”

“...”

Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty bất đắc dĩ phải cúi đầu ngậm miệng trước phe ác – cô phải ở cùng sếp tổng.

Trong một ngày, vừa kết hôn, lại sống chung, vậy tiếp sau sếp tổng không yêu cầu cô... ở cùng phòng chứ?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty căng thẳng quá!

Kết hôn là nhỏ, thất thân là lớn! Tuy là phụ nữ thế kỷ hai mốt, không thể bị trói buộc bởi trinh tiết, nhưng như thế này, bỗng dung phải lột sạch trước mặt người đàn ông mới quen biết một ngày, sau đó cái đó à ừm...

Đỗ Lôi Ty không dám nghĩ nữa, mặt đỏ bừng lên.

Do bị suy nghĩ đó đeo bám, bữa ăn tối thịnh soạn cũng không thể khiến bạn Đỗ Lôi Ty vui sướng được, cô cúi đầu, trong đầu cứ hiện ra cảnh sếp tổng cởi sạch, sắc mặt cô lại như đèn hiệu giao thông, lúc xanh lúc đỏ rất đặc sắc.

Đến lúc cô tỉnh lại thì bữa tối đã xong hết, sếp tổng đứng trên cầu thang gọi cô: “Lên đây với tôi.”

Không nhanh thế chứ?

Đỗ Lôi Ty sững sốt, run lập cập theo sếp tổng lên lầu.

“Cái đó... chúng ta bây giờ đi đâu ạ?”

“Phòng em.” sếp tổng không thèm quay đầu lại.

Tiêu rồi, quả nhiên là ở cùng phòng rồi! Mặt Đỗ Lôi Ty lại nóng bừng, rất muốn quay người bỏ chạy nhưng nghĩ lại thì, giấy kết hôn cũng do chính cô ký, bây giờ hối hận cũng quá muộn rồi?

Đúng như câu danh ngôn: Khôn ba năm đại một giờ!

Đang nghĩ lung tung thì bỗng “bình” một tiếng, đâm sầm vào sếp tổng.

Liêm Tuấn cau mày: “Em làm gì vậy?”

Đỗ Lôi Ty vẫn còn đang chìm trong nỗi ân hận, ngẩng lên mơ hồ đáp: “Em vào phòng...” Sau đó, cô vòng qua anh để vào trong.

Bỗng nhiên Liêm Tuấn chặn trước mặt cô.

“Sao thế ạ?” Đỗ Lôi Ty lơ lơ ngược lên.

“Đây là phòng tôi.” Liêm Tuấn nói, sau đó chỉ bên cạnh, “Kia là phòng em.”

“Thật ạ?!” Đột nhiên, Đỗ Lôi Ty như được tiêm một mũi thuốc tăng lực, mắt mở to, “Ý anh là, em không cần ngủ chung với anh?”

Liêm Tuấn ngẩn người, rồi nheo mắt lại, “Lẽ nào em muốn ngủ cùng tôi?”

“Không muốn! Không muốn!” Sau đó ai kia tỏ ra ngược hẳn với vẻ ủ rũ ban nãy, hí hửng lao vào phòng bên cạnh, chỉ thiếu khóa chìa gỗ trống, hoan hô vang trời thôi. Bỏ lại sếp tổng vẻ mặt sững sốt đứng đờ tại chỗ.

Sau nỗi ngạc nhiên ngẩn ngủ, sắc mặt anh tối lại rồi quay người vào phòng mình.

2. Chương 03- 04

CHƯƠNG 3: LÃO PHU NHÂN

Lần đầu ngủ trên chiếc giường cao cấp, bạn Đỗ Lôi Ty đã mất ngủ, lăn qua lăn lại trên giường đến lúc hứng sáng mới ngủ thiếp đi. Hậu quả mất ngủ là, mặt trời đã chiếu đến mờng rồi mà cô vẫn nằm trong phòng ngủ say sưa.

Sếp tổng mất kiên nhẫn, nói với lão quản gia: “Lão Dư, gọi cô ấy xuống.”

“Vâng.”

Thế là, lão quản gia hí hục leo lầu gọi Đỗ Lôi Ty dậy.

Một lúc sau, lão quản gia lại hí hục xuống lầu, “Báo cáo Tổng giám đốc, phu nhân không chịu dậy.”

Liêm Tuấn không đổi sắc mặt, “Gọi nữa.”

Thế là lão quản gia lại hí hục leo lầu, một lát sau lại hùng hục đi xuống, vẫn câu cũ: “Báo cáo Tổng giám đốc, phu nhân không chịu dậy.”

“Gọi nữa.”

...

Cứ thế, lão Từ quản gia chạy lên chạy xuống mười mấy lần, tí nữa thì đứt hơi mà Đỗ Lôi Ty vẫn ngủ say.

“Báo... báo cáo Tổng giám đốc... phu... phu nhân vẫn... vẫn không chịu dậy...”

“Gọi nữa.”

Lão quản gia phát điên, biết sớm thì đã uống thêm nước tăng lực rồi.

Đúng lúc đó, Đỗ Lôi Ty bị gọi đi gọi lại mười mấy lần bỗng tự tỉnh dậy, ngáp dài đi xuống lầu. Đi mấy bước, cô bỗng phát giác ra không khí xung quanh lạ kỳ, nhìn quanh quất, cô giật bắn người. Chỉ thấy lão quản gia đứng dưới đang nhìn cô bằng ánh mắt xin Chúa cứu thế, vẻ mặt ấy khó mà hình dung bằng ngôn ngữ được.

Đỗ Lôi Ty dè dặt bước đến, nhìn thấy sếp tổng đại nhân đang ngồi trên ghế lật văn kiện.

Ủa? Đại Boss hôm nay hơi khác hôm qua.

Chỉ thấy anh mặc thường phục, trên mũi còn có một cặp kính gọng đen, so với dáng vẻ mặc âu phục thắt cravat hôm qua thì nhìn dịu dàng hiền hòa hơn nhiều, mà lại cho người ta cảm giác người đàn ông của gia đình.

Đang xuất thần thì Đại Boss bỗng nói, “Lại đây.”

Gọi mình à? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, chậm rãi tiến đến.

Sếp tổng đại nhân lại lật vài trang văn kiện, sau đó gấp lại, gỡ kính đặt sang bên, ngẩng lên nhìn Đỗ Lôi Ty: “Ngồi xuống, ăn sáng.”

Đỗ Lôi Ty mới ý thức rằng trên bàn đã bày sẵn bữa sáng, quan trọng nhất là, cô phát hiện ra trước mặt Đại Boss cũng bày một phần ăn.

Chẳng lẽ, Đại Boss muện thế này vẫn đợi cô ăn sáng cùng?

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác sung sướng vì được cưng chiều.

Lúc ấy, Liêm Tuấn cúi xuống bắt đầu dùng bữa.

Sếp tổng tự dưng lương tâm lên tiếng, muện thế vẫn đợi mình ăn cùng, nếu không nói gì đó thì liệu mình có mất phong độ không? Thế là Đỗ Lôi Ty quyết định lúc ăn sang sẽ trò chuyện thân mật với anh.

Ban đầu nên nói gì nhỉ? Đỗ Lôi Ty ngẫm nghĩ rất lâu, rồi nói một câu rất vớ vẩn: “Hôm nay thời tiết đẹp nhỉ.”

Nói xong, bên kia không có động tĩnh gì.

Có thể là không nghe thấy, thế là Đỗ Lôi Ty lại hỏi: “Hôm nay anh không đi làm sao?”

Lần này sếp tổng cũng có chút phản ứng, anh “ừ” một tiếng.

Thế là Đỗ Lôi Ty như được cổ vũ, quyết định dần tới: “Ngôi nhà to thế này chỉ có mình anh ở thôi ư?”

Lúc ấy sếp tổng ngẩng lên, nhìn cô vẻ không vui lắm, nhìn đến nỗi Đỗ Lôi Ty cũng thấy hơi căng thẳng, lẽ nào ban nãy cô nói gì sai khiến anh khó chịu ư?

Đang nghĩ lung tung thì Liêm Tuấn bỗng nói: “Em rửa mặt chưa?”

Đỗ Lôi Ty hoang mang lắc đầu.

“Không rửa mặt mà ăn sáng?” Mặt sếp tổng tối sầm, quay người nói với lão quản gia, “Lão Dư, đưa cô ấy đi rửa mặt.”

Chẳng trách sếp tổng không vui, thì ra anh mắc chứng sạch sẽ!

Rửa mặt xong bước ra, Đỗ Lôi Ty đi ngang phòng khách, bỗng cảm thấy có gì kỳ lạ. Nhìn kỹ lại, thì ra nơi đặt thùng rác tối qua, đầu sư tử ấy đã biến mất, đổi thành chó quan mao (một loại chó không lông của Trung Quốc, trên đầu có chỏm lông rất giống mũ các quan đời Thanh) đang quỳ rạp dưới đất.

Đỗ Lôi Ty choáng! Thì ra trong mắt anh, hình tượng của cô là một em cún, mà còn lại là loại xấu xí kinh dị nữa chứ.

Thế là Đỗ Lôi Ty tức tối định đến tính sổ với Đại Boss.

Đến phòng khách phát hiện ra Đại Boss đã thay ô phục ngồi trên ghế sofa, còn bên cạnh là vị trợ lý Jason hôm qua gặp, trong tay Jason còn xách một chiếc túi.

Hoàn toàn phớt lờ vẻ tức giận trên mặt cô, sếp tổng chỉ túi giấy trên tay Jason: “Cái này, cho em.”

Cho mình?

Đỗ Lôi Ty nhận chiếc túi, mở ra xem, bên trong là một chiếc váy liền áo.

“Cái này, cho em?” Đỗ Lôi Ty hoang mang nhìn Đại Boss, anh sao thế nhỉ? Vừa đợi cô cùng ăn sáng, lại còn tặng váy?

Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã cảnh giác, lẽ nào sếp tổng có âm mưu gì?

Cô đoán không sai, sếp tổng quả thực có âm mưu, anh muốn đưa cô đến bệnh viện thăm lão phu nhân.

Lão phu nhân?

Lão phu nhân trong ấn tượng của Đỗ Lôi Ty chính là những quý phụ khí chất cao ngạo, mặc những bộ quần áo đắt tiền, tính khí kỳ quặc, mặt lúc nào cũng khó đăm đăm trong tivi hay chiếu. Cũng giống như mẹ của Đạo Minh Tự (tên nhân vật chính trong phim “Vườn sao băng” của Đài Loan do diễn viên Ngôn Thừa Húc đóng), vừa thấy Sam Thái đã xoi mói, chê bai hà khắc, chỉ trích thậm tệ.

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng hoảng loạn.

Lão phu nhân sẽ không nhảy ra khỏi giường bệnh, bóp chết cô chứ?

Trên thực tế, lão phu nhân thực sự đã nhảy ra khỏi giường, nhưng bàn tay bà không đặt lên cổ Đỗ Lôi Ty, mà nắm chặt lấy tay cô.

Tại sao nhỉ? Vì bà lão thích Đỗ Lôi Ty! Bà lão tại sao lại thích cô?

Vì rất đơn giản – bà lão nghĩ Đỗ Lôi Ty không xinh đẹp.

Được cháu nội hay kén chọn của bà yêu mến, không đẹp bên ngoài thì chắc chắn là đẹp bên trong!

Tư duy của người nhà giàu luôn đặc biệt kỳ quái, bà lão sợ nhất không phải là cháu nội bà không cưới được một cô cháu dâu xinh đẹp, mà là sợ trong mắt cháu dâu xinh đẹp chỉ có tiền mà không có cháu bà!

Còn Đỗ Lôi Ty chính vì không đẹp nên bà lão càng nhìn càng cảm thấy cô cháu dâu này thật thà, hiền lành, khác hoàn toàn với những cô gái chỉ thêm muốn tài sản của Liêm gia.

Bà lão vui quá nên khỏi bệnh, ăn được ngủ được đi lại được, tinh thần còn khỏe hơn cả lúc chưa nhập viện.

Bác sĩ đều cho rằng đó là một kỳ tích, nhưng Đỗ Lôi Ty thì dần mặt ra.

Chẳng phải bà lão sắp đi gặp Phật Tổ rồi sao? Sao thoát nhiên khỏe mạnh, có tinh thần đến thế? Nếu cứ thế này thì biết bao giờ mới ly hôn được?

Mới kết hôn đã một lòng nghĩ cách ly hôn, Đỗ Lôi Ty cũng được xem là một kỳ tích trong lịch sử hôn nhân thời hiện đại của Trung Quốc.

Nhưng cô chưa kịp lo chuyện này thì phiền phức khác đã đến.

Từ khi bà lão gặp Đỗ Lôi Ty thì cảm thấy cô cháu dâu đúng là một cô gái tốt, thằng cháu nhà bà sao có thể chỉ đăng ký kết hôn rồi xem như đã cưới người ta được? Nói thế nào cũng phải tổ chức chính thức, quang minh chính đại đón người ta về nhà chứ!

Thế là bà lão lại nhũn chân, ngã lăn ra giường. Lần này bà không kêu đau, bà chỉ đòi phải tham gia hôn lễ của cháu nội và cháu dâu.

Kêu gào ầm ĩ, cuối cùng sếp tổng không chịu nổi.

Thế là sếp tổng quyết định trưng cầu ý kiến “cô dâu”: “Hôn lễ, em thích kiểu Trung hay kiểu Tây?”

Sếp tổng gia trưởng như thế, không trực tiếp hỏi ý cô đã quyết định cử hành hôn lễ, điều đó khiến Đỗ Lôi Ty khá là bất mãn.

Cô gả cho anh chứ có phải bán than đâu, nói thế nào cũng phải có quyền phát ngôn chứ!

Thế là Đỗ Lôi Ty quyết định kháng nghị.

Địa điểm kháng nghị là thư phòng của sếp tổng, vì lúc đó không có ai cạnh anh, dễ dàng hạ thủ.

Thế là chàng vạng hôm đó, sếp tổng từ công ty về chuẩn bị vào thư phòng, Đỗ Lôi Ty đã lén lút theo sau anh.

“Em đang làm gì vậy?” Liêm Tuấn nhanh chóng phát hiện ra kẻ theo đuôi bí ẩn.

Một câu nói đã đánh tan những lời cô chuẩn bị sẵn, “Cái đó... em có thể...”

“Có gì nói nhanh.”

Đối diện ánh mắt sắc bén của sếp tổng, Đỗ Lôi Ty cắn răng: “Em có chuyện muốn nói!”

“Ồ?” Liêm Tuấn nheo mắt, “Vào đi.”

Đỗ Lôi Ty léo đéo theo sau, lúc bước vào thư phòng, cô đã bị mê hoặc bởi cách bài trí trong phòng. Sao gọi là thư phòng được nhỉ? Có giường có tivi, thậm chí cả máy chạy bộ, đúng là một căn phòng ngủ đa chức năng thì có.

Đang mải mê ngắm nghía thì sếp tổng bỗng ho một tiếng.

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, thấy áo vest đưa đến trước mặt nên cô đón lấy theo phản xạ. Lấy rồi cô mới ngẩn ra hai giây, sau đó cô nhận ra, thì ra lúc này mình đã làm osin cho sếp tổng!

Đỗ Lôi Ty bỗng phần nộ và đau thương xen lẫn, mình đến để kháng nghị, sao tự dung lại thành osin cầm áo? Đỗ Lôi Ty giận! Tức tối ném áo vest sang một bên.

Nhưng rất nhanh, cô đã hối hận, vì ánh mắt sếp tổng cũng phóng đến khi áo vest rơi xuống sàn, trong phút chốc ngọn lửa giận mà khó khăn lắm cô mới tích tụ lại đã bị dập tắt hoàn toàn.

Đã nói bỗng bột là ma quỷ, bỗng bột trước mặt sếp tổng sẽ chỉ khiến anh hóa thành ma quỷ.

Thế là Đỗ Lôi Ty rất nịnh nọt nhặt áo lên, vừa nhặt vừa cười ha ha: “Chất lượng âu phục của Tổng giám đốc đúng là tốt, rơi xuống sàn nhà cũng không bám bụi!” (Đỗ Đỗ, cô thật là nịnh quá... -_-|||)

Liêm Tuấn quay đi, hỏi: “Có chuyện gì à?”

sếp tổng hỏi khiến cô nhớ ra mình đến để bàn chuyện, thế là cô đổi vẻ mặt đại nghĩa chính trực, ngẩng đầu ưỡn ngực nói với anh: “Em không muốn cử hành hôn lễ.”

Cô nói xong lén lút nhìn sếp tổng, chạm ngay đôi mắt sâu thẳm của anh đang nhìn cô ra chiều nghĩ ngợi.

Bị Đại Boss nhìn thế, Đỗ Lôi Ty bất giác thấy hoảng hốt, sự im lặng đó cực giống vẻ yên tĩnh của bầu trời trước cơn bão, như có một thứ gì đó đang nấu mình chờ bùng nổ.

Thế nhưng Đại Boss không nổi giận, anh không nhìn nữa mà bình thản hỏi: “Tại sao?”

Tại sao?

Sếp tổng hỏi thế khiến Đỗ Lôi Ty lúng túng, cô cúi đầu suy nghĩ rất lâu rồi yếu ớt trả lời: “Hôn lễ là chuyện lớn, anh không hỏi ý em đã tự quyết định, em cảm thấy không tôn trọng em...”

“Tôi không hỏi ý kiến em à?” sếp tổng bỗng hỏi.

Đỗ Lôi Ty nghi ngại: “Có sao?”

“Chẳng phải tôi hỏi em: hôn lễ muốn kiểu Trung hay kiểu Tây?”

>o<

Đỗ Lôi Ty choáng, Đại Boss à, đó không phải là hỏi ý kiến, mà là cưỡng ép người ta!

“Dù sao em cũng không muốn. Dù sao chúng ta kết hôn cũng không phải thật, không cần tổ chức hôn lễ trịnh trọng như thế, hơn nữa... hơn nữa em cảm thấy em... chúng ta không có tình cảm...” Cô nói đến đó rồi không tiếp tục nữa.

Đúng! Thực ra Đỗ Lôi Ty cũng giống các cô gái khác, vẫn đầy ấp hy vọng và mong chờ hôn lễ.

Nếu chỉ đơn thuần là đăng ký kết hôn, cô còn có thể lừa mình rằng đây chỉ là vở kịch, nhưng hôn lễ thì thực sự có thể cảm nhận được, rõ là khác nhau!

Đỗ Lôi Ty tuy khờ khạo nhưng vẫn không đến nỗi tự đẩy mình vào con đường không lối thoát.

“Ý em là, muốn bồi đắp tình cảm với tôi trước?”

Hả?

Không đợi Đỗ Lôi Ty phản ứng, một bóng đen đã trùm lấy cô, Liêm Tuấn không biết đã đứng trước mặt cô từ bao giờ. Họ rất gần nhau, mặt cô gần như áp sát ngực anh.

Đỗ Lôi Ty hoảng hốt, vội vàng khoát tay: “Em... em không có ý đó...”

Tay lại bị nắm chặt đột ngột.

“Em không có ý đó, thì là ý gì?”

Giọng sếp tổng rất trầm, uy nghiêm nhưng cũng không kém phần quyến rũ. Tay anh rất to, nắm chặt lấy cổ tay cô, truyền đến nguồn nhiệt mạnh mẽ. Lồng ngực sếp tổng gần trong gang tấc, tỏa ra vị đàn ông đặc biệt, và cả mùi hương cologne cũng len lỏi vào hơi thở của cô, làm rối loạn tư duy bình thường của đại não.

Đỗ Lôi Ty bỗng thở gấp.

Tim cô đang gào: Không phải thế! Không phải thế!

Nhưng cô không tài nào mở miệng, vì sếp tổng quá mạnh mẽ, đến nỗi cô vừa tiếp cận đã đứt dây thần kinh, không phân biệt nổi đông tây nam bắc nữa.

“Nói, là ý gì?” Liêm Tuấn lại tiến gần hơn, đôi mắt ý nhị nhìn cô như muốn xuyên thấu cô.

Trong ánh mắt đó, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã bại trận.

“Ý em là: hôn lễ làm kiểu Trung là được...”

CHƯƠNG 4: ÔNG BỐ BÀ MẸ

Cau mày! Cau mày! Cau mày!

Không sai, người đang cau mày đến độ có thể kẹp chết con muỗi chính là Đỗ Lôi Ty, nữ chính đáng thương lại đáng buồn của chúng ta.

Đúng mấy phút trước, một cô gái thời đại mới độc lập tự cường như cô lại khuất phục dưới uy phong và sắc tướng của đại nhân sếp tổng, dễ dàng chấp nhận yêu cầu vô lý là cử hành hôn lễ.

Cũng không gọi đó là đau buồn nhất, mà điều khiến cô bức bối nhất là, lão phu nhân nằm trên giường bệnh được nước lã tới, lại còn đòi gặp cha mẹ cô!

Đỗ Lôi Ty cảm giác nặng nề rằng, chuyện này sẽ phát triển theo hướng cô không muốn thấy nhất.

“Mẹ...” Đỗ Lôi Ty cầm ống nghe, tâm trạng cực kỳ sa sút.

“Con gái bất hiếu!” Bà Đỗ vừa mở miệng đã quát, “Cuối cùng mà cũng nhớ đến mẹ mày rồi à? Nói, bao lâu không gọi điện cho mẹ rồi? Chơi sung sướng rồi chứ gì? Trong lòng mày rốt cuộc có còn...”

“Mẹ, con kết hôn rồi.”

Bà Đỗ nóng nảy cắt ngang, “Cái gì mà kết hôn với chả kết hôn! Mẹ hỏi mày mà... Mày nói cái gì?! Mày kết hôn rồi?”

o

Thế là, bà Đỗ cúp ngay máy, dẫn ông Đỗ ngồi tàu hỏa xuyên đêm đến thành phố A, lúc đó Đỗ Lôi Ty chỉ suýt tí nữa là mặc váy cưới rồi.

Bố mẹ cô đã đến, Đỗ Lôi Ty cảm thấy không còn cô độc một mình nữa, tin rằng với tính khí của mẹ cô, nếu biết con gái mình bị người ta áp bức như thế, nhất định sẽ biến thân thành Superman, đại chiến ba trăm hiệp với sếp tổng đại nhân.

Ai ngờ vừa mở cửa, người vào đầu tiên là sếp tổng, phía sau là ông bà Đỗ đang cười nói tươi rói.

“Bố! Mẹ! Mọi người...” Đỗ Lôi Ty ấp úng, tại sao anh lại đến cùng bố mẹ cô? Rõ ràng cô đã nhờ tài xế đón họ mà.

“Đừng nói nữa.” Bà Đỗ thấy con gái thì tâm trạng rất vui vẻ, “A Tuấn nói với mẹ rồi, con yên tâm, chỉ cần hai đứa tình nguyện thì thân làm bố mẹ đây sẽ không phản đối.”

A Tuấn?

Đỗ Lôi Ty ú ớ, mẹ à, liệu mẹ có thể thân mật hơn tí nữa không?

sếp tổng đứng bên cạnh lại mỉm cười, bổ sung: “Cám ơn bố mẹ đã hiểu cho chúng con.”

“Ôi dào! Ông nó, ông xem con rể chúng ta hiểu biết chưa kia!” Bà Đỗ nước mắt lưng tròng.

“Phải phải!” Ông Đỗ nhìn con rể, cũng gật gù.

Đối diện với gương mặt tươi như hoa nở của hai ông bà, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy cô như đã bỏ lỡ điều gì đó. Cô dời ánh mắt sang sếp tổng bên cạnh, vừa khéo nắm bắt được vẻ gian xảo thoáng qua trong mắt anh.

Đột nhiên, Đỗ Lôi Ty thấy thót tim – Toi rồi! Bố mẹ bị chinh phục rồi!

Ông bà Đỗ đến, rất hài lòng với con rể.

Đặc biệt là bà Đỗ, không chỉ hài lòng với con rể mà còn cực kỳ hài lòng với trang trí nội thất trong nhà con rể.

Bà Đỗ: “Ông nó, ông xem bức tượng này khắc đẹp không! Một con gà con đáng yêu làm sao!”

Ông Đỗ giật giật gấu áo bà Đỗ: “Bà nó, đây là chó quan mao.”

Bà Đỗ nóng nảy hươ tay: “Mặc kệ nó là gà hay chó, đáng yêu là được, ông xem, rất giống với Ty Ty nhà mình!”

Đỗ Lôi Ty đứng cạnh suýt nữa ngất!

Mẹ! Rốt cuộc mẹ có phải là mẹ ruột của con không?

Nhìn ông bố bà mẹ nhà mình quá hài lòng sếp tổng, Đỗ Lôi Ty không kìm được, lén hỏi anh: “Anh nói gì với bố mẹ em vậy?” Rõ ràng với cá tính của mẹ, nếu biết con gái mình bị dẫn vật áp bức thì nhất định sẽ nổi trận lôi đình, làm sao lại vui vẻ tươi cười như bây giờ được. Thế nên Đỗ Lôi Ty cảm thấy đại nhân sếp tổng nhất định đã nói gì đó với họ.

“Nói chúng ta sắp kết hôn.”

“Sau đó?”

“Hết rồi.”

“Hết rồi?!” Đỗ Lôi Ty kêu lên, chỉ một câu như thế mà bố mẹ cô đã đồng ý bán con? Quá kỳ cục!

Liêm Tuấn nheo mắt, bình tĩnh hỏi: “Nếu không thì em nghĩ họ phải hỏi gì?”

“Đương nhiên là hỏi em có chịu không?” Đỗ Lôi Ty nói xong cũng choáng. Sao trong lòng nghĩ gì cũng nói ra được nhỉ? Chỉ tại sếp tổng cứ tỏ vẻ vô hại, hại cô không phòng bị gì cả.

Đang oán than thì sếp tổng lại nhân cơ hội cô mất cảnh giác, hỏi thêm: “Vậy rốt cuộc em có chịu không?”

“Đương nhiên là không...”

“Hử?” Ánh mắt anh phóng đến.

“... Không chịu mới lạ đó!” Nói xong, Đỗ Lôi Ty tự khinh bỉ mình mấy trăm lần.

Nghe câu đó, sắc mặt anh dịu lại, hài lòng gật đầu: “Muộn rồi, về phòng sớm để nghỉ đi.”

“Ồ...” Do bản thân vô tội lại thỏa hiệp dưới uy quyền của sếp tổng lần nữa, Đỗ Lôi Ty rất thất vọng với chính mình, gần như gục đầu rũ vai lên lầu.

Lên lầu rồi, cô về phòng mình theo bản năng, mới được vài bước thì bỗng vai bị ai đó ôm chặt, rồi bị kéo về lại.

“Anh...”

“Em vẫn chưa chúc bố mẹ ngủ ngon.” sếp tổng cướp lời.

Đỗ Lôi Ty mới nhận ra, ở ngay cửa phòng bên cạnh, bố mẹ cô đang mỉm cười nhìn hai người.

“Bố, mẹ, chúc ngủ ngon.”

Cô mới nói xong đã bị Tổng giám đốc lôi vào phòng ngủ.

Đây đây đây... là là là... phòng ngủ của... sếp tổng!!!

Đỗ Lôi Ty mềm nhũn chân, suýt thì ngã, khó khăn lắm mới định thần lại thì nhận ra sếp tổng đang thông thả cởi quần áo. Đầu tiên là áo vest, sau đó là cravat, rồi sau đó ngón tay thon dài đặt lên nút áo sơ mi.

Đỗ Lôi Ty đã dần người như pho tượng.

“Em đang nhìn gì vậy?” Đại nhân bỗng dừng tay, ánh mắt chiếu đến Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty sực tỉnh, mới dần dần hoạt động đầu óc lại, phát hiện thấy nút áo của sếp tổng đã cởi một nửa, thấp thoáng lồng ngực săn chắc.

Cảnh này...

Đỗ Lôi Ty không nhịn được nuốt nước bọt.

“Tôi hỏi em đấy.” sếp tổng bỗng tiến lại, đôi mắt sâu thẳm nhìn thẳng cô.

Đỗ Lôi Ty không kìm được cúi xuống nhìn, lồng ngực thoáng ẩn hiện ban nãy giờ đây gần như gần ngay trước mắt cô, không chỉ săn chắc, khỏe mạnh, mà còn có vẻ gợi cảm khó tả!

Không hiểu vì sao, trong đầu cô xuất hiện mấy từ – sắc đẹp kích thích!

“Ào” một tiếng, máu đổ dồn lên.

Đôi môi mỏng bỗng cong lên, che giấu vẻ vui sướng trong mắt, Liêm Tuấn đưa tay ra, định nâng cằm cô lên.

Trong khoảnh khắc tay anh sắp chạm vào cô, Đỗ Lô Ty bỗng lùi lại một bước, nhìn anh đẩy về kính hoàng, không đợi anh phản ứng, cô đã quay vụt đi, chạy như bay ra ngoài.

Cô chạy một mạch đến phòng ngủ bên cạnh cửa mình, lúc đó mới hoảng hốt bịt chặt mũi, từ kẽ ngón tay, một dòng máu tươi trào ra.

Đỗ Lô Ty thở phào: cũng may là chạy nhanh, chậm nữa thì chảy ra mất! Cũng may không phải trước mặt sếp tổng, nếu không thì thực sự là mất mặt quá!

Bên này Đỗ Lô Ty thở phào. Nhưng bên kia, cách một bức tường, ánh mắt sừng sốt của Liêm Tuấn đột ngột lạnh hẳn, lâu sau mới hừ mũi một tiếng.

Đây, đã là lần thứ hai rồi.

3. Chương 05- 06

CHƯƠNG 5: HÔN LỄ

Hôm sau hôn lễ được tổ chức như đã hẹn.

Đỗ Lô Ty từ trên lầu bước xuống nhưng không thấy sếp tổng đâu, mà đã bị bố mẹ túm lấy trước.

Bà Đỗ kéo con gái lại, căn nhắc: “Con bé này, sao dậy muộn thế hả? Hôm nay là ngày quan trọng như thế mà không có tí tự giác nào à? Nhìn kia! Lại còn mặc áo ngủ nữa! Ôi trời, con xem mắt con kia! Hôm qua con tạo đạn nguyên tử cho Triều Tiên à?”

Nghe mẹ lăm bầm oán than mãi, Đỗ Lô Ty đành nhún nhó: “Con biết rồi...”

Thực ra đều tại sếp tổng cả thôi. Nếu không phải tối qua cô mất máu quá nhiều, dẫn đến ngủ không ngon giấc, hề nhắm mắt lại thấy vòm ngực gợi cảm, dụ dỗ người ta phạm tội của anh, thì cô có dậy muộn không?

Nói đi nói lại thì đều là tai họa sếp tổng gây ra!

Điều khiến Đỗ Lô Ty bức bối nhất là, cái tên đầu sỏ ấy còn chưa xuất hiện, đến khi cô đã mặc xong váy cưới, trang điểm rồi, đại nhân Tổng giám đốc mới gọi điện cho lão Dư, bảo anh đã đến nhà thờ rồi.

Kiểu gì thế! Chẳng có tí ý thức làm chú rể, ngay cả cô dâu cũng không đón, không chuyên nghiệp chút nào! Cẩn thận tôi bỏ trốn!

Bỏ trốn đương nhiên là không thể thực hiện, ai bảo bố mẹ cô đã đóng đô ngay tại đại bản doanh quân địch chứ? Thế là Đỗ Lô Ty bị bố mẹ kẹp sát hai bên trái phải, đi tới nhà thờ.

Từ xa đã nhìn thấy một đoàn người đứng trước cửa nhà thờ, người đứng giữa mặc âu phục trắng, cao nhất chính là Liêm Tuấn.

Vừa nhìn thấy Đại Boss, lửa giận đầy bụng Đỗ Lô Ty đã biến mất.

>o<

Sếp tổng cũng quá đẹp trai đi chứ! Người ta vừa nhìn đã nhận ra bóng dáng ấy, lại thêm bộ vest trắng, thật giống hệt người mẫu bước ra từ quảng cáo âu phục ấy.

Thực sự là, quá hoàn hảo!

Lại nhìn bản thân, Đỗ Lô Ty không kìm được nghĩ: Ngực có nên dộn thêm không? Gót giày liệu có thấp quá không? Còn eo nữa, có lẽ nên thắt chặt hơn...

Người so với người, chỉ tức chết!

Đỗ Lôi Ty cảm nhận sâu sắc rằng, bản thân vốn dĩ không nên đứng ở đây, nhất định là đầu óc cô đã bấn loạn rồi, nên mới làm chuyện hoang đường với sếp tổng như vậy.

Đang hồi hận thì một bàn tay đã đưa đến trước mặt cô, Đỗ Lôi Ty nhìn lên trên theo phản xạ, rơi vào ánh nhìn sâu thẳm của sếp tổng.

Lần đầu đặt chân trên thảm đỏ, Đỗ Lôi Ty khó tránh khỏi cảm giác căng thẳng, thực ra là lần thứ hai, nhưng điều khiến thần kinh cô căng thẳng nhất là... cô lại đang khoác cánh tay sếp tổng.

Cánh tay của sếp tổng làm sao có thể khoác lung tung được? Lỡ như đụng phải thì làm sao đây? Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty lại nhớ đến chiếc nhẫn kim cương hai triệu tệ, thần trí lại hoảng loạn.

Vừa lơ đãng thì đôi giày cao gót đã vẹo sang một bên.

Trong khoảnh khắc đó, Đỗ Lôi Ty cảm thấy mình thê thảm quá mức, nhất định đã trở thành trò cười cho mọi người rồi.

Đang nhắm mắt chuẩn bị làm trò hề, ai ngờ phần eo được giữ chặt, bàn tay to lớn mạnh mẽ của Liêm Tuấn đã giữ lấy eo cô, cô ngước lên, nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của sếp tổng đại nhân.

Trong đầu Đỗ Lôi Ty lại xuất hiện màn hương sắc kích thích đêm qua, gò má đột nhiên nóng lên, mũi lại bắt đầu muốn trào máu, để tránh cảnh máu đổ, cô vội vàng quay đi chỗ khác, yếu ớt: “Xin... xin lỗi... lần đầu kết hôn không có kinh nghiệm...”

Gương mặt Liêm Tuấn vốn không có cảm xúc bỗng xuất hiện một nụ cười thoáng qua, chậm rãi nói: “Phu nhân, cẩn thận.”

Phu... phu... phu nhân?!

Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã bàng hoàng đến nỗi trở thành thùng rác chó quan mao trong phòng khách một cách thành công!

Cô bỗng nhận ra, ngôn ngữ cử chỉ của sếp tổng đại nhân thì người bình thường không thể đoán trước được, nhưng kết quả thì có thể dự báo – đó chính là dọa chết cô!

Một câu “phu nhân” đã khiến Đỗ Lôi Ty sửng sốt đến độ hồn bay phách tán, còn lại chút hồn chỉ đủ giữ cho cô mấy móm bước theo sếp tổng.

Đến trước mặt mục sư, ông hỏi: “Liêm Tuấn, con có đồng ý kết hôn với người phụ nữ này không? Cho dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do nào khác, đều yêu cô ấy, chăm sóc cô ấy, tôn trọng cô ấy, đón nhận cô ấy, mãi mãi chung thủy, yêu thương nhau đến cuối cuộc đời?”

Sếp tổng nhìn Đỗ Lôi Ty, thông thả trả lời, “Con đồng ý.”

“Còn con, Đỗ Lôi Ty? Con có đồng ý người đàn ông này sẽ trở thành chồng con không? Dù bệnh tật hay khỏe mạnh, hoặc bất kỳ lý do nào khác, vẫn yêu anh ấy, chăm sóc anh ấy, tôn trọng anh ấy, đón nhận anh ấy, mãi mãi chung thủy, yêu thương nhau đến cuối cuộc đời?”

Đỗ Lôi Ty vẫn trong trạng thái treo máy.

“Đỗ Lôi Ty? Đỗ Lôi Ty?”

Vẫn tiếp tục treo máy...

Cuối cùng Liêm Tuấn không chịu nổi nữa, ngay cả lúc kết hôn cũng lơ đãng, chắc trên thế giới cũng chỉ có mình Đỗ Lôi Ty. Thế là, anh bực bội khế lác tay cô.

“Gi ạ?” Đỗ Lôi Ty giật mình, “Sao... sao thế?”

Mục sư đáng thương khước môi co giật, “Đỗ Lôi Ty, con có đồng ý người đàn ông này trở thành chồng con không?”

Đỗ Lôi Ty nhìn sếp tổng, trả lời theo phản xạ: “Không...”

Hử? Sếp tổng đại nhân sầm mặt, bỗng giơ tay lên, dung hai ngón tay vuốt trán như vô tình hay cố ý gì đó. Đầu óc Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã bị nhấn chìm trong hai triệu tệt đập cho tỉnh hẳn.

Nghiến răng, quyết tâm, “Con đồng ý!”

Lần này Mục sư đã thở phào nhẹ nhõm: “Các chư vị thần tiên trên trời sẽ bảo vệ các con, chúc phúc các con, ban phước lành cho các con. Các con sẽ sinh tử có nhau, a men! Chúa lòng lành sẽ ở bên các con. Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty, cha đã chứng giám cho các con thề nguyện sẽ yêu thương nhau, cha xin được vui mừng tuyên bố với các vị quan khách rằng các con đã nên duyên vợ chồng, bây giờ chú rể có thể hôn cô dâu rồi.”

Vừa nói dứt, Đỗ Lôi Ty chỉ thấy mặt mình nóng lên, đến khi hoàn hồn thì sếp tổng đã nâng mặt cô, hôn lên môi cô.

Nụ hôn nhẹ nhàng dừng lại trên môi cô trong tích tắc rồi rời đi. Phút chốc, dưới kia nổ ra một tràng pháo tay nhiệt liệt, ông bà Đỗ và bà nội Liêm xúc động đến mức muốn rơi nước mắt.

Trong tiếng hoan hô vang dậy, chỉ có một người ngoại lệ, nói chính xác hơn thì không được xem là người, nhiều nhất chỉ gọi là một bức tường có tên Đỗ Lôi Ty.

Nếu câu “phu nhân” ban nãy là “kinh hãi”, thì bây giờ nụ hôn này chỉ có thể hình dung bằng từ “kinh hoàng”, kinh hoàng đến độ mấy phút sau, Đỗ Lôi Ty vẫn còn ngật trong trạng thái mộng du, đến khi tiếng ho bực bội của sếp tổng cắt đứt tư duy của cô.

Cô gái này sao thế, kết hôn có đáng phải mất hồn nhiều lần thế không? Lẽ nào sếp tổng đường đường mà không có tí quyền rũ nào sao? Sau đó, sếp tổng đại nhân lại bắt giác từ chuyện này nghĩ đến chuyện tối qua, lại từ tối qua nhớ đến chuyện lần đầu Đỗ Lôi Ty đến nhà anh.

Cuối cùng, sếp tổng đại nhân đã bị chọc giận thành công.

Sếp tổng rất giận, hậu quả rất nghiêm trọng.

“Phu nhân, em đỡ rượu thay anh.”

Đỡ rượu? Đỗ Lôi Ty loạng choạng, tí nữa thì ngã. Tại sao cô phải đỡ rượu thay sếp tổng chứ? Cô là cô dâu chứ có phải thư ký đâu!

Nhưng sếp tổng đại nhân lại nói vẻ nghiêm túc: “Lát nữa anh phải lái xe, không thể uống rượu.”

“Lão Phương đâu?” (tài xế A)

“Nghỉ phép rồi.”

“Tiểu Vương đâu?” (tài xế B)

“Bệnh rồi.”

“Bác Trương đâu?” (tài xế C)

“Vợ bác sinh con.”

“...”

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty ôm ấp tia hy vọng cuối cùng, chỉ Jason đang đứng hàn huyên với mọi người cạnh đó: “Còn Jason...”

“Anh ấy tự lái xe đến.”

>o<

Cuối cùng để giữ cho sếp tổng đại nhân không mang tội danh uống rượu say rồi cầm lái, Đỗ Lôi Ty đành hy sinh cái tôi nhỏ để hoàn thành tinh thần cái tôi to, đỡ hết ly rượu này đến ly rượu khác mà lẽ ra sếp tổng phải uống.

Một ly, hai ly, ba ly...

Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty lại không hề say!

“Em... không sao chứ?” Lúc về nhà, Liêm Tuấn hỏi cô trong xe.

Đỗ Lôi Ty lắc đầu: “Không sao...”

“Em uống nhiều lắm.”

“Không nhiều, mới mười mấy ly.”

Sếp tổng dạ nhân co giật khóe môi.

Thực tế thì Đỗ Lôi Ty không những không say, mà đầu óc còn tỉnh táo hơn cả lúc trước khi uống rượu.

“Hôm nay có phải anh giận em?”

Đỗ Lôi Ty hỏi thế, khiến chiếc xe đang đi vững vàng trên đường bằng phẳng.

Liêm Tuấn nhìn đăm đăm ra ngoài, nói: “Không.”

“Anh đừng gạt em, chắc chắn anh đang giận.” Đỗ Lôi Ty kiên định, “Nếu hôm sáng nay tại sao anh không đợi em mà tự đến nhà thờ trước? Còn nữa, lúc ở tiệc cưới anh cứ sa sầm mặt, họ nói với anh, anh cũng không mấy trả lời. Anh thấy đó, anh lại giận rồi!” Đỗ Lôi Ty chỉ mặt Liêm Tuấn.

Không ngờ cô ngốc này tuy khờ khạo nhưng lại quan sát anh tỉ mỉ đến thế.

Không hiểu vì sao, tâm trạng buồn bực bỗng khá hơn.

“Anh không giận.” Liêm Tuấn nói tiếp.

“Thôi, không nói thì thôi.” Đỗ Lôi Ty khoát tay, “Bây giờ chúng ta đi đâu?”

“Về nhà.”

“Về nhà?” Đỗ Lôi Ty cau mày không vui, “Quá thiếu sáng tạo.”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Thế em muốn đi đâu?”

“Hừm...” Đỗ Lôi Ty suy nghĩ rồi mắt sáng lên, nói: “Em muốn đi ngắm trăng.”

“Ngắm trăng?”

“Vâng, hôm nay là mười lăm, mặt trăng chắc chắn sẽ rất tròn.”

Cô ngốc này hôm nay hơi khác lạ, Liêm Tuấn gạt đầu, “Ừ, đi ngắm trăng.”

Chiếc xe màu trắng cao cấp đến nỗi không biết được tên mang theo cô dâu chú rể mặc lễ phục, theo đường núi lên tận trên đỉnh. Mũi chiếc xe từ từ hạ xuống, để lộ bầu trời đầy sao và cả mặt trăng tròn vành vạnh như một chiếc đĩa.

“Woah!” Đỗ Lôi Ty kêu lên: “Mặt trăng hôm nay đẹp quá!”

Thấy dáng vẻ cô vui sướng, Liêm Tuấn cũng không kìm được nụ cười.

Bỗng nhiên, nụ cười bên môi anh biến mất, thay vào đó là sự kinh ngạc trong thoáng chốc.

Đỗ Lôi Ty tự dung chủ động dựa đầu vào vai anh, đếm sao.

“Một, hai, ba ngôi sao...”

“Hôm nay em hơi khác.” Liêm Tuấn buột miệng.

“Có à?” Đỗ Lôi Ty chớp mắt nhìn anh, ánh sao trên trời chiếu vào mắt cô, đồng tử đen nhánh cũng lấp lánh theo.

Liêm Tuấn bỗng thất thần.

“Anh nhìn em thế làm gì?” Cô nàng trong lòng anh bỗng cười, “Em biết rồi! Anh thích em!”

Liêm Tuấn sững người, cắt ngang: “Không có.”

“Anh lại gạt em!” Đỗ Lôi Ty cười nói: “Lúc này mắt anh mới chớp, rõ ràng là gạt em!”

“Anh...” Liêm Tuấn bỗng không nói nữa.

Anh không nói, Đỗ Lôi Ty cũng im lặng, cô dựa vào vai sếp tổng, tiếp tục đếm sao.

“Một trăm sáu mươi bảy, một trăm sáu mươi tám, một trăm sáu mươi chín...”

“Thực ra anh...” Liêm Tuấn đột nhiên lên tiếng.

“Không ổn, em buồn ngủ quá.” Đỗ Lôi Ty ngáp một cái.

“Anh...”

“Em ngủ một tí, chúc ngủ ngon.”

Sau đó, Đỗ Lôi Ty nhắm mắt ngủ thiếp đi.

Đôi mắt sáng rỡ bị che khuất, ánh sao ngập trời chiếu trên bộ váy cưới trắng của cô, đẹp đến nỗi khiến người ta có phần ngạt thở.

CHƯƠNG 6: ‘HỒI MÔN’

Ngủ một giấc đến khi trời sang hẳn, Đỗ Lôi Ty dụi dụi vào gối đầu, lại vỗ vỗ gối ôm, sau đó nhắm mắt thoải mái chép chép miệng.

Gối hôm nay hơi cứng, nhưng cũng khá là đàn hồi.

Gối ôm hôm nay hơi to, nhưng vẫn khá là ấm.

Hôm nay...

“Á!”

Tiếng hét như giết heo vang dội, khiến Liêm Tuấn đang say ngủ phải tỉnh giấc, sau đó anh nhìn thấy Đỗ Lôi Ty đang khiếp đảm ôm lấy anh, khoe môi còn dính nước dãi.

Môi anh bắt giác cong lên: “Tỉnh rồi à?”

“Chưa tỉnh, chưa tỉnh...” Sếp tổng đại nhân đang cười! Đỗ Lôi Ty nuốt nước bọt, bắt đầu tự thôi miên, “Đây là mơ, đây là mơ, đây chắc chắn là mơ...”

“Em đang nói gì vậy?” Giọng nói vô cùng chân thực của Liêm Tuấn lại vang lên bên tai.

Trời xanh ơi, đất dày ơi, tại sao sếp tổng ngay cả trong giấc mơ cũng không buông tha cô? “Đây là mơ, đây là mơ...” Đỗ Lôi Ty lẩm nhẩm không ngừng, sau đó nhắm luôn mắt, tiếp tục ngủ.

Cô tin chắc, lúc mở mắt lần nữa thì ác mộng sẽ kết thúc.

Thế nhưng, một bàn tay lớn bỗng đặt lên đầu cô, hơi ấm từ đỉnh đầu lan xuống, chân thực đến bất ngờ.

Ác mộng này liệu có quá chân thực không?

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác như bị sét đánh, lẽ nào hôm qua...

Cô mở mắt, thấy sếp tổng đang mỉm cười thì yếu ớt mở miệng: “Em... có phải là đang nằm mơ không?”

Liêm Tuấn lắc đầu, tiếp đó lại là một nụ cười.

Àm...

Tâm hồn nhỏ nhoi yếu ớt của Đỗ Lôi Ty không chịu nổi cú shock lớn như thế, đã sụp đổ!

Trời ơi! Hôm qua cô đã làm chuyện gì đáng hổ thẹn với sếp tổng đại nhân rồi? Mà anh lại còn cười! Anh lại tức giận đến độ phải cười! Mấy hôm ở cạnh sếp tổng, Đỗ Lôi Ty cảm nhận sâu sắc rằng, nụ cười này rất kỳ dị, rất nguy hiểm, rất có màu sắc âm mưu nào đó.

Thế là, cô nhích hẳn ra khỏi Liêm Tuấn, co rúc vào một góc trong xe, khoát tay lia lịa: “Em... em không có ý ôm anh... em em em tối qua say rồi...”

“Say à?” Liêm Tuấn sững người, nụ cười cứng lại.

Đỗ Lôi Ty chỉ tay lên trời làm ra vẻ đang thề: “Em không lừa anh, hôm qua thật sự là em say, không nhớ gì hết. Nếu... nếu em có làm gì, nói gì, xin anh đừng nhớ...” Sếp tổng dạ nhiên xin đừng thù dai nhé! Đỗ Lôi Ty ra sức cầu nguyện trong bụng.

Thế nhưng, sắc mặt sếp tổng đại nhân vẫn sa sầm không cách nào cứu vãn được, đồng thời nặng nề đến độ đáng sợ.

Đỗ Lôi Ty sắp khóc rồi, thấy ầm ỨC vô cùng, “Anh đừng giận, hôm... hôm qua có phải em muốn uống nhiều đầu...”

“...”

“Nhiều nhất là... nhiều nhất là lần sau em không uống say nữa...”

Sếp tổng đại nhân cuối cùng bùng nổ: “Em còn muốn có lần sau?”

Đừng mơ!

Hiện thực tàn khốc lại lần nữa chứng minh: Phản kháng là ngán ngủ, bị đè nén mới là con đường cơ bản kiên trì trăm năm không lung lay. Đỗ Lôi Ty đáng thương sau khi trải qua phút biến đổi ngán ngủ, cuối cùng đã bị đẩy về phía vực sâu bị chèn ép triệt để.

Vẫn là chiếc xe mui trần màu trắng cao cấp đến độ không biết được tên ấy, chở theo sếp tổng đại nhân đang giận dữ và cô dâu khờ khạo của anh về nhà.

Vừa đến cửa nhà, nghe tiếng xe gầm rú, ông bà Đỗ đã đứng đón sẵn ở cửa.

“Ông xem thanh niên bây giờ kìa!” Bà Đỗ kéo tay ông Đỗ, vẻ mặt ngưỡng mộ, “Xem hai đứa nó tràn trề sức lực, mặc cả đồ cưới cả đêm không về theo đuổi lãng mạn! Ông nó à, bao giờ ông cũng đưa tôi đi hóng gió, làm cuộc hành trình hai người lãng mạn như thế chứ?”

“Ừ.” Ông Đỗ gật gù, “Đợi tôi về bơm căng xe đạp rồi đưa bà đến phố Tây ăn đậu hủ thôi.”

“... Có thể đổi sang xe điện không?”

“Vợ à, bây giờ khủng hoảng tiền tệ, buổi tối đi xe điện ra ngoài rất dễ bị cướp!”

“Được rồi, vậy thì xe đạp nhé.”

--|||

Lúc ấy Đỗ Lôi Ty đã lừ đừ uể oải bước xuống xe, thấy bố mẹ vẻ mặt hào hứng thì tâm trạng càng tồi tệ.

“Bố, mẹ...” Cô mệt mỏi gọi.

Tiếng gọi ấy khiến bà Đỗ hớn hở.

Ôi chào! Con bé này tối qua nhất định là mệt chết đây, con rể cũng thật là, hai đứa sau này còn nhiều thời gian, hà tất phải gấp rút như thế? Nhưng nói cho cùng thì trẻ tuổi thật là tốt!

Thế là bà Đỗ không những không trách móc con gái không biết lễ phép, mà còn kéo tay cô thì thăm hỏi thăm: “Con gái, mệt quá phải không? Mau và nhà ăn sang, đừng để bụng đói.”

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm động vô cùng, quả nhiên vẫn là mẹ yêu con gái nhất! Lại nhìn sếp tổng đại nhân bên cạnh, bây giờ đang cười rất vui vẻ với bố mẹ cô, ai biết vừa nãy anh còn sa sầm mặt mày chứ.

So ra thì, sự thân mật của mẹ cô đã hiện rõ.

“Con gái, bố con và mẹ hôm nay định về nhà.”

“Hả?” Đỗ Lôi Ty đang nghĩ ngợi lung tung bỗng sững sờ, “Sao bố mẹ về sớm thế?”

“Ừ.” Bà Đỗ gật đầu, “Bố con và mẹ đều xin phép cơ quan đến đây, về sớm còn đi làm, hơn nữa hai đứa mới kết hôn, hai ông bà già này ở lại không tiện, cứ về thì tốt hơn.”

Lúc này còn cảm thấy mẹ cô trở nên dịu dàng, bây giờ bảo sắp về, Đỗ Lôi Ty cảm thấy hơi quyến luyến.

“Mẹ, bố mẹ ở thêm vài ngày đi.” Đỗ Lôi Ty van nài.

“Lấy chồng rồi còn quyến luyến bố mẹ à.” Bà Đỗ cười.

“Không phải...” Đỗ Lôi Ty làm ra vẻ xấu hổ, sau đó nhìn sếp tổng, như thể rất có dáng vẻ cô dâu bé nhỏ.

Nhưng chỉ có Liêm Tuấn là hiểu, cô ngốc này nhất định đang nghĩ rằng nếu có bố mẹ ở đây thì mới có thể chống đỡ cho cô nàng.

Nhưng sự thực đích thật là thế.

Lúc ấy ông Đỗ đứng cạnh lặng im bỗng lên tiếng: “Ty Ty à, thực ra con không cần quyến luyến bố mẹ, dù sao mấy hôm nữa hai đứa phải về mà!”

Mấy hôm nữa? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, “Mấy hôm nữa sao phải về nhà?”

“Ôi cái con bé ngốc này, kết hôn đến nỗi cả nhà mẹ cũng quên rồi.” Bà Đỗ cười mãi, “Con quên rồi à, còn phải ‘hồi môn’ mà!”

Hồi môn?!

Lần này không chỉ là Đỗ Lôi Ty mà ngay cả sếp tổng đứng cạnh cũng ngẩn ngơ.

Sao lại quên chuyện “hồi môn” này nhỉ.

Thế nào là “hồi môn”? “Hồi Môn” là phong tục hôn lễ của tộc Hán, đôi vợ chồng mới cưới vào mừng ba, sáu, bảy, chín, mười hoặc tròn tháng, con rể mang lễ vật theo cô dâu về nhà mẹ, thăm hỏi cha mẹ và họ hàng vợ mình.

Mà lễ vật “hồi môn” ở quê nhà Đỗ Lôi Ty cũng rất được xem trọng, nên ông bà Đỗ trước khi đến đã bàn bạc ong với bảy bà cô bà dì trong nhà, đợi con gái kết hôn rồi sẽ đưa con rể về nhà gặp người nhà vợ.

Chuyện quan trọng như vậy, Đỗ Lôi Ty không ngờ, sếp tổng cũng không ngờ, nhưng cho dù không ngờ cũng phải đi, ai bảo hai người kết hôn chứ?

Thế là, ngày thứ ba sau khi tổ chức lễ cưới, Đỗ Lôi Ty đưa sếp tổng đại nhân về nhà mình.

Trên xe sếp tổng, Đỗ Lôi Ty nhấp nha nhấp nhồm, cô nghĩ ngợi rồi nói với anh, “Hay là chúng ta bắt xe khách nhé?”

Thế nhưng ánh mắt đáp lại của anh là: Sếp tổng không bao giờ ngồi xe khách.

Đỗ Lôi Ty lại kiến nghị: “Hay là... ngồi tàu hỏa?”

Thế là, sếp tổng đại nhân tỏ ra không vui: “Em ghét ngồi xe anh thế à?”

“Không phải không phải!” Đỗ Lôi Ty lắc đầu lia lịa, nói thật lương tâm thì kỹ thuật lái xe và xe của sếp tổng đều tốt không chê vào đâu được, lái rất vững, ngay cả người thường say xe như cô cũng không thấy chóng mặt. Hơn nữa đường đường là sếp tổng mà tự lái, cơ hội như vậy muốn cũng không được nữa là...

Nhưng vấn đề ở chỗ, xe cao cấp như vậy mà đậu trong khu nhà cô sẽ khiến người ta bàn ra tán vào!

Kiểu nhà cũ như nhà của Đỗ Lôi Ty, ngày nào cũng có một đám các bà các mẹ xúm xít dưới lầu, nếu thấy xe của sếp tổng, đảm bảo sẽ kéo cô lại hỏi vớ vẩn. Đến lúc đó có lẽ ngay cả đứa cháu nội vừa đầy tháng của bà bác lầu dưới cũng biết chuyện cô lấy đại gia, thế thì sau này ly hôn há chẳng phải là mất mặt chết mất không?

Đỗ Lôi Ty nghĩ thế, càng cảm thấy không thể ngồi xe sếp tổng về nhà.

Thế là cô đảo mắt, viện cớ: “Em không thể ngồi xe lâu được, sẽ say xe mất!”

“Say xe?” Liêm Tuấn cau mày, “Trước kia sao không nghe em nói?”

“Đó là vì... vì trước kia không ngồi nhiều, nên... nên không sao mà...” Nói ra thật lung túng, ngay cả cô cũng thấy giả tạo, nhưng sếp tổng lại tin!

“Được rồi.” Liêm Tuấn gật đầu.

Đỗ Lôi Ty bỗng vô cùng cảm kích, sếp tổng đại nhân xem như có chút tính người!

“Chúng ta đi máy bay.”

>o<

Người nào đó cứng đờ, từ A bay đến J, ngồi tàu chưa đến hai tiếng, mà lại đi máy bay...

Thế là Đỗ Lôi Ty lần đầu đã ngồi máy bay, cũng là chuyến bay ngắn nhất, mới lên có mười phút đã hạ cánh, thực sự là quá choáng.

Thế nhưng, chuyện càng choáng hơn vẫn còn ở phía sau, máy bay vừa hạ cánh, một chiếc xe màu đỏ tươi còn chói lóa hơn cả chiếc xe màu trắng của sếp tổng đã dừng trước mặt họ.

Lần này Đỗ Lôi Ty nhận ra hãng xe – Ferrari!

Ngồi Ferrari về nhà mẹ, không chỉ các bà các cô trong khu, mà ngay cả chó mèo nhà các bà cũng vây quanh, nhìn xe chăm chăm và bàn tán.

Bà bác A: “Nhìn kìa nhìn kìa! Xe này tôi nhìn thấy trên tivi, phải hơn một triệu tệ một chiếc!”

Bà bác B: “Không thể chứ? Tôi nghĩ ít nhất phải hơn mười triệu!”

Bà bác C: “ Các bà sai lầm, loại xe này phải mấy chục triệu một chiếc!” (Đỗ Lôi Ty: Di à, di có chắc đây không phải là tàu vũ trụ? -_-|||)

Chó: “Gâu gâu gâu”

Mèo: “Meooo...”

Trong ánh mắt nhiệt tình nóng bỏng của mọi người, Đỗ Lôi Ty cúi đầu ra khỏi xe.

Cô bây giờ vô cùng hối hận, tạ sao trước khi đến không đội mũ bảo hiểm nhỉ? Đúng rồi, nên mang cả kính râm nữa! Nếu có khẩu trang thì càng tốt... (Cậu tưởng đi nhận giải độc đắc vé số à?)

Đỗ Lôi Ty nghĩ thế, len lén nhìn sếp tổng đại nhân đi bên cạnh. Chỉ thấy anh xuống xe bình thản, tiện tay đóng cửa lại, sau đó chỉnh lại bộ âu phục, đồng thời nói với Đỗ Lôi Ty đang gần như gục đầu xuống: “Đi thôi, nhà em ở lâu mấy?”

Trong tích tắc, Đỗ Lôi Ty bỗng hiểu ra một đạo lý: Trong mắt sếp tổng đại nhân, tất cả đều là phù vân.

Lúc Đỗ Lôi Ty đưa Liêm Tuấn lên lầu, vừa khéo gặp ngay dì Trương ở lầu trên đang bế cháu gái xuống dưới.

Dì Trương thấy Đỗ Lôi Ty thấy tiến lại: “Ty Ty, cháu về rồi à!”

“Xảy ra chuyện gì ạ?” Cô hỏi.

“Cô của cháu đợi hai người cả ngày rồi!”

“Cô cháu đến ạ?” Đỗ Lôi Ty bỗng có linh cảm không lành.

“Không chỉ có cô của cháu, mà còn có cả thím, dì, bác trai, dì ba...”

Dì Trương bla bla nói một tràng dài, càng nói thì Đỗ Lôi Ty càng thấy nặng nề, cuối cùng cô đánh trống rút quân: “Chúng ta... hay cứ về thôi...”

Nhưng Liêm Tuấn chặn lại: “Đã đến rồi, em muốn chạy à?”

“Nhưng...” Trong đầu cô phút chốc xuất hiện cảnh bảy tám bà cô bà dì vây xung quanh, thực sự là quá kinh hãi!

Thế nhưng không đợi cô nói xong, sếp tổng đại nhân đã lên lầu trước.

“Đợi đã!” Dì Trương gọi họ lại, sau đó đưa cô cháu gái đến cho sếp tổng, “Tổng giám đốc, cậu có thể bế Ni Ni nhà chúng tôi được không?”

Không đợi anh trả lời, cô bé đã đưa tay, bập bẹ: “Chú rùa ơi bế con!”

Chú rùa? Đỗ Lôi Ty ú ớ.

Dì Trương vội cười giả lả: “Trẻ con không hiểu gì, đừng lạ, đừng lạ...” Sau đó trừng mắt nhìn cháu gái, “Rùa cái gì? Là rùa vàng!”

Cô bé ngẩn ngơ rồi cười he he đưa tay ra: “Chú rùa vàng ơi bế con!”

Đỗ Lôi Ty: “...”

Đỗ Lôi Ty cứ ngỡ rằng sếp tổng đại nhân chắc chắn sẽ tức giận, ai ngờ anh chỉ ngẩn ngại một chút rồi lại đưa tay bế cô bé trong tay dì Trương.

Được anh bế, cô bé rất vui, vỗ tay hét lên: “Rùa vàng rùa vàng... Ni Ni sau này cũng phải câu rùa vàng...”

Đỗ Lôi Ty dở cười dở mếu: dì Trương à, trẻ con không thể giáo dục từ nhỏ như thế được!

*

Trải qua bao đau khổ, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã đưa “rùa vàng” của cô lên lầu.

Chưa kịp bấm chuông cửa thì cửa đã mở. Sau đó, không ngoài dự đoán, một đoàn ba cô sáu bà đã vây quanh sếp tổng.

“Tổng giám đốc Liêm, nghe nói năm nay cổ phiếu Liêm Thị tăng cao, có phải thật không? Tôi có thể mua vào không?” Dì Ba lên tiếng đầu tiên.

Liêm Tuấn gật đầu: “Đúng vậy, dì cứ yên tâm mua.”

“Được được, thế tôi sẽ mua nhiều hơn!” Dì Ba hài lòng gọi điện cho ông chồng.

Cô Hai cũng không chịu yên: “Tổng giám đốc Liêm, nghe nói loại bảo hiểm toàn gia đình mà bảo hiểm Liêm Thị vừa tung ra rất ổn, có thật thế không? Tôi định mua cho cả nhà tôi đấy!”

“Được, cô có thể liên hệ thẳng với giám đốc công ty cháu, nói là cháu giới thiệu.”

“Thật không? Vậy cảm ơn cậu nhé!” Cô Hai mừng rỡ đi mua bảo hiểm.

“Cháu rể, tòa nhà vừa đầu tư chỗ chúng tôi thuộc tài sản của Liêm Thị, giá cả có thể ưu đãi hơn không?” Ông Tư đang định mua nhà cho con trai cũng chen vào.

“Không thành vấn đề, giá cả thì dễ thương lượng, cháu sẽ bảo trợ lý liên hệ thẳng với ông.”

“Tốt quá tốt quá!” Ông Tư vuốt râu, hài lòng báo tin vui cho con trai.

Ông Tư vừa đi thì thím Ba cũng len vào: “Tổng giám đốc Liêm, bảo hiểm mà cậu nói lúc nãy...”

...

Cứ thế, theo thống kê sơ bộ của Đỗ Lôi Ty thì buổi chiều ấy, sếp tổng đã bán hết hai ngôi nhà, mười mấy gói bảo hiểm, quét sạch cổ phiếu, thậm chí còn làm giúp cho cả nhà chú Hai mỗi người một thẻ tín dụng trong khu thương mại của Liêm Thị.

Đỗ Lôi Ty đứng một bên nhìn mà mắt muốn đứng tròng, bất đắc dĩ phải khâm phục đầu óc kinh doanh của sếp tổng, ngay cả “hồi môn” mà cũng làm ăn được nhiều thế, rất tốt! Rất mạnh!

Nhưng điều khiến Đỗ Lôi Ty sửng sốt nhất không chỉ có thế, mà cô bất ngờ nhất là quy mô sản nghiệp của Liêm Thị, không nghĩ rằng lĩnh vực mà Liêm Thị can thiệp lại nhiều đến mức ấy, chẳng trách Ni Ni dưới lầu ôm sếp tổng đại nhân mà gọi “rùa vàng”. Sếp tổng đại nhân có là rùa vàng đâu, mà chính xác là “rùa kim cương Nam Phi” thì có!

Cuối cùng sau khi đã nhận thức triệt để rằng mình đã câu được một con rùa vàng có tài sản vô cùng hùng hậu như thế, tâm trạng Đỗ Lôi Ty thật khó mà hình dung.

Cô chưa quên rằng đây vẫn là cuộc kết hôn giả. Tuy giấy chứng nhận là thật, hôn lễ cũng là thật, hồi môn cũng là thật, nhưng dù sao tình cảm không phải là thật.

Vô số sự thật hải hung đã nhắc nhở cô: Hôn nhân không tình cảm sẽ đến bờ vực diệt vong, rồi sẽ có ngày, cô và sếp tổng đại nhân ly hôn, sẽ trở thành hai người xa lạ không có chút quan hệ nào.

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty lại lén lút nhìn sếp tổng đại nhân đang cười nói vui vẻ, song thực chất nội tâm lại cực kỳ ngang ngược, ác độc, hà khắc, có thù tất báo.

Người ấy sẽ có ngày rời xa mình? Vốn dĩ là chuyện rất vui vẻ, nhưng tại sao lại không thấy vui nổi? Lẽ nào...

Tiêu rồi! Đỗ Lôi Ty bỗng thoáng suy nghĩ, mình đã lung lay rồi!

Chắc chắn là do cô đã quá tôn sùng sếp tổng đại nhân, trong vô thức đã phạm phải sai lầm là đầu hàng anh, mà xem thường sự kiên nhẫn, vững bền và nghị lực của một cô gái trí thức thời đại mới mà cô đang là đại diện.

Lúc ấy, bà Đỗ bỗng lên tiếng: “Ty Ty à, bây giờ đã muộn rồi, buổi tối các con lái xe về không an toàn, hay là ở đây một đêm nhé. Lát nữa mẹ quét dọn lại phòng mẹ và bố, nhường các con ngủ.”

Đỗ Lôi Ty sáng mắt, cơ hội phản kháng đến rồi.

Không đợi sếp tổng đại nhân trả lời, cô đã cướp lấy: “Mẹ! Hay thôi không cần đâu!”

Liêm Tuấn đứng cạnh gạt đầu: “Như thế đúng là không hay lắm!”

Hiếm khi sếp tổng lại thống nhất ý kiến với mình, Đỗ Lôi Ty hơi bất ngờ.

Tiếc là, cô còn chưa kịp bất ngờ xong thì sự kinh hoàng tiếp theo đã đến, vì sếp tổng đại nhân đã bổ sung: “Bọn con ngủ ở phòng khác vẫn hay hơn!”

4. Chương 07- 08

CHƯƠNG 7: MỘNG DU

Phòng khác thực ra là phòng mà Đỗ Lôi Ty trước kia đã từng ngủ, cả căn phòng không đến mười mét vuông, ngoài một chiếc bàn sách hơi lớn một tí thì chỉ còn lại một chiếc giường ngủ chỉ đủ ngủ một người.

Một giường, hai người, làm sao ngủ?

Vì thế, Đỗ Lôi Ty rất băn khoăn.

Sao sếp tổng lại không bàn bạc với cô chứ, mà đã tự ra quyết định rồi? Dù gì cũng là nhà cô mà, ở sào huyệt của anh thì anh nói gì cũng nghe theo, đến nhà vợ mà cũng đòi làm chủ! Quá bất công chứ còn gì!

“Lúc nãy sao anh lại nhận lời mẹ em?” Đỗ Lôi Ty lấy hết can đảm, hỏi.

“Có à?” Liêm Tuấn nhướn mày, “Không phải em bảo anh nói thế hả?”

Không chỉ tự quyết, mà còn đổ tội! Đỗ Lôi Ty cuống lên, “Em đâu có?”

“Không à? Nhưng vừa nãy rõ ràng em muốn nói thế mà...” Bỗng Liêm Tuấn chuyển đề tài, ánh mắt sắc nhọn quét đến, “Chẳng lẽ em cho rằng anh không xứng ngủ ở phòng em?”

Chớp mắt, khí thế vừa tích tụ ban nãy của Đỗ Lôi Ty đã bay sạch như bong bóng xì hơi.

“Đâu có đâu có... Em chỉ sợ anh ngủ giường nhỏ thế này mà khó chịu thôi...”

“Không.” Liêm Tuấn tỏ vẻ thờ ơ, “Một người ngủ, vừa khéo.”

“Một người?” Đỗ Lôi Ty giật mình, sếp tổng chẳng lẽ muốn cô ngủ trên sàn?

“Nếu không, em muốn ngủ cùng anh?” Liêm Tuấn hỏi ngược lại.

“... Em vẫn thích ngủ sàn nhà hơn.”

Đỗ Lôi Ty lần đầu phát hiện, thì ra sàn nhà phòng cô ở mười mấy năm lại cũng đến thế!

Sự thực tàn khốc lại chứng minh mạnh mẽ rằng, những gì đẹp đẽ hoa mỹ trong phim truyền hình đều là giả, cái gì mà nam chính tuy cứng miệng nhưng mềm lòng, cuối cùng vẫn nhường giường cho nữ chính, chết tiệt thật!

Trước mặt sếp tổng đại nhân, mọi sự thương hại đều là phù vân, là phù vân!

Khi Đỗ Lôi Ty ngủ thiếp đi với cơn giận đầy bụng, cô hoàn toàn không ngờ chuyện xảy ra sau đó lại khiến sếp tổng đại nhân cả đời cũng không quên được.

Đồng hồ phòng khách gõ mười hai giờ đêm, Liêm Tuấn trở mình trên giường.

Chiếc giường nhỏ thực sự khó mà ngủ nổi, thật không hiểu cô gốc này trước kia ngủ thế nào. Nhưng ngay cả giường cũng khó ngủ thế thì chắc sàn nhà càng khó ngủ hơn chẳng...

Nghe nói hể đến nửa đêm, ý chí con người sẽ yếu đuối lạ lùng, đúng là vậy.

Liêm Tuấn bỗng thấy hơi hơi tội lỗi.

Thế là anh định gọi Đỗ Lôi Ty đang ngủ dưới đất dậy, mới lật người đã giật bắn mình trước cảnh tượng ấy. Chỉ thấy có người đang ngồi bên giường, nhìn anh chằm chằm.

“Sao... em tỉnh dậy?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty không trả lời.

“Nếu em muốn ngủ thì nhường em nửa giường.”

Vẫn không trả lời.

Liêm Tuấn cuối cùng không nhịn được: “Này! Em nói đi chứ!”

Trong lúc nói, Đỗ Lôi Ty bỗng chồm lên, vừa đánh vừa đẩy vừa cắn anh.

Vật vờ chống cự một lúc lâu, Đỗ Lôi Ty bỗng há miệng, cắn vào cánh tay Liêm Tuấn.

“Ôi cha!” Liêm Tuấn không ngờ lại có chiêu này, nhất thời luống cuống rồi ngã lăn khỏi giường, đến khi anh tức tối đứng dậy, bật đèn định dạy dỗ cô nàng không biết trời cao đất dày kia, thì anh bỗng ngẩn người.

Đỗ Lôi Ty đang nằm dang tay dang chân trên giường, ngủ say sưa.

Có nhầm không? Tên này lại mộng du!

Sáng sớm hôm sau, trong nhà bếp.

Bà Đỗ hạ giọng, nói với chồng ra vẻ bí ẩn: “Bố nó, tối qua ông có nghe thấy phòng kế bên có âm thanh gì không?”

“Có à?” Ông Đỗ hoang mang, “Ty Ty ngủ có tật xấu, lại rơi xuống giường chứ gì.”

“Ôi dào, đúng là không hiểu gì cả!” Bà Đỗ nhìn chồng vẻ kỳ thị, “Rơi xuống giường cái gì, rõ ràng là chúng ta sắp được bé cháu rồi!”

“Cháu? Cháu ở đâu ra?”

“...”

“Mẹ, bố mẹ đang nói gì đó?” Đỗ Lôi Ty ngáp ngắn ngáp dài bước ra khỏi phòng.

“Không có gì không có gì...” Thấy con gái ra, bà Đỗ lập tức bỏ vẻ mặt bí ẩn, cố ý hỏi, “Con gái à, tối qua hai đứa ngủ có ngon không?”

“Tối qua?” Đỗ Lôi Ty lại ngáp, “Ngon lắm ạ.”

Bà Đỗ không cam tâm, hỏi tiếp: “Không xảy ra chuyện gì à?”

Lần này Đỗ Lôi Ty đã bị hỏi trúng.

Nếu nói xảy ra chuyện gì thì đúng là có một chuyện rất lạ kỳ, cô nhớ tối qua rõ ràng là ngủ trên sàn nhà, tại sao sáng nay tỉnh lại đã thấy ngủ trên giường? Hơn nữa ban này suýt tí nữa là cô đã đập trúng sếp tổng đang nằm dưới đất.

Khoan! Sếp tổng đại nhân lại ngủ dưới đất à!

Đỗ Lôi Ty tỉnh hẳn.

Trời ạ, sếp tổng đại nhân ngay cả ngồi tàu hỏa cũng không quen, sao có thể ngủ dưới đất? Lẽ nào là vì cô...

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty đã hồn bay phách tán thành công.

CHƯƠNG 8: THỊT BÒ LƯỢT

Đỗ Lôi Ty đã thất thần, đến nỗi trên xe đi về, cô vẫn ở trong trạng thái nửa mộng du.

Xoay quanh đầu cô là câu hỏi đã đeo bám cô cả buổi sáng, rốt cuộc sao cô lại chạy lên giường? Sếp tổng sao lại ngủ dưới đất?

Lẽ nào cô luôn trách nhầm anh, thực ra anh là người tốt, khẩu xà tâm Phật?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty thấy lồng ngực nặng nặng, liếc nhìn sếp tổng đang lái xe. Thực ra anh thật sự cũng rất được ấy chứ! Ánh mắt chăm chú lúc lái xe có phần quyến rũ, đường nét gương mặt nhìn nghiêng dưới ánh ban mai chiếu vào cửa sổ trông dịu hơn nhiều ...

Cảm nhận có ánh mắt cứ phóng đến, Liêm Tuấn bắt giác cau mày: “Em đang nhìn gì thế?!”

Chết! Sao vẻ mê trai lại bị túm được? Để giữ hình tượng thực nữ xưa nay, Đỗ Lôi Ty quyết định viện cớ: “Hừm... mắt anh sao thế?” Ngón tay cô chỉ vào khóe mắt hơi sưng của anh.

Câu hỏi đó khiến sắc mặt sếp tổng lập tức sa sầm.

Nhưng ai đó đầu óc khờ khạo hoàn toàn không nhận ra sự thay đổi củ bầu không khí, hỏi tiếp: “Còn cánh tay của anh nữa, sao đỏ thế kia? Ở đây nữa...”

Cuối cùng, sếp tổng đại nhân không chịu nổi nữa, cắt ngang: “Bị chó cắn.”

Đỗ Lôi Ty sững sốt: “Chó gì mà lợi hại thế?” Ngay cả sếp tổng đại nhân cũng dám cắn, nhất định phải nhớ kỹ, sau này mua một con nuôi trong phòng.

“Chó quan mao.”

“...”

Khóe môi Đỗ Lôi Ty giật giật, sếp tổng thật đúng là không từ bỏ cơ hội sỉ nhục cô.

Tốt thôi, cô rút lại suy nghĩ trách nhầm anh, người đàn ông này vốn dĩ là người theo chủ nghĩa đại nam tử điển hình, ngang ngược, ích kỷ, hà khắc, có thù tất báo!

Chỉ có điều, rõ ràng là không quan tâm, nhưng sao lồng ngực vẫn tức tưng tưng?

Đang lúc cô không nghĩ ra, thì ở ngã tư trước mặt bỗng có một chiếc xe bánh mì chạy ngược lại.

“Cẩn thận!”

Liêm Tuấn kéo thắng gấp, đã không kịp nữa, hai chiếc xe sắp đâm vào nhau đến nơi rồi.

Thế nhưng điều khiến anh không ngờ là, Đỗ Lôi Ty ngồi cạnh bỗng chồm đến, bảo vệ anh.

Mọi thứ thực sự xảy ra quá nhanh, chỉ trong mấy giây ngắn ngủi, va chạm đã trở về với yên tĩnh.

Liêm Tuấn nhắm mắt, cảm nhận được người trong lòng mình, lồng ngực như có dịch thể gì đó ấm nóng, nhom nhóp đang chảy...

Tim anh bỗng hoảng hốt, cuống cuồng mở mắt: “Này, em sao rồi?”

Đỗ Lôi Ty nhúc nhích, không trả lời anh.

Liêm Tuấn sợ hãi, muốn đỡ cô dậy.

“Đừng...” Người kia đột nhiên bầu chặt eo anh, tiếp tục dán mặt vào ngực anh, không chịu ngẩng đầu lên.

“Rốt cuộc em làm sao? Nói đi!”

Người kia phát ra âm thanh mơ hồ: “Em nói thì anh đừng giận nhé...”

“Ừ, anh đồng ý! Em mau ngược mặt lên xem nào!” Anh bỗng thấy rối loạn cực kỳ, thật không dám tưởng tượng lát nữa cô ngược lên sẽ nhìn thấy gì.

Lúc ấy, Đỗ Lôi Ty chậm chạp ngẩng lên.

Trong tích tắc, cả thế giới tĩnh lặng.

Chỉ nghe thấy giọng nói yếu ớt pha lẫn hối lỗi của cô vang lên: “Xin lỗi, em say xe...”

Sự thực xảy ra sao quá trở trêu, chẳng phù hợp với hoàn cảnh và tâm trạng sếp tổng và Đỗ Lôi Ty bây giờ: trên xe thấy ngực từng tấc, nhất định phải chuẩn bị một cái túi nhựa cho mình, như thế mới không đến nỗi chịu hết nỗi phải nhào vào người ngồi kế bên. Lãng phí một bộ âu phục thì thôi, nhưng vì thế mà lãng phí cả tình cảm của sếp tổng thì đúng là chết thật!

Khi tài xế lái xe đón Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty từ đồn cảnh sát về nhà thì trời đã tối.

Sếp tổng xuống xe trước, vẻ mặt khó chịu không cách nào tả nổi.

Phía sau, Đỗ Lôi Ty co rúm người bước xuống theo.

Jason đã đứng ở cổng đợi rất lâu rồi, thấy sếp đến thì vội vàng nghênh đón. Đến gần, ông dừng lại, nhìn chằm chằm vào áo sơ mi của Liêm Tuấn.

“Nhìn gì?” Liêm Tuấn sa sầm mặt, bỏ vào trong.

“Không... không có gì...” Jason không ngờ sếp lại giận dữ đến thế, vội vàng đổi sang nụ cười giả lả, nịnh nọt: “Tổng giám đốc, mắt thẩm mỹ chọn áo của sếp đúng là mỗi lúc một cao, sếp xem, họa tiết màu vàng trên sơ mi, nhìn xa giống một con rồng, nhìn gần thì chẳng giống gì cả, với nghiên cứu lâu năm của tôi về nghệ thuật vẽ thì người thiết kế sơ mi này chắc chắn thuộc phái trừu tượng chẳng!”

Đỗ Lôi Ty đi phía sau nghe thấy, suýt nữa thì ngã lăn. Lớn thế này rồi, lần đầu biết mình hóa ra có thể nôn một cách trừu tượng như thế!

“Thế hả?” Liêm Tuấn nheo mắt, “Nếu anh đã sành sỏi như thế thì sơ mi này tặng anh, đừng quên mai mặc đến công ty.”

Jason: “...”

Mọi dấu hiệu đã cho thấy, hôm nay tâm trạng sếp tổng rất kém, để tránh gió bão quét đến, Đỗ Lôi Ty vội vàng ăn vội vài miếng cơm rồi chuồn về phòng từ rất sớm.

Sau khi về phòng rồi, cô mở máy vi tính mà mấy hôm trước đã nhờ tài xế giúp cô mang từ nhà cũ đến.

Chiếc máy tính này đã theo cô từ lâu lắm rồi, tuy đã rất cũ nhưng tính năng cũng khá tốt, thỉnh thoảng có thể chơi những game nhỏ, tóm lại là vẫn ổn. So với mấy hôm nay ở Liêm qua, buồn chán đến độ cứ ngả xuống là ngủ thì thế này đã rất tốt rồi!

Đang chuẩn bị chơi game thì con chim cánh cụt bên dưới góc phải màn hình cứ nhấp nháy, Đỗ Lôi Ty mở ra xem, giật mình bởi dòng chữ nét thô màu đỏ siêu to ở khung lưu tin nhắn.

“Đỗ Lôi Ty, cậu chết rồi à? Mau gọi điện thoại lại cho tớ!”

Mắng chửi người khác không kiêng kỵ gì trên QQ như thế, ngoài cô bạn thân Chu Dao Phi ra thì chẳng còn ai khác.

Durex: Tớ đây.

Heo muốn bay: Đại tiểu thư, cuối cùng cậu cũng chịu hiện hình rồi à.

Durex: ...

Heo muốn bay: Nói! Mấy hôm nay cậu làm trò quỷ gì ở đâu thế hả? Tại sao gọi điện thoại cho cậu mãi không được. Có phải cậu muốn đá tớ đi không? Nói cho cậu biết, tiền nước ngọt tám xu của cậu còn chưa trả tớ, đừng mơ trốn nhé!

Durex: Phi Phi, cậu hiểu lầm rồi! Điện thoại của tớ bị cướp rồi.

Heo muốn bay: Cậu lừa ai thế? Cái Nokia cũ rích ngừng sản xuất của cậu mà cũng có người cướp à?

Durex: Không lừa cậu đâu! Tên cướp ấy đi xe đạp, đến chiếc túi hàng nhái của tớ cũng bị cướp luôn!

Heo muốn bay: Chẳng có tí kỹ thuật gì cả!

Durex: Phi Phi, tớ nói cậu biết chuyện này, tớ kết hôn rồi.

Heo muốn bay: -_- ||| Cậu lại đang mộng du à?

Durex: Tớ đã không mộng du từ lâu rồi mà...

Heo muốn bay: Cậu lừa người khác ít thôi, lúc ở ký túc xá chỉ có tớ dám ngủ dưới giường cậu.

Durex: Tớ không lừa cậu, tớ kết hôn thật mà!

Heo muốn bay: Cậu kết hôn? Thế thì con tớ còn biết rót xì dầu nữa cơ!

Durex: ...

Cứ thế, hai người buôn chuyện đến khuya, cho đến khi Đỗ Lôi Ty nghe thấy bụng cô bắt đầu sôi.

Chỉ tại sếp tổng đại nhân buổi tối nổi cáu lung tung, hại cô đến cơm tối cũng chưa ăn no đã phải chuẩn về phòng, giờ thì bụng đói rồi!

Khi đã chần chẫn nhiều lần rằng bây giờ đã quá mười hai giờ, sếp tổng chần chẫn đã ngủ rồi, Đỗ Lôi Ty tắt máy, lén lút lườn ra khỏi phòng.

Mục tiêu của cô là nhà bếp lầu dưới, biệt thự to như vậy, muốn tìm chút gì đó ăn trong tủ lạnh chắc không thành vấn đề?

Nhưng do biệt thự quá rộng, Đỗ Lôi Ty mãi không tìm thấy công tắc bật đèn, đành lén mò trong bóng tối. Đến khi tìm đến nhà bếp, ít nhất cô đã đụng vào tường ba lần, đá tung n vật trang trí trong nhà, suýt nữa thì vỡ ếch.

Sự thực chứng minh, nhà quá lớn cũng có chỗ bất lợi, nếu là phòng chung cư nhỏ của cô thì đâu cần hành hạ nhau đến thế?

Đỗ Lôi Ty vừa than thở, vừa mở tủ lạnh cao hơn mình gấp nhiều lần.

Vừa mở ra cô đã choáng váng.

Sao chỉ toàn thức uống thế này? Chai lọ bình đủ thứ, từ tầng cao nhất đến thấp nhất, không thấy có thứ gì gặm được. Khó khăn lắm mới tìm thấy một thứ khác biệt trong đồng chai lọ đó, nhìn kỹ lại, nó là chai tương sốt cà!

Ôi trời ơi, lẽ nào bữa tối nay họ ăn đều biến ra từ không khí hay sao?

Đang nghi ngại thì bỗng có tiếng sếp tổng đại nhân vang lên: “Em đang tìm gì?”

Đèn nhà bếp bỗng bật sáng, sếp tổng đại nhân xuất hiện sau lưng, Đỗ Lôi Ty đang chăm chú tìm thức ăn khuya bỗng giật bản mình. Mãi một lúc sau cô mới chú ý thấy sếp tổng đang mặc bộ quần áo ngủ, hình như cũng vừa từ phòng ra.

Chẳng lẽ sếp tổng cũng đói bụng?

Thế là Đỗ Lôi Ty vừa lúng túng trả lời: “Em đang tìm thức ăn...”, vừa lén lút nhìn thứ gì đó trên tay anh, chắc anh có thể tìm thấy món ăn chứ? Nhưng khi cô nhìn thấy thứ trên tay Liêm Tuấn thì sững người, vì trong tay anh lại là thuốc sát trùng và bông băng!

“Anh sao thế?” Cô hỏi.

Liêm Tuấn từ từ quay đi, nói gọn, “Bôi thuốc.” Sau đó cầm thuốc ngồi xuống cạnh bàn, xắn tay áo lên.

Trên cánh tay có đến mấy vết thương.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, bỗng nhớ ra hôm nay lúc đâm xe cũng chưa hỏi sếp tổng có bị thương không. Co đã nôn lên người anh, mà ngay cả chuyện quan trọng như vậy cũng quên hỏi, thực sự là không phải.

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty không tránh khỏi cảm giác hổ thẹn.

“Để em giúp anh bôi thuốc!” Cô tiến đến, quyết định bù đắp tội lỗi.

“Không cần.” Liêm Tuấn nói thế, tay đã mở lọ thuốc đỏ.

“Khoan đã!” Đỗ Lôi Ty vội ngăn anh lại, “Vết thương phải được sát trùng bằng cồn đã!” Cô vừa nói vừa cướp lấy bông băng trong tay Liêm Tuấn, “Nào! Đưa tay ra đây!”

Liêm Tuấn sững sờ, chậm rãi đưa tay ra.

Trong phòng lặng phắc, chỉ nghe thấy hơi thở của cả hai người. Bàn tay cô đang nắm có một hơi nóng truyền đến không ngừng, khiến người ta quên cả cơn đau ở vết thương.

“Ồi, sao sâu thế này, da rách cả rồi...” Đỗ Lôi Ty vừa bôi vừa lẩm bẩm nhỏ nhỏ, “Bị thương cũng không biết nói một tiếng, lỡ bị uốn ván thì sao? Đúng là ngốc chết đi được!”

“Em đang nói gì thế?” Liêm Tuấn bỗng lạnh lùng hỏi.

Choáng! Đỗ Lôi Ty giật bản mình, thì ra cô đã bất cẩn nói ra những lời trong lòng.

“Không có gì...” Cô vội vàng lắc đầu.

“Lúc này em nói ngốc gì...”

Đỗ Lôi Ty vội vàng tiếp lời: “Ý em là em ngốc chết được, ngay cả anh bị thương mà cũng không nhận ra!” Cô nói xong, thầm khinh bỉ mình ngàn vạn lần.

Liêm Tuấn không nhìn nữa, hừ khê: “Cũng xem như em tự biết mình!”

Sự thực chứng minh, càng nói càng sai, để phòng ngừa sự sai sót cấp thấp lúc này tái diễn, Đỗ Lôi Ty quyết định im lặng, lặng lẽ hoàn thành nhiệm vụ bôi thuốc vĩ đại cho sếp tổng.

Trong gian phòng lớn như vậy, nếu cả hai cùng im lặng, trong tình huống ấy rất dễ khiến người ta suy nghĩ lung tung. Đặc biệt là người có đầu óc kém khả năng điều khiển năng lực như Đỗ Lôi Ty, vừa bôi thuốc vừa nghĩ ngợi. Nghĩ mãi rồi, trong đầu bỗng nảy ra một từ, từ đó đã khiến Đỗ Lôi Ty kinh hãi.

Cô nam quả nữ!

Nghĩ lại thì, thời gian như lúc này, địa điểm như lúc này, tư thế tay liền tay thế này, cảm giác ấm áp khi tay chạm nhau... thật sự rất dễ khiến người ta nghĩ đến hướng rất xxx rất bạo lực mà!

Đúng lúc ấy, một ánh mắt nóng bừng từ phía trên lại chiếu vào người cô rất trùng hợp!

Cảm nhận được sự đột kích của ánh mắt ấy, Đỗ Lôi Ty len lén liếc nhìn.

Quả nhiên, sếp tổng đang nhìn cô, đôi mắt đen ấy không chớp, dường như muốn nhìn thấu cô.

Bốn mắt chạm nhau, trong màn đêm mờ ám này, có thể thấy rằng gian tình sắp xảy ra rồi!

Bỗng dưng, một âm thanh lảng nhách phá vỡ sự tĩnh lặng đó!

Đến khi Đỗ Lôi Ty hoàn hồn thì đã mặt đỏ tía tai, cô cúi đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Em đói bụng...”

Cứ tưởng sếp tổng sẽ kỳ thị hành vi “cơm tối ăn không no, tìm thức ăn khuya khắp nơi” của cô, kết quả ngẩng đầu lên, một miếng thịt bò đã đặt trước mặt.

Rõ ràng bụng đói đến sôi sùng sục, đối diện đĩa thịt bò to ụ kia, Đỗ Lôi Ty lại không vui nổi.

Sếp tổng, anh đùa em cho vui phải không?

Nó là thịt bò sống mà!!!

Nhưng sếp tổng lại lạnh lùng ném cho cô hai chữ: “Chiên đi.”

“Thôi, hình như em không đói nữa...” Đỗ Lôi Ty tuyệt vọng sờ bụng. Nói thực, cả đời này cô chỉ biết nấu ba món - mì gói và rau xà lách, mì gói và cà chua, mì gói và xúc xích.

Nhưng sếp tổng đại nhân rõ ràng không buông tha cô dễ dàng.

Anh thả tay áo xuống và lại lên tiếng: “Anh đói rồi.”

...

Nếu mọi thứ có thể lặp lại, Đỗ Lôi Ty thà nhịn đói đến chết cũng không muốn xuống tìm đồ ăn khuya. Chính vì suy nghĩ tội ác ấy mà dẫn đến chuyện bây giờ cô bất đắc dĩ phải đảm nhiệm vai bà đầu bếp, làm thức ăn khuya cho sếp tổng.

Nhìn miếng thịt bò, Đỗ Lôi Ty chỉ có một suy nghĩ: thịt bò ời thịt bò, tại sao bạn không phải là một gói mì ăn liền chứ?

Một bên là sếp tổng không thể đắc tội, một bên là bạn thịt bò không đắc tội nổi, cuối cùng Đỗ Lôi Ty cắn răng: bạn thịt bò à, bạn chịu khó làm mì ăn liền nhé!

Không nghĩ cũng biết, khi đĩa thịt bò bị xem là mì ăn liền xuất hiện trước mặt Liêm Tuấn, sắc mặt anh khó coi đến nhường nào.

“Đây là gì?” Anh hỏi, vẻ mặt không chút cảm xúc.

“Mỳ... à không! Là thịt bò luộc!” Đỗ Lôi Ty lúng túng trả lời.

Quả nhiên, sếp tổng đại nhân cau mày: “Món này ăn được không?”

“Chắc là... có thể... có lẽ... maybe là được...”

“...”

Điều khiến Đỗ Lôi Ty không ngờ là, đĩa mì ăn liền... à không, là thịt bò luộc ấy lại ăn được thật! Sếp tổng đại nhân sau khi ăn xong miếng đầu tiên, khựng lại, rồi gấp miếng thứ hai.

Đỗ Lôi Ty thấy nhen nhóm hy vọng: “Ngon không?”

“Khó ăn chết đi được.”

Khó ăn? Lòng tự tin vừa được xây dựng đã bị hủy hoại.

Cô biết không ngon được chỗ nào cả, nhưng đến mức độ khó ăn đến chết thì cũng khoa trương quá chăng? Cô đã phải luộc bằng cách nấu mì gói ba lần cơ mà!

“Em không tin, để em thử.” Đỗ Lôi Ty không cam tâm.

“Không cần.” Liêm Tuấn lại ngăn cản.

“Không được, em nhất định phải thử!” Đỗ Lôi Ty không chịu thua.

“Chẳng lẽ em cho rằng anh lừa em?”

“ ... ”

Sếp tổng tiếp tục ăn.

Năm phút sau.

“Em đói, anh cho em ăn một miếng nhé?”

“Lúc này em nói không đói mà?”

“ ... ”

Lại năm phút sau, sếp tổng vẫn còn ăn! Vừa ăn vừa lắc đầu.

Đỗ Lôi Ty cuối cùng nổi cáu: “Nếu đã khó ăn thì anh còn ăn làm gì?”

”Không ăn, chẳng lẽ bỏ phí?”

“ ... ”

Cứ thế, dưới sức mạnh to lớn của sếp tổng, Đỗ Lôi Ty đang thao láo mắt nhìn anh ăn hết đĩa thịt bò “khó ăn chết đi được”.

Ngay cả một mảnh vụn cũng không chừa lại cho cô!

Ăn xong, sếp tổng đại nhân lắc đầu, ra lệnh: “Bắt đầu từ mai, em theo chị Ngô học mỗi ngày nấu một món.”

5. Chương 09- 10

Chương 9

Mấy ngày qua, đêm nào Đỗ Lôi Ty cũng mơ thấy ác mộng.

Cô mơ thấy trong nồi thịt bò sổng, tay chân nó dài ra nhào về phía cô, bóp cổ cô hô to: “Cho nấu ta này! Cho nấu ta nữa này!!!”

Mỗi lần tỉnh lại đều toát mồ hôi lạnh khắp người.

Cứ tuần hoàn lặp lại như thế, rốt cục thần kinh nhỏ bé yếu ớt của Đỗ Lôi Ty sau khi nhìn thấy miếng thịt bò trên bàn, hoàn toàn sụp đổ.

“Vua thịt bò ơi, oan có đầu nợ có chủ, người muốn nấu ngài không phải là tôi, đừng quẩn lấy tôi nữa, tôi van ngài tôi van ngài...”

“Em đang nói thảm cái gì đấy?” Liêm Tuấn đang dùng bữa sáng nhíu mày.

“Không có gì, tôi đang cầu khẩn.” Đỗ Lôi Ty nghiêm trang nói.

“Em tin vào Chúa à?”

Đỗ Lôi Ty lắc đầu: “Tôi tin thịt bò.”

-- □ □ □

Dùng xong bữa sáng, lão Dư quản gia đưa tây trang đến, điều này chứng tỏ sếp tổng đại nhân lại cần phải ra khỏi cửa để đi chần hừng kinh tế quốc tế. Mỗi lúc thế này, tâm trạng Đỗ Lôi Ty lại vui sướng khác thường.

Rất nhanh, Jason sẽ mặc cái áo sơ mi trùu tượng kia, đúng giờ xuất hiện ở cửa, nhìn thấy Đỗ Lôi Ty, Jason cung kính cúi người chào, nói: “Chúc phu nhân buổi sáng tốt lành.”

Đối với cách xưng hô kinh hãi này của Jason, Đỗ Lôi Ty đã sớm thấy nhưng không thể trách. Hơn nữa, so với khó khăn về sếp tổng đại nhân mà nói, Jason thật sự là một đối tượng nói chuyện phiếm không tệ.

Cho nên, thừa dịp sếp tổng đại nhân lên lầu thay quần áo, Đỗ Lôi Ty tiến tới bên cạnh Jason. Có vẻ vật kia đã được giặt qua nhưng vẫn nhìn ra được vết màu vàng nhạt trên áo sơ mi.

Cũng là bởi vì hôm đó lỡ lời mà Jason phải mặc cái áo sơ mi này suốt một tuần, tự mình trải nghiệm để chứng minh chân lý “gần vua như gần hổ” này mãi mãi không thay đổi.

Bị phu nhân sếp tổng nhìn từ trên xuống dưới như vậy Jason có chút không được tự nhiên: “Phu nhân, xin hỏi có chuyện gì không?”

“Jason, anh ngày ngày phải chạy theo sau mông sếp tổng, mệt chết đi ấy nhỉ?”

Jason do dự một chút, nói: “Không mệt! Có thể đi theo sau sếp tổng là vinh hạnh của tôi.”

Vinh hạnh? Đỗ Lôi Ty cảm thấy rùng mình một cái.

“Sếp tổng bây giờ không có ở đây, anh không cần phải vượt mông ngựa nữa đâu!” Vỗ vai Jason, Đỗ Lôi Ty nói giọng dửng dăm, “Tôi thấy anh mặc cái áo sơ mi này đến sắp rách rồi, trong lòng nhất định rất khó chịu đúng không? Cũng khó trách, anh ta rất ngang ngược, trước giờ không thèm nghe ý kiến của người khác. Vừa mất hứng một cái là sẽ giận chó đánh mèo trút lên người khác, trong đầu đầy chủ nghĩa tư bản ác tính...”

“Phu nhân, cô... đừng nói nữa.” Sắc mặt Jason có chút khó coi.

“Có sao đâu!” Đỗ Lôi Ty đang nói đến cao trào, đâu chịu bị ngắt lời? Cho nên cô tiếp tục thao thao bất tuyệt lên án, “Anh có biết sếp tổng đại nhân quá đáng thế nào không? Anh ta yêu cầu tôi phải nấu thịt bò cho anh ta ăn hàng ngày! Anh ta tưởng thịt bò là mì ăn liền chắc? Nói nấu là nấu được luôn đấy! Quá đáng hơn nữa chính là, anh ta miệng nói khó ăn nhưng vẫn ăn hết sạch thịt bò, sau khi ăn xong còn nói tôi không có tiền bộ, ngay cả bát thịt bò cũng không biết nấu...”

“Phu nhân...” Jason sắp khóc đến nơi rồi.

Nhưng Đỗ Lôi Ty hoàn toàn không thèm để ý, càng tiếp tục nói không ngừng, nói đến đoạn kịch động còn khua tay múa chân biểu diễn làm hại Jason phải đứng đó đi không được mà không đi cũng không xong.

Chờ đến lúc Đỗ Lôi Ty xả hết sạch sẽ một bụng đầy ăm ức thì Jason đã không còn hơn được nữa.

“Sao hả, anh cũng cảm thấy rất quá đáng phải không?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Đúng là rất quá đáng.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ phía sau, nói tiếp lời cô.

“Chứ còn gì...” Đỗ Lôi Ty nói đến đây, nghẹn họng.

Sê... Sếp tổng đại nhân!!!

Đỗ Lôi Ty tự cảm thấy đại sự không ổn, máy móc chậm rãi quay đầu, trong lòng còn ôm một tia hy vọng sống sót: “Anh...đến đây lúc nào thế?”

Liêm Tuấn mặt không chút thay đổi trả lời cô: “Đúng lúc em đang nói đến chủ nghĩa tư bản ác tính.”

Đỗ Lôi Ty đời này chưa từng hận mình đến thế, đi nói cái gì mà chủ nghĩa tư bản ác tính chứ? Nói chủ nghĩa xã hội khoa học đặc sắc có phải hay không! Bây giờ thì tốt rồi, sếp tổng đại nhân lại tức giận rồi!!

(>_<)

Song, ngoài dự đoán của Đỗ Lôi Ty chính là, sếp tổng đại nhân lúc này lại không hề tức giận. Chẳng những không tức giận mà thái độ còn hiền hòa khác ngày thường.

“Mấy ngày qua em đều ở nhà rồi, đến bệnh viện thăm bà nội nhiều một chút, bà rất thích em đấy.”

“Dạ...” Đỗ Lôi Ty mờ mịt gật đầu.

“Đi ngủ sớm một chút, đừng lên mạng muộn.”

“Dạ...” Đỗ Lôi Ty tiếp tục gật đầu.

“Có chuyện gì thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Dạ...”

“Cái này cho em.”

“Dạ...”

“Tôi đi đây.”

“Dạ... Chờ một chút!” Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên từ trong trạng thái đầu óc trống rỗng phục hồi lại tinh thần. Liêm Tuấn đã đi tới cửa lớn, cô vội vàng đuổi theo, hét lên với anh, “Anh muốn đi đâu?”

Sân lớn như thế, truyền đến giọng nói vân đạm phong khinh của sếp tổng: “Đi công tác.”

Đi công tác, đi công tác, đi công tác...

Cái từ này luẩn quẩn thật lâu trong đầu Đỗ Lôi Ty, sau đó cô bỗng nhiên tỉnh lại: sếp tổng đại nhân đi công tác rồi!!!

Khoảnh khắc đó, dường như đám mây ảm đạm trên bầu trời đều bị quét sạch đi, ánh mặt trời rực rỡ quay về với mặt đất. Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên cảm thấy con đường đời tràn đầy tối tăm lại một lần nữa lấp lánh sáng bừng.

Tạm biệt nhé, vua thịt bò!

Tạm biệt nhé, ác mộng!

Tạm biệt nhé, bị áp bức!

Đỗ Lôi Ty cười ngơ ngẩn trong gió: Đỗ Lôi Ty bốn đại vương ta đã trở lại!!!

Gần như là chạy vội về phòng, Đỗ Lôi Ty bắt đầu lăn qua lăn lại trên giường, lăn xong lại đứng nhảy ầm ầm trên giường, nhảy đến mệt rồi thì tiếp tục nằm lăn trên giường...

Điên cuồng như vậy được một lúc, cô bỗng nhiên dừng lại, dừng trong chốc lát cô lại thấy buồn bực.

Thế này thì có gì khác với lúc sếp tổng đại nhân không ở nhà như mọi ngày cơ chứ?

Vẫn là... ăn cơm, ngủ, chơi Lines!

Buồn bực mãi, Đỗ Lôi Ty quyết định đứng lên đi tìm Chu Ngọc Phỉ nói chuyện phiếm.

“Phỉ Phỉ, mày có rảnh không? Bọn mình đi dạo phố đi.”

“Đi dạo phố?” Chu Ngọc Phỉ đầu bên kia điện thoại kêu lên, “Đỗ Lôi Ty, mày có tiền đi dạo phố mà không có tiền trả nợ sao? Mau trả một đồng tám hào tiền nước ngọt tháng trước mày nợ tao đây!”

Tiền?

Nói đến từ này, cảm xúc dâng cao của Đỗ Lôi Ty lại một lần nữa chìm xuống.

Sau khi cô đến đây đã đi trả lại nhà trọ cho chủ thuê nhà, kết quả người chủ nhà hám lợi kia lại đòi cô hai tháng tiền thuê nhà vi phạm hợp đồng! Hơn nữa cô còn vừa mới trả nợ thẻ tín dụng...

Thẻ tín dụng?

Hai mắt Đỗ Lôi Ty sang lên! Vừa rồi lúc sếp tổng đại nhân đi hình như đã nhét vào tay cô cái gì đó, chẳng lẽ là... Cô vội vàng nhìn quanh khắp nơi, quả nhiên phát hiện cái thứ được gọi là thẻ tín dụng đang ở trên giường!

Vừa nhìn thấy thẻ tín dụng, linh hồn yếu ớt nhỏ bé của Đỗ Lôi Ty không thể ức chế nổi mà kích động.

Rốt cục! Rốt cục cũng xuất hiện cái cảnh trong ti vi! Nam chính có tiền có thể chìa thẻ tín dụng ra trước mặt nữ chính, sau đó phóng khoáng nói: “Cầm đi, mật mã là sinh nhật của em.”

Xem ra, trong ti vi không phải tất cả đều là gạt người, gả vào nhà giàu vẫn có cái tốt của nó!

“Này, Đỗ Lôi Ty, mày làm sao thế?”

“Phỉ Phỉ, tao có tiền!”

“Tiền?”

“Không phải!” Đỗ Lôi Ty vì kích động nên giọng nói cũng run rẩy theo, “Không phải là có tiền, là thẻ! Thẻ tín dụng!”

“Thẻ tín dụng?” Đầu bên kia điện thoại, Chu Ngọc Phi rõ ràng đang nghi ngờ, “Thẻ tín dụng của mày không phải hết sạch rồi sao?”

“Cái này không phải là thẻ của tao...Là người khác cho!”

“Của người khác á? Mày có biết mật mã không?”

“ ... ”

Đỗ Lôi Ty luôn, sếp tổng đại nhân hình như đã quên nói cho cô biết chuyện quan trọng nhất.

Đang lúc cô không phản bác được đã nghe thấy tiếng Chu Ngọc Phi mắng tới tấp: “Đỗ Lôi Ty, mày còn đang nằm mơ giữa ban ngày hả? Còn thẻ tín dụng nữa chứ! Mày thật sự cho rằng mình được gả vào nhà giàu có à? Nói cho mày biết, xã hội bây giờ, nữ thanh niên hai mươi sáu tuổi như mày, không có đáng người, không có khuôn mặt, không có công việc, không có trình độ học vấn, tỷ lệ đi trên đường bị đá đập trúng còn cao hơn là được gả vào nhà giàu có! Dựa vào thân hình như cái thùng nước kia của mày á, cho dù có được gả vào nhà giàu có thật thì một ngày nào đó cũng sẽ bị vợ bé hung hăng ngang ngược đánh bại, mày giác ngộ đi!”

Trận mắng này của Chu Ngọc Phi đã mắng tỉnh Đỗ Lôi Ty đang đắm chìm trong nỗi đau khổ thẻ vì tín dụng.

Cô vẫn tự xưng là nữ thanh niên tri thức thời đại mới, vẫn kiêu ngạo coi tự lực cánh sinh là phẩm chất đạo đức tốt của bản thân, nhưng tất cả tất cả những điều này đều bị quên lãng sau khi được gả vào nhà giàu có. Cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ bị giai cấp tư sản đồng hóa mất!

Vừa nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty cảm thấy lo lắng.

Mặc dù sếp tổng đại nhân rất nhiều tiền, mặc dù bây giờ cô đang ở khu nhà cao cấp mà phòng tắm còn lớn hơn cả gian nhà trọ bé tí lúc trước, mặc dù thức ăn hàng ngày tốt hơn không biết bao nhiêu lần so với hồi xưa, mặc dù cuộc sống thiếu phụ nhân đúng là thật hấp dẫn người ta, nhưng tất cả mọi thứ cũng không thể trở thành lý do khiến cô đắm mình được!

“Phi Phi, mày nói đúng! Tao phải tự lực cánh sinh, trở lại con đường cách mạng giản dị gian khổ!” Đỗ Lôi Ty đột nhiên đứng lên, nắm chặt quả đấm, “Tao quyết định rồi, tao phải đi tìm việc làm!”

Chương 10

Kể từ khi quyết tâm đi tìm việc làm, Đỗ Lôi Ty không ngừng hành động.

Đầu tiên, Đỗ Lôi Ty nộp đơn vào vị trí phóng viên của một tòa soạn báo nhỏ. Đây là nghề nghiệp chính của cô, hơn nữa còn có kinh nghiệm trong công việc, chủ biên rất hài lòng khi thấy sơ lược lý lịch của cô.

Mất thấy công việc đã nằm trong tay, không nghĩ tới chủ biên đại nhân bỗng nhiên nhú mày.

“Đỗ tiểu thư có chồng rồi?”

Đỗ Lôi Ty ngẩn người, nhớ tới mới vừa rồi điền lý lịch, ở ô có chồng hay chưa cô đã do dự một hồi lâu, cuối cùng vẫn là đành hoàng điền có chồng. Cho nên cô gật đầu: “Đúng, tôi đã kết hôn.”

“Vậy xin hỏi Đỗ tiểu thư đã sinh con chưa?”

Con? Đỗ Lôi Ty lắc đầu.

Lông mày của chủ biên lại nhú càng sâu: “Nói cách khác, Đỗ tiểu thư kết hôn nhưng không có con, có đúng không?”

Thì ra người có chồng đi xin việc làm phải trả lời những câu hỏi thế này, Đỗ Lôi Ty không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Đúng.”

Lời này vừa nói ra, thần sắc của chủ biên đại nhân đã thay đổi, mặt không chút thay đổi nói: “Tốt, mời trở về chờ tin tức đi.”

Đây không phải lần đầu tiên Đỗ Lôi Ty đi xin việc làm, nghe chủ biên nói như vậy, quá nửa là không còn hi vọng.

Kỳ quái, mới vừa rồi còn rất tốt, sao lại có thể ngay lập tức thay đổi như vậy? Đỗ Lôi Ty buồn bực.

Càng làm cho cô buồn bực chính là, sau khi nộp đơn vào mấy tòa soạn, sau khi hỏi xong những vấn đề giống nhau, cô đã bị mời ra khỏi cửa. Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty rốt cục nhận không được, hỏi nhân viên Giáp ở bên cạnh.

“Xin chào, tôi muốn hỏi một chút, công ty rất để ý việc nữ nhân viên có chồng sao?”

Nhân viên khinh miệt nhìn cô một cái: “Chúng tôi không ngần ngại nữ nhân viên có chồng, chẳng qua là chúng tôi để ý những nhân viên nữ đã có chồng mà chưa sinh con.”

“Sao lại thế?” Đây không phải là kỳ thị sao?

“Ai cũng như cô, đã có chồng, nhưng chưa sinh con, đến công ty làm việc một thời gian ngắn, lại xin phép công ty cho nghỉ việc ở nhà sinh con, làm việc được mấy tháng rồi, công ty vẫn phải phát tiền lương, còn phải có tiền phụ cấp, công ty nhỏ như của chúng tôi có thể đáp ứng được sao?”

Sau buổi nói chuyện này, Đỗ Lôi Ty đã bừng tỉnh đại ngộ.

Rút ra được kết luận, thủ phạm lớn nhất hại cô tìm không được công việc chính là sếp tổng đại nhân a! Nếu không phải do sếp tổng đại nhân, cô có thể nhanh như vậy đã có chồng sao? Nếu không phải có chồng, cô có thể không tìm được việc làm sao?

Đỗ Lôi Ty lúc này rất muốn hát vang một câu: Đều do sếp tổng gây họa! (Tác giả: xin tự động hợp với âm điệu ~)

Bởi vì không tìm được công việc, Đỗ Lôi Ty không thể làm gì khác ngoài việc chán nản trở về nhà, sau khi về đến nhà, cô gọi điện thoại cho Chu Dao Phỉ: “Phỉ Phỉ, tao không tìm được công việc.”

“Sao vậy?”

“Bởi vì bọn họ chê tao là phụ nữ có chồng.”

“Đỗ Lôi Ty, mày vẫn còn đang vọng tưởng mình được gả vào nhà giàu có sao? Mày bị tâm thần phân liệt rồi!” Chu Dao Phỉ gào lên, cho đến bây giờ, cô vẫn không tin chuyện Đỗ Lôi Ty đã kết hôn.

Đối với sự cố chấp của Chu Dao Phỉ, Đỗ Lôi Ty không phản bác được.

Chu Dao Phỉ mắng thì cứ mắng, nhưng tâm địa vẫn được coi là lương thiện, sau một lúc, cô nói: “Như vậy đi, ngày mai mày đến thử việc ở cửa hàng của chú tao đi, nghe nói bọn họ đang thiếu nhân viên bán hàng.”

“Nhưng công việc của tao liên quan đến giấy tờ...” Đỗ Lôi Ty bối rối nói.

“Mày đừng có giả bộ nữa! Bây giờ là thế kỷ nào rồi, có ai không phải làm công việc liên quan đến giấy tờ? Cứng cổ lên, đối mặt với thực tế đi!”

Đối mặt với thực tế sao, Đỗ Lôi Ty! Người cô lấy không phải là chồng, mà là sếp tổng a!

Ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ty đi tới chỗ làm của Chu Dao Phỉ, tiếp đón cô là quản lý kinh doanh – Chu Đại Phú, chú của Chu Dao Phỉ. Vừa thấy Đỗ Lôi Ty tới, Chu Đại Phú vô cùng nhiệt tình: “Cháu chính là bạn học của Tiểu Phỉ sao? Lại đây, điền vào mẫu đơn này.”

Đỗ Lôi Ty nhận lấy mẫu đơn, ở ô đã lập gia đình hay chưa, cô chọn ô chưa lập gia đình.

“Không tệ! Không tệ!” cầm lấy mẫu đơn xin việc của Đỗ Lôi Ty, Chu Đại Phú liền tiếp gật đầu, trong miệng còn không ngừng nhắc lại, “Rất thích hợp, rất thích hợp...”

Đỗ Lôi Ty có chút khó hiểu, cô không có kinh nghiệm bán hàng, vì sao quản lý lại đặc biệt thích cô như vậy?

Đang suy nghĩ, Chu Đại Phú đã xem xong sơ lược lý lịch của cô, cười to nói: “Chờ một lát chú sẽ dẫn cháu xuống dưới quầy, hôm nay cháu có thể đi làm luôn.”

“Nhanh như vậy?” Đỗ Lôi Ty có chút kinh ngạc, “Chẳng lẽ không cần đào tạo gì sao?”

“Không cần! Trong quầy có một nhân viên bán hàng, đã làm việc từ rất lâu rồi, cháu hãy học tập cô ấy.”
Dứt lời, Chu Đại Phú còn vỗ vỗ bả vai Đỗ Lôi Ty : “Tiểu Đỗ, chú rất hi vọng vào cháu!”

-- □ □ □

Mấy phút đồng hồ sau, Đỗ Lôi Ty rốt cục đã hiểu, tại sao Chu Đại Phú lại nhiệt tình để cho cô đi làm như vậy. Nguyên nhân chỉ có một —— bởi vì thiếu người đứng bán bao cao su!

“Cô tên là Đỗ Lôi Ty?” Sau khi Giới Vô Song – nhân viên bán hàng duy nhất của quầy hàng nghe tên Đỗ Lôi Ty, kinh ngạc không ngừng, “Cô khẳng định, đây không phải nghệ danh của cô?”

Đỗ Lôi Ty , thì ra là bây giờ nhân viên bán hàng cũng có nghệ danh.

“Không phải.” Đỗ Lôi Ty lúng túng giải thích.

“Cái tên này không tệ...” Giới Vô Song sờ cằm, lầm bầm lầu bầu, “Tôi có nên đổi tên thành Giới Sĩ Bang* không? Nói không chừng lượng tiêu thụ lượng có thể tăng nhiều hơn nha...”

(*Bao cao su hiệu Jissbon)

“Hay! Tôi cũng đổi tên thành Ngọc Lan Du*!” Nhân viên chăm sóc da ở quầy hàng bên cạnh cũng tranh giành một chút.

(*Ngọc Lan Du = Olay)

“Các cô muốn đổi tên, tôi cũng muốn đổi tên thành Mai Bảo Liên*!” Nhân viên Mai Lệ ở quầy chuyên kinh doanh đồ trang điểm nói chen vào.

(*Mai Bảo Liên = Maybelline)

“Tôi muốn được gọi là Chu Đại Phúc*!”

(*Chu Đại Phúc = Chow Tai Fook – một công ty trang sức đá quý lớn ở Hồng Kông)

“Cậu đổi thành Chu Đại Phúc, tôi sẽ đổi thành Chu Sinh Sinh*!”

(*Chu Sinh Sinh = Chow Sang Sang – một công ty trang sức đá quý lớn ở Hồng Kông)

“ ... ”

Mọi người vẫn đang tập trung thảo luận, chỉ có Đỗ Lôi Ty vẫn trầm mặc: nói bao nhiêu lần, đây không phải là nghệ danh a! Thật sự không phải!

Thảo luận sôi nổi, làm kinh động đến quản lý Chu Đại Phú, đồng thời cũng giúp ông tìm được cảm hứng.

Ông vỗ cái trán, ý tưởng trong đầu cụ thể là: Đúng vậy! Tại sao mình lại không cho nhân viên bán hàng dùng nghệ danh nhỉ?

Vì vậy, quản lý ra lệnh, tất cả nhân viên bán hàng đều đổi tên dùng nghệ danh, thực hiện ngay ngày hôm đó!

Nhìn chữ màu đen trên nền thẻ màu đỏ, Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên xúc động muốn khóc.

Kể từ khi Chu Đại Phú quyết định thực hiện sách lược đổi nghệ danh, xé chiều ông mời người cho mỗi quầy có một cái thẻ giống nhau, trên đó viết tên của nhân viên bán hàng.

Quầy của cô được một cái thẻ với dòng chữ màu đen cực kỳ nổi bật: Nhân viên bán hàng : Giới Sĩ Bang, Đỗ Lôi Ty

Nhìn xem chung quanh, mỗi quầy hàng cũng bày một cái thẻ giống hệt như vậy, nhìn từ xa xa, đồ rừng rực một mảnh, rất có không khí lễ hội.

“Rất tốt! Rất tốt!” Chu Đại Phú nhìn kiệt tác của mình, liên tiếp gật đầu, “Tiểu Đỗ a! Cháu mới đến cửa hàng, đã giúp chúng ta nghĩ ra một phương án tốt như vậy, chú quyết định! Sẽ phát tiền thưởng cho cháu!”

Tiền thưởng? Mới vừa rồi còn uể oải, hai mắt Đỗ Lôi Ty đã sáng bừng lên.

“Đợi lát nữa cháu đến phòng làm việc của chú lấy phiếu giảm giá hai mươi đô la, nhớ kỹ, phải mua ít nhất 500 đồng mới có thể dùng!”

Hai mươi đô la... Phiếu giảm giá... Mua ít nhất 500 đồng...

T__T

Quản lý Chu, ngài thật hào phóng quá!

6. Chương 11- 12

Chương 11

“Chủ tịch, dự án đầu tư còn chưa bàn xong, ngài có trở lại... hay không...” Jason muốn nói lại thôi.

“Để cho họ chờ một chút.” Về mặt Liêm Tuấn âm trầm, “Chuyện tôi cần tra, anh đã tra được chưa?”

“Đã... tra được, là...” Về mặt Jason khó khăn.

“Là cái gì?” Giọng nói Liêm Tuấn lại trầm xuống vài phần.

“Phu nhân... đi ra ngoài làm việc...”

“Làm việc? Ở đâu?”

“Là một công ty nhỏ dưới cờ Liêm thị, làm... làm nhân viên tiêu thụ...”

“Vậy sao?” Làn môi nhếch lên một cách không dễ dàng phát giác, một lát sau, Liêm Tuấn nói, “Jason, lịch trình hôm nay còn trống không? Lát nữa theo tôi xuống xem tình hình tiêu thụ ở công ty con một chút.”

Người ta nói rằng, sự yên lặng thường đến trước một cơn bão táp.

Quả nhiên! Phố kinh doanh cách văn phòng của sếp tổng đại nhân không xa, chỉ thấy những cảnh thịnh vượng và hòa bình.

“Thật sự quá ngoài dự đoán của mọi người! Tốt!” Chu Đại Phú kích động rơi lệ đầy mặt.

Một ngày trước, sách lược nghệ danh đưa tới một số lượng lớn quần chúng theo dõi không rõ chân tướng, hơn nữa còn có một bài phỏng vấn radio nổi tiếng nhất của thành phố A.

Cô phóng viên xinh đẹp mặc áo trễ ngực cầm mic đứng trước đám người: “Kính thưa quý vị, vài ngày trước trong khu trung tâm thành phố, một chiến lược tiếp thị mới được triển khai trên internet, gây ra một tiếng vang cực lớn, bây giờ chúng tôi sẽ vào trung tâm để phỏng vấn ông Chu.”

Vì thế, Chu Đại Phú vừa liếc trộm bộ ngực của người đẹp, vừa nói ra sáng kiến vĩ đại của ông, chẳng bao lâu thì cảnh tượng nước bọt văng tứ tung sẽ theo TV, truyền khắp phố lớn ngõ nhỏ thành phố A, càng nhiều người đến đây xem. Trong vùn vụt một ngày sáng tạo ra cách tiêu thụ hiệu quả, Chu Đại Phú sao có thể không mặt mày hớn hở?

Chu Đại Phú cao hứng, nên phát tiền thưởng cho trong tất cả nhân viên mậu dịch, mọi người rất vui vẻ! Tinh thần ai cũng vô cùng hào hứng, trừ Đỗ Lôi Ty là uể oải.

“Tiểu Đỗ, cô phải cố gắng lên lên nữa nha! Đợi lát nữa quản lý sẽ phát tiền thưởng cho chúng ta!” Giới Vô Song ý chí chiến đấu sục sôi.

“Từ lúc bắt đầu, không hiểu sao mà mí mắt trái của tôi cứ giật giật, tôi cảm giác thứ quản lý phát là phiếu giảm giá.”

“...”

Dự cảm của Đỗ Lôi Ty quả không sai, Chu Đại Phú vung tay lên, phiếu giảm giá rơi xuống, lần này giảm giá đến một trăm, nhưng điều kiện là: phải tiêu đến một nghìn đồng.

Phát phiếu giảm giá sau, mí mắt Đỗ Lôi Ty giật giật không ngừng.

Kỳ quái, phiếu giảm giá cũng đã phát rồi, sao mà mí mắt vẫn giật vậy nè? Đỗ Lôi Ty vuốt vuốt huyết Thái dương, đang tính tìm cơ hội nghỉ ngơi một chút.

Đang lúc này, tất cả bỗng nhiên xôn xao.

“Chị có nghe không? Hôm nay cấp trên có người xuống thị sát tiêu thụ của công ty đấy! Nghe nói là nhân vật lớn!” Nữ A ra vẻ thần bí nói.

“Có thật không? Nhân vật lớn nào, thần bí như vậy?”

“Nghe nói là chủ tịch tập đoàn Liêm thị!”

“Có thật không? Nghe nói...”

Vừa nghe đến vậy, Đỗ Lôi Ty chẳng thể nghe thêm gì nữa, tất cả dây thần kinh não đang dừng ở câu “chủ tịch tập đoàn Liêm thị” kia, cả người trong nháy mắt ngây dại.

Chủ tịch tập đoàn Liêm thị? Đừng nói là...

Một trận gió thổi qua, Đỗ Lôi Ty nhận không được rung mình một cái.

“Đến rồi! Mau ra xem!” Có người kêu lên một tiếng.

Đến rồi?

Đỗ Lôi Ty giật mình một cái, tỉnh lại. Bất kể có phải sếp tổng đại nhân hay không, chuồn rồi hãy nói!

Cho nên cô làm bộ nhặt đồ, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất, trốn dưới mặt quầy.

Chỉ chốc lát sau, truyền đến tiếng bước chân, ngay sau đó từ từ rõ ràng.

“Thưa chủ tịch, công ty con nhỏ như vậy còn phiền ngài tự mình xuống thị sát, thật sự quá ưu ái!” Chu Đại Phú nịnh hót, những thớ thịt trên mặt chen chúc nhau đến không còn thấy mắt đâu.

“Nghe nói, ở đây có một sáng kiến giúp tiêu thụ sản phẩm rất nhanh?” Một giọng nói quen thuộc vang lên, Đỗ Lôi Ty trong lòng cả kinh, người co lại.

Vừa nghe Liêm Tuấn nhắc tới chuyện này, tinh thần Chu Đại Phú lập tức tỉnh táo, nói bốc nói phét, rành rọt kể lại đầu đuôi cuộc phỏng vấn của ông và cô phóng viên hôm qua, kịch tính dâng trào, nước miếng tung bay!

“Ý của ông là, bây giờ nhân viên tiếp thị dùng nghệ danh sao?”

“Đúng!” Chu Đại Phú cười cười gật đầu, bỗng nhiên lại nghĩ tới điều gì, “Nhưng có một nhân viên, cô ta dùng tên thật!”

Chu Đại Phú làm nóng không khí một chút, thuận tiện cũng nói khoác một chút về khả năng liên tưởng phong phú của mình, nhưng rơi vào tai Đỗ Lôi Ty, lời này giống với một quả bom hẹn giờ, trong nháy mắt nổ tung ở trong đầu.

Xong! Sếp tổng đại nhân ngàn vạn lần xin đừng hỏi tiếp!

Nhưng sếp lớn hiển nhiên không làm như cô mong muốn, tiếp tục hỏi: “Vậy sao? Là ai vậy?”

“Đây chính là Tiểu Đỗ mới tới! Đúng rồi, cô ta ở phía quầy bên này!” Chu Đại Phú vừa nói, vừa dẫn Liêm Tuấn đến quầy tiêu thụ bao cao su.

Đỗ Lôi Ty căng thẳng, co rúm lại.

Cô không biết rằng, cô cố ý tránh đi, Liêm Tuấn lại càng chú ý tới cô.

“Chủ tịch, giới thiệu cho ngài, đây chính là nhân viên tiếp thị đã cho tôi linh cảm.” Chu Đại Phú vừa nói, gọi to Đỗ Lôi Ty, “Tiểu Đỗ, cô tới đây nhanh một chút! Mau!”

Đỗ Lôi Ty đứng ở trong góc quầy bị Chu Đại Phú réo tên, không ra không được.

Lúc này, ánh mắt Liêm Tuấn chứa xâm lược vô hạn bắn thẳng đến sau lưng cô, cho dù không thấy, nhưng cô có thể cảm nhận được một loại cảm giác không rét mà run.

“Tiểu Đổ, cô làm gì đó? Mau tới đây!” Chu Đại Phú thúc giục một tiếng.

Đỗ Lôi Ty không thể làm gì khác hơn là cúi đầu, chậm rãi chui ra từ trong góc, sau đó vừa cúi đầu xoay người, dùng giọng nói đã lai láng đi: “Chào quản lý ạ.”

“Chủ tịch, đây chính là nhân viên tiếp thị Đỗ Lôi Ty.” Chu Đại Phú đặc ý nói, “Đây không phải là nghệ danh, là thật tên đó!”

Quản lý! Đồ miệng rộng! Đỗ Lôi Ty than ở trong lòng.

Giọng nói không nhanh không chậm của Liêm Tuấn truyền đến: “Thật sao? Tôi cũng biết một người tên là Đỗ Lôi Ty, không biết có phải cùng một người hay không?”

“A, thật sao?” Chu Đại Phú mừng rỡ, “Tiểu Đổ, mau ngẩng mặt lên cho chủ tịch nhìn!”

Lời này sao mà nghe giống như xem gái thanh lâu vậy? Đỗ Lôi Ty cẩn thận ngẩng mặt.

Chu Đại Phú vội vàng nói: “Chủ tịch, có phải bạn của ngài hay không?”

Trầm mặc khiến Đỗ Lôi Ty ngừng hô hấp.

Một lúc lâu, lại nghe giọng nói trầm thấp của Liêm Tuấn: “Tôi nghĩ, tôi nhận lầm người rồi.”

Ó? Đỗ Lôi Ty ngây ngẩn cả người, sếp tổng đại nhân không vạch mặt cô?

Đang băn khoăn, Chu Đại Phú nóng lòng giới thiệu: “Tiểu Đổ là người mới ở đây, làm việc rất tốt!”

“Vậy sao?” Ánh mắt Liêm Tuấn dừng ở trên người cô, tiện đà bắt động thanh sắc hỏi, “Đỗ tiểu thư trước kia có kinh nghiệm sao?”

“...”

Đỗ Lôi Ty không trả lời được.

Chu Đại Phú thấy thế không đúng, vội vàng lên tiếng: “Tiểu Đổ không có kinh nghiệm, nhưng cô ta còn trẻ, chưa kết hôn, phần lớn thời gian là học tập nghiêm túc, có tiềm lực phát triển rất lớn!”

Đỗ Lôi Ty gấp đến độ sắp phát khóc rồi, Chu Kinh Lý, ông cái gì không nói, lại nói kết hôn! Quả nhiên, sắc mặt Liêm Tuấn liền biến đổi, lạnh lùng nói: “Đỗ tiểu thư chưa kết hôn?”

“Vâng...” Giọng nói Đỗ Lôi Ty yếu ớt như ruồi nhặng.

“Không kết hôn, không phải là thiếu kinh nghiệm tiêu thụ sản phẩm này sao?”

Câu hỏi này, khiến Đỗ Lôi Ty .

Kinh nghiệm? Kinh nghiệm gì? Chẳng lẽ là... Vừa nghĩ như vậy, trong nháy mắt, khuôn mặt cô nóng ran.

Liêm Tuấn tiếp tục không buông tha hỏi: “Tôi muốn hỏi Đỗ tiểu thư, trong quầy có nhiều nhãn hiệu như vậy, cô thấy mỗi nhãn hiệu có điểm gì đặc sắc?”

Đối mặt với sự cố tình gây sự của sếp tổng đại nhân, những gì mấy ngày qua Đỗ Lôi Ty vất vả học tất cả đã quên mất, chỉ cảm thấy đầu trống rỗng, không biết nên nói gì.

Phản ứng như thế, khiến vẻ mặt sếp tổng đại nhân nhanh chóng đen lại, lạnh lùng nói: “Đỗ tiểu thư, cô bán sản phẩm, chẳng lẽ một chưa dùng thử sao?”

“Chuyện này...”

Rốt cục, Đỗ Lôi Ty bởi vì khó có thể chống đỡ, bắt đầu nói năng không có mạch lạc: “Hay là... Đêm nay tôi sẽ thử một lần...”

“A?” Liêm Tuấn nheo mắt lại: “Đỗ tiểu thư muốn tìm ai thử?”

“...”

“Đỗ tiểu thư không nói lời nào, những gì cô vừa nói vừa rồi chẳng qua là đùa với tôi sao?”

“Tôi...”

“Dĩ nhiên không phải! Ai dám đùa chủ tịch cơ chứ!” Chu Đại Phú lại mở miệng giảng hòa, “Tiểu Đỗ là nhân viên rất trung thực, tôi tin cô ấy tối nay nhất định sẽ dùng thử! Cô nói có đúng hay không, Tiểu Đỗ?!” Ánh mắt Chu Đại Phú giết tới đây, rõ ràng nói cho cô biết: nếu cô không thử, ngày mai không cần tới nữa!

Đây chính là hình thức đồng thời áp lực, Đỗ Lôi Ty rút cục đầu hàng, “Hôm nay về tôi sẽ tìm bạn trai thử, vậy được chưa!”

Lời này vừa nói ra, trong hội trường nhất thời yên tĩnh.

Đỗ Lôi Ty hỗn loạn, trời ạ, cô rốt cuộc đang nói gì?

Liêm Tuấn ngẩn người, khoe miệng bỗng nhiên nhếch lên thành một nụ cười không dễ phát giác: “Nếu như vậy, tôi rất mong đợi cảm nghĩ dùng thử vào ngày mai của Đỗ tiểu thư, tôi nghĩ Đỗ tiểu thư sẽ không khiến tôi thất vọng chứ?”

“Không... Không biết...” Đỗ Lôi Ty khóc không ra nước mắt.

~*

~Sau khi Liêm Tuấn đi, một đoàn các cô gái nhanh chóng vây vào.

“Wow! Đó chính là sếp lớn đó! Cực giỏi!” Giới Vô Song ở một bên phát ra tiếng than sợ hãi.

“Hơn nữa cô có chú ý tới ánh mắt của anh ta hay không, quả thực bất cứ lúc nào chỗ nào cũng có thể phóng điện nha!”

“Đúng rồi! Sao anh ấy không đến nói chuyện với tôi chứ? Thật là đáng tiếc...”

“Tiểu Đỗ, số cô thật tốt đó nha! Có thể nói chuyện với chủ tịch!”

“...”

Song, những câu bàn tán này Đỗ Lôi Ty một câu cũng không nghe lọt, quanh quẩn qua lại trong đầu cô chỉ có bốn chữ – Cảm! Nghi! Dùng! Thử!!!

Trời cao ơi, đất dày ơi, cô phải tìm ai để dùng thử đây???

Chương 12

Đỗ Lôi Ty lớn như vậy, lần đầu tiên sâu sắc cảm nhận được cái gọi là hoạ là từ ở trong miệng mà ra...

Mãi cho đến khi tan sở, cô vẫn còn phiền não không dứt vì cảm tưởng về cái chuyện dùng thử kia. Ai bảo sếp tổng đại nhân là người chuyên gây sự như vậy, làm hại cô nhất thời kinh động phải chấp nhận, bây giờ muốn đổi ý đã không kịp nữa.

Đây chính là dùng thử bao cao su đó! Không giống đồ trang điểm, có thể tùy tiện tiện tiện bôi đại lên mặt là xong. Thật sự muốn cô tìm người dùng thử sao?

[Aiz: chi bằng ... đem cho con người sếp tổng hắc ám kia dùng thử đi ..?!]

Nghĩ như vậy, Đỗ Lôi Ty hận không thể đập đầu vào bao cao su ở trên quầy.

Aiz, chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể đi một bước tính một bước!

Lúc Đỗ Lôi Ty kéo theo bộ dạng trầm trọng đi ra cửa lớn của cửa hàng... Chu Đại Phú đột nhiên chạy tới nói lời từ biệt với cô: “Tiểu Đỗ, đi đường cẩn thận, buổi tối nhớ dùng thử nha!”

Cô choáng váng, xem chút ngã xuống ở cửa lớn.

Quản lý Chu à, chú có cần phải kính hải thể không?

Đường về nhà bỗng quá dài, đi tới cửa nhà, Đỗ Lôi Ty do dự thật lâu, rốt cục nhấn chuông.

Chưa đầy một lát, lão Dư đã ra mở cửa cho cô.

Thấy lão Dư, Đỗ Lôi Ty tính toán trước hết phải tìm hiểu tình hình bên địch đã: “Lão Dư, chủ tịch về chưa?”

“Báo cáo phu nhân, chủ tịch vừa về, bây giờ đang ở trong phòng ăn chờ cô cùng dùng cơm.”

“VẬY... Chủ tịch có nói gì không?”

“Báo cáo phu nhân, chủ tịch sau khi về vẫn không nói gì nhiều.”

Xong đời! Đỗ Lôi Ty trong lòng cả kinh, sếp tổng đã bị cô chọc tức đến mức ngay cả nói cũng không được!

“VẬY tâm trạng của chủ tịch...nhìn qua ra sao?”

“Báo cáo phu nhân, tâm trạng của chủ tịch nhìn qua không thật sự tốt...”

Giờ này khắc này, trong đầu Đỗ Lôi Ty chỉ quanh quẩn ba chữ —— Nhất! Định! Chết!

Có lẽ, trang đầu của báo ngày mai sẽ chạy tít “Cô gái cơ khổ vào trong nhà giàu có, đại sếp tổng tức giận ly hôn” hoặc là “Chuyện xưa chôn giấu: Câu chuyện bạo lực của nhà giàu” hoặc nữa là “Hôn nhân không bình đẳng ai sẽ bị thiệt?”...

Lúc Đỗ Lôi Ty đang suy nghĩ hết sức lung tung, cô bỗng ngạc nhiên phát hiện, chuyện xảy ra cũng không phát triển như cô nghĩ. Khi cô ló đầu vào cửa, chuẩn bị để sếp tổng đại nhân chặt thành tám khúc, sếp tổng đại nhân lại không mắng cô, càng không đánh cô, nhưng mà anh lại làm một chuyện còn đáng sợ hơn!

... Sếp tổng đại nhân chính là không để ý đến cô!!!

Hồi tưởng lại, loại tâm lý này thật ra rất giống như khi còn bé làm việc sai trái, hy vọng ba mẹ hung hăng chửi mình một bữa. Đỗ Lôi Ty không phải không thừa nhận, lúc này cô không nói gì với sếp tổng đại nhân mà tự tiện đi làm ở cửa hàng, cũng không nghe lời của sếp tổng đi bệnh viện thăm lão phu nhân, thật sự là có chút quá đáng.

Nhưng sếp tổng đại nhân cũng không cần phải làm khó cô trong trường hợp ở nơi công cộng như vậy chứ?

Làm khó còn chưa tính, anh lại còn dùng chiến thuật trầm mặc, làm cô rùng mình!

Cảm giác khổ sở này nói không ra lời, như rớt giữa không trung, thật sự là rất tệ. Vì thế, Đỗ Lôi Ty thậm chí ngay cả cơm tối cũng không ăn miếng nào, mệt mỏi đi về phòng.

Sau khi về phòng, cô vẫn phiền não không ngừng.

Sếp tổng đại nhân làm vậy là có ý gì? Buổi sáng buộc cô phải trình bày cảm nghĩ dùng thử ra sao, bây giờ lại không để ý tới cô, chẳng lẽ đây chính là sự yên lặng trước khi có bão táp trong truyền thuyết? Tiếp sau đó, rất có thể sẽ phát sinh một loạt hành động trả thù cực kỳ tàn ác...

Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty hoảng sợ.

Sếp tổng đại nhân có tính cách hiển nhiên có thù phải trả, anh bây giờ không trả, không có nghĩa là sau này không trả, như vậy so ra thì cũng như lãi suất cao, chỉ biết lãi sinh lãi, càng sinh càng lớn, cuối cùng sẽ chết người sống.

Trời ạ! Cô không muốn hồng nhan bạc mệnh sớm như vậy đâu!!!

[Tiu Ú: *phụt* ... ai là hồng nhan???][Aiz : là ss Tiu Ú :>]

Dưới sự kích thích của ý nghĩ kinh khủng kèm kinh hãi trong đầu, Đỗ Lôi Ty rốt cục nảy ra một quyết định to gan, cô muốn...thành thật thẳng thắn nghiêm túc nói chuyện với sếp tổng đại nhân!

Chết sớm thì siêu sinh sớm, so với bây giờ tự mình dọa mình, cuối cùng sếp tổng đại nhân còn chưa động thủ thì cô đã hương tiêu ngọc vãn trước rồi, không phải sao?

Sau khi đã quyết định chủ ý một cách thẳng thắn, Đỗ Lôi Ty trước hết lên Baidu* tra các bước xin lỗi.

(*Baidu: trang web tìm kiếm giống như Google ở Trung Quốc)

Baidu đại thần nói, nói xin lỗi gồm có bốn bước:

Bước một, thừa nhận sai lầm, như: “Thật xin lỗi, tôi sai lầm rồi.”

Bước hai, tự nhìn nhận thương tổn đã gây ra, như: “Tôi không nên xxx, tôi làm như vậy để xxx...”

[Aiz : bạn Aiz tự tiện xoá 1 chữ x, mong mọi người không chọi dép =))]

Bước ba, hứa hẹn ở thì tương lai, như: “Tôi sau này sẽ không xxx nữa...”

Bước bốn, rất quan trọng, nịnh nọt đối phương, như: “Xin đại nhân đừng chấp tiểu nhân, hãy bỏ qua cho tiểu nhân lần này!”

Cuối cùng, xin chú ý, lúc xin lỗi thái độ phải thành khẩn, phải làm cho đối phương cảm thấy lời xin lỗi của bạn xuất phát từ nội tâm, không phải đang lừa gạt tình cảm của họ.

Biết được bốn bước, Đỗ Lôi Ty định liệu trước hết là đi ra khỏi phòng, đi tới trước cửa phòng cách một bức tường của sếp tổng đại nhân.

Cửa phòng đang đóng, ánh đèn hắt ra qua khe cửa.

“Cộc cộc cộc...” Cô nhẹ nhàng gõ cửa.

Trong phòng không có động tĩnh, đang lúc cô định gõ nữa, cửa bỗng nhiên mở ra, ngay sau đó thân hình cao gầy của sếp tổng đại nhân đập vào võng mạc của cô.

Anh vẫn còn mặc áo sơ mi vừa nãy, nút áo tất cả đều cởi ra, lộ ra lồng ngực bên trong. Một tay của anh chống lên khung cửa, từ trên cao nhìn xuống Đỗ Lôi Ty, ánh đèn nhu hòa bên trong phòng cùng ánh mắt sắc bén của anh tạo thành sự đối lập rõ rệt.

“Chuyện gì?” Liêm Tuấn lạnh lùng mở miệng.

“Tôi... Tôi...” Tình cảnh này, Đỗ Lôi Ty lần nữa nói lắp, nín thật lâu mới yếu ớt nói, “Tôi là... Đến giải thích với anh...”

Lúc nói lời này, cô vẫn cúi đầu, nhưng có thể cảm thấy rõ ràng ánh mắt của Liêm Tuấn đang dán lên người mình.

Một lúc lâu, Liêm Tuấn nói: “Vào rồi hãy nói.”

Sau đó, cửa mở ra.

Đỗ Lôi Ty do dự một chút, lú lú vào theo.

Đây là lần thứ hai cô vào phòng của sếp tổng đại nhân, cũng coi là lần thứ hai tiến cung, dù gì cũng nên có chút năng lực thích ứng. Nhưng cô so với lần trước càng khẩn trương và thấp thỏm bất an hơn.

Trong đầu càng không ngừng tái diễn các bước xin lỗi vừa tra trên Baidu, bước đầu tiên là gì nhỉ? Đúng rồi! Thừa nhận sai lầm trước!

“Tôi...” Đỗ Lôi Ty ngắc đầu, đang muốn nói, lại bị Liêm Tuấn cắt ngang.

“Em ngồi đây một lát, tôi vào tắm đã.”

Sau đó, không chờ Đỗ Lôi Ty trả lời, sếp tổng đại nhân đã vào phòng tắm, để lại Đỗ Lôi Ty một mình trong phòng đầy sững sờ.

Tra trên Baidu không có tình huống này mà!

Vì không ngờ được nhiều tình huống phát sinh, hoàn toàn làm rối loạn các bước Đỗ Lôi Ty suy tính đã lâu, điều duy nhất cô có thể làm bây giờ chính là ngơ ngác đứng ở trong phòng, chờ sếp tổng đại nhân tắm rửa xong đi ra ngoài.

Đợi như vậy giống như là chờ chuẩn bị hành hình, càng an tĩnh, càng bứt rứt không hề nào nhịn được. Tiếng nước chảy dứt quãng từ trong phòng tắm văng ra càng quấy nhiễu tinh thần không yên của người khác.

Lát nữa sếp tổng đại nhân đi ra, cô nên nói gì trước bây giờ? Nói xin lỗi trước hay là nói rõ nguyên do trước? Không được không được! Vẫn là nên làm theo như các bước, trước hết thừa nhận sai lầm là quan trọng nhất!

“Đây toàn bộ là lỗi của tôi, là tôi vô tình, tôi vô nghĩa, tôi cố tình gây sự...”

Không được, thế này hình như quá bi lụy, đổi cái khác!

“Tôi sai rồi! Tôi thật xin lỗi Đảng, thật xin lỗi nhân dân...”

Cái này lại có hơi quá nghiêm trọng.

“Tôi sai rồi, tội của tôi đáng chết vạn lần...”

Đợi đã! Đây không phải là tự mình đánh mình sao?

Đỗ Lôi Ty đang phiền não rốt cuộc phải nhận sai lầm ra sao, tiếng nước chảy bỗng ngưng bật, ngay sau đó, cửa phòng tắm được mở ra.

Sếp tổng đại nhân đi ra rồi!

Cửa phòng tắm đột nhiên mở ra, trong màn hơi nước dày đặc, Đỗ Lôi Ty thấy hình bóng sếp tổng đại nhân tựa như thiên thần. Sở dĩ giống thiên thần là bởi vì trong thần thoại Hi Lạp, thiên thần đều không mặc quần áo mà chỉ quấn vải xung quanh. Lúc này đây sếp tổng đại nhân cũng chỉ lấy chiếc khăn tắm quấn quanh hạ thân mình.

Mái tóc ướt có vẻ rối bù vì mới lau qua, những giọt nước từ tóc nhỏ xuống vương vào trên cổ, trên vai, chảy dọc theo ngực lẫn một mạch xuống tận chỗ bụng dưới cường tráng...

Đỗ Lôi Ty không dám nhìn xuống hơn nữa, mà khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, cô đã hoàn toàn rung động trước hình ảnh thần thánh này mất rồi. Huyết mạch cô căng phồng, bên trong đầu rỗng tuếch, đôi mắt xấu hổ không biết nên nhìn về hướng nào.

Tuy nhiên, ánh mắt lảng tránh lại càng làm bại lộ nội tâm bất an của cô trước Liêm Tuấn, khiến anh không nhìn được cong môi lên. Rồi sau đó, anh chậm rãi đi lướt qua bên cạnh Đỗ Lôi Ty, ngồi phịch lên giường, hai tay chống xuống đệm, ánh mắt lười biếng quan sát cô.

“Tìm tôi có chuyện gì?”

Âm thanh khàn khàn làm Đỗ Lôi Ty bừng tỉnh, cô bắt buộc bản thân dời ánh mắt lên trên người sếp tổng, “Tôi... Tôi đến đây...” Rốt cuộc cô tới đây làm gì nhỉ? Đỗ Lôi Ty đột nhiên có cảm giác bất an khi lọt vào hang sói.

Thấy sếp tổng đại nhân ngồi ở trên giường, mái tóc ướt hơi rối khiến anh trông vô cùng gợi cảm, đôi mắt sắc bén được ngọn đèn êm dịu trong phòng rọi vào, dường như tỏa ra một tia sáng kỳ lạ, ngay cả yết hầu trông cũng rất dễ nhìn...

Đỗ Lôi Ty lúc này chỉ hình dung được có một câu: đẹp chảy nước miếng!

Sau khi tự bật ra ý nghĩ đó trong đầu thì Đỗ Lôi Ty lại khiếp sợ chính mình. Nhất định cô đã bị mê hoặc nên mới cảm giác sếp tổng đại nhân đẹp chảy nước miếng! Làm sao mà sếp tổng đại nhân lại có thể đẹp chảy nước miếng? Sếp tổng đại nhân chỉ biết nuốt gọn người khác vào bụng thôi!

Không được! Trong tình huống nguy cấp thì cô phải bình tĩnh mới được!

Trong đầu nhanh chóng nhớ lại các bước nói xin lỗi vừa mới được đại thần Baidu chỉ dẫn, Đỗ Lôi Ty cố lấy dũng khí ngăn đầu, lớn tiếng nói: “Rất xin lỗi, tôi đã sai!”

“A?” Liêm Tuấn nheo mắt lại: “Em sai ở chỗ nào?”

Trước ánh mắt sáng ngời này, Đỗ Lôi Ty thấy đây chẳng phải là lúc đối phó theo bước xin lỗi thứ hai – thừa nhận thiệt hại đã gây cho đối phương – hay sao?

Vì vậy cô to gan tiếp tục nói: “Tôi không nên chưa nói với anh mà đã đi ra ngoài tìm việc, cũng không nên vì mải đi tìm việc mà không vào bệnh viện thăm bà. Tôi làm như vậy thật vô trách nhiệm, chẳng những suýt làm mất mặt anh mà cũng phụ kỳ... kỳ vọng của bà đối với tôi... Tôi... Tôi đã sai...”

Ngay khi cô liều mạng thừa nhận sai lầm thì sếp tổng đại nhân đã đứng dậy khỏi giường, ánh mắt sắc bén từ trên cao nhìn xuống cô. Điều này làm cho những câu hay ho mà cô vất vả chuẩn bị lại thành nói lắp một lần nữa. Cô vừa chậm rãi lui về phía sau vừa tiếp tục lí nha lí nhí: “Tôi... Tôi sau này sẽ không... tái phạm sai lầm như vậy nữa... Cho nên nếu ngài... ngài đại nhân đại lượng... thì... thì...”

“Thì sao nào?” Âm thanh trầm thấp mà thông thả vang lên, Liêm Tuấn đi từng bước một tới gần, đã thế còn mang theo ánh mắt đầy tính xâm lấn chiếu thẳng vào mặt cô khiến cô càng sợ hãi.

“Cho nên... Cái... cảm nghĩ dùng thử kia... liệu có thể...”

“Có thể cái gì?”

Vừa nói, Đỗ Lôi Ty vừa bị ép đến sát cửa sổ khiến cho tấm lưng cô dán chặt vào lớp thủy tinh lạnh toát, chỉ cách một lượt quần áo mỏng. Cảm giác mát lạnh ập vào đầu làm cho cô gần như ngừng thở.

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Rõ ràng cô đã thực hành theo đúng các bước mà đại thần Baidu chỉ dẫn, nhưng tình huống hiện tại thoát nhìn sao lại khác xa so với tưởng tượng vậy? Chẳng lẽ là đã xảy ra vấn đề ở khâu nào đó?

A! Ánh mắt thành khẩn!

Nhất định là ánh mắt cô vừa rồi còn chưa đủ thành khẩn, khiến cho sếp tổng đại nhân coi việc cô nói xin lỗi không phải phát ra từ đáy lòng, nên mới không chịu mở miệng tha thứ cho cô.

Vì vậy, Đỗ Lôi Ty vội vàng quay đầu sang phía sếp tổng đại nhân, phóng ra ánh mắt thành khẩn nhất của cô từ lúc chào đời tới nay. Thấy vậy còn chưa đủ, cô lại chớp mắt hai cái để thể hiện sự vô tội, yếu thế của mình. Còn chưa đủ à? Vậy lại chớp thêm hai cái nữa...

“Em đang định cảm dỗ tôi đấy à?”

A? Đỗ Lôi Ty sững sờ lắc đầu, sếp tổng đại nhân vừa nói gì vậy?

Hai tay Liêm Tuấn chống vào cửa sổ khiến gần như cả người cô lọt thỏm dưới người anh, hai luồng ánh mắt sáng quắc nhìn từ trên xuống dưới, quan sát Đỗ Lôi Ty, “Em nhìn tôi như vậy là muốn mời tôi... Giúp em dùng thử?”

Anh? Dùng thử?

Mặt Đỗ Lôi Ty trong nháy mắt đỏ rực lên.

Oan uổng quá! Ánh mắt vừa rồi của cô rõ ràng chỉ nhằm toát ra khát vọng thành khẩn được tha thứ, sao khi sếp tổng đại nhân tiếp nhận thì lại biến thành cảm dỗ?

Trong lúc Đỗ Lôi Ty đang vội vã muốn giải thích thì mặt Liêm Tuấn đã kề sát trước mặt cô. Khoảng cách giữa hai người gần tới mức như sắp thử dùng đến nơi. Tim Đỗ Lôi Ty đột nhiên ngừng đập, nói không ra lời.

Cô chỉ ngơ ngác nhìn chăm chú vào đôi môi càng lúc tới càng gần. Rõ ràng nó mang theo hơi thở đầy nguy hiểm mà cô lại không thể kháng cự. Trong giây lát, trí nhớ trở lại ngày cử hành hôn lễ. Khoảnh khắc chạm vào nhau ngắn ngủi nhưng không cách nào xóa đi được, hương vị ám áp đọng lại trên môi thật lâu...

Cuối cùng cô cũng cam tâm tình nguyện nhắm hai mắt lại.

Thời gian từng giây từng giây trôi qua, mỗi một giây đều có vẻ dài đằng dặc. Ngay vào lúc gần như cô không chờ được nữa thì từ trên đỉnh đầu đột nhiên truyền đến một tràng cười khê.

Đỗ Lôi Ty chẳng hiểu gì, mở mắt ra mới phát hiện Liêm Tuấn đang mỉm cười nhìn cô: “Đỗ Đỗ, đôi khi tôi cảm giác là em thật sự rất ngốc, rất ngây thơ...”

Rất ngốc? Rất ngây thơ?

Một câu nói ngắn ngủi này đã kích thích thật sâu vào hệ thần kinh của Đỗ Lôi Ty. Một lần nữa cô hồi tưởng lại cảnh chiều hôm nay ở quầy hàng bị Liêm Tuấn làm cho á khẩu không trả lời được, nhân tiện lại hồi tưởng cảnh tượng buổi hôn lễ bị anh ép buộc cử hành, lại nhân tiện hồi tưởng lúc bị buộc đưa ra giấy chứng nhận kết hôn, lại nhân tiện hồi tưởng sếp tổng đại nhân mỗi lần không vui liền sầm mặt lại...

Rốt cục, một bụng uất ức cũng bùng nổ!

Tôi khờ? Tôi ngây thơ à? Hôm nay bà đây sẽ ngốc cho người xem! Ngây thơ cho người nhìn!

Không chờ Liêm Tuấn kịp phản ứng, Đỗ Lôi Ty đã bất ngờ lấy tay ôm hai gò má anh rồi hung hăng hôn lên môi anh!

Môi cùng môi mãnh liệt tiếp xúc, hàm răng cùng hàm răng va vào nhau cũng khá mạnh. Đúng trong khoảnh khắc đụng vào nhau, Đỗ Lôi Ty thậm chí cảm giác được răng truyền đến cảm giác tê dại. Nhưng cơn tê dại đó truyền tới óc thì trong đầu đã rối tuếch rồi.

Tại sao cô lại muốn làm như vậy? Bước tiếp theo nên làm gì? Những điều này cô đã không sao suy nghĩ được nữa.

Ngay tại lúc Đỗ Lôi Ty không biết nên làm gì tiếp theo thì bên hông đột nhiên nóng lên, một đôi tay nóng bỏng chụp vào lưng cô làm cô kinh hãi muốn kêu lên.

Vừa hé miệng ra thì một đầu lưỡi đã trượt vào, càn rỡ xâm chiếm khoang miệng cô.

Tình huống sao lại đảo lộn thế này?

Cái này hình như bắt đầu từ con cừu nhỏ phần nộ không khống chế được, nhưng cuối cùng lại bị con sói xám to lớn tà ác phản kích rồi lợi dụng mà hôn hít tới cả chục phút. Con dê nhỏ được hôn thì tay chân như nhũn ra, tứ chi vô lực, đầu óc mơ hồ.

Cuối cùng sau khi đôi môi cực nóng kia tách ra, Đỗ Lôi Ty nghỉ một lúc lâu mới ngớ ngàng hỏi: “Sao vậy?”

Liêm Tuấn nhìn cô, trên mặt lộ vẻ ái ngại: “Em... bị chảy máu mũi.”

7. Chương 13- 14

Chương 13

Buổi sáng, Đỗ Lôi Ty đến cửa hàng từ rất sớm, sau khi đến tỉnh thần cô vẫn cứ ngẩn ngơ.

Mãi khi Giới Vô Song phát hiện cô có gì đó không ổn mới quan tâm hỏi thăm: “Tiểu Đỗ, nhìn cô tinh thần có vẻ không tốt lắm, tối hôm qua ngủ không ngon à?”

Câu hỏi này gợi lên những ký ức nhớ lại mà hải hùng về chuyện liên quan đến tối hôm qua của Đỗ Lôi Ty.

Tối ngày hôm qua, sau khi cô nóng bốc đầu cưỡng hôn sếp tổng đã xảy ra một loạt chuyện không thể tưởng tượng nổi. Đầu tiên là sếp tổng đại nhân kịch liệt phản công, rồi đến sự kiện chảy máu mũi thần kỳ, sau đó vì cô chảy máu không ngừng nên sếp tổng đại nhân không thể làm gì khác hơn là để cô nằm trên giường, lấy khăn bông lạnh cầm máu cho cô. Dừng lại dừng lại ở đoạn này, cô đã cảm nhận được sự mềm mại trên cái giường của sếp tổng đại nhân, khăn bông lạnh trên trán cũng mềm, ánh đèn trong phòng dịu nhẹ, ngay cả ánh mắt của sếp tổng đại nhân cũng dịu dàng đến mức tan chảy...

Vì thế, trong hoàn cảnh mềm mại dịu dàng đó, Đỗ Lôi Ty đã ngủ thiếp đi.

Đến tận buổi sáng hôm nay khi cô mở mắt ra, cô mới phát hiện không ngờ mình lại ngủ trong phòng sếp tổng cả đêm. Điều khiến cô khiếp sợ hơn chính là, sếp tổng đại nhân ngủ bên cạnh cô với nửa người ở trần!

Cảm giác giống như đã ngủ cả đêm trong động của một con hổ, khi tỉnh lại phát hiện ra trong động còn có con hổ kia đang ngủ thì khỏi phải nói nó đáng sợ đến mức nào.

Cho nên Đỗ Lôi Ty liền lặn một vòng từ trong động hổ... Không! Là trốn thoát ra từ trong phòng sếp tổng, vội vã thay quần áo, ngay cả bữa sáng còn chưa kịp ăn đã đi làm luôn.

Cô thật sự không tưởng tượng nổi nếu như sếp tổng đại nhân biết cô mặt dày ngủ trên giường anh cả đêm sẽ có vẻ mặt kinh khủng đến mức nào. Chỉ nghĩ đến thôi đã khiến người ta không rét mà run.

Chuyện đến nước này, hôm nay cô có nên sang nhà Chu Dao Phỉ ở nhờ một đêm không?

Đang suy nghĩ, Chu Đại Phú bỗng nhiên cười hề hề xuất hiện. Vừa nhìn thấy Đỗ Lôi Ty, nụ cười lại càng thêm phần rực rỡ.

“Tiểu Đỗ! Chào buổi sáng!”

Đỗ Lôi Ty sợ hết hồn, không thể làm gì khác hơn là miễn cưỡng nặn ra khuôn mặt tươi cười: “Quản lý, chào buổi sáng...”

Chu Đại Phú vỗ bả vai cô: “Tiểu Đỗ à, thật là cực khổ cho cô quá!”

“Cực khổ gì cơ ạ?” Về mặt Đỗ Lôi Ty mơ màng.

Chỉ thấy Chu Đại Phú tiến đến trước mặt cô, bí hiểm nói: “Vừa rồi Liêm tổng mới gọi điện thoại tới, nói cảm nghĩ dùng thử cô viết rất tốt, anh ta rất hài lòng.”

Sếp tổng đại nhân?

Mặt Đỗ Lôi Ty thoáng chốc đỏ bừng, vội vàng giải thích với Chu Đại Phú: “Quản lý, tối hôm qua tôi không...”

“Tiểu Đỗ, cô đừng ngại!” Chu Đại Phú ngắt lời, “Người có tinh thần xả thân vì cửa hàng như cô thật vĩ đại, Liêm tổng rất vui. Tiền thưởng năm nay của mọi người được bảo đảm tất cả cũng là nhờ cô đấy!” Ông càng nói càng kích động, trong chốc lát, tất cả những nhân viên khác trong cửa hàng đều vây quanh.

Vừa thấy các nhân viên xúm lại, Chu Đại Phú càng thêm phấn khởi, hắng giọng nói dứt khoát: “Hỡi các nhân viên của cửa hàng, đồng chí Tiểu Đỗ mặc dù là người mới nhưng tinh thần quên mình của cô ấy cực kỳ đáng để mọi người học tập! Chúng ta hãy cho cô ấy một tràng pháo tay.”

Tiếng vỗ tay “bốp bốp” vang lên, lúc này không chỉ có Chu Đại Phú mà tất cả đồng nghiệp trong cửa hàng đều biết tối hôm qua cô đã phải “cực khổ”.

Đỗ Lôi Ty lúc này mới thật sự cảm nhận rõ, thủ đoạn trả thù mượn dao giết người này của sếp tổng đại nhân máu lạnh vô tình đến thế nào. Quả thực có thể nói là tay không giết người mà!

“Tiểu Đỗ, vì cống hiến xuất sắc của cô đối với cửa hàng, tôi quyết định thưởng cho cô!”

Lúc này, Đỗ Lôi Ty đáng thương đã không còn ôm bất cứ ảo tưởng gì với sự trong sạch của mình nữa, hỏi như đưa đám: “Quản lý, không phải là lại phát phiếu giảm giá cho tôi đấy chứ?”

“Cô yên tâm, lần này là phần thưởng vật chất!”

Phần thưởng vật chất? Đỗ Lôi Ty tinh thần hơi chấn động, dù sao “trong sạch” đã không còn, cầm được chút phần thưởng cũng tốt! Mất dưa hấu rồi thì nhặt hạt vừng cũng được.

Cô thấy Chu Đại Phú lấy ra một cái túi mua đồ có dây trong cửa hàng, đưa tới tay Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty lòng tràn đầy vui mừng cúi xuống nhìn, nhưng ngay sau đó cả khuôn mặt đen sì lại.

Một đồng “áo mưa” đủ các loại, các mùi vị, các màu sắc được sắp xếp thật ngay ngắn nằm trong túi.

“Quản lý, đây là...”

Chu Đại Phú hào phóng phát tay một cái: “Những thứ này cô cũng cầm về dùng thử đi, muốn dùng bao nhiêu cứ lấy bấy nhiêu, đừng khách khí với tôi làm gì! Nếu không đủ dùng thì quay lại mà lấy!”

Rầm...rầm... Đổ Lôi Ty sụp đổ.

Chu quản lý, ngài thật sáng tạo!

Cứ như thế, Đỗ Lô Ty đi làm nhiều năm như vậy lần đầu tiên mang một túi to đựng toàn bao cao su về nhà.

Lúc đi tới cửa lớn, ông Dư đi ra ngoài đón, thấy cái túi trong tay Đỗ Lô Ty bèn nhiệt tình đòi cầm giúp cô.

“Không cần!” Đỗ Lô Ty cuống quýt giấu túi ra phía sau, đánh trống lảng, “Dư quỹ gia, sếp tổng... đã về chưa?”

“Báo cáo phu nhân, chủ tịch còn chưa về a.”

Đỗ Lôi Ty thở phào nhẹ nhõm, may mà sếp tổng đại nhân còn chưa về. Nếu không để anh thấy cả túi bao cao su này không biết còn xảy ra chuyện kinh khủng gì đây.

Ông Dư bỗng nhiên nhớ ra gì đó, “Có điều, lúc sáng nay khi chủ tịch ra khỏi nhà có thứ muốn tôi giao cho phu nhân.”

“Cho tôi?” Đỗ Lôi Ty hơi kinh ngạc, sắp tổng đại nhân sẽ cho cô cái gì? Chẳng lẽ là bom hẹn giờ... (-_- □ □
□ □ Đỗ Đỗ, có phải cô suy nghĩ nhiều quá rồi không? – tác giả)

Đỗ Lôi Ty quả thật không cần căng thẳng vì cái mà sếp tổng đại nhân đưa cho cô là một cái điện thoại di động.

Mở bao bì ra, cái đầu tiên đập vào mắt Đỗ Lôi Ty chính là thân máy màu tím. Cô lấy ra nhìn, hoá ra là một cái điện thoại di động kiểu nắp gập của Nhật Bản. Màn hình còn to gấp ba bốn lần so với cái điện thoại bị cướp của cô, bàn phím trông cũng sáng hơn, thậm chí sắp tổng còn rất tốt bụng treo trên máy một cái móc trang trí làm bằng thuỷ tinh.

Có điều khi nhìn thấy cái móc treo kia, Đỗ Lô Ty .

Sếp tổng đại nhân, anh đừng có mua cái gì cũng liên quan đến chó chứ! > <

Vì là lần đầu tiên dùng điện thoại di động cao cấp như thế nên Đỗ Lôi Ty cực kì háng hái phần khởi, cầm sách hướng dẫn sử dụng không ngừng nghiên cứu. Hàng cao cấp quả nhiên là hàng cao cấp, ngay cả sách hướng dẫn sử dụng cũng dày hơn so với cái điện thoại rách nát kia, đầy đủ mọi thứ. Đỗ Lôi Ty thấy vậy choáng váng, cuối cùng vẫn chỉ học xong được cách gọi điện thoại và gửi tin nhắn. - - □ □ □

Thôi, hay là dùng thử tí đã xem sao.

Cho nên Đỗ Lô Ty cầm lấy điện thoại, gọi cho Chu Dao Phỉ đầu tiên.

“Alô?” Đầu bên kia diên thoai nhanh chóng vang lên giọng Chu Dao Phi, vừa rõ ràng lại vừa nghe rất thật.

Thì ra ngay cả chất lượng cuộc gọi cũng tốt hơn nhiều, sếp tổng đại nhân suy nghĩ thật quá chu đáo! Đỗ Lôi Ty vừa âm thầm vui vẻ vừa giả giọng hỏi: “Đoán xem ta là ai?”

“Đồ Lôi Ty, mày bi ngu hay là thế nào thế hả? Mấy tuổi rồi còn chơi trò trẻ con!”

Chu Dao Phỉ vẫn hỏi làm Đỗ Lôi Ty rất buồn bực: “Sao mày biết là tao?”

“Nói nhảm, đây không phải là số điện thoại di động của mày thì chẳng lẽ là của heo của chó chắc?”

Mặc dù bị Chu Dao Phi mắng rất thảm nhưng vừa nghĩ tới sắp tổng đại nhân ngay cả chuyện làm lại số điện thoại di động cũ cũng nghĩ đến, Đỗ Lô Ty bỗng cảm thấy trong lòng có chút ấm áp...

Người có chuyện vui tinh thần thoải mái, cho nên Đỗ Lô Ty quyết định trong thời gian ngồi gọi điện thoại phải giải quyết xong túi “áo mưa” kia: “Phỉ Phỉ, mày có muốn mua bao cao su không?”

“Cái gì? Bao cao su á?”

“Ừ, tao nghĩ mày và Hạ Khôn còn chưa kết hôn, chắc là dùng được...”

“Mày điên rồi à?” Lời còn chưa nói hết, Chu Dao Phỉ đầu bên kia điện thoại đã rống lên: “Con điên nào dám bảo tao tránh thai, tao kị cả nhà nó!”

Đỗ Lôi Ty sợ đến toát mồ hôi lạnh khắp người, vội vàng ngắt điện thoại.

Tính cách như thế sinh con ra liệu có nuôi nó thành Ultraman không?

Sau khi ngắt điện thoại với Chu Dao Phỉ, Đỗ Lôi Ty tiếp tục gọi điện thoại cho mẹ già: “Alô? Mẹ à! Con là Ty Ty đây!”

“Con gái à! Sao lại gọi điện thoại cho mẹ vào lúc này? Có phải là con có rồi không...”

“... Con gọi nhầm số.” Đỗ Lôi Ty cuống quýt dập máy.

Sếp tổng khó hầu hạ, ngay cả cái điện thoại sếp tổng thả ra cũng không bình thường được. Sau mấy cuộc điện thoại, Đỗ Lôi Ty hoàn toàn mất đi sự kích động muốn gọi điện thoại tiếp.

Aizz, vẫn nên bình tĩnh yên ổn ăn một bữa cơm thì hơn.

Đang lúc cô chuẩn bị đứng dậy thì điện thoại di động bỗng nhiên sáng lên, sau đó tiếng chuông cũng vang lên theo.

Có điện thoại!

Vừa rồi gọi nhiều như vậy nhưng đây là lần đầu tiên nhận điện thoại, Đỗ Lôi Ty vội vàng với lấy nhìn, trên màn hình hiện lên dãy số lạ.

Sẽ là ai đây? Đỗ Lôi Ty ấn nút nhận, “Alô?” một tiếng.

“Alô.” Đầu bên kia điện thoại, giọng nói mà dù sóng lớn cũng không sợ hãi của sếp tổng đại nhân truyền đến làm Đỗ Lôi Ty sợ hết hồn.

Điện thoại của sếp tổng rồi lại còn có giọng nói của sếp tổng, thật là quá quá quá... quá đáng sợ!

Không đợi cô kịp phản ứng, giọng nói của Liêm Tuấn lại vang lên một lần nữa: “Nhận được điện thoại di động rồi à?”

“Dạ...” Đỗ Lôi Ty chậm chạp trả lời.

“Có dùng không?”

—- □ □ □ Sếp tổng, anh hỏi thế có phải là hình như không được khéo léo cho lắm không?

Xét thấy cuộc điện thoại này của sếp tổng đại nhân khá là bất ngờ nên diễn biến tiếp theo biến thành một hỏi một đáp vô cùng cơ giới hoá.

Liêm Tuấn: “Trong người thấy khá hơn chưa?”

Đỗ Lôi Ty: “Đỡ hơn một chút rồi ạ...”

Liêm Tuấn: “Ăn cơm chưa?”

Đỗ Lôi Ty: “Chưa ạ...”

Liêm Tuấn: “Tôi đã bảo chị Ngô chưng táo đồ cho em rồi, nhớ ăn đấy.”

Đỗ Lôi Ty: “Vâng...”

Liêm Tuấn: “Ngày mai cuối tuần, nhớ vào bệnh viện thăm bà nội.”

Đỗ Lôi Ty: “Dạ...”

Liêm Tuấn: “Tôi cúp máy đây.”

“Đợi một chút!” Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên như vừa tỉnh ra từ trong mộng, “Bây giờ anh đang ở đâu?”

Đầu bên kia điện thoại, giọng nói thản nhiên của sếp tổng đại nhân vang lên: “Los Angeles.”

Chương 14

Không ngờ mới chỉ không để ý một chút, sếp tổng đại nhân đã xa ở tận đầu bên kia Trái Đất, một lần nữa khu nhà cao cấp lại rơi vào nanh vuốt của cô, Đỗ Lôi Ty rất phấn khích.

Dĩ nhiên, phấn khích là chuyện của phấn khích, lời của sếp tổng đại nhân đã nói ra, cô vẫn phải nghe theo, cô cũng không muốn lại giống như lần trước, bị bắt được thê thảm như vậy.

Cho nên, sáng sớm ngày thứ hai, Đỗ Lôi Ty mặc vào chiếc váy liền áo mà lần trước sếp tổng đã đưa cho cô, sau đó uống hết nước trái cây mà ông Dư đã chuẩn bị cho cô, rồi đi bệnh viện thăm lão phu nhân.

Đến phòng bệnh, bà nội vừa thấy cháu dâu đến thăm mình, khỏi phải nói cũng biết bà rất vui mừng, nắm tay vây chào Đỗ Lôi Ty.

“Ty Ty, sống trong nhà có quen không?” Bà quan tâm hỏi.

“Quen ạ!” Chỉ cần sếp tổng đại nhân mỗi ngày đều đi công tác, cô nhất định sẽ quen hơn.

Lão phu nhân vui mừng gật đầu, sau đó lại hỏi: “Đúng rồi, sao chỉ có một mình cháu tới vậy? A Tuấn đâu?”

“Anh ấy đi công tác ạ.”

Lão phu nhân nghe thấy thế, trở nên mất hứng: “Vừa mới kết hôn, sao đã vội đi công tác? Để cháu ở nhà một mình rất cô đơn! Khi nào nó trở lại, bà nhất định phải giáo huấn nó một chút!”

Đừng nha! Đỗ Lôi Ty sốt ruột: “Bà nội, bà đừng nói cho anh ấy biết. Anh ấy có sự nghiệp của mình, sao cháu có thể không biết xấu hổ làm liên lụy đến anh ấy được?” Nhìn xem! Nói dối không chớp mắt nha, kỳ thật sếp tổng có đi công tác thường xuyên thì cô mới có thể muốn làm gì thì làm được chứ! Sống cùng với sếp tổng đại nhân một thời gian dài, quả nhiên cô cũng có tiềm chất phúc hắc.

Lời này chui vào trong tai lão phu nhân, làm bà rất cao hứng: “Bà đã nói cháu dâu của bà biết lấy đại cục làm trọng, là một cô gái tốt mà. Đến đây, để bà nội xem một chút, có béo thêm được chút nào không?” Lão phu nhân vừa nói, lòng tràn đầy vui mừng đánh giá cháu dâu của mình, nhìn nhìn, bà bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, ánh mắt có chút phát sáng.

“Ty Ty, cháu béo lên nha!”

Bị lão phu nhân nói như thế, Đỗ Lôi Ty mới nhớ tới, hôm nay lúc mặc váy, hình như là cảm thấy khóa kéo căng một chút, chẳng lẽ cô béo lên thật? Bất quá cũng khó trách, ai bảo người trong nhà sếp tổng tốt như vậy? Không cần cô làm bất cứ việc gì, cứ tiếp tục như vậy, cô thật muốn tin tưởng mình chính là bà chủ.

Đỗ Lôi Ty buồn rầu gật đầu: “Hình như là mập lên một chút...”

“Béo tốt! Béo tốt!” Khuôn mặt của bà nội trở nên vui mừng, sau đó nói ra một câu làm cho Đỗ Lôi Ty rớt cả mắt kính: “Béo mới dễ có em bé!”

Đỗ Lôi Ty làm bộ dạng ngượng ngùng: “Bà nội, vẫn còn sớm mà...”

“Sao lại còn sớm chứ? Không còn sớm, không còn sớm!” Lão phu nhân nghiêm túc lắc đầu, “Qua một hai năm nữa, A Tuấn cũng ba mươi tuổi, bây giờ không sinh con còn chờ lúc nào nữa? Lại nói, A Tuấn cũng thiệt là, thời khắc quan trọng như vậy, tại sao có thể đi công tác? Nó đi công tác rồi, chất trai của ta phải làm sao bây giờ? Cháu phải trở thành sản phụ cao tuổi, làm sao bây giờ...”

Lão phu nhân thao thao bất tuyệt nói xong, vẻ mặt của Đỗ Lôi Ty đã sắp đen thui, bà nội à bà lo lắng nhiều quá rồi!

Lão phu nhân nhìn thấy vẻ mặt của Đỗ Lôi Ty, lại cảm thấy bộ dạng đó có vẻ như đang lúng túng xấu hổ, nhìn về phía Đỗ Lôi Ty nháy mắt: “Loại chuyện này có cái gì mà phải lúng túng xấu hổ? Lúc bà còn trẻ cũng không phải chưa từng trải qua, lại nói A Tuấn nhà chúng ta vừa nhìn đã biết là vô cùng lợi hại, nói không chừng chỉ cần một phát là trúng đích a!”

(Tiu Ú: *sắc* Pa: 1 người khỏe 2 người vui :>)

Đỗ Lôi Ty , sao mà người già bây giờ cũng phóng khoáng như vậy!

Cô bối rối, ngược lại làm cho lão nhân gia càng hăng hái, giảm thấp thanh âm xuống, nói: “Ty Ty, cháu có chú ý tới trên mông của A Tuấn có một vết bớt nhỏ giống như quả dâu tây không? Rất dễ thương có đúng không? Khi nó còn bé, bà thích nhất được nắm cái mông nhỏ bé đó, rất trắng rất mềm mại...”

“ ... ”

Thì ra là, ở trên mông của sếp tổng có một cái bớt hình dâu tây? Đỗ Lôi Ty phun.

Không những thế, bà nội nổi tính thích tán gẫu, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về những chuyện khi Liêm Tuấn còn nhỏ. Cho nên, Đỗ Lôi Ty phải ở trong phòng bệnh nghe lão phu nhân nói về những bí mật cực kỳ đặc biệt của sếp tổng.

Lão phu nhân nói: “Cháu không biết đâu, A Tuấn khi còn bé rất xinh đẹp nha! Da rất trắng! Đôi mắt to tròn, lấp lánh! Bà ôm nó đi tới đâu, đều có người tưởng rằng nó là bé gái. Sau đó bà còn cho nó mặc váy, còn lừa gạt người khác nói mẹ của nó sinh ra một cặp song sinh, kết quả, những người ngu ngốc kia, tất cả đều tin! Ha ha ha... Còn nữa, lúc nó bảy tuổi mới vào tiểu học, bà để cho nó mặc váy liền áo đi học, kết quả, giờ tan học trong túi xách chất đầy đồ ăn vặt do những cậu bé trai tặng cho... Năm lớp ba tiểu học vẫn chơi rất vui vẻ...”

Chỉ trong nháy mắt, Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên có chút đồng tình với sếp tổng đại nhân, thì ra sở dĩ tính cách của sếp tổng đại nhân bị bóp méo như vậy hoàn toàn là do từ nhỏ đã bị bà nội tạo thành.

— —

“Hát xì!”

Ở đầu bên kia Trái Đất, Liêm Tuấn hát hơi một cái.

Jason đi tới: “Chủ tịch, có phải ngài đã bị cảm lạnh không? Có muốn tôi lấy thêm áo khoác cho ngài không?”

“Không cần.” Liêm Tuấn khoát khoát tay, ngẩng đầu lên khỏi một đồng văn kiện dày cộp, “Việc tôi cần anh đã làm chưa?”

“Báo cáo chủ tịch, tôi đã gọi điện thoại qua hỏi Dư quản gia, ông ấy nói sáng sớm ngày hôm nay phu nhân đã đi bệnh viện thăm lão phu nhân .”

“Tốt.” Trong đôi mắt bởi vì mệt nhọc mà có chút tia máu, hiện lên một ý cười, “Anh trở về ngủ sớm đi.”

Jason đứng ở nơi đó, do dự một lúc, nói: “Chủ tịch, ngài đã cả đêm không ngủ, có phải là...”

Lật qua một trang văn kiện, Liêm Tuấn cũng không ngẩng đầu lên, nói: “Không sao, anh cứ đi ngủ trước đi, tôi sắp xong rồi.”

“Vâng...” Jason cúi đầu lui xuống, đóng cửa lại, trong khoảnh khắc xoay người, anh ta bắt đầu dĩ lắc đầu, “Sớm biết phải gấp gáp như vậy, ban đầu còn muốn trở về sớm làm gì...”

Có người ở đầu bên kia Trái Đất vì nền kinh tế thế giới mà phải chăm chỉ làm việc, nhưng có người ở bên này Trái Đất hết ăn rồi lại nằm, kiêm thêm nhiệm vụ nghe người khác tám chuyện.

Cả cuối tuần, theo yêu cầu của lão phu nhân, Đỗ Lôi Ty phải ở lại bệnh viện hai ngày, hai ngày này cô nghe được không ít những chuyện bí mật của sếp tổng đại nhân, từ khi còn bé đến khi ra nước ngoài học, cộng thêm lão phu nhân thêm dầu thêm mỡ, nội dung quả thực còn đặc sắc hơn so với truyện dài.

Hơn nữa, cô cũng lần đầu tiên được biết, thì ra mẹ của sếp tổng đại nhân là con lai, nói cách khác sếp tổng đại nhân cũng có một phần tư huyết thống của người Italy, không trách được mũi của sếp tổng lại cao như vậy, da trắng mịn như vậy, cơ thể tốt như vậy... (Này! Người đang suy nghĩ gì thế hả?)

Dĩ nhiên, tất cả những điều này tuyệt đối không thể để cho sếp tổng đại nhân biết được, sếp tổng đại nhân mà biết cô biết được nhiều chuyện của anh như vậy, nhất định cô sẽ phải chết rất khó coi!

8. Chương 15- 16

Chương 15

Hai ngày cuối tuần ngắn ngủi cùng lão phu nhân thao thao bất tuyệt kể chuyện cổ tích cũng hạ màn, rốt cục cũng đến thời gian đi làm của cô.

Ngồi ở trong quầy, Đỗ Lôi Ty không ngừng ngáp.

Giới Vô Song đi tới: “Tiểu Đỗ, ngày hôm qua là cuối tuần, sao trông cô còn mệt mỏi hơn ngày đi làm vậy?”

Đỗ Lôi Ty thở dài, lộ ra ánh mắt vô cùng ai oán, thở dài nói : “Chị Vô Song, có một số việc chị sẽ không rõ được...”

Cô có được ngủ yên lành đâu?

Còn không phải là do tối hôm qua đã mười hai giờ, sếp tổng đại nhân bỗng nhiên gọi điện thoại tới làm cô kinh sợ. Đã mười hai giờ nha! Chẳng lẽ anh ta không biết bên Mỹ và ở đây có sự khác biệt thời gian sao? Quá quái nhất chính là, sếp tổng đại nhân gọi điện thoại tới đây, chỉ là vì muốn hỏi cô, lão phu nhân có khỏe hay không.

Lão phu nhân có thể không khỏe sao? Lão phu nhân khỏe đến mức ngay cả trên móng út anh có một vết bớt hình dâu tây cũng nhớ rất rõ ràng!

Đỗ Lôi Ty cuối cùng giác ngộ, thì ra sếp tổng đại nhân đưa cho cô điện thoại di động chính là để nửa đêm gọi cho cô!

Bởi vì đột nhiên xuất hiện “tiếng chuông lúc nửa đêm”, làm hại Đỗ Lôi Ty cả đêm ngủ không ngon giấc, thật ra thì cô cũng không biết mình ngủ không được rốt cuộc là do tức giận, hay là do nghe được người nào đó bởi vì mệt nhọc quá độ mà giọng nói khàn khàn...

“A! Tôi biết rồi!” Giới Vô Song bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ, tiện đà thần thần bí bí tiến tới bên tai cô, “Tiểu Đỗ, quản lý cho cô nhiều phần thưởng vật chất như vậy, rất khó có thể dùng hết đúng không?”

Phốc...

Đỗ Lôi Ty thiếu chút nữa nghẹn chết.

Chị Vô Song à, suy nghĩ của chị so sánh với quản lý còn sinh động hơn!

Thật ra thì, không chỉ có Giới Vô Song, suy nghĩ của tất cả các cô gái khác cũng phi thường sinh động. Không phải sao, lúc ăn cơm trưa, các đoàn quân chủ lực sắp vào cùng nhau, lối suy nghĩ cũng giống nhau, các đề tài không ngừng sinh ra.

Người ta nói rằng, phụ nữ tán phét cũng có ngàn vạn loại, nhưng bất kể nói về cái gì, chuyện cuối cùng không thoát khỏi đàn ông, lúc này mọi người nói đến Kim Quy.

Chị già họ Mai ở gian hàng đồ trang điểm mở miệng trước: “Phụ nữ á, nhất định phải gả cho đàn ông tốt! Đừng có giống chị đây, gả cho lão quý, cả đời chỉ có thể đợi ở trong cái công ty con này làm nhân viên tiếp thị nho nhỏ!”

“Đúng đó!” Tiểu Châu ở gian hàng vàng bạc cũng đáp lời, “Các chị có để ý bà Vương thường xuyên tới mua đồ trang sức đeo tay của quầy chúng ta không? Nghe nói chồng bà là quản lý ngân hàng XX, có tiền! Mấy chị nhìn người ta nhìn xa trông rộng vậy, là tài trí hơn người!”

Mọi người bàn tán rối rít, Đỗ Lôi Ty cảm giác có cái gì không đúng, “Câu được Kim Quy tốt như vậy sao?” Vậy sao mà sau khi cô gả cho sếp lớn, cuộc sống giống như bị thảm hơn ...

“Đó là đương nhiên!” Chị Mai thắm thía nói, “Các cô còn chưa kết hôn, không biết hiện thực tàn khốc đến cỡ nào, nếu gả cho một ông chồng nghèo, cũng sẽ nhanh già hơn!”

Nhanh già? Khỏe miệng Đỗ Lôi Ty co giật một chút.

“Chị Mai, lời này không đúng! Nếu gả cho ông chồng có tiền, nhưng lại ra ngoài nuôi bà hai, nuôi tình nhân, có phụ nữ nào chịu được chứ? Em cảm thấy đàn bà nếu muốn giữ thanh xuân vĩnh viễn, quan trọng nhất là có được tình yêu dễ chịu.” Giới Vô Song bỗng nhiên trả lời.

Nói rất có đạo lý! Đỗ Lôi Ty âm thầm gật đầu.

“Chị Vô Song à, lời này của chị cũng không đúng.” Tiểu Châu phản bác, “Tình yêu có thể làm cơm ăn được sao? Nếu như nói hôn nhân là một nắm mồi lớn, vậy tình yêu chẳng khác nào là một nắm mồi nhỏ, ngủ không thoải mái, chưa nói tới chuyện lúc sấm giập trời mưa còn rỉ nước.”

Nắm mồi? Đỗ Lôi Ty kinh hãi.

“Tiểu Châu à, lời này của em quá tuyệt!” Đại Châu một bên không nói lời nào cũng gia nhập hàng ngũ tán phét, “Mặc dù là nắm mồi nhỏ, nhưng ít nhất còn có chỗ dung thân. So sánh xem với chuyện chờ chồng bao hết bà hai, để cho con đàn bà khác nằm lên đầu lẳng mộ xa hoa ấy, con mình phơi thây nơi hoang dã, cái gì tốt hơn?”

Lẳng mộ xa hoa... Ví dụ quái gì đây! b

~“Đại Châu nói không sai, mọi người có biết muốn gả cho một ông chồng vừa đẹp trai vừa có tiền thì phải gặp bao nhiêu đối thủ không? Không nói phụ nữ trong công ty, còn phải có chút xã giao với đối tượng làm ăn, ngay cả mấy cô em họ cũng phải đề phòng! Các chị có xem phim không, chỉ cần là đàn ông có tiền có thế, là sẽ có đàn bà như con ruồi thấy quả trứng thối bu vào, trái một tiếng anh họ, phải một tiếng bảo bối, quá ác đó! Không chừng một ngày đột nhiên về nhà, đã phát hiện chồng mình có con riêng rồi cơ!”

Giới Vô Song nói xong, tất cả mọi người rối rít gật đầu: “Đàn bà bên cạnh đàn ông có tiền nhiều như vậy, áp lực cạnh tranh rất lớn, giống như chúng ta như vậy không có tâm kế gì, cũng không xinh đẹp như hồ ly tinh, sớm hay muộn cũng phải đi.”

“Đi được đã tốt, ít nhất còn trả dứt lại! Nếu như bị hồ ly tinh đoạt chồng đi, không chừng ngay cả cuốn gói cũng không được!”

Đỗ Lôi Ty ở bên cạnh nghe mà mắt tròn, thật có loại chuyện này sao?

Tai nghe là giả, mắt thấy mới là thật, đang lúc Đỗ Lôi Ty hoài nghi tính chân thật của những lời đó, án lệ sống sờ sờ đã xảy ra trên người cô.

Buổi tối, khi Đỗ Lôi Ty về đến nhà, vào phòng khách, đã nhìn thấy trên ghế sa lon có một cô bé tám tuổi ngồi ở đó, mặc âu phục Lace màu hồng phấn, thật là đáng yêu.

Cuộc trò chuyện buổi trưa của các đồng nghiệp xôn ra.

Tình nhân? Hình như hơi nhỏ.

Bà hai? Sếp tổng đại nhân hình như không thích loli*.

(*chỉ những bé gái)

Em gái? Lấy tuổi của sếp lớn, nếu là em chắc không nhỏ như vậy.

Chẳng lẽ là...

Trong đầu Đỗ Lôi Ty đột nhiên thoáng hiện ra vô số phụ nữ có chồng bị phỉ nhổ từ cổ chí kim, vĩnh viễn bị hai chữ gièm pha trối lẩy, vô số cuộc hôn nhân tan vỡ, đều do hai chữ kinh dị này — con riêng!

Đang lúc Đỗ Lôi Ty về mặt không ngừng biến hóa, cô bé ngồi ở ghế sa lon đã chú ý tới Đỗ Lôi Ty, nó vươn tay, ngón tay ngắn ngủn chỉ vào Đỗ Lôi Ty, giọng nói giống ra lệnh: “Cô, lại đây.”

“Tôi?” Đỗ Lôi Ty phục hồi tinh thần, lúng ta lúng túng đi tới.

Đi tới bên cạnh, nó nhăn nhó mở miệng: “Sao cô dám nhìn chăm chăm vào Bồn công chúa?”

Thật là mạnh miệng! Đỗ Lôi Ty giật mình, “Tôi... Chị thấy em rất đáng yêu...” Cô tùy tiện tìm cớ.

Vừa nghe lời này, vẻ mặt nó hình như rất vui vẻ, khuôn mặt gò bó cũng buông lỏng, mắt nhìn từ trên xuống dưới lướt qua Đỗ Lôi Ty: “Người làm như chị cũng có thể nói sao! Mới tới à?”

Người làm?

Đỗ Lôi Ty , mình có điểm nào giống người làm? Cùng lắm là khuôn mặt mộc mạc một chút, “Cô bạn nhỏ, chị không phải là...”

Cô bé chặn giọng cô, hỏi: “Này, anh trai tôi đi đâu rồi?”

Đỗ Lôi Ty còn chưa hiểu: “Anh trai em là ai?”

“Sao cô ngốc thế?” Nó ngạo mạn nhìn thoáng qua Đỗ Lôi Ty, “Nói cho cô biết, anh trai tôi là chủ của cô, cho nên tôi cũng là chủ của cô! Mau nói xem, anh ấy đâu rồi?”

Thì ra là nhà của người có tiền đúng là lúc nào cũng sẽ có một cô em gái nhảy ra, Đỗ Lôi Ty cuối cùng đã tin.

Lúc này, quản gia Dư bỗng nhiên xuất hiện, “Thưa tiểu thư, thiếu gia đi Mỹ, muốn mấy ngày nữa mới về.” Nói xong, quay đầu nói với Đỗ Lôi Ty, “Phu nhân, vị này là em họ của thiếu gia, Hác công chúa.”

Hác công chúa? (o)

Quả nhiên rất rất rất công chúa! —— □ □ □

Đang lúc Đỗ Lôi Ty im lặng hết sức, thần sắc của tiểu tử tông bỗng biến đổi, hùng hổ nói, “Dư quản gia, ông vừa rồi gọi cô ta là gì?”

“Xin giới thiệu với tiểu thư, vị này là Thiếu phu nhân.” Dư quản gia nói.

“Ông nói cô ta là ta vợ của Tuấn ca ca?” Tiểu tử tông hí mắt đảo qua trên dưới Đỗ Lôi Ty, đột nhiên hừ một tiếng..., “Tôi không tin! Ánh mắt của Tuấn ca ca không kém như thế đâu!”

Đỗ Lôi Ty sầm mặt xuống, người khác nói không tính, thậm chí ngay cả đứa trẻ con bảy tám tuổi cũng ghét mình, thật quá đáng! Cho nên cô ngồi xổm xuống, hướng dẫn từng bước nói: “Cô bạn nhỏ, em không nên nói như vậy, nhìn người không phải chỉ bề ngoài, quan trọng nhất là tâm hồn đẹp...”

“Tâm hồn đẹp?” Tiểu tử tông khinh thường nhìn Đỗ Lôi Ty một cái, “Chị biết tâm hồn tiếng Anh nói như thế nào không?”

Tiếng Anh? Đỗ Lôi Ty , chẳng lẽ là neizaimai?

Thấy Đỗ Lôi Ty không trả lời được, tiểu tử tông đắc ý, “Còn dám nói chị có tâm hồn đẹp? Ngay cả inner beauty cũng không biết, tôi xem you là people này, really not xứng đôi với dear anh của tôi?”

Nói hết lời, Đỗ Lôi Ty thiếu chút nữa ngã lảo ra, loại tiếng chim này rốt cuộc là do người nào lòng dạ hiểm độc dạy cho vậy?

Đang co quắp không ngừng, tiểu tử tông lên tiếng: “Chị tự nhìn chị xem, có điểm nào xứng đôi với anh tôi? Tôi thấy chị nhiều lắm là xứng với...” Mắt to chớp chớp, nhìn vào thùng rác ở góc tường, “Chị cùng lắm là xứng với cái kia!”

Lời này nói ra, Đỗ Lôi Ty rốt cuộc đã sụp đổ.

Có người mới là thùng rác ý, cả nhà người là thùng rác!

Cô bây giờ dù gì cũng là sếp tổng phu nhân trên danh nghĩa, há có thể để cho một tên tiểu quỷ như vậy châm biếm? Đỗ Lôi Ty nổi giận, cũng chẳng quan tâm gì đến đóa hoa của tổ quốc, nghiêm mặt hù dọa: “Em còn nói thế, cẩn thận chị sẽ tét mông em đấy!”

Không nghĩ tới chuyện, tiểu tổ tông chưa bao giờ trải qua hù dọa, vừa thấy Đỗ Lôi Ty vung tay, oa oa một tiếng khóc. Càng khóc càng lợi hại, nước mắt nước mũi thông lòng, thê thảm giống như bị Sói Xám bị Cừu khi dễ*.

(*đây là 2 nhân vật trong phim hoạt hình Cừu vui vẻ và Sói xám, con Sói vụng về luôn bị Cừu bắt nạt)

“Em đừng khóc!” Đỗ Lôi Ty bối rối, chỉ nghĩ là nó sẽ giả vờ giả vệt, ai ngờ khóc thành như vậy, còn chưa đánh mà, phải rồi? “Chị đùa mà, đừng khóc... Ngoan...”

Tiểu tổ tông không để ý tới cô, tiếp tục khóc.

Một khuôn mặt búp bê, còn vài nốt đậu tương trên mặt, bộ dáng kia khỏi phải nói khiến người ta yêu thương thế nào, Đỗ Lôi Ty thấy vậy cũng không đành lòng, “Em đừng khóc, cái gì chị cũng đồng ý với em!”

“Thật không?” Tiểu tổ tông dừng khóc, còn vương nước mắt, tội nghiệp nhìn Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty cắn răng, quyết định bất cứ giá nào: “Thật!”

“Tôi muốn chị ly hôn với anh trai tôi!”

“Chuyện này...”

“Oa oa... Chị gạt tôi!” Lại khóc.

“Rồi rồi rồi! Ly hôn thì ly hôn, em đừng khóc!” Đỗ Lôi Ty gấp đến độ đầu đầy mồ hôi, tiểu tổ tông, kiếp trước nhất định là nợ nó cái gì rồi.

Không ngờ con nhóc này tiếp tục khóc, vừa khóc vừa gào lên: “Tôi không tin! Nếu chị lừa tôi thì phải làm sao?”

“Chị không lừa em!”

“Chị thề?”

“... Chị thề!”

“Nếu chị không ly hôn với anh tôi, sinh con ra không có mắt!”

“...” Khóe miệng Đỗ Lôi Ty co giật một chút, mắt thấy tiểu tổ tông lại nước mắt ào ào trong hốc mắt, rốt cục vẫn phải giao trái tim ra, “Chị thề!”

“Là chị nói đó nha!” Tiểu tổ tông bỗng nhiên không khóc nữa, trở nên cười hì hì, “Không được lừa trẻ con nha!” Sau đó, nó nhảy đi ăn cơm.

Đỗ Lôi Ty đứng sững sờ nguyên chỗ, không đỡ được! Thì ra cả nhà sếp tổng đại nhân đều là phúc hắc!

Sau đó Đỗ Lôi Ty mới biết từ lão Dư, thì ra Hác công chúa vừa được nghỉ hè, âm ỉ la hét muốn tới chơi với anh họ, ba mẹ thấy phiền mới đưa tới, nghe nói muốn ở lại một thời gian.

Biết được tin tức kia, Đỗ Lôi Ty cực kỳ rầu rĩ. Sống chung với tiểu tổ tông này, cái mạng nhỏ của cô sẽ bị hành hạ tới bời!

Quả nhiên, lúc ăn cơm tối thì la hét gọi cô cho ăn, ăn được vài miếng thì chạy tót đi, hại cô làm bảo mẫu cầm bát cơm đuổi theo Tiểu công chúa, muốn ăn bữa tối hân hoan cũng không xong.

Vất vả ăn xong cơm tối, tiểu tổ tông còn nói muốn chơi Tôn Ngộ Không đánh Bạch Cốt Tinh, Đỗ Lôi Ty đương nhiên thành Bạch Cốt Tinh đáng thương, bị đuổi bị đánh, hành hạ đến cùng, Đỗ Lôi Ty đáng thương ngay cả nóng giận cũng không nổi dậy được.

Bạch Cốt Tinh ít nhất phải đẹp?

Thật là đi học mười ngày, không bằng một ngày theo trông trẻ!

Đợi đến lúc tiểu tổ tông chơi mệt, rốt cục chịu lên giường ngủ, Đỗ Lôi Ty đã mệt mỏi toàn thân cũng bị rút gân, mềm nhũn nằm úp sấp trên giường.

Ngày này trôi qua, thật TM* kinh hãi!

(*tiếng lóng, chỉ chữ thề)

Song, điều kinh hãi hơn còn ở phía sau, khi cô mệt mỏi nhắm mắt chuẩn bị ngủ, “điện thoại lúc nửa đêm” lần nữa vang lên. Sau khi trò chuyện, giọng nói vẫn đậm phong khinh* của sếp tổng đại nhân vang lên bên tai: “Mười giờ ngày mai, đến phi trường đón tôi.”

(*mây nhạt gió nhẹ, chỉ điều thờ ơ, hờ hững)

Chương 16

Không hiểu sao sếp tổng đại nhân đột nhiên gọi điện thoại đến, sau đó nói xong câu nói kia, lại cúp máy. Chờ đến lúc Đỗ Lôi Ty hiểu được chuyện gì đã xảy ra, đầu bên kia điện thoại chỉ còn âm thanh “Tút... Tút...”.

Chuyện này, Đỗ Lôi Ty muốn tự vẫn.

Mặc dù đúng là thân phận trước mắt của cô là vợ của sếp tổng, nhưng lúc cô đồng ý kết hôn, sếp tổng chưa từng nói rằng chuyện như thế cũng muốn cô làm mà? Hơn nữa, sếp tổng rõ ràng có nhiều xe limousine như vậy, tùy tiện tìm tài xế lái đến chỗ về không phải là được rồi sao? Vì sao nhất định phải là cô chứ?

Điều làm Đỗ Lôi Ty cực kỳ tức giận là, sếp tổng tiền nhiều của nhiều như vậy mà muốn một cô gái nghèo như cô tự đi đến đón mình! Quá keo kiệt!

Thời gian sống chung với sếp tổng càng dài, Đỗ Lôi Ty lại càng thấy được khía cạnh tư bản của sếp tổng từ từ lộ ra.

Có câu nói “Trên có chính sách, dưới có đối sách”, vì không muốn trở thành đối tượng bị tư bản bóc lột, Đỗ Lôi Ty quyết định, sống chết gì cũng phải dùng xe của sếp tổng đi đón sếp tổng!

Có câu nói, “Lông dê mọc trên mình dê”! Mặc dù sếp tổng đại nhân là cọp, nhưng cũng là động vật lông dài, thỉnh thoảng bớt vài cọng lông chắc cũng không thành vấn đề.

Cho nên, sáng sớm Đỗ Lôi Ty đi tìm tài xế Phương, chỉ duy nhất có tài xế này sống trong hậu viện của khu nhà cao cấp.

Tìm một hồi lâu, không tìm thấy người, chỉ nhìn thấy người giúp việc Tiểu Phương đang rửa xe.

“Tiểu Phương, lão Phương đâu?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Lão Phương xin phép về quê thăm ông bà rồi ạ.”

Không thể nào... Thật sự là cô phải tự đi đón sao? Không được, đón xe taxi tới đó sẽ tốn đến mấy chục đồng, đôi mắt Đỗ Lôi Ty đảo đảo, nhìn trúng Tiểu Phương đang rửa xe.

“Tiểu Phương à...” Đỗ Lôi Ty nở nụ cười hèn mọn, “Cậu có bằng lái không?”

Tiểu Phương bị ánh mắt của Đỗ Lôi Ty hù dọa : “Phu... Phu nhân... Cô muốn làm gì?” Bộ dạng đó, rất giống phụ nữ đàn ông bị kẻ ác cường hiếp.

Về mặt chịu hành hạ này kích thích bản tính nữ vương của Đỗ Lôi Ty: “Bớt nói nhảm! Nói mau, có bằng lái không!”

“Hình như... Có...”

“Có hay không cũng vậy! Chọn cậu!” Đỗ Lôi Ty nói xong, không giải thích gì thêm kéo Tiểu Phương lên xe.

“Đi! Chúng ta đi tới sân bay!”

“Phu nhân... Tôi lâu rồi không lái xe ... Khẳng định lái không tốt...” Tiểu Phương vô cùng khó xử.

“Lâu rồi không lái xe, vừa lúc luyện tay, đừng có trốn! Hơn nữa, cậu cùng một họ với lão Phương, vừa nhìn đã thấy có khiếu lái xe! Không sai đâu!”

“...”

Cứ như vậy, Tiểu Phương đáng thương phụ việc rửa xe bị Đỗ Lôi Ty đe dọa và uy hiếp trở thành tài xế.

Ngồi trên xe, trong lòng Đỗ Lôi Ty thật đặc ý! May nhờ cô biết tận dụng, bắt Tiểu Phương đảm đương làm tài xế, nếu không hôm nay sẽ thua lỗ lớn! Xem ra lông trên người con cạp sếp tổng này nhỏ ra thuận lợi rồi.

Cứ như vậy mà đặc ý với suy nghĩ đó, thời gian trôi qua từng phút từng giây...

Hai tiếng sau.

“Tiểu Phương, đây là đâu?” Đỗ Lôi Ty mắt nhìn đồng ruộng rộng lớn ngoài cửa sổ, gió nhẹ thổi qua, đủ loại cây nông nghiệp dập dờn trong gió.

Má ơi, đây là cái chỗ quỷ quái nào?

Tiểu Phương ngồi bên ghế lái bày ra bộ dạng chim cút: “Phu nhân... Cái đó... tôi cũng không biết...”

Không sai! Đi một hồi, người bị ép làm tài xế – đồng chí Tiểu Phương đã lạc đường!

“Cậu thật là...” Đỗ Lôi Ty nóng nảy, nhìn thời gian, cũng đã sắp mười giờ rồi, vậy phải làm sao bây giờ? “Mau! Mau lái trở về theo đường cũ!”

Ánh mắt Tiểu Phương trở nên ai oán: “Báo... Báo cáo phu nhân... Hết xăng...”

“Cậu!” Đỗ Lôi Ty hoàn toàn bó tay, “Sao cậu có thể làm tài xế cơ chứ!”

“Báo cáo phu nhân... Tôi chỉ là rửa xe...”

“...”

Sự thật chứng minh, lông trên mình cạp không thể tùy tiện nhổ ra, xảy ra chuyện lớn rồi! Bây giờ, Đỗ Lôi Ty chỉ có thể coi chừng một chiếc xe không có xăng, sững sờ ngắm nhìn cảnh ruộng vườn trước mắt.

Lúc này, trùng hợp một lão nông dân gánh quang gánh đi ngang, hai bên gánh nặng trĩu có một chút rau dưa cùng một con vịt thò ra.

Đỗ Lôi Ty vội vàng xuống xe, tiến lên hỏi thăm: “Bác ơi, bác có biết sân bay ở đâu không?”

Ông lão dừng bước, kéo dài giọng hỏi: “Nói cái gì vậy?”

“Cháu hỏi: Sân — bay — ở — chỗ — nào?” Đỗ Lôi Ty cũng bắt chước ông lão kéo dài giọng.

“A! Hỏi về trại gà hả?” Ông lão bừng tỉnh hiểu ra, tay hươu lung tung lớn tiếng nói, “Nơi này không nuôi gà, chỉ — nuôi — vịt...” Nói xong, sợ Đỗ Lôi Ty nghe không hiểu, còn lấy ngón tay chỉ con vịt trong giỏ của mình.

Soạt, con vịt trong giỏ theo ngón tay ngẩng cổ lên, giương mắt nhìn Đỗ Lôi Ty, bỗng nhiên kêu lên hai tiếng “Cạc cạc”.

...

Lần này, Đỗ Lôi Ty hoàn toàn đến rớt cảm.

Lúc này, điện thoại trong túi bỗng reo lên. Nhấn nút nhận, tiện thể cũng nghe luôn thanh âm không vui của Liêm Tuấn: “Sao còn chưa đến?”

“Tôi...” Đỗ Lôi Ty cúi đầu nhìn con vịt kia một cái, yếu ớt trả lời, “Tôi... Tôi tìm lộn chỗ...”

“Em bây giờ ở đâu?”

“Chỗ này... Tôi... Tôi cũng không biết...”

Đầu bên kia điện thoại thoáng trầm mặc, sau đó thanh âm lạnh lùng của Liêm Tuấn vang lên, “Hôm nay em nhất định phải đi đến sân bay, nếu đến không kịp, em cứ tự mình chờ xem.” Dứt lời, lại cúp điện thoại.

Sếp tổng đại nhân, anh ác quá!

>_<

Cất điện thoại di động đi, Đỗ Lôi Ty miễn cưỡng lộ ra một khuôn mặt tươi cười, lại cao giọng hỏi lão nông dân, “Bác ơi, bác biết từ đây làm sao đi vào trong thành phố không?”

“Hả — cái gì —?”

“Thành phố! Cháu — muốn — đi — vào — thành phố —?”

“À!” Ông lão chỉ chỉ bên cạnh, la lên, “Đó —”

Đỗ Lôi Ty nhìn theo hướng tay của ông lão, kim lòng không được khoé miệng khê co quắp.

Quả nhiên rất chân chất! Rất nông thôn!

“Um...”

Trong cỗ xe bò xóc nảy, Đỗ Lôi Ty rút cục ra khỏi khu nông thôn chỉ nuôi vịt không nuôi gà kia, sau đó dùng mất năm mươi đồng đi đến sân bay, lúc xuống xe trời đã chuẩn bị tối đen, nhìn giờ lần nữa, đã sắp 7h.

Toát mồ hôi! Hại sếp tổng đại nhân đợi lâu như vậy, anh ta có vì thế mà lại nổi giận lần nữa không? Nghĩ thế, Đỗ Lôi Ty trong lòng có chút chút hối lỗi lại có chút chút sợ hãi.

Song, bao nhiêu hối lỗi cùng với sợ hãi trong lòng khi nhìn thấy sếp tổng đại nhân, tất cả đều bị lửa giận hừng hực lấn át.

Thật là quá đáng!

Cô xài hết tiền lương một ngày, lại đi xe bò, rồi taxi, rất vất vả mới tìm được đến đây, nhưng lại phát hiện sếp tổng đại nhân đang nhàn nhã ngồi chơi trong xe hơi máy lạnh!

Lúc này, Liêm Tuấn cũng nhìn thấy Đỗ Lôi Ty, vẫy vẫy tay với cô, nói: “Vào đây.”

Lại còn dám dùng khẩu khí nói chuyện với cô như kẻ phục vụ, một nhọc, ủy khuất cùng tức giận bộc phát trong lòng Đỗ Lôi Ty!

Cô hung hăng mở cửa xe, lao vào, chuẩn bị mở miệng mắng chửi người.

Liêm Tuấn bỗng nhiên dang hai tay, ôm cô một cái thật chặt.

Oành oành...

Chỉ cảm thấy trên đỉnh đầu có một tiếng sấm nổ, Đỗ Lôi Ty ngồi đơ tại chỗ, có cảm giác như sắp vỡ vụn.

Sếp tổng đại nhân sao lại có thể ôm cô? Sếp tổng đại nhân sao lại có thể nhiệt tình như vậy? Sếp tổng đại nhân sao lại có thể không cư xử theo lẽ thường như vậy? Điểm chết người chính là, cô cảm thấy tim mình trong lồng ngực lúc này cũng muốn vọt ra ngoài.

Cái ôm này kéo dài khá lâu, đợi đến sau khi Liêm Tuấn buông cô ra, về mặt lần nữa khôi phục sự không vui: “Em có biết em đến trễ bao lâu không?”

“...” Đỗ Lôi Ty hiện lên trạng thái trầm mặc.

Liêm Tuấn nhú mày: “Trên người của em, có mùi gì thế?”

“A?” Đỗ Lôi Ty lấy lại tinh thần, ngửi ngửi, rồi lúng túng nói, “À... Hình như là phân trâu...”

...

Một cái ôm kinh hãi đột nhiên xuất hiện, khiến cho không khí bên trong xe bỗng nhiên trở nên rất lúng túng, sếp tổng đại nhân vì cô đến trễ như thế, tựa hồ có chút mất hứng, một mực yên lặng không nói chuyện. Mà Đỗ Lôi Ty thì lần nữa tiến vào trạng thái trầm mặc, trong đầu không ngừng hiện lên cái ôm vừa rồi.

Đến lúc tài xế nói: “Đến rồi.” Không khí trầm mặc mới bị phá vỡ.

“Này... Đây là nơi nào?” Đỗ Lôi Ty lấy lại tinh thần, kinh ngạc nhìn bốn phía, tại sao sếp tổng xuống máy bay không trở về nhà, lại muốn đến đây?

“Khách sạn.” Liêm Tuấn nhàn nhạt trả lời cô.

“Khách sạn?” Đỗ Lôi Ty không phản ứng kịp, lúng ta lúng túng hỏi: “Sao không về nhà?”

Nghi vấn trong lòng rất nhanh bị Liêm Tuấn dùng ba chữ đơn giản tháo gỡ: “Bị cách ly.”

Cách ly?!

Đúng vậy, Đỗ Lôi Ty không có nghe lầm, lúc sếp tổng đại nhân ngồi chuyển bay từ nước Mỹ bay đến phi trường, cùng khoang có một hành khách gốc Hoa bị phát hiện có thân nhiệt khác thường, sau khi nhân viên y tế kiểm tra xác nhận, ông ta bị nhiễm H5N1 do có tiếp xúc với người bệnh, đã khẩn cấp đưa đến bệnh viện điều trị. Mà mười mấy hành khách cùng khoang, bao gồm cả sếp tổng đại nhân, cũng bởi vì có tiếp xúc với người bệnh trong thời gian dài, nên phải ở lại tại địa điểm đã được chỉ định tiến hành bảy ngày cách ly theo dõi.

Sau khi biết hết tất cả mọi việc, Đỗ Lôi Ty buồn bực, “Chính phủ không phải là đã cho phép người có tiếp xúc với người bị cúm được ở nhà cách ly sao?” Tại sao còn cố ý muốn đến khách sạn để cách ly?

“Em muốn tôi hại lão Dư và tất cả bọn họ sao?”

Nghe thế, Đỗ Lôi Ty không nhịn được hạ giọng nói thầm: “VẬY anh phải đi cách ly mà, gọi tôi làm gì...”

“Không được.” Trong mắt Liêm Tuấn bỗng nhiên hiện lên ý cười đầy ẩn ý, không nhanh không chậm nói: “Em cũng phải cách ly.”

“Tôi?” Đỗ Lôi Ty ngây dại, sao cô lại phải cách ly? Khó có thể... Chẳng lẽ là bởi vì...

Một loại dự cảm bất thường dâng lên trong đầu Đỗ Lôi Ty, cô chợt nghĩ đến cái ôm mới vừa rồi, sếp tổng đại nhân ôm rất chặt, còn ôm rất lâu...

Không sai, mục đích của cái ôm nhiệt tình, là để cho Đỗ Lôi Ty đang ở trong khu vực quần chúng vô tội không chút can dự chợt thăng cấp thành một trong những người tiếp xúc mật thiết với người bị cúm, phải cùng sếp tổng tiến hành bảy ngày cách ly theo dõi!

Trong một khắc đó Đỗ Lôi Ty bừng tỉnh ngộ ra, sếp tổng sở dĩ trở nên nhiệt tình như vậy, nguyên nhân chỉ có một — kéo cô xuống nước!

9. Chương 17- 18

Chương 17

Nạn nhân của chúng ta – bạn Đỗ Lôi Ty vẫn ngơ ngác chạy theo tên thủ phạm khắp nơi, mà chẳng hề biết mình đã rơi vào cái bẫy hoàn hảo do sếp tổng đại nhân giăng ra. Đến lúc cô hoàn toàn tỉnh ngộ thì cái vé được cách ly bảy ngày ở khách sạn đã mở rộng vòng tay chào đón cô.

Lừa cô đi đón máy bay, lừa cô tới khách sạn, cuối cùng còn bắt một thanh niên trẻ khỏe, bừa bừa sức sống như cô phải cách ly! Hành động của sếp tổng đại nhân lần này chắc chắn có âm mưu, có mục đích, hơn nữa còn mang tính chất phạm tội vô cùng nghiêm trọng!

Lần này, Đỗ Lôi Ty nổi giận thật sự!

“Sao anh có thể làm thế?” Đỗ Lôi Ty hùng hổ kháng nghị, “Biết rõ mình phải cách ly, mà còn tìm tôi tới làm lá chắn. Anh làm vậy thật quá đáng!”

Không ngờ sếp tổng đại nhân đập ngay lại, “Quá đáng chỗ nào?”

Còn có mặt mũi nói quá đáng chỗ nào ư? Chỗ nào cũng quá đáng cả!

Đỗ Lôi Ty nổi giận đùng đùng, nói: “Ông chủ như anh tất nhiên không cần lo lắng gì, nhưng tôi chỉ là một nhân viên quèn thôi! Ở lại đây bảy ngày chẳng khác nào kiếm ít đi bảy ngày tiền lương, bảy ngày tiền lương anh có biết là bao nhiêu không?”

Liêm Tuấn nhú mày, “ Bao nhiêu?”

Đỗ Lôi Ty vốn định nói là ba trăm, nhưng vì để nghiêm trọng hóa sự việc, cô lại nói khổng thêm hai trăm đồng, “Năm trăm!” Đỗ Lôi Ty vươn ra năm ngón tay.

“Tôi đưa gấp đôi tiền cho em.”

Anh ta nói gì cơ? Đỗ Lôi Ty bối rối, “Anh... Anh muốn trả tiền cho tôi?”

“Không sai, bảy ngày này em tổn thất bao nhiêu, tôi sẽ đền em gấp đôi. Thế nào?”

Đỗ Lôi Ty im lặng, không ngờ sếp tổng lại hào phóng như vậy, biết thế vừa nãy nói khổng thêm chút nữa...

“Sao hử, không muốn à?”

“Muốn!” Đỗ Lôi Ty vội đáp lại.

Đáng lẽ làm việc bảy ngày chỉ có thể được lĩnh ba trăm đồng, bây giờ ăn chùa uống chùa trong khách sạn bảy ngày lại kiếm được tận một ngàn đồng, trừ đi tiền ngồi xe bò hai mươi đồng, bắt taxi năm mươi đồng thì vẫn được lời sáu trăm ba mươi đồng. Cứ nghĩ đến việc sáu trăm ba mươi đồng bạc sáng lóa tụt đứng bay vào túi tiền mình, cơn tức giận trong lòng Đỗ Lôi Ty lại giảm bớt một nửa, thay vào đó là niềm sung sướng âm ỉ.

“Nhưng tôi có một yêu cầu.” Liêm Tuấn bỗng nhiên đổi chủ đề.

Đỗ Lôi Ty đang vui sướng, nghe thấy Liêm Tuấn nói thì sững sờ, “Yêu cầu gì?”

“Tôi trả cho em bảy ngày tiền lương, vậy tôi sẽ là ông chủ của em. Bảy ngày này em phải nghe lời tôi.”

Không đỡ nổi! Quả nhiên là nhà tư bản, không bao giờ để mình chịu thiệt! Đỗ Lôi Ty cắn răng, trong lòng thầm chửi rủa nhà tư bản đại gian ác kia hết một trăm lần lại tiếp một trăm lần.

“Sao vậy? Em không đồng ý?”

“Ai nói tôi không đồng ý?” Đỗ Lôi Ty khẽ mím môi, “Tôi muốn thêm năm trăm!” Dù sao đến lúc cách ly cũng phải tách ra, anh ta còn có thể bắt cô làm gì? Nhiều nhất cũng chỉ là gọi điện thoại cho anh ta bớt buồn thôi!

“Được.” Liêm Tuấn đồng ý một cách dễ dàng, “Vậy từ giờ trở đi tôi sẽ là ông chủ của em?”

“Được...” Sao lại cảm thấy không được tự nhiên?

“Không đổi ý?”

“Không... Không đổi ý...” Sao lại cảm thấy hơi chột dạ?

Một nụ cười đầy ẩn ý xẹt qua đôi mắt sắc nhọn trong giây lát, nhưng ngay sau đó đã biến mất. Liêm Tuấn chậm rãi nói: “Được rồi, vậy đi thôi”.

Ra khỏi thang máy đã có nhân viên y tế đứng chờ ở cửa phòng, nhìn dáng dấp không giống như bác sĩ nhỏ được tùy tiện phái tới.

Quả nhiên, khi anh đến nơi, ông bác sĩ ở độ tuổi trung niên mặc áo trắng dẫn đầu đã kính cẩn cúi chào Liêm Tuấn, “Xin lỗi Liêm tổng, do hoàn cảnh đặc biệt nên đã làm chậm trễ chuyến đi của anh.”

Ồ! Lần đầu tiên thấy người cách ly xin lỗi người bị cách ly, Đỗ Lôi Ty ở một bên quan sát phản ứng của sếp tổng đại nhân.

Liêm Tuấn gật đầu, “Mấy ngày tới có gì phải chú ý không?”.

“Trước khi cách ly, chúng tôi phải kiểm tra nhiệt độ của anh và vợ anh, sau đó mỗi ngày chúng tôi đều sẽ phái chuyên gia tới đo nhiệt độ của hai người. Nếu trong vòng bảy ngày không phát hiện điều gì bất thường thì việc cách ly có thể ngừng lại.”

Rất chuyên nghiệp, Đỗ Lôi Ty thầm nghĩ.

Lúc này, bên cạnh đã có bác sĩ cầm nhiệt kế đi tới, Đỗ Lôi Ty vội vàng phối hợp để kiểm tra nhiệt độ, sau đó ghi lại tình trạng chủ yếu của cơ thể. Chờ tất cả xong xuôi, bác sĩ ra về, hai người mới đi vào phòng.

Bỗng nhiên, Đỗ Lôi Ty cảm thấy có cái gì đó không khớp.

“Này...” Cô yếu ớt mở miệng.

Liêm Tuấn không để ý tới cô, tay giơ lên bắt đầu cởi nút áo của bộple.

Tưởng sếp tổng đại nhân không nghe thấy, Đỗ Lôi Ty dịch gần lại, cố ý cao giọng, “Này...”

Lúc này Liêm Tuấn đã cởi bỏ áo khoác, đang tháo cà vạt.

“Tôi nghĩ là...”

“Chuyện gì?” Tay Liêm Tuấn dừng lại, ánh mắt giết người quét tới.

Tại sao tháo cà vạt mà cũng hằm hồ thế? Đỗ Lôi Ty lấy lại bình tĩnh, ra sức cười nịnh nọt, “Tôi... Tôi chỉ muốn hỏi là... Tôi... Tôi ngủ ở đâu?”

“Ở đó.” Liêm Tuấn chỉ vào căn phòng bên trong.

Đỗ Lôi Ty chết lặng, một lúc lâu sau mới ngây ngô hỏi lại: “VẬY... VẬY anh ngủ ở đâu?”

“Ở đó.” Ngón tay của sếp tổng đại nhân vẫn chỉ về cùng một phía.

Lúc này, Đỗ Lôi Ty cuống lên, yếu ớt nói: “Bên kia... hình như chỉ có một căn phòng...”

“Rồi sao?” Liêm Tuấn hỏi.

“Rồi thì... Bên trong hình như chỉ có một cái giường...”

“Rồi sao nữa?”

“Thì... Tôi...” Đỗ Lôi Ty nghiêng rằng, khó khăn lắm mới thốt ra được, “Tôi không muốn ngủ trên sàn nhà đâu!”

Khóe miệng sếp tổng đại nhân nhếch lên một nụ cười, “Ai nói sẽ bắt em ngủ trên sàn nhà?”

A? Đỗ Lôi Ty càng bối rối, “Chẳng lẽ... anh muốn ngủ?”

Vừa dứt lời, nụ cười trên mặt sếp tổng đại nhân lập tức biến mất, “Em dám bắt tôi ngủ trên sàn nhà?”

“Không phải vậy! Không phải vậy!” Đỗ Lôi Ty sợ hãi, lắc đầu nguầy nguậy. Cô cảm thấy có gì là lạ, “Anh không ngủ trên sàn nhà, tôi cũng không ngủ trên sàn nhà, vậy chúng ta...”

“Chúng ta ngủ trên giường.”

Ầm ầm...

Đầu Đỗ Lôi Ty nổ tung.

“Không được! Tôi không thể ngủ chung với anh!” Đỗ Lôi Ty chưa kịp suy nghĩ, buột miệng thốt lên.

“Em nói gì?” Sắc mặt Liêm Tuấn nháy mắt phủ đầy mây, có mây thì sẽ u ám, u ám thì sẽ nổi bão.

“Tôi... Tôi nói tôi không thể... không thể... không thể để anh phải chen chúc cùng tôi trên một cái giường...” Đỗ Lôi Ty nói xong, chỉ muốn tự tay vả vào miệng mình. Đỗ Lôi Ty ơi Đỗ Lôi Ty, sao mày lại không có nguyên tắc đến thế này?

Vẻ mặt Liêm Tuấn liền dịu xuống, “Tôi không ngại.” Anh nói xong, còn bồi thêm một câu, “Dù sao cũng không phải lần đầu tiên.”

Bộp! Mặt Đỗ Lôi Ty đỏ rần lên.

Rõ ràng sếp tổng đại nhân muốn ép cô ngủ chung giường với anh! Trong phút chốc, Đỗ Lôi Ty đột nhiên hiểu ra. Chẳng lẽ sếp tổng đại nhân muốn... muốn ăn đậu hũ của cô?

Nghĩ đến đây, Đỗ Lôi Ty sợ hãi bởi suy nghĩ của mình.

Sếp tổng đại nhân sao có thể muốn ăn đậu hũ của cô? Chẳng lẽ những gì người ta nói đều là thật, đậu hũ trắng ăn quen mùi, thỉnh thoảng cũng muốn nếm thử vị của đậu hũ thối?

Phì phì! Sao cô lại là đậu hũ thối được? Rõ ràng cô là một khối đậu hũ trắng trắng, mềm mềm, trơn trơn cơ mà! (Đỗ Đỗ, cô đánh giá cao mình quá -_- □ □ □)

Vấn đề là, sếp tổng đại nhân ăn đậu hũ là một việc rất không có đạo đức! Rõ ràng người chịu thiệt là cô, nhưng anh cứ quẩn lầy cô, khiến mọi việc giống như là cô đang thúc ép anh, bắt cô làm khối đậu hũ cô chịu sao nổi?

“Phỉ Phỉ, có người định ăn đậu hũ của tao!” Nổi bực dọc trong lòng không có chỗ phát tác, nhân lúc sếp tổng đại nhân đi tắm, Đỗ Lôi Ty bèn nhắn tin cho Chu Ngọc Phỉ.

Một lát sau, Chu Ngọc Phỉ đã nhắn lại, “Đứa tẻ nhạt như mày mà cũng có người muốn ăn đậu hũ?”

Lòng tự trọng nho nhỏ của Đỗ Lôi Ty bị đụng chạm, “Người kia độc tài, chuyên chế, vô liêm sỉ, mặt người dạ thú, mặt người dạ thú, đúng là xấu xa đến cực điểm!”

“Mặt người dạ thú đều là những người tương đối đẹp trai.”

“A... Quả thật hán cũng tương đối dễ nhìn...”

“Vậy hán có tiền không?”

“Có rất nhiều tiền...”

Một lát sau, Đỗ Lôi Ty chưa nhận được tin nhắn của Chu Ngọc Phỉ, đã thấy nó gọi đến. Cô tiếp điện thoại, một tràng mắng mỏ của Chu Ngọc Phỉ bèn dội tới, “Vừa đẹp trai lại có tiền, loại đàn ông này mày không thừa cơ ăn đậu hũ của hán, chẳng lẽ còn chờ hán tới ăn đậu hũ của mày? Mày có bị thần kinh không?”

Sóng âm mạnh mẽ làm Đỗ Lôi Ty chấn động, mãi chưa bình thường trở lại. Một lúc sau, cô bỗng nhiên hiểu ra – Đúng vậy! Sao cô lại không ăn đậu hũ của sếp tổng nhỉ?

Muốn ăn đậu hũ của sếp tổng, cái ý nghĩ này nghe rất kích thích, rất mất hồn, nhưng cũng rất khó khăn.

Đỗ Lôi Ty vừa mới ngắt điện thoại thì cửa phòng tắm bỗng nhiên mở ra, sếp tổng đại nhân mặc áo tắm màu nâu từ trong phòng tắm đi ra. Cảnh tượng này làm Đỗ Lôi Ty hồi tưởng lại hình ảnh nửa thân trần đẹp tựa thiên thần của sếp tổng đại nhân trước đây không lâu, mặt cô đỏ bừng hết cỡ, nhìn rất giống quả hồng chín mọng.

Cô vội vàng cắt điện thoại di động, hai tay mất tự nhiên không biết nên để vào đâu.

Lúc này, Liêm Tuấn đi tới, sau khi quan sát cô liền nói: “Em nhìn lén tôi tắm?”

Quả hồng chín biến thành quả hồng thối, vừa đỏ vừa đen: “Ai... Ai nhìn trộm anh tắm?”

“Vậy sao mặt em lại đỏ như thế?”

“Tôi... Tôi...” Đỗ Lôi Ty a a ừm ừm không biết nên nói gì. Làm sao có thể nói với sếp tổng đại nhân rằng vừa rồi cô đã nghĩ đến chuyện làm thế nào để ăn đậu hũ của anh được? “Tôi cảm thấy hơi nóng!” Cô không thể làm gì khác hơn là tùy tiện tìm một cái cớ.

Nóng? Liêm Tuấn nheo mắt quan sát cô, khuôn mặt ửng đỏ, hai mắt cụp xuống, ánh mắt bất định. Đây đâu phải nóng? Rõ ràng là đang nghĩ cái gì đó... Anh không tìm được trên mặt thoáng hiện một nụ cười.

“Nóng thì đi vào tắm đi.”

Đỗ Lôi Ty đang rất lúng túng lại thấy sếp tổng đại nhân nói thế, như tìm được bậc thang leo xuống vội vàng gật đầu như gà mổ thóc sau đó lao như bay vào phòng tắm.

Cửa phòng tắm bị đóng mạnh một cái nhưng lại không giam được trái tim đang đập của người nào đó. Tim cô vẫn đang thình thịch trong lồng ngực như sắp nhảy ra ngoài đến nơi rồi, dù là tiếng nước chảy ào ào cũng không làm tiêu tan đi ngọn lửa cháy trong lòng.

Song, trong phòng khách bên ngoài phòng tắm, có người cũng đang nghe tiếng nước chảy ào ào này khoe miệng lại cong lên.

Một tiếng sau.

Liêm Tuấn ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường, cảm thấy có cái gì đó không đúng.

“Này, em vẫn ổn chứ?” Anh gõ cửa phòng tắm.

Trong phòng tắm không có tiếng động, một lát sau truyền ra một giọng nói yếu ớt, “Tôi... quên mang quần áo...”

Đúng vậy! Vì vừa rồi ngu ngốc chạy quá nhanh nên quên cả cầm quần áo để thay, đến lúc nhớ ra thì quần áo vừa cởi đã sớm bị ngâm trong nước rồi.

“Tôi cầm vào giúp em.”

Khi giọng nói trầm thấp đầy sức hấp dẫn truyền vào phòng tắm cách một cái cửa gỗ, mặt Đỗ Lôi Ty đã đỏ bừng, “Nhưng... Nhưng tôi cũng không mang quần áo theo...” Đều tại sếp tổng đại nhân, không thông báo một tiếng đã đưa cô đi cách ly, làm hại cô ngoài bộ áo T-shirt + quần jean kia ra thì chẳng kịp mang theo cái gì, ngay cả quần áo lót cũng...

Quá xấu hổ! Thật sự là quá xấu hổ!

“Em chờ một chút.” Bên kia cửa bỗng nhiên truyền đến giọng nói của sếp tổng.

Đỗ Lôi Ty có chút sững sờ, một lát sau, giọng sếp tổng lại vang lên lần nữa, “Mở cửa ra.”

Mở cửa?

Trong lòng Đỗ Lôi Ty không nhận được căng thẳng, do dự hồi lâu run rẩy mở ra một khe cửa.

Thấy một cái móng vuốt run rẩy vươn ra từ khe cửa đầy hơi nước bốc lên kia, tâm trạng Liêm Tuấn bỗng nhiên vui vẻ hẳn lên, đặt đồ cầm trong tay vào tay cô.

Lúc đưa tay cô vô tình chạm phải tay anh, Đỗ Lôi Ty sợ đến mức vội vàng rút móng vuốt về sau đó cuống quýt đóng ngay cửa lại.

Má ơi! Cảm giác này sao mà giống yêu đương vụng trộm thế? Dù chỉ rất nhanh, nhưng loại cảm giác yêu đương vụng trộm kích thích này đã bị sự kích động tột cùng lấn áp, Đỗ Lôi Ty nhìn bộ đồ trong tay bắt đầu ngẩn người.

Áo sơ mi... Màu trắng... Sao lại to như vậy? Không lẽ...

Đỗ Lôi Ty kinh hãi mở to hai mắt, chẳng phải là áo sơ mi của sếp tổng đại nhân sao!!!!

Cảm giác như vậy gần giống với việc cầm tấm da của một con hổ vô cùng hung dữ, bàn tay nhỏ bé của Đỗ Lôi Ty cũng bắt đầu ý thức được. Vừa ý thức được thì đồ kẹp bên trong áo sơ mi cũng rơi xuống trên mặt đất.

Đỗ Lôi Ty tập trung nhìn lại, .

Một cái quần – lót – nữ – bằng – ren – màu – hồng – phấn!

*** **

Lúc Đỗ Lôi Ty mặc áo sơ mi nam to rộng xuất hiện ở cửa phòng, Liêm Tuấn đang đứng trước cửa sổ, hai mắt chăm chú nhìn cảnh đêm bên ngoài. Tiếng động rất nhỏ làm anh xoay người lại, một bóng dáng nhỏ nhắn đập vào mắt anh.

Cô rất xinh xắn, áo sơ mi nam mặc lên người nhìn khá dài, đôi chân thẳng mảnh mai khép chặt, đầu gối vì căng thẳng mà cọ cọ vào nhau. Mặt vẫn cúi gằm, nhìn qua hình như hơi đỏ lên, hai tay không an phận vịn vịn trước người.

Không gợi cảm, nhưng lại... làm dậy lên một loại ham muốn muốn bảo vệ cô.

Đây đã là lần thứ ba trong ngày hôm nay Liêm Tuấn không kìm được mà cong khóe miệng lên, anh không đi chuyển, chỉ thản nhiên nói: “Không còn sớm nữa, ngủ đi.”

“Ừ...” Đỗ Lôi Ty lết một đoạn chậm như ốc sên đi vào, lết lết, cô thật sự không nhin được nữa: “À...Tại sao anh... lại có... lại có nội y của phụ nữ?” Lúc hỏi câu này, trong lòng Đỗ Lôi Ty không ngừng chửi mình: ai mà chẳng có một sở thích? Huống hồ là người có tiền? Nói không chừng người ta lại thích nội y của phụ nữ!

Sếp tổng thích nội y phụ nữ? Đỗ Lôi Ty bị ý nghĩ này của mình làm cho buồn nôn.

Vốn tưởng rằng cái vấn đề này sẽ làm sếp tổng đại nhân mất hứng, không ngờ Liêm Tuấn không chút suy nghĩ bình tĩnh trả lời: “Quà.”

“Quà?” Đỗ Lôi Ty ngạc nhiên.

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, mắt nhìn sang cô: “Em không vui à?”

“Không... Không phải thế...” Vấn đề là có người đàn ông nào đi công tác mà lại mua quần lót cho phụ nữ đâu? Đúng là quá kỳ lạ! Hơn nữa nghe nói mua quần lót thật ra là mang tính chất ám hiệu với người phụ nữ...

Chẳng lẽ sếp tổng đại nhân muốn ăn món đậu hũ thối là cô đây ư?! Không đúng không đúng, phải là đậu hũ trắng mịn nổi trên nước mới đúng! (Bây giờ đâu phải là lúc để nghiên cứu xem rốt cục cô là loại đậu hũ nào chứ? -- □ □ – tác giả)

Đang lúc Đỗ Lôi Ty suy nghĩ không biết mình là loại đậu hũ nào, sếp tổng đại nhân đã đi tới trước mặt cô, sau đó mở miệng hỏi: “Em bao nhiêu tuổi rồi?”

Hả? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, trả lời máy móc: “Hai mươi sáu.”

“Một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi mà mặc quần lót chú cừu vui vẻ, em không cảm thấy rất mất mặt sao?”

Àm ầm...

Mặt người nào đó vỡ tan.

“Ai? Ai bảo tôi mặc quần lót cừu vui vẻ? Anh...anh nói vớ vẩn...” Người ta rõ ràng là mặc quần lót chú cừu lười cơ mà! T^T

Thật ra thì, cô mặc quần lót gì cũng không quan trọng, quan trọng là... Sao sếp tổng đại nhân biết cô mặc quần lót cừu?

Đúng vậy, sao sếp tổng đại nhân lại biết Đỗ Lôi Ty mặc quần lót cừu?

Để chúng tôi chiếu lại một đoạn VCR! (Video cassette recording – Vi)

>>> Bắt đầu phát VCR>>>

Một ngày vài tuần trước, chị Ngô đang giặt một đồng quần áo, Lượng Lượng cháu chị chơi bên cạnh.

Bỗng nhiên, hai mắt Lượng Lượng sáng lên: “Có cừu!” Bàn tay nhỏ bé giựt một cái, giơ lên cái quần lót cừu của Đỗ Lôi Ty, “Bà nội, cái này là cừu lười nè!”

Chị Ngô đang bận giặt quần áo bị Lượng Lượng làm phiền, không nhin được khoát khoát tay: “Tránh ra tránh ra! Qua một bên chơi đi!”

Cứ như vậy, quần lót cừu đáng thương của Đỗ Lôi Ty bị Lượng Lượng cầm đi chạy khoảng vài vòng xong thì hết hứng thú nhét bừa vào trong đồng quần áo, chạy đi chỗ khác chơi.

Sau đó, hình ảnh VCR chuyển tới sáng ngày thứ hai.

Liêm Tuấn đi toilet, lúc rửa tay xong theo thói quen sờ vào trong túi quần.

Không móc ra được khăn tay mà lại móc ra một cái quần lót.

Sau khi sửng sốt trong một lúc ngẩn ngủ, anh ung dung nhét quần lót lại vào trong túi áo.

“Sếp tổng, trên khăn tay của anh... hình như có con cừu...” Jason đang rửa tay bên cạnh hỏi.

“Đúng vậy.” Liêm Tuấn bình tĩnh trả lời, “Thỉnh thoảng cũng thay đổi khẩu vị.”

(Tiu Ú: khụ... mặt không biến sắc... báỉ phục báỉ phục...)

>>> Kết thúc VCR >>>

Tất cả những chuyện này đương nhiên Đỗ Lôi Ty không hề biết. Vì thế cho đến khi nằm trên giường, cô vẫn không ngừng suy nghĩ rốt cục là tại sao sếp tổng đại nhân lại nhìn thấy cứt lười trên quần lót cô.

Bởi vì vấn đề này thật sự là quá rắc rối làm hại Đỗ Lôi Ty quên đi sự lúng túng khi nằm cùng giường với sếp tổng đại nhân, cũng quên cả ngưỡng chừng về chuyện sếp tổng đại nhân tặng quần lót cho cô, lại càng quên phải ăn đậu hũ của sếp tổng.

Với vô số dấu chấm hỏi trong đầu, ngày cách ly thứ nhất, kết thúc mỹ mãn!

Bởi vì mất ngủ, sáng ngày hôm sau Đỗ Lôi Ty thức dậy rất muộn, lúc thức dậy hai con mắt cực kỳ giống quốc bảo, chỉ có điều quốc bảo này nhìn qua có vẻ hơi bị suy dinh dưỡng.

Đi ra khỏi cửa phòng, tóc tai của cô bù xù, vừa xoa xoa mắt, vừa ngáp, giống như một u hồn bay đến toilet.

Đi vệ sinh, đánh răng, rửa mặt, sau đó lại tiếp tục giống như u hồn bay ra khỏi toilet.

Bỗng nhiên, một tiếng cười khê làm kinh động đến cô.

“Ai đó?” Cô nhìn xung quanh, đúng lúc nhìn thấy một ánh mắt đang mỉm cười, sau đó Đỗ Lôi Ty liền chuyển từ trạng thái nửa mộng du sang hoàn toàn thức tỉnh. Chỉ thấy sếp tổng đại nhân mặc thường phục, ngồi ở bàn đọc sách trong thư phòng, dưới tay có một chồng giấy tờ. Sắc vàng của ánh nắng ban mai từ cửa sổ thủy tinh chiếu vào, rọi lên trên mặt, trên cổ sếp tổng đại nhân, vẽ ra một đường viền tuyệt đẹp.

Đỗ Lôi Ty thấy vậy có chút ngẩn người.

“Lại đây.” Liêm Tuấn nhìn cô ngoắt ngoắt tay, có điểm giống như đang gọi con thú cưng.

Không chờ đại não kịp phản ứng, Đỗ Lôi Ty đã tự động bước chân đến.

“Pha giúp tôi một ly cà phê.”

“A...” Đỗ Lôi Ty ngơ ngác trả lời, đang định xoay người đi, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Tại sao tôi lại phải pha cà phê giúp anh chứ?” Sếp tổng đại nhân sai mọi người đi làm việc mãi đã thành một thói quen sao? Điểm chết người chính là, cô là cái người bị sai đi làm việc, thế nhưng thiếu chút nữa đã ngoan ngoãn làm theo, là một nữ thanh niên của thời hiện đại, tuyệt đối không được làm nô lệ!

Liêm Tuấn ngẩng đầu: “Em không pha?”

“Muốn uống cà phê thì tự mình đi mà pha, tôi sẽ không pha giúp anh đâu!” Đỗ Lôi Ty kiên quyết trả lời.

“Được rồi.” Liêm Tuấn cầm cái tách trên bàn, lẩm bẩm, “VẬY em muốn tiền lương thì tự mình đi kiếm tiền, tôi cũng sẽ không trả.”

A! Điều vừa nói, nhắc nhở Đỗ Lôi Ty, một ngàn năm trăm đồng tiền lương của nhà tư bản kia không phải là cho không.

“Để tôi pha cho!” Cô cực kỳ nhanh nhẹn túm lấy cái tách từ trong tay Liêm Tuấn, cười đến nịnh hót, “Ha ha... Mới vừa rồi tôi chưa tỉnh ngủ, anh đừng trách móc, tôi sẽ đi pha cà phê cho anh ngay!” Dứt lời, cầm lấy cái tách, bộ dạng chân chó đi pha cà phê.

Pha cà phê xong, Đỗ Lôi Ty cung kính dâng hai tay đặt lên trên bàn của sếp tổng đại nhân, “Được rồi, xin mời dùng cà phê.”

Liêm Tuấn khê lên tiếng, cầm lấy cái tách uống một hớp, tiếp tục cúi đầu xem giấy tờ. Nhìn nhìn, anh cảm thấy có cái gì đó không đúng, ngẩng đầu lại thấy bộ dạng chân chó của Đỗ Lôi Ty, cùng với ánh mắt mang theo tia mong chờ.

“Em còn đứng đó làm gì?” Anh hỏi.

Đỗ Lôi Ty tiếp tục: “Cái kia... Cà phê uống có ngon không?”

Liêm Tuấn gật đầu: “Cũng được.”

“VẬY... Tiền lương... Còn trả không?”

Thì ra cô lo chuyện này, Liêm Tuấn hứng thú, ra vẻ thâm trầm nói: “Việc này phải xem biểu hiện sau này của em.”

Còn phải nhìn biểu hiện? Đỗ Lôi Ty dừng cảm, vỗ ngực nói: “Anh yên tâm! Ngoài những việc khó dễ và những điều không may, chỉ cần anh còn có chuyện muốn tôi làm, tôi nhất định sẽ nhảy vào nơi nước sôi lửa bỏng, không hề thoái thác!”

Liêm Tuấn ngoắc ngoắc khóe miệng: “Tốt, tôi sẽ không khách khí.”

Lời này nghe sao có chút là lạ? Không kịp nghĩ nhiều, một chồng giấy tờ đã đưa tới trước mặt Đỗ Lôi Ty, “Giúp tôi đánh những văn kiện này vào trong máy vi tính đi.”

Đánh chữ? Đây chính là một thể mạnh của phóng viên, Đỗ Lôi Ty vui tươi hơn hử tiếp nhận, đang chuẩn bị đi chiến đấu hăng hái, Liêm Tuấn bỗng nhiên lại gọi cô lại.

“Còn có chuyện gì sao?” Đỗ Lôi Ty xoay người.

“... Vừa rồi tôi bảo Jason đem mấy bộ quần áo phụ nữ lại đây, em đi xem, đổi mấy bộ quần áo.” Trời mới biết, mới vừa rồi cô vì 1500 đồng kia mà vui mừng, khua tay múa chân ở trước mặt anh, bộ dạng mê người đến mức nào, không như ánh đèn u ám tối hôm qua, hai chân trắng nõn được lộ ra ở dưới ánh nắng ban mai, khiến cho người ta không cầm lòng nổi.

Nhưng mà, Đỗ Lôi Ty không nghĩ quá nhiều, cô chỉ cảm thấy sếp tổng đại nhân ngoài phát tiền lương, lại còn thưởng cho nhân viên! Một ông chủ tốt như vậy biết đi đâu để tìm nha? Xem ra nhà tư bản lúc dịu dàng vẫn có chút nhân tính!

Đỗ Lôi Ty thật vui mừng, tăng tốc làm việc, đặc biệt gắng sức, chỉ một lát đã hoàn thành đồng giấy tờ mà sếp tổng giao cho.

“Xong rồi! Còn có việc gì nữa không?”

Đối với động tác cấp tốc của cô, Liêm Tuấn có chút giật mình, nha đầu này thường ngày thoạt nhìn chậm chạp, giống như sức lực, vậy mà khi làm việc, không hề qua loa một chút nào.

“Còn có hai hợp đồng này, em đọc lại xem, xem có gì không khớp.”

“Tuân lệnh!”

Sau đó Đỗ Lôi Ty cầm lấy hai bản hợp đồng qua một bên, đọc lại, một lát sau, cô cầm hai bản hợp đồng trở lại, “Báo cáo sếp tổng, hai bản hợp đồng này tôi đã đọc lại, không có chỗ nào không khớp, nhưng mà... Tôi cảm thấy hai bản hợp đồng này có rất nhiều chỗ sai.”

“Sao?” Liêm Tuấn có chút kinh ngạc, “Có chỗ sai.”

“Anh xem đi!” Đỗ Lôi Ty cầm lấy một bản hợp đồng đi tới bên cạnh Liêm Tuấn, ngón tay chỉ vào bản hợp đồng, “Chỗ này phải là dấu chấm tròn, không phải là dấu phẩy. Còn có bên này!” Tay cô chỉ đến một chỗ khác, “Nơi này không nên dùng dấu ngắt, mà phải dùng dấu chấm phẩy, bởi vì vẫn là một câu đơn, không thể dùng dấu ngắt phân cách. Còn có bên này, con dấu cũng đặt sai lệch...”

Đợi cô từng câu từng chữ nói rõ chi tiết xong, lúc ngẩng đầu lên mới phát hiện vẻ mặt sếp tổng đại nhân có chút quái dị.

“Sao vậy?” Cô nói sai cái gì sao?

Một lát sau, sếp tổng đại nhân thản nhiên nói: “Những thứ em nói không liên quan gì đến nội dung, đối hay không cũng không sao cả.”

“Sao lại không sao? Hợp đồng là văn bản quy phạm rất quan trọng, nếu một bản hợp đồng ngay cả dấu chấm câu cơ bản như vậy cũng đặt sai, còn có thể nói đến nội dung sao? Còn có con dấu này, anh đừng tưởng rằng chỉ cần nó có trên giấy là được, con dấu ở hợp đồng là thay mặt cho cả công ty, một công ty tốt sẽ không để chuyện này xảy ra.” Khi cô nói những lời này, đôi mắt sáng lên, ánh mắt kiên định mà chấp nhất.

Nói xong một hơi, bỗng nhiên nhận thấy có cái gì không đúng.

Sếp tổng đại nhân sao lại nhìn cô với ánh mắt như vậy? Thật giống như trong mắt cất giấu thứ gì đó, muốn nhìn thấu toàn bộ con người cô, làm cho người ta nhin không được sợ hãi trong lòng.

Trong lòng cô trống rỗng, khí thế vừa rồi cũng không còn: “Tôi... Tôi nói lung tung... Nếu như anh không muốn sửa đổi, thật ra thì...”

“Không!” Liêm Tuấn cắt đứt lời cô, “Em nói đúng.”

Sao? Khó có được lúc sếp tổng đại nhân dễ nói chuyện như vậy.

“Em đem hợp đồng đi sửa lại lần nữa đi, sửa lại tất cả những gì em cho là không đúng đi.”

Cứ như vậy, thẳng đến buổi chiều, Đỗ Lôi Ty không ngừng đánh máy, sửa đổi hợp đồng, lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra là làm sếp tổng cũng không phải là một việc dễ dàng, gần như cả ngày đều bận rộn vì công việc của công ty, ngay cả khi bị cách ly giống như bây giờ, anh cũng không bỏ bê công việc.

Hình ảnh nhà tư bản độc ác, xấu xa, dần dần được thay đổi trong lòng cô.

Song, cô không biết là, có một người cũng có một cái nhìn khác về cô.

Xem lại bản hợp đồng mà Đỗ Lôi Ty đã sửa đổi, Liêm Tuấn hài lòng gật gật đầu: “Hôm nay em đã vất vả rồi.”

Sếp tổng đại nhân bỗng nhiên nói như vậy, điều này làm cho Đỗ Lôi Ty thụ sủng nhược kinh, ngoài ra còn có chút ngượng ngùng: “Không có gì, đây là việc mà tôi phải làm...” Bỗng nhiên, cô lại nghĩ tới cái gì đó, “Cái kia... Tiền lương...”

“Tiền lương tôi sẽ trả đúng hạn.”

“Thật sao?” Hai mắt của cô sáng rực lên, nhin không được bật cười, gương mặt tươi cười đánh tan vẻ mệt mỏi của một ngày vất vả làm việc, làm cho trong lòng Liêm Tuấn cũng dễ chịu hơn.

Anh không nhin được, hỏi: “Vì 1500 đồng, em có thể vui vẻ đến như vậy sao?”

“Đương nhiên rồi! Đây cũng là đồng tiền mà tôi cực khổ mới kiếm được!” Đỗ Lôi Ty vẫn như cũ, đắm chìm trong đồng tiền lương ở trong mắt.

“Thật ra thì có thể không cần vất vả kiếm tiền như vậy.”

Có chuyện tốt như vậy sao? Đỗ Lôi Ty mở to hai mắt: “Làm cách nào chứ?”

“Ví dụ như là...”

“Cái gì? Cái gì?”

Trong ánh mắt vội vàng của Đỗ Lôi Ty, sếp tổng đại nhân cười mà không đáp.

Tối hôm đó, Đỗ Lôi Ty mất ngủ.

Lúc này cô nghĩ mãi mà không rõ một vấn đề, đến tận tối cùng sếp tổng đại nhân nói là làm việc gì mới có thể không cần vất vả mà cũng kiếm ra nhiều tiền chứ? Nghĩ không ra a, nghĩ không ra a...

Trong cuộc đời vài chục năm này của chúng ta, thời gian bảy ngày tạm xem là ngắn, đặc biệt là nếu như bảy ngày này vừa vặn gặp phải tuần hoàng kim mỏng một tháng năm, vậy thì tương đương như đánh rắm một cái, nháy mắt sẽ chấm dứt.

Nhưng với nữ chính đáng thương Đỗ Lôi Ty của chúng ta mà nói, bảy ngày này trôi qua thật sự khó chịu quá! Chẳng những từng thời điểm mỗi phút mỗi giây đều bị sắp ức hiếp, ngay cả lúc ngủ cũng không có ngoại lệ.

Lúc này, Đỗ Lôi Ty đang vui vẻ đếm trăm bó tiền giá trị lớn to thật to ở trong mơ, bỗng nhiên sếp lớn từ trên trời giáng xuống, một ngón tay thon dài chỉ vào đồng tiền trong tay cô: “Tôi muốn trừ lương của em!”

Lúc Đỗ Lôi Ty vô cùng khẩn trương xem xét lại đồng tiền mặt của cô, trăm bó tiền giá trị lớn đều trở thành những tờ tiền giấy, một trận gió thổi ra ngoài, một trời đầy tiền lả tả bay.

“Trả lại cho tôi... A!”

Lúc đưa tay bắt tiền, không cẩn thận từ trên giường té xuống, cho nên Đỗ Lôi Ty tỉnh lại từ trong cơn ác mộng kinh khủng kia. Nhưng cô lại tình nguyện mà bất tỉnh: không tỉnh thì thôi, bởi vì ít ra lúc nằm mơ gặp sếp là giả, mà mở mắt ra nhìn qua thì khuôn mặt này thật sự rất rõ ràng, vẫn còn sống sờ sờ, là chuyện thật máu chảy đầm đìa!

“Em đang làm gì thế?” Sếp lớn đứng ở bên giường, từ trên cao nhìn xuống ngó khuôn mặt méo mó của Đỗ Lôi Ty, khóe mắt tựa hồ hàm chứa nụ cười.

Mà Đỗ Lôi Ty lại thấy rằng đó là nụ cười kinh hãi.

“Anh... Anh sẽ không trừ lương của tôi chứ?” Cô bật thốt lên.

“Là ai nói tôi muốn trừ lương của em?”

Liên Tuấn hỏi xong câu này, Đỗ Lôi Ty mới ý thức rằng bản thân vừa rồi là nằm mơ, vội vàng đổi lời, “Không có... Không có gì... Tôi tùy tiện hỏi thôi...”

Về mặt hơi kinh ngạc, có thể thấy trong mắt Liên Tuấn ít nhiều thú vị: “Không phải em mơ thấy tôi trừ lương của em chứ?”

Điều này mà cũng nhìn thấu được? Đỗ Lôi Ty định theo phản xạ mà gạt đầu, nghĩ đi nghĩ lại thấy không ổn, lập tức lắc đầu.

Quả nhiên, sếp tổng đại nhân lần nữa bộc lộ sắc mặt của nhà tư bản: “Nghe nói ngày nghĩ đến thì đêm sẽ mơ thấy, không phải là em nghĩ tôi sẽ trừ lương em sao?”

Vừa nhắc tới trừ lương, trái tim yếu ớt của Đỗ Lôi Ty thiếu chút nữa giật lên thon thót, vội vàng giải thích: “Không! Tôi không có mơ thấy anh trừ lương của tôi! Tôi ... Tôi mơ thấy anh tăng lương cho tôi!” Ngày nghĩ đến thì đêm sẽ mơ thấy, sếp tổng đại nhân xin người hãy thương xót mà tăng lương cho tôi đi!

“Hử?” Liên Tuấn héch cằn lên, gạt đầu nói: “Công việc mấy ngày qua của em rất tốn sức, tôi đang nghĩ có nên tăng lương cho em không.”

Thật sao!? Đỗ Lôi Ty mở to hai mắt, trong mắt vừa rồi còn lơ lơ không ánh sáng nay toả ra tia sáng sâu kín như mắt cáo.

“Nhưng mà...” Sếp tổng đại nhân bỗng nhiên thay lời, “Thường là mơ và thực tế trái ngược nhau, xem ra hay là thôi đi.”

Rầm!!!

Làm người khác hoá đá.

Sếp tổng đại nhân, sao anh lại trở thành người tráo trở rồi? (o)...

Bởi vì sáng sớm bị khiếp sợ, tâm trạng của Đỗ Lôi Ty xuống thấp bất thường, nhưng cảm xúc xuống thấp này rất nhanh khi cô xem ngày ở lịch điện tử trên tường tất cả đều hoá thành hư ảo.

Thứ hai rồi!

Ngày đó bọn họ cách ly là thứ mấy nhỉ? Là thứ ba đó! Thế chẳng phải là... ngày mai cô sẽ được giải phóng sao???

Nhất thời, trong lòng Đỗ Lôi Ty dấy lên ngọn lửa thắng lợi hừng hực, vượt mọi khó khăn gian khổ rất cục bầy ngày kháng chiến kết thúc rồi, 1500 đồng đại dương rất cuộc đường đường chính chính vào trong túi rồi, hai mươi bốn giờ khiếp sợ sếp tổng đại nhân rất cuộc cũng đã qua rồi! Đây thật là kích động đến mức nào, hưng phấn đến mức nào?

Thường thì người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái, Đỗ Lôi Ty rất cao hứng, ý chí chiến đấu đánh cũng không tắt trở lại trên người.

“Chủ tịch, hôm nay có việc gì?”

Văn kiện, đến đây đi! Hợp đồng, đến đây đi! Công việc, tất cả hãy nổ súng vào lão nương đi!

“Hôm nay không có việc.”

“Không có ư?” Đỗ Lôi Ty hơi sững sờ, giữa công việc, sếp tổng đại nhân còn đan xen nghỉ ngơi vào nữa sao?

Đang buồn bực, lại thấy sếp ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Đỗ Lôi Ty hấp tấp đi qua, “Chủ tịch, còn có chuyện gì sao?”

“Công việc thì không có, nhưng có chuyện khác muốn em làm.”

“Chuyện gì?”

“Đi giải sầu với tôi.”

“...” Đỗ Lôi Ty lặng yên hai giây, “Sếp, tôi bán nghề không bán thân.”

“Tiền lương...”

“Bán! Cái gì tôi cũng bán!”

Cứ như vậy, qua ngày cách ly thứ bảy, khi chuẩn bị kết thúc hiệp ước với sếp, Đỗ Lôi Ty cũng từ một em gái chỉ bán nghề không bán thân, nhanh chóng biến thành cô giúp việc vừa bán nghề vừa bán thân.

Phần công việc thứ nhất của giúp việc thân cận — đánh bài với sếp.

“Em có thể đánh thật tình một chút hay không?” Liêm Tuấn cầm lấy quân bài trong tay, rất bất mãn.

Sếp à, oan uổng quá! Đỗ Lôi Ty hắc tuyến đầy mặt, không phải là cô không chuyên chú đánh bài, mà là bài của sếp tổng đại nhân thực sự là quá mạnh, ván nào cũng thắng, khiến cho trái tim nhỏ như con tôm của cô làm sao chịu nổi?

“Em như vậy là không được.” Liêm Tuấn nói, “Như vậy đi, em thắng một ván, tôi thêm cho em một trăm đồng tiền lương.”

(o)

Đỗ Lôi Ty nhất thời hai mắt tỏa sáng, nhưng may mắn là cô không bị tiền tài che mờ hai mắt, bởi vì cô nhanh chóng phát hiện điều gì đó từ trong đôi mắt đang cười của sếp tổng đại nhân.

“Thua một ván không trừ một trăm đồng chứ?”

“Không.” Liêm Tuấn lắc đầu, “Chỉ trừ của em năm mươi thôi.”

“... Tôi không chơi được không?”

“Được, khi em bỏ bê công việc, trừ luôn một ngàn năm.”

[Aiz : hoá ra vừa bán nghề vừa bán thân cũng là một loại công việc ‘ ~ chỉ tiếc là áp lực công việc quá lớn, mình làm không nổi]

T^T

Cho nên nói, đánh bạc hại chết người ta! Cực nhọc vất vả làm hết sáu ngày, mới buôn bán lời được một ngàn năm. Thua sạch ba mươi ván bài, thiếu chút nữa ngay cả quần lót cũng đắp thêm vào! Nhân sinh lên lên xuống xuống làm Đỗ Lôi Ty quả thật khóc không ra nước mắt.

[Aiz : nếu Đỗ Lôi Ty phải bù cả cái quần hiệu Lace kia vào, chẳng biết Liêm Tuấn đại nhân sẽ nghĩ sao ?]

“Sếp, vừa rồi là anh nói giỡn phải không?” Đỗ Lôi Ty hơi thở mong manh.

“Nhìn tôi giống đang nói đùa sao?”

Quả thật không giống -- □ □ □

“Nhưng mà ...” Hai tay cô vịn vào gấu áo, “Không phải nói mơ chính là trái ngược sao? Thật ra thì tôi buổi sáng hôm nay mơ thấy anh trừ lương của tôi...”

“Loại lời nói gạt con nít này em cũng tin?”

“ ... ”

Cảm giác kia giống như tự cho là uống một li sữa không hề pha melamine, nào biết li sữa ấy căn bản là đầy melamine, thất vọng đau khổ nhiều thế nào chắc khỏi phải nói.

Thật ra thì Đỗ Lôi Ty không phải sai vì tin tưởng lời nói gạt con nít, cô chẳng qua là sai ở chỗ tin rằng nhà tư bản cũng có nhân tính, nào biết niềm vui thú lớn nhất của nhà tư bản là sau khi quấy nhiễu, uống máu ăn thịt chúng sinh khốn khổ, sẽ vứt vào trong hầm dùng hai chân vùi dập.

Lúc này, Đỗ Lôi Ty không biết là nên khóc hay nên cười, ít nhất sếp tổng đại nhân không bắt cô trả lại quần lót.

Bỗng nhiên, điện thoại di động của Liêm Tuấn vang lên.

“A lô?” Anh buông bài trong tay ra, đứng lên đi qua một bên nghe điện thoại, “Hợp đồng thế nào? Được, tốt. Ngày mai sao? Không thành vấn đề. Thật chứ? ...”

Nhìn sếp tổng đại nhân bỗng nhiên khôi phục lại uy nghiêm của ông chủ, cầm điện thoại, vẻ mặt nghiêm túc, Đỗ Lôi Ty không khỏi cảm khái vạn phần.

Nhìn đi! Nhìn đi! Cái gì gọi là mặt người dạ thú? Cái gì gọi là ra vẻ đạo mạo? Cái gì gọi là phần tử bại hoại có văn hóa? Đây chính là vì dụ sống sờ sờ, máu chảy đầm đìa đó!

Cô dám đánh cược, người ở đầu bên kia điện thoại khẳng định không biết nhà tư bản đang cùng hần nói điện thoại thật ra thì trong lòng đang mưu tính làm sao ép khô đến giọt máu cuối cùng của hần! Ai ô ô, cô nằm trong hố sâu rồi lại muốn ném vào một chúng sinh khốn khổ nữa sao...

Đỗ Lôi Ty vừa nghĩ vừa lắc đầu, lẩm bẩm nói: “Hại cả vạn người, thật là hại cả vạn người...”

“Em đang nói gì?” Chẳng biết lúc nào, Liêm Tuấn đi đến trước mặt cô, mười phần thú vị ngó chừng cô.

“Không có gì!” Đỗ Lôi Ty bận rộn phát tay, mới được hai cái, bỗng nhiên giác ngộ ra, 1500 đồng tiền lương cũng đã trừ sạch, cô còn phải sợ gì? Cho nên dứt khoát đứng lên, chống nạnh ưỡn ngực, nói: “Tôi nói anh ăn tươi nuốt sống!”

Đối với việc cô bỗng nhiên khác thường, Liêm Tuấn có chút kinh ngạc, nhưng hai mắt ngay sau đó liền phủ một tầng thâm ý: “Em nói cũng phải nhìn một chút chứ, tôi đã ăn tươi nuốt sống ai?”

Bị ánh mắt trừng như thế, Đỗ Lôi Ty lại bắt đầu chột dạ, nhưng vừa nghĩ tới ngàn ngàn vạn vạn đồng bào bị chôn ở trong cái hầm kia kia, một lần nữa cô mang khí thế hùng hục: “Anh biết rõ tôi không thích đánh bài, lại bắt tôi phải đánh, còn lợi dụng thân phận mà trừ tiền lương của tôi, anh làm như vậy quả thực chính là... Khốn kiếp!”

Khốn kiếp, khốn kiếp, khốn kiếp...

Sau khi hai chữ này lặp lại N lần ở trong đầu, Đỗ Lôi Ty bắt đầu thầm mắng mình: Con gốc Đỗ Lôi Ty này! Mà lại dám mắng sếp lớn là khốn kiếp, mà thật là ngu đến nỗi muốn cút đi có phải không?

Quả nhiên, hai mắt của sếp lớn bị một tầng bóng ma bao phủ: “Em lặp lại lần nữa.”

“Tôi...” Đỗ Lôi Ty thử lui về phía sau, chân lại đứng phải ghế sa lon, đặt móng ngồi xuống.

“Tại sao không nói?” Liêm Tuấn cúi người, hai tay đè chặt hai bên ghế sa lon, bao lấy cô trong vòng tay mình.

Khí thế mạnh mẽ như thế, Đỗ Lôi Ty núp ở trên ghế sa lon, chợt cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, tim đột nhiên ngừng đập, cũng không dám động đậy.

“Nói?” Anh dí sát vào cô, hơi thở phả trên mặt cô, ánh mắt sắc bén giống như hai tia chớp chiếu thẳng tới, không khỏi khiến cô ngừng thở.

Trong lúc nguy hiểm hết sức căng thẳng, khi mà Đỗ Lôi Ty đang cho là mình hôm nay chết chắc rồi, bóng ma bao phủ ở trên người đột nhiên biến mất, tiếp theo giọng nói kéo dài của anh truyền đến: “Tên khốn kiếp này còn chuẩn bị tăng lương cho em đấy.”

Tăng! Tiền! Lương!

Khi Đỗ Lôi Ty nghe được ba chữ kia, giống như được rót vào một nguồn nội lực hứng phấn, cả người cũng phấn khởi theo.

Cô nhảy ra từ trên ghế salon, hai mắt hiện lên hình \$, trong nháy mắt biến thân thành một con chó nhỏ: “Thật không? Anh tăng tiền lương cho tôi? Tăng thật á?”

Vừa nhắc tới tiền, ngay cả tinh thần cũng trở nên không giống lúc trước, nhưng được cái là, tính cách yêu tiền như vậy cũng không khiến người ta chán ghét. Liêm Tuấn thu hết vào trong mắt, tâm tình hả hê, “Cho em thêm một số không, thế nào?”

Sau một lời nhẹ nhàng, khiến Đỗ Lôi Ty chần động, qua một lúc lâu sau mới run rẩy nói: “VẬY... phía trước số không đó có dấu phẩy không?”

“Không có.”

“VẬY... phía sau số không là nhân dân tệ sao?” Ngàn vạn lần đừng nói đổi thành đồng yen.

“Đúng.” Liêm Tuấn bắt đắc dĩ gật đầu.

“... Anh cầu tôi thử một cái xem nào?”

Đối mặt với Đỗ Lôi Ty đã thần trí đã bay hết, Liêm Tuấn có chút bất đắc dĩ: “Em không tin tôi như vậy sao?”

Đỗ Lôi Ty gật đầu, sau đó vươn móng vuốt níu lấy tay sếp, không chút lưu tình tự cầu trên mặt mình. Khi bàn tay của anh chạm vào gò má cô, chẳng biết tại sao, trong lòng lại có chút ấm áp.

“Ôi!”

Sau một cảm giác đau, Đỗ Lôi Ty vui vẻ.

Haha! Quả thật không nằm mơ!

Tại sao sếp phải cho tăng tiền Đỗ Lôi Ty? Thật ra thì nguyên nhân nằm trong cú điện thoại Jason mới gọi kia. Vài giờ trước, Liêm thị cùng một công ty đa quốc gia nào đó thành lập hợp tác, sau gần ba tháng đàm phán, đôi bên rốt cục ký kết hiệp ước. Mà hiệp ước này vừa vặn chính là việc mà Đỗ Lôi Ty làm mấy ngày nay. Hiệp ước có thể kí nhanh như vậy, Đỗ Lôi Ty cũng coi như có công. Ở Liêm thị, chế độ thưởng phạt công nhân viên luôn luôn rõ ràng, kể cả công lao vụn vặt cũng không ngoại lệ.

Cho nên, Đỗ Lôi Ty liền từ giai cấp vô sản nghèo khổ đến nỗi chỉ còn một cái quần lót, nay biến hóa nhanh chóng, trở thành phú ông. Cảm giác này giống như ly sữa có melamine kia, biến hóa nhanh chóng, thành một ly sữa bột giàu protein trộn với melatonin, cô có thể mất hứng, có thể không hưng phấn sao?

“Phỉ Phỉ, tao muốn mời mày ăn cơm!” Đỗ Lôi Ty ở bên này điện thoại hưng phấn mà khua tay múa chân.

Chu Ngọc Phỉ đang chơi game, bỗng nhiên một cú điện thoại gọi tới, hại cô phân tâm bị Boss chém nát như người, tức khí, chửi ầm lên: “Đỗ Lôi Ty, mày lại nhặt được tiền nữa hả? Nhặt được tiền thì mau trả tiền chai nước ngọt tám đồng lại cho tao!”

“Mày đừng hờ tỵ là đòi tiền chai nước ngọt tám đồng, hẹp hòi vừa thôi!” Có tiền, khẩu khí nói chuyện cũng không giống lúc trước, Đỗ Lôi Ty lòng sâu muôn trượng phát tay, “Tao mời mày ăn một bữa thịt nướng một trăm tám!”

“Thôi đi! Theo gia sản của mày, đừng nói thịt nướng một trăm tám, mày mời tao ăn lẩu cay tự chọn mười tám đồng cũng đã là chuyện năm tháng trước rồi.” Chu Ngọc Phỉ tức giận nói.

“Phỉ Phỉ, tao không lừa mày! Tao thật lòng mời mày ăn cơm, còn cả Hạ Khôn nữa, đưa anh ta theo!”

“Cái gì? Bao cao su, phát tài rồi hả?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng của Hạ Khôn.

“Hồ ly chết, anh mới là bao cao su, cả nhà anh là bao cao su!” Đỗ Lôi Ty giận đến nghiến răng nghiến lợi, trên thế giới này, chỉ có Chu Ngọc Phỉ là đồ nữ lưu manh như vậy, mới có thể khống chế được hồ ly chết tiệt như Hạ Khôn, đây chính là một vật khắc một vật trong truyền thuyết!

Đang lúc hai người nói điện thoại không ngừng nghỉ, sếp tổng bỗng nhiên đi vào phòng, chân mày hơi bất mãn: “Em ở đây âm ỉ cái gì?” Nha đầu này kể từ khi buổi sáng được tăng lương, trạng thái tinh thần không bình thường, cách một bức tường kín cũng có thể nghe được giọng của cô.

Bên này, Hạ Khôn nghe được giọng Liêm Tuấn, cười đùa nói: “Bao cao su, ớ, sao tôi nghe thấy giọng đàn ông kia? Rất cục có người chịu thu nhận Bao cao su rồi...”

Càng nói càng quá đáng, Đỗ Lôi Ty giận đến rống một tiếng trong điện thoại: “Hạ hồ ly, anh đi chết đi!” Sau đó tức giận cúp điện thoại.

Liêm Tuấn ở một bên nhìn thấy tất cả, bất động thanh sắc nói: “Em đang gọi điện thoại với ai?”

“Một con hồ ly chết tiệt!” Đỗ Lôi Ty bật thốt lên.

“Hồ ly?”

“Đúng vậy! Hồ ly này chỉ giỏi múa mép khuê môi, vừa thấy tôi đã gọi Bao cao su, Bao cao su không ngừng, cũng không nhìn lại mình, đàn ông đường đường lại đẹp hoàn mỹ hơn cả chị em phụ nữ, thối muốn chết...” Đang nổi nóng, lại bắt đầu thao thao bất tuyệt oán trách, đợi đến lúc cô ý thức được cách mình nói chuyện rất giống sếp tổng, Hạ Khôn đã ở một chốn hẻo lánh nào đó trên Địa Cầu hắt xì hơi nãy giờ.

“Ngại quá, vừa rồi tôi có chút giận quá.” Đỗ Lôi Ty lè lưỡi, nghĩ thầm sếp tổng đại nhân sẽ rất không vui khi nghe cô lải nhải oán trách như vậy.

Tuy nhiên Liêm Tuấn cũng không nói gì, chẳng qua là không chút để ý nói: “Bạn em, là đàn ông?”

“Đúng vậy.” Chẳng qua Hạ hồ ly chẳng những đẹp hơn phụ nữ, miệng cũng độc hơn phụ nữ nhiều!

“Quan hệ rất tốt?”

“Tốt cái rắm á! Ai quan hệ tốt với hần ta người đó tám đời nổi mốc!” Đỗ Lôi Ty nói xong, nhìn sếp tổng đại nhân một chút, cảm thấy mặt của anh giống như đen lại. Có thể mình mới vừa nói bậy quá thô lỗ, tổn hại hình tượng sếp tổng phu nhân? Cũng khó trách, sếp lớn hưởng giáo dục quý tộc từ nhỏ, khẳng định không thích hình tượng tục nữ lưu manh như vậy.

Đỗ Lôi Ty suy nghĩ một chút, vừa bổ sung nói: “Thật ra thì người này mặc dù miệng độc chút, nhưng tâm địa không xấu, ít nhất... Ít nhất coi như có thể...”

Bên này, Đỗ Lôi Ty vắt óc nghĩ tới ưu điểm ít ỏi của Hạ hồ ly, nghĩ đến học máu. Bên kia, sếp tổng đại nhân mặt càng ngày càng đen.

“Em đừng nói nữa!” Quảng xuống một câu, người đã đi ra ngoài, để lại Đỗ Lôi Ty một người ở trong phòng, không hiểu ra sao.

Sếp tổng đại nhân, tức giận?

Sếp tổng đại nhân hình như giận thật à, kết quả này do Đỗ Lôi Ty quan sát tỉ mỉ toàn diện rồi kết luận.

Kể từ khi Liêm Tuấn mặt đen đi ra ngoài, không nói một câu, một mình ngồi ở trên ghế sa lon không nói tiếng nào xem tivi, ngay cả cô giả mù sa mưa đến gần cũng không để ý.

Lần này, Đỗ Lôi Ty hoảng hốt.

Đều do cô đắc ý vênh váo, cho là tăng tiền lương thì mình thành phú ông, không biết tiền này còn đang do sếp nắm, sao cô lại lộ nguyên hình rồi?

Vừa nghĩ tới mình vừa rồi đường đường ở trước mặt sếp tổng nói vậy, hoàn toàn không để ý hình tượng sếp tổng phu nhân, mười phần bộc lộ ra sắc mặt đáng ghê tởm của thị dân nhỏ bé cùng những âm u trong lòng, Đỗ Lôi Ty lại hối hận!

Cơ hội mắng Hạ Khôn sau này còn, nhưng muốn kiếm một vạn năm ngàn đồng bạc lần nữa, có thể rất khó!

(“đại dương” là đồng Yuan bạc)

Trong lòng Đỗ Lôi Ty lo lắng như lửa đốt, trước mắt lại xuất hiện cảnh trong mơ, trăm ngàn đồng tiền giá trị lớn trong nháy mắt lần lượt từng cái một biến thành tiền giấy nhảy múa đầy trời... Không! Trăm ngàn đồng tiền giá trị lớn tất cả đều biến thành tiền giả HD* hết rồi!

(*vào năm 2009, các vụ in tiền giả ở TQ đều là series tiền bắt đầu bằng chữ HD và HB)

Đỗ Lôi Ty giật mình một cái, từ trong ảo tưởng kinh khủng trở lại thực tế, liếc nhìn sếp tổng đại nhân sắc mặt âm trầm ngồi ở trên ghế sa lon, trong đầu chợt xuất hiện một câu đối:

Về trên: Mặt dày đến mức đạn bắn không thủng.

Về dưới: Tiền nhiều đến mức đếm không xuể tay.

Hoành phi: Còn tiền lương của ta!

Sau khi được hai câu đối ủng hộ, Đỗ Lôi Ty lấy hết dũng khí, mặt dày bước tới, “Sếp tổng, ngài có khát không?”

“...”

“Anh không khát, vậy có đói không?”

“ ... ”

“Anh không đói bụng... Vậy tôi bóp vai giúp anh nhé?” Đỗ Lôi Ty vừa nói, cũng không quản Liêm Tuấn có lên tiếng hay không. Rồi khỏi dép, bò lên ghế sa lon, hai móng vuốt ân cần bóp vai cho sếp tổng.

Hai móng vuốt bóp và bóp, động tác như nhào nặn hoành thánh, mềm mại vô lực.

Nhưng khổ một cái là, động tác mềm mại như vậy, giống như cỏ cháy lan trên đồng cỏ, chỗ bị cô chạm qua như có gì đó rục rịch ngóc đầu dậy.

Sếp tổng không đẩy cô ra, vẫn còn hi vọng nói đến tiền lương, cho nên Đỗ Lôi Ty càng xoa bóp vai, bên bóp bên hỏi: “Thoải mái không?”

Giọng nói kia giống như làn gió thổi qua mặt hồ, thổi lên một đợt rung động, ngón tay anh giật giật.

“Tôi còn biết bấm huyết, anh có muốn thử một chút hay không?” Cô vừa nói, móng vuốt dờn đến trên cánh tay Liêm Tuấn, “Cái này gọi là màng ngoài tim, bấm vào huyết thiên trì, thiên tuyền, khúc trạch, nội quan, lao cung và trung trùng, có thể tăng thêm khí huyết...”

Theo ngón tay của cô bấm xuống từng điểm trên người, bấm một cái, ngọn lửa liền lan tràn, mắt thấy, lửa đã sắp cháy lan khắp đồng cỏ.

Bên này, Đỗ Lôi Ty vẫn còn tiếp tục chìm trong lý luận trung y.

“Đây gọi là huyết kỳ môn, ở bên này cổ tay, mỗi ngày bấm mấy cái có thể trị liệu chứng mất ngủ... Ồ? Tay của anh rất nóng...”

Bỗng dưng, cánh tay lớn vốn đang để mặc cô sờ nắn nay linh hoạt chuyển động, nắm chặt tay cô.

Đỗ Lôi Ty ngây ngẩn cả người: “Sếp tổng, anh cũng muốn thử xem sao? Cái kia... Huyết kỳ môn ở chỗ này nữa... Anh nắm tay tôi làm gì... A!”

Còn chưa có nói xong, Liêm Tuấn bỗng nhiên nhẹ nhàng kéo, Đỗ Lôi Ty không chút phòng bị, chột bị anh kéo vào trong ngực.

“Tôi muốn thử xem.” Giọng nói của anh sần sật, không giống với nghiêm túc thường ngày, có loại mỉa mai hoặc đặc biệt, nhẹ nhàng lăm lăm bên tai, lỗ tai đều đã nhuộm đỏ bừng.

“Anh... Anh nói gì... đây không phải là huyết đạo!” Giọng nói lắp bắp trong khi bàn tay nóng rực đã thăm dò vào bên trong áo, chợt ngưng bật không nói nữa.

Lúc này, người có chỉ số cảm xúc * thấp như Đỗ Lôi Ty, cũng biết có chuyện gì xảy ra, môi của anh đã dán lên cổ cô, lè lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm.

(*chỉ số cảm xúc = EQ – “Emotional Quotient”.)

Trong nháy mắt, một dòng điện chạy qua toàn thân.

“Chờ một chút!”

“Làm gì?” Liêm Tuấn dừng lại động tác, ánh mắt bất mãn.

“Tôi...” Ánh mắt cô lóe lên, “Tôi còn chưa tắm...” Trời ạ! Đừng bảo ngay cả cái này cũng không giống như trong ti vi sao?

“Em run cái gì?” Liêm Tuấn nhướn mi, “Tôi tắm cùng em...”

“Đừng!”

“Phải tạm dừng thời gian.”

Nút áo trước ngực, đã mở hai nút.

“Chờ một chút!”

“Còn làm gì nữa?”

“Tôi... tôi nghĩ... Ở trên ghế sa lon không tốt lắm ...”

“Được rồi.” Liêm Tuấn ôm ngang cô lên.

Bỗng nhiên bị nhấc bổng trên không khiến Đỗ Lôi Ty sợ hết hồn: “Anh muốn làm gì!”

“Không phải em nói trên ghế sa lon không tốt sao? Vậy thì trên giường...” Khi nói chuyện, anh đã ôm cô vào phòng, đặt ở trên giường, sau đó cả người đè xuống.

“Chờ một chút!”

“Em còn muốn gì?”

“Tôi... Tôi còn chưa chuẩn bị xong...”

“Không sao, chúng ta cùng nhau chuẩn bị.”

“Đừng! Chờ —— “

Giọng nói biến mất ở đầu lưỡi.

Danh ngôn internet nói như thế nào? Đàn ông luôn có cách để phụ nữ câm miệng.

Không phải câu này! Còn có câu khác!

Đúng rồi! Đàn ông đưa trang phục cho phụ nữ, chính là vì muốn tự tay cởi ra.

Đàn ông đưa nội y cho phụ nữ, đương nhiên phải...

Chương 18

Có lẽ, câu đối nên sửa lại.

Về trên: Bảy ngày cách ly không ăn uống.

Về dưới: Một bước lỡ lầm mất tuổi xuân. Trong hầu hết các tiểu thuyết ngôn tình, sau khi nam chính và nữ chính OOX, ngày hôm sau nhất định sẽ là một ngày đẹp trời, ánh nắng chan hòa. Nữ chính tỉnh lại, nghe thấy tiếng nước chảy ào ào trong phòng tắm, đang nghĩ ngợi vẫn vợ thì nam chính quần khăn tắm từ trong đi ra, nhìn nữ chính dịu dàng hỏi: “Còn đau không?”

Sau đó nữ chính hai gò má ửng hồng, đầu cúi mắt cụp, tim đập thành thịch như trống đánh.

Trước tình huống này, nam chính lại không kìm được đè nữ chính xuống giường, môi nở nụ cười ranh mãnh vạn năm không đổi, “Em thơm quá, anh muốn nếm thử lần nữa...”

Thế là lại OOX tiếp!

Trong tiểu thuyết viết như vậy, Đỗ Lôi Ty cũng nghĩ như vậy, cho nên khi cô mở mắt thấy ánh nắng rực rỡ xuyên qua cửa sổ, nghe tiếng nước ào ào truyền ra từ phòng tắm thì bắt đầu thấy hồi hộp, nôn nóng.

Nhớ lại buổi tối hôm qua chấn động lòng người, máu lại từ bàn chân vọt lên tận đỉnh đầu, toàn thân Đỗ Lôi Ty đỏ lựng như tôm luộc.

Trước đây cô luôn cho rằng sếp tổng đại nhân là một nhà tư bản cay nghiệt, khắt khe, độc đoán, có thù ắt phải trả, nhưng tối qua cô đã phát hiện ra, hóa ra cay nghiệt cũng chỉ là một khía cạnh nhỏ, khắt khe cùng lắm chỉ coi là cá tôm linh tinh lật vật, độc đoán thì vẫn nằm trong phạm vi mà cô có thể chấp nhận được, nhưng còn bản chất ác liệt nhất của sếp tổng đại nhân chính là... lưu manh!

Tại sao anh chưa được sự đồng ý của cô đã đè cô xuống giường? Chẳng những đè, còn chặn miệng cô, vừa chặn vừa liếm, liếm xong lại gặm, gặm xong còn...

Không được, nghĩ nữa cô sẽ chảy máu mũi mất.

Thật ra đây không phải chuyện khiến Đỗ Lôi Ty buồn bực nhất, cô buồn bực nhất là vì sếp tổng đại nhân ăn cô sạch sẽ còn cô thậm chí cả chút bã đậu cũng không được bỏ mồm. Ngay cả hình bớt dàu tây trong truyền thuyết cũng chưa nhìn thấy!

Than ôi! Than ôi!

Trong khi cô đau khổ thì một giọng nói gào thét trong lòng: Tuyệt đối không được để chuyện thảm hại này xảy ra lần nữa!

Vậy là Đỗ Lôi Ty quyết định trước khi sếp tổng đại nhân tắm xong phải mau chuẩn đi!

Cô bọc chăn, nhanh chóng bò khỏi giường, mắt liếc ngang liếc dọc, thấy quần áo la liệt bên giường với mấy cái cúc áo rải rác trên đất. Mặt đỏ lựng lên...

Sếp tổng đại nhân mua quần áo chất lượng kém như vậy cho cô, rõ ràng là rất dễ cởi!

Còn nói không phải lưu manh? Là dâm ma mới đúng!

~ (>_<) ~

Quần áo hôm qua không mặc được nữa, Đỗ Lôi Ty chẳng thể làm gì khác ngoài việc vừa bọc chăn vừa nhảy chơi chơi đi lấy quần áo mới. Đúng lúc ấy, tiếng nước chảy đã ngừng lại, sếp tổng đại nhân tắm rửa xong!

Đỗ Lôi Ty cuống cuống, không tìm thấy quần áo của mình bèn tiện tay chụp lấy cái áo sơ mi ở đầu giường, mặc vào với tốc độ nhanh nhất, mặc xong cô mới !

Cái này hình như là... quần áo của sếp tổng đại nhân --- □ □ □

Bị ăn cả đêm, ngủ dậy còn mặc quần áo người ta, chẳng phải là đang nói với người ta: “Anh hãy ăn em nữa đi” sao!

Đỗ Lôi Ty, sao mày ngốc thế không biết!

Thầm mắng mình xong, Đỗ Lôi Ty lại bắt đầu cởi quần áo, dù thế nào cũng không thể tiếp tay cho tên lưu manh ngạo mạn kia!

Đáng tiếc, đã không kịp nữa rồi.

Lúc áo sơ mi cởi được một nửa, cửa phòng bỗng bật mở. Liêm Tuấn khoác áo tắm xuất hiện ở cửa, thân thể cao lớn che khuất những tia nắng mặt trời, ánh mắt nhìn cô dịu dàng.

Đỗ Lôi Ty hóa đá.

Thấy cô, anh không nói gì, chậm rãi tiến về phía trước, thân thể cao lớn phủ bóng lên người cô, ánh mắt nóng rực như muốn nuốt chửng cô, khóe mắt nửa cười nửa không khiến người ta phải nín thở.

Nhìn đi! Cô sẽ giống như trong tiểu thuyết, lại bị ăn tiếp? Bị ăn một lần thì là chuyện ngoài ý muốn, bị ăn lần nữa thì cả đời này mày đừng hòng thoát khỏi móng vuốt của sếp tổng đại nhân!

Đỗ Lôi Ty ơi Đỗ Lôi Ty, mày đọc nhiều ngôn tình để làm gì, mày nhìn mày xem!

Đang lúc Đỗ Lôi Ty vô cùng tuyệt vọng, Liêm Tuấn bỗng giơ tay lên, ngón tay mảnh khảnh cầm lấy đôi tay cô do khiếp sợ mà chưa thể rời khỏi cái cúc áo.

Một cái, hai cái, ba cái...

Ồ!

Sao sếp tổng đại nhân không cởi cúc áo của cô?

Chẳng những anh không cởi mà còn giúp cô cài lại từng nút vừa mới tháo, cài xong chỉnh lại cổ áo sơ mi, che đi dấu hôn hồng nhạt lưu lại trên cổ cô tối qua.

Thấy sự việc không diễn ra giống như trong ngôn tình, Đỗ Lôi Ty nhếch mặt.

Chẳng lẽ vì hôm qua trong cảnh tối lửa tắt đèn, sếp tổng đại nhân không thấy rõ, đến sáng nay mới phát hiện ra hôm qua không phải ăn đậu hũ trắng mà là đậu hũ thối nên thấy hối hận?

Nghĩ đến đây, Đỗ Lôi Ty tức khắc thẹn quá hóa giận.

Hừ hừ! Đậu hũ thối cũng là đậu hũ! Ngoài chợ, đậu hũ thối còn quý hơn đậu hũ trắng gấp mấy lần! Anh không muốn chịu trách nhiệm á? Đừng có mơ!

Gió gào, ngựa hí, Đỗ Lôi Ty gầm thét!

Cô đang muốn nổi điên, chợt một giọng nói của trẻ con vang lên, có vẻ còn giận dữ hơn cả cô.

“Sao chị lại ở đây?”

Đỗ Lôi Ty ngạc nhiên, lửa giận vừa mới bùng lên đã xẹp hết cả. Nhìn bóng dáng xinh xắn ngoài cửa, miệng cô há hốc thành hình chữ O.

Hác công chúa!

Mắt hạnh tròn tròn, đôi mắt ạng nước bắn ra tia lửa giận, người mặc bộ sườn xám Trung Quốc màu hồng phấn, Hác công chúa đứng ở cửa phòng, con thỏ trong tay bị nắm chặt đến mức biến dạng.

Ông Dư đứng phía sau cười ngắc ngứ, “Thiếu gia, phu nhân, chúng tôi đến đón hai người về.”

Chẳng trách vừa nãy sếp tổng đại nhân lại giúp cô mặc quần áo chỉnh tề, hóa ra là ông Dư tới đón bọn họ “Ra tù”. Nhưng đón thì cứ đón, việc gì phải mang tiểu tổ tông này theo? Vừa thấy Hác công chúa, cái đầu Đỗ Lôi Ty nổ to gấp đôi, cảm thấy như sắp có chuyện gì đó xảy ra.

Quả nhiên, Hác công chúa ném con thỏ trong tay đi, lao đến, chỉ vào Đỗ Lôi Ty kêu to: “Sao chị lại ở trong phòng anh họ tôi? Chị... Trên người chị đang mặc cái gì kia?”

Đỗ Lôi Ty hoảng hồn, trốn ở phía sau Liêm Tuấn.

Cảm giác được cô gái phía sau vô thức lệ thuộc vào mình, Liêm Tuấn bỗng thấy vui hẳn lên.

“Công chúa.” Giọng nói trầm ấm, mạnh mẽ nháy mắt đã trấn áp được tiểu tổ tông.

“Anh họ...” Tiểu ác ma tức khắc biến thành tiểu công chúa, đôi mắt trong veo chớp chớp, giọng nói nhỏ nhẹ vất được cả nước, quyến rũ biết bao nhiêu người.

Nếu không phải đã quá rõ bản chất ác ma của tiểu tổ tông, Đỗ Lôi Ty còn tưởng mình nhìn nhầm.

“Anh họ, vì sao chị ấy lại ở trong phòng anh?” Hác công chúa ngây thơ hỏi.

Liêm Tuấn cười dịu dàng, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn: “Bởi vì chị ấy là chị dâu của em.”

Nghe giọng nói ấy, Đỗ Lôi Ty hoảng hồn.

Cô còn chưa từng thấy sếp tổng đại nhân nở nụ cười ấm áp, huống chi là nói dịu dàng như vậy. Vừa nãy cô còn cảm giác mình đã hiểu rõ anh, sao chẳng mấy chốc đã thấy anh xa lạ đến thế?

Trong lòng bỗng nhiên thấy chua chua.

“Chị ấy không phải! Rõ ràng hai người muốn ly hôn mà!” Hác công chúa sùng sộ.

“Ai bảo với em là anh chị muốn ly hôn ?” Giọng nói Liêm Tuấn bỗng lạnh lùng.

Hác công chúa chỉ vào Đỗ Lôi Ty: “Chính chị ấy!”

“Không phải em, không phải em...” Đỗ Lôi Ty vội xua tay! Thôi xong, sếp tổng đại nhân mà biết cô thề độc với tiểu tổ tông rằng nếu không ly hôn thì sẽ sinh ra đứa con không có mắt, không biết anh ấy có tức hộc máu không nữa.

“Chị nói dối!” Hác công chúa kêu lên, “Rõ ràng hôm đó chị đồng ý với tôi là nếu không ly hôn thì sẽ... Ừm...” Miệng bị Đỗ Lôi Ty bịt lại.

“Em chỉ nói đùa thôi, anh đừng nghe nó! Ha ha... Ha ha...” Cô chột dạ cười, bất chợt bị con nhóc kia cắn mạnh một cái, “Oái”. Tay cô buông lỏng ra.

“Anh họ, chị ta nói trước mặt em rằng muốn ly hôn! Em không lừa anh!”

Hác công chúa nói xong, tức giận nhìn Đỗ Lôi Ty: “Chị là đồ tồi, lừa gạt cả trẻ con! Chị không xứng làm chị dâu của tôi! Đồ tồi, đồ tồi, đồ tồi!”

“...”

Đỗ Lôi Ty không nói gì.

“Thôi không nói nữa.” Liêm Tuấn chợt cắt ngang lời mắng nhiếc của Hác công chúa. Giọng nói lạnh lùng quá đáng sợ.

“Anh họ...” Hác công chúa nước mắt lưng tròng, khuôn mặt tủi thân.

“Em...” Đỗ Lôi Ty mở miệng.

“Sao chuyện này mà cũng phải khóc?” Liêm Tuấn cúi xuống, ngón tay véo mặt con nhóc kia, giọng nói mềm mại, “Cùng anh họ về nhà nhé?”

“Cái kia... Thật ra thì...” Đỗ Lôi Ty tiếp tục xen mồm.

“Được ạ!” Con nhóc kia ngoác miệng cười, lông mi cong cong còn vương vài giọt nước.

Đỗ Lôi Ty: “Thật ra thì...”

“Ông Dư, đi thôi.” Liêm Tuấn liếc ông Dư.

“Vâng, thiếu gia!”

Hác công chúa kéo tay Liêm Tuấn, nhanh nhẹn đi ra ngoài: “Về nhà, về nhà thôi!”

Đỗ Lôi Ty: “...”

Thế là, chỉ vì lỡ lời, bạn Đỗ Lôi Ty của chúng ta đã bị sếp tổng đại nhân lơ đẹp.

Một màn kịch ngôn tình OOXO rồi lại OOXO chợt biến thành một cuộc đoạt tình của cô em họ, còn nữ chính bấm bụng nén giận y như phim truyền hình, chỉ có thể thán một câu rằng đời người là một cái sân khấu rộng biết bao!

10. Chương 19- 20

Chương 19

Một buổi tối thật yên bình, mấy bà vợ nhà giàu có chắc hẳn đang tụ tập chơi mạt chược với nhau, ngay cả mấy bà nội trợ trong ngõ nhỏ cả ngày mắng chồng vô dụng giờ chắc cũng đang cắn hạt dưa xem tivi rồi. Duy chỉ có Đỗ Lôi Ty vừa mới thăng cấp thành sếp tổng phụ nhân thực sự lại đang khoanh chân ngồi trên giường đánh tiểu nhân.

Dụng cụ dùng để đánh tiểu nhân chính là con gấu bông đầu giường cộng thêm một chiếc dép.

“Đánh cái đầu tiểu nhân nhà anh! Ai bảo anh không thêm để ý tới tôi!” Đỗ Lôi Ty đánh một cái lại nhớ tới chuyện sáng nay từ khách sạn đi ra, sếp tổng đại nhân không thêm để ý đến cô, kiểu như chẳng quen biết gì, cũng chẳng thêm nghĩ tới hôm qua đã làm gì cô nữa! Quả nhiên Chu Dao Phỉ nói chỉ có đúng, đàn ông lắm tiền đều không đáng tin!

“Đánh cái tay tiểu nhân của anh, để đấy mà ôm con em họ!” Sếp tổng đại nhân chẳng những không để ý tới cô mà còn ôm Hác công chúa, ra vẻ là một ông anh họ tốt, hoàn toàn trái ngược với thái độ lúc đối xử với cô. Làm con bé ác ma kia đắc ý một phen, đuôi vểnh hết cả lên trời, nhìn cô bằng cái ánh mắt như nhìn tiểu tam[1] không bằng ấy.

[1]: tiểu tam: từ dùng để chỉ người chuyên đi phá hoại hạnh phúc của người khác.

Mày mới là tiểu tam, cả nhà mày đều là tiểu tam!

Đỗ Lôi Ty vừa reo hò trong lòng vừa cầm dép đánh mạnh vào bụng con gấu: “Đánh cái bụng tiểu nhân nhà anh, cho anh đi mà ăn cơm!”

Nói đến lại tức, tối hôm qua mình phối hợp vận động kịch liệt như thế mà sếp tổng đại nhân chẳng buồn gấp cho miếng nào, toàn dành rau dưa cho Hác công chúa ăn nhiều để bổ sung dinh dưỡng. Làm cô ngồi bên cạnh nhìn mà mất hết cả khẩu vị, không nuốt nổi cơm nữa, nổi giận dùng dùng chạy lên lầu.

Gặp phải tên đàn ông xấu xa như thế đúng là tức cũng đủ no luôn rồi.

“Đánh cái chân tiểu nhân nhà anh, ai bảo anh không đuổi theo tôi!” Cô nổi giận dùng dùng ném dũa đi, sập cửa đánh ruyện một cái như thế mà sếp tổng đại nhân chẳng thêm đuổi theo, cứ ngồi nguyên dưới lầu ăn cơm với Hác công chúa kia, miệng lại còn vừa nói vừa cười nữa chứ.

Trời ơi là trời, đất ơi là đất! Thà sếp tổng đại nhân mang hồ ly tinh về nhà còn hơn, tại sao đối thủ của cô lại là một con bé loli mới bảy, tám tuổi vắt mũi chưa sạch? Quá đáng nhất là một đứa trẻ con chưa dứt sữa như thế lại khiến cô thất bại thảm hại!

Bi ai quá! Bi ai quá!

Kết quả Đỗ Lôi Ty lại nhớ tới lời của Đại Chu bên quầy bán vàng: “Mặc dù chỉ là một ngôi mộ nhỏ nhưng chẳng phải ít nhất vẫn có đất dung thân hay sạp? Còn chả tốt hơn so với việc ngồi chờ chồng bao tình nhân, để người đàn bà khác nằm trong lăng mộ xa hoa còn mình thì phơi thây ngoài đồng hoang à?”

Với tình trạng lúc này của cô thì chuyện quăng thây nơi đồng hoang cũng không còn xa vời.

Càng nghĩ càng giận, không nhịn được cầm dép ra sức đánh, đánh đến lúc tay sắp bị chuột rút rồi mới thấy phía sau có một giọng nói bất đắc dĩ vang lên: “Em đã đánh đủ chưa hả?”

Đánh quá hưng phấn nên ngay cả việc Liêm Tuấn mở cửa đi vào, đứng ở ngay phía sau cô cũng không phát hiện ra. Chỉ có thể nói rằng con người một khi tâm lý bất bình thường sẽ rất dễ phong bế mình vào cảnh giới biến thái.

Đỗ Lôi Ty đương nhiên sợ hết hồn: “Anh... anh vào từ lúc nào?”

“Lúc em đang đánh tay anh.”

“...”

“Sao không đánh nữa?” Liêm Tuấn vừa nói vừa ngồi xuống giường cô.

Đỗ Lôi Ty cảm thấy rất rõ một bên giường bị lún xuống, trong lòng căng thẳng hẳn lên.

Nhưng căng thẳng là việc của căng thẳng, một bụng tức giận vẫn chưa tiêu hóa được, cô liền mạnh miệng quát: “Ai cho anh ngồi xuống, đi ra ngoài ngay!”

Liêm Tuấn cười không nói gì, ánh mắt như cười như không nhìn chăm chăm cô, làm người bị nhìn hoảng sợ trong lòng.

“Anh đi ra ngoài mà chơi với cô em họ ngoan ngoãn kia đi! Đừng có ngồi lì ở chỗ tôi, nam nữ thụ thụ bất thân!” Đỗ Lôi Ty vừa nói vừa đưa tay đẩy anh ra, đột nhiên tay bị người ta nắm chặt.

“Thứ nhất, đây là phòng của anh, anh muốn ngồi thì ngồi. Thứ hai, anh đã bảo ông Phương đưa công chúa về rồi. Thứ ba...” Liêm Tuấn nói đến đây thì ngừng lại không nói thêm gì nữa, ánh mắt sáng ngời chăm chú nhìn Đỗ Lôi Ty, tay tăng thêm lực nắm trọn lấy bàn tay nhỏ bé của cô trong lòng bàn tay anh.

Động tác mờ ám này khiến Đỗ Lôi Ty nhớ lại hình ảnh kích thích tối hôm qua, vội vàng muốn rút tay về nhưng dùng sức mãi mà không rút được.

Lúc này, tế bào tiểu thuyết tình yêu trong đầu cô lại bắt đầu hoạt động. Bây giờ mà sếp tổng đại nhân chỉ hơi dùng sức một chút thôi thì cả người cô nhất định sẽ ngã vào lòng anh, đến lúc đó muốn thoát ra thì quả thực còn khó hơn lên trời.

Sếp tổng đại nhân rõ ràng là muốn ăn đậu hũ lần hai, nhưng cơn tức cả ngày nay của cô còn chưa tan mà, sao có thể để sếp tổng đại nhân chiếm tiện nghi tiếp chứ?

Cho nên cô cố ý đánh lạc hướng anh: “Anh nói... anh đã đưa Hác công chúa đi rồi?”

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, khẽ nghiêng người, gác hai chân lên nhau, nhìn động tác có vẻ tự nhiên nhưng tay vẫn không buông cô ra.

“Tại sao? Tiểu tử tông... À không phải! Tiểu công chúa chẳng phải đã nói muốn ở lại một thời gian ngắn sao?”

“Đúng, nhưng anh không đồng ý.”

Lúc này, tính hiếu kì của Đỗ Lô Ty nổi lên, không chú ý đến chuyện tay mình đang bị người ta nắm nữa, khựng người, hỏi: “Vì sao?” Sếp tổng đại nhân chẳng phải rất thích cô em họ này ư? Ánh mắt anh nhìn con bé cực kì dịu dàng, cực kì cưng chiều.

“Thì em không thích con bé mà?”

Hả? Đỗ Lô Ty sững sốt, nhưng ngay sau đó đã kịp phản ứng, cúi đầu nói: “Em đâu có...” Quả nhiên chuyện gì cũng không thoát khỏi hoạ nhân kim tinh của sếp tổng đại nhân, lúc này cô thật sự có cảm giác mình hơi giống Bạch Cốt Tinh.

“Em không ghét con bé, thế chẳng lẽ em... ghen với nó à?”

Vừa nghe câu hỏi, mặt Đỗ Lô Ty nóng bừng lên, đầu càng cúi thấp hơn, lẩm bẩm: “Anh nói nhầm...” Được rồi, cô thừa nhận là mình có nếm chút vị chua, nhưng phần lớn bực mình vẫn là do thái độ của sếp tổng đại nhân. Làm gì có ai tùy tiện ăn người ta xong rồi chẳng thèm hỏi thăm một tiếng như thế?

Nhiệt độ bừng bừng từ bàn tay bị nắm chặt truyền lên trên, dọc theo cánh tay chỗ nào cũng thấy nóng nóng, có một cảm giác không thể diễn tả được, không biết là tức giận nhiều hơn hay vui mừng nhiều hơn nữa.

Thấy cô như vậy, trong lòng Liêm Tuấn vốn đang tức giận cũng tiêu tan. Anh biết nha đầu này nói chuyện luôn cân nhắc, chắc là bị Hắc công chúa ép nên cô mới nói như vậy. Nhưng lúc thấy cô ngậm thừa nhận thì trong lòng anh vẫn không thoải mái, chỉ muốn phạt cô thật nặng, dạy cho cô biết cái gì nên nói, cái gì không nên nói.

Vậy mà nhìn cô cả ngày xì mặt, tủi thân đến sắp khóc thì anh lại cảm thấy không nỡ. Bởi thế lúc này Hắc công chúa khóc lóc la hét muốn ở lại anh cũng không chịu mềm lòng. Dù sao người nào nên ở người nào không, trong lòng anh biết rất rõ.

Liêm Tuấn lén thở dài một cách bất đắc dĩ, đang muốn mở miệng nói gì đó thì Đỗ Lô Ty đã đi trước một bước, ngẩng đầu lên.

“Em đói bụng.”

Khúc mắc nếu đã được giải quyết thì cơn tức trong bụng đương nhiên sẽ tiêu tan, trong bụng không còn tức giận nữa lập tức sẽ cảm thấy đói. Ngàn trách vạn trách, đều tại sếp tổng đại nhân, làm cô giận đến ngay cả cơm cũng ăn không vào.

“Đứng lên, anh bảo chị Ngô nấu canh gà cho em ăn.”

Canh gà chị Ngô nấu chính là canh gà Dương Quy[2], quả là món ngon. Đỗ Lôi Ty ăn liền ba bát vẫn thấy chưa đủ. Liêm Tuấn lặng lẽ ngồi bên cạnh, không lên tiếng.

[2] Dương quy: tên một loại thuốc bắc.

Ăn thật no rồi, Đỗ Lôi Ty xoa xoa cái bụng căng tròn, bấy giờ mới nhận ra mình chỉ lo ăn, còn chưa mời sếp tổng đại nhân, đúng là chẳng có phép tắc gì cả. Cô cười hì hì hỏi: “Anh có muốn ăn một bát không? Ngon lắm!”

Liêm Tuấn lắc đầu: “Em ăn nhiều một chút đi.”

“Em đã no rồi.” Đỗ Lôi Ty vỗ vỗ bụng, quả nhiên tròn vo.

“Ăn thêm một chút càng tốt, canh này bổ máu.”

Bổ máu? Đỗ Lôi Ty nhớ lại chuyện tối hôm qua, mặt lại nóng bừng.

Lúc này, Liêm Tuấn đã động tay, múc cho cô thêm một bát canh nữa rồi đặt ở trước mặt: “Ăn nhiều một chút, em gầy quá.”

Gầy? Đỗ Lôi Ty cúi đầu nhìn bắp tay, bắp chân mình. Mặc dù xương hơi nhỏ nhưng vẫn có thịt, đặc biệt là sau khi gả cho sếp tổng đại nhân toàn được ăn đồ ngon, rõ ràng cũng có tăng cân.

“Không gầy mà, anh nhìn tay em xem, toàn thịt là thịt!” Đỗ Lôi Ty giơ tay lên.

“Gầy!” Liêm Tuấn duỗi ngón tay ra chọc chọc tay cô, lắc đầu, “Ôm không thoải mái.”

Răng rắc ——

Người nào đó có cảm giác như vỡ vụn.

Quên đi, tốt nhất là cúi đầu uống canh gà thì hơn.

Vừa uống thêm được hai ngụm thì thực sự không chịu nổi nữa.

“Em, em, em... em muốn đi WC!” Đỗ Lôi Ty ôm bụng, chạy thẳng vào WC. Trong lúc cấp bách đã làm văng một chiếc dép, lại còn văng trúng vào cái bình hoa trắng men mà ông Dư thích nhất!

“Trời ơi! Bình hoa của tôi!” Ông Dư đứng trong góc tối, nước mắt đầm đìa.

“Suyt!” Chị Ngô đưa tay ra hiệu im lặng, thấp giọng nói, “Ông không muốn sống nữa à? Thiếu gia mà thấy chúng ta đang nhìn trộm nhất định sẽ trừ hết lương của chúng ta đấy!”

Ông Dư vội vàng che miệng lại, đáng thương gật đầu.

Đúng là nghiệp chướng mà! Kể từ buổi sáng hôm nay ông báo cho lão phu nhân biết đôi vợ chồng son có tiến triển, lão phu nhân rất mừng rỡ. Cứ ngỡ rằng nếu hai người đã ổn định thì ông không cần phụng mệnh giám sát nữa, nào ngờ lão phu nhân bỗng nổi hứng, tính hóng chuyện của người già bùng lên, đòi phải biết chi tiết chuyện thân mật của vợ chồng son. Quân gia Dư đáng thương đã sắp sáu mươi, chị Ngô cũng hơn năm mươi, hai người già lén lút núp trong bóng tối rình trộm người trẻ thân mật, thật đúng là vác cái mặt mo mà!

Ông Dư đáng thương lau nước mắt nước mũi trong bóng tối, còn Liêm Tuấn đã đứng lên đi về phía WC.

Vừa tới cửa thì Đỗ Lôi Ty mặt trắng như tờ giấy đi ra.

Liêm Tuấn thuận thế, ép cô vào vách tường.

Động tác đột ngột làm Đỗ Lôi Ty sợ hết hồn: “Anh... anh định làm gì?”

Không thể nào! Chẳng lẽ câu nói kia thật sự ứng nghiệm, một bữa cơm no cuối cùng trước khi mất đầu?

“Ăn no chưa?” Liêm Tuấn nhướn mày hỏi.

Quả nhiên là muốn cho cô ăn no rồi lại ăn thịt cô nữa mà! Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy mình giống một con lợn, vui vẻ được người ta nuôi, chẳng phải làm gì, ăn đến béo mập mới phát hiện hóa ra chủ nhân muốn ăn mình.

“Vẫn chưa...” Cô ra sức lắc đầu.

Liêm Tuấn vây cô giữa hai cánh tay, tiện đà duỗi ngón tay ra nâng cằm cô lên: “Sau này còn dám nói như vậy nữa không?”

“Nói... nói cái gì?” Trong lúc căng thẳng, đầu óc có chút mơ màng.

“Hửm?” Liêm Tuấn nheo mắt lại.

“Không dám! Không dám!” Đỗ Lôi Ty vội vàng lắc đầu, ai cần biết là nói gì, lắc đầu rồi tính sau.

“Nếu còn dám nói nữa thì sao?”

“Thì... Nếu nói nữa thì...” Trong lòng rối lên, miệng nhanh nhẩu, Đỗ Lôi Ty bật thốt lên, “Nói nữa thì sinh con ra sẽ không có mắt!”

Mặt Liêm Tuấn thoáng tối sầm lại, vung tay lên: “Em mà dám lời con anh ra thề nữa thì cẩn thận cái mông đấy!”

“Không dám! Không dám!” Mắc, mắc, mắc cái đầu anh ấy! Em cũng đã nói rồi, đâu chỉ một lần này... Không đúng! Cái gì mà con của anh? Rõ ràng là con em... Ai da! Rốt cuộc thế này là thế nào?

Đỗ Lôi Ty đang đau đầu với vấn đề rốt cuộc là con ai thì sếp tổng đại nhân bỗng tóm lấy tay cô, kéo lên trên lầu.

“Làm... Làm gì thế hả?”

“Về phòng, sinh con.”

Hả? Đỗ Lôi Ty hiểu ra, mặt chợt đỏ lên, vội vàng dừng bước không chịu đi, “Không được, không đi được!”

“Tại sao?” Mặt Liêm Tuấn trầm xuống.

Đỗ Lôi Ty ấp úng: “Mới vừa có... Có một người họ hàng đến thăm em...”

Liêm Tuấn bất mãn: “Họ hàng nào?”

Cô đỏ mặt ngắc đầu, lúng túng nhìn anh: “Là... dì cả...”

Chương 20

Dì cả đột nhiên viếng thăm, đã là phụ nữ thì trong một tháng phải khó chịu mất mấy ngày, vậy mà với Đỗ Lôi Ty đó lại trở thành những ngày hưởng thụ cuộc sống. Không những có dì Ngô ngày ngày hâm gà với đương quy cho cô bổ máu, quan trọng nhất là, sếp tổng đại nhân không dám động vào cô.

Thật đúng với câu quảng cáo: Khô hơn, thoải mái hơn, an tâm hơn.

Thật ra thì Đỗ Lôi Ty không biết nhiều về những chuyện tình cảm nam nữ, nhưng cô đọc không ít ngôn tình tiểu thuyết, từ sau cái đêm kinh tâm động phách, sếp tổng đại nhân đối xử với cô đặc biệt tốt.

Tốt tới mức độ nào ư?

Ví dụ như, trước kia khi nói chuyện không cẩn thận sẽ chọc cho sếp tổng đại nhân mất hứng, nhưng còn bây giờ thì sao, cô có chuyện không nhịn được oán trách sếp tổng đại nhân mấy câu ở trước mặt ông Dư, không cẩn thận bị nghe thấy, anh cũng chỉ cười cười không nói lời nào.

Lại ví như, trước kia khi nói chuyện, sếp tổng đại nhân thường hay nghiêm mặt, không biết bắt đầu từ khi nào, anh thường cười với cô, hơn nữa nụ cười thoát nhìn không giống như có cất giấu âm mưu gì.

Lại lấy ví dụ tiếp nữa, lúc trước sếp tổng đại nhân đi ra ngoài không bao giờ chào hỏi với cô, bây giờ, mỗi sáng sớm trước khi ra khỏi cửa anh phải dặn dò cô hai ba câu mới yên tâm.

Tóm lại, sếp tổng đại nhân trở nên không giống với lúc trước.

Hết lần này tới lần khác lại tốt như vậy, làm cho Đỗ Lôi Ty ứng phó không kịp.

Mỗi lần chạm phải ánh mắt sâu không thấy đáy của Liêm Tuấn, cô không nhịn được trở nên căng thẳng. Vừa thấy anh định đi đến chỗ cô, cô đều sẽ không tự chủ muốn tránh ra chỗ khác, ngay cả khi nghe được tiếng bước chân trầm ổn của anh, tim cũng sẽ không tự chủ được mà đập rộn lên.

Cứ như vậy qua mấy ngày, người chỉ biết ăn ngon ngủ ngon như Đỗ Lôi Ty thiếu chút nữa mắc chứng suy nhược thần kinh.

Vì suy nghĩ cho sức khỏe của bản thân, Đỗ Lôi Ty quyết định phải đi hỏi đại thần Baidu.

Vấn đề là như thế này: Nếu có người đàn ông thường đối xử rất ngang ngược với tôi, không có chuyện gì cũng nghiêm mặt cho tôi xem, hơn nữa còn bắt tôi làm những chuyện không muốn làm. Nhưng bỗng nhiên có một ngày, anh ta bắt đầu đối xử với tôi rất tốt, không nổi giận với tôi, còn thường xuyên cười với tôi, nhưng tôi cảm thấy rất là không quen, vì sao lại như vậy chứ?

Kí tên: “Ta phiền ta phiền ta rất phiền”.

Bài vừa đăng được mấy phút, đã liên tục có thông báo có người trả lời.

Nickname “Ta yêu Thiên Nhai” trên mạng trả lời: Chuyện bên ngoài hỏi Google ca ca, chuyện bên trong hỏi đại thần Baidu, chuyện phòng the giống như của bạn, nên đến hỏi Thiên Nhai. Tỷ muội à, Thiên Nhai chào mừng bạn!

Đỗ Lôi Ty: Chuyện phòng the cái đầu bạn á!

Nickname “Ta mới thực sự là Vạn Phong” trả lời: Cô gái này, tâm tư của cô đã lung lay rồi phải không?

Đỗ Lôi Ty: Bạn mà là Vạn Phong, thì tôi chính là Hàn Kiều Sinh! Cẩn thận tôi một cước đá bạn bay lên trời đầu đụng phải máy bay bây giờ!

Nickname “Hậu Tổng” trả lời: Bạn bị như vậy là do nhiễm phóng xạ của điện thoại di động, mau tới công ty của chúng tôi mua điện thoại di động có gắn đá sapphire, công nghệ Italy, do nhà thiết kế nổi tiếng thiết kế, 99 viên kim cương sáng rực rỡ bao xung quanh, bảo đảm không nhiễm phóng xạ. Giá bán chỉ có 999, nếu bạn gửi thông tin này vào e-mail cho 20 người khác, bạn sẽ được giảm 300 đồng, chỉ còn 699!!! Sao? Bạn còn chần chừ, vậy chúng tôi tặng thêm tai nghe Bluetooth...

Đỗ Lôi Ty: Ông chủ à, lệ rơi đầy mặt!

Nickname “Roi da nhỏ” trả lời: Không cần phải nói nữa, trong tình huống như thế rõ ràng bạn có khuynh hướng chịu ngược, thừa nhận đi! Thật ra thì bạn là M!

Đỗ Lôi Ty: ...

Xem hết một lượt tất cả những câu trả lời ngổn ngang, Đỗ Lôi Ty vẫn không có cách nào thoát khỏi buồn phiền, đang định từ bỏ, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào đã có thêm một câu trả lời mới.

“Theo tôi thấy, người kia đã yêu bạn.” Nickname Tử Hà Tiên Tử.

Xem xong câu trả lời đó, Đỗ Lôi Ty giật mình, sếp tổng đại nhân yêu cô? Đây... Điều này sao có thể được?

Xét từ phần cứng mà nói, sếp tổng đại nhân có một phần tư huyết thống Italy, tập hợp khí chất tôn quý của phương Đông cùng với một thân hình gợi cảm của phương Tây, không nói đến gương mặt, chỉ cần nhớ đến cơ bụng sáu múi kia, cô cũng đã chảy máu mũi không biết bao nhiêu lần. Mà cô thì sao? Tướng mạo thường thường, vóc người thường thường, bộ ngực thường thường, tóm lại tất cả mọi nơi đều... Người như cô, sếp tổng đại nhân làm sao có thể để ý đến được?

Lại xét theo khía cạnh phần mềm:

Gia thế bối cảnh cũng không cần so, trừ việc cha cô cả ngày nhắc tới mình là truyền nhân đời thứ bốn mươi tám của Đỗ Phủ, nhà bọn họ gần như không có gì có thể mở mày mở mặt được. Hơn nữa, dựa theo phép tính của cha cô, sếp tổng đại nhân rất có thể là hậu nhân của Đại tướng quân Liêm Pha, cứ như vậy, nhà bọn họ cũng không còn ưu thế gì.

So về trình độ học vấn, cô là một sinh viên của đại học báo chí mới tốt nghiệp, không thể so sánh với sếp tổng đại nhân đi du học trở về.

Lại so sánh với năng lực...

Quên đi, cứ so sánh như vậy quả thực chính là tự rước lấy nhục.

Nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Lôi Ty thật là nghĩ không ra sếp tổng đại nhân coi trọng cô ở điểm gì? Khó có thể nói sếp tổng đại nhân sẽ thích cô vì cô rất ngu, rất ngây thơ?

“Đồ Đồ, em thật là quá ngốc, quá ngây thơ rồi.” Câu nói của sếp tổng đại nhân vẫn còn vang ở bên tai, nói như vậy, đương nhiên là chê cô ngu ngốc mà?

Ngay cả khả năng cuối cùng cũng bị loại bỏ, Đỗ Lôi Ty thật sự không thể tin được, sếp tổng đại nhân sẽ thích cô.

Anh ăn cô, có lẽ là do trước giờ ăn đậu hũ trắng nhiều quá rồi, thỉnh thoảng gặp phải đậu hũ thối, muốn thay đổi khẩu vị mà thôi? Hiện tại anh đối xử với cô tốt như vậy, chỉ sợ là do sức hút của sự mới mẻ...

Cứ nghĩ như vậy, Đỗ Lôi Ty đột nhiên cảm thấy trong lòng có chút buồn rầu, ngực bị bóp nghẹt, âm ỉ khó chịu.

Cô lặn từ trên giường xuống dưới, đi dép vào xong, định đi đến vườn hoa dạo một chút.

Bởi vì dì cả đột nhiên ghé thăm, sếp tổng đại nhân không cho cô đi làm, còn nói lúc này thân thể không khỏe, nên ở nhà nghỉ ngơi. Nếu như mỗi người phụ nữ mấy ngày đi cả đến đều không đi làm, vậy thì khủng hoảng tài chính có thể còn phải kéo dài một thời gian nữa.

Lúc ra ngoài đã là giữa trưa, lại là mùa hè, nên không khí rất nóng bức. Mấy ngày trước có cơn bão đổ bộ vào thành phố, trút xuống mấy trận mưa, khí trời cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Đỗ Lôi Ty từ trong nhà đi ra, Tiểu Phương đang rửa xe, dì Ngô cùng cháu trai đang chơi đùa ở đài phun nước.

Vừa thấy Đỗ Lôi Ty đi ra ngoài, Tiểu Phương run run một chút: “Phu nhân, cô muốn đi ra ngoài, để tôi lái xe đưa cô đi!”

Nói đến chuyện này, Đỗ Lôi Ty có chút xấu hổ. Ngày đó cô dám lôi kéo Tiểu Phương làm cu li, làm hại hai người thiếu chút nữa ở lại trại ấp trứng gà không thể trở về, sau đó một mình cô ngồi xe bò chạy tới đón sếp tổng, để Tiểu Phương một mình ở lại nơi đó chờ người khác tới giúp, đúng là không đúng chút nào.

Nhưng tất cả những điều này cũng không thể trách cô, nếu không phải do sếp tổng đại nhân vô duyên vô cớ bắt cô phải đi đón, Tiểu Phương cũng không bị lạc vào cái thôn kia, bị ba mươi mấy con trâu vây xung quanh rất thê thảm. Nói cho cùng, sếp tổng đại nhân là người có lỗi lớn nhất!

Đỗ Lôi Ty cười híp mắt nhìn Tiểu Phương: “Tiểu Phương à, cậu yên tâm! Phí đi xe tải lần trước, tôi sẽ bảo sếp tổng trả lại cho cậu.”

“Đừng a!” Tiểu Phương nóng nảy, “Phu nhân, cô ngàn vạn lần đừng nói cho sếp tổng ngày đó là tôi lái xe đưa cô đến sai chỗ, nếu để anh ấy biết, nhất định sẽ đuổi việc tôi! Tôi còn chưa cưới vợ a!”

Đỗ Lôi Ty có chút : “Thật ra thì sếp tổng... Cũng không phải là người không biết nói đạo lý.”

“Phu nhân, việc này cô sai lầm rồi, nếu đổi lại là người khác, sếp tổng có thể chỉ trừ tiền lương của tôi thôi, nhưng là cô thì khác a! Cô là sếp tổng phu nhân, anh ấy mà biết rằng thiếu chút tôi để cô bị lạc mất, nhất định tôi sẽ bị đuổi việc.”

“Tôi... khác?” Đỗ Lôi Ty có chút khó tin.

“Còn không phải sao!” Dì Ngô ở một bên đột nhiên đến gần trả lời, “Phu nhân, cô không biết thiếu gia coi cô như bảo bối sao?”

Bảo bối?

Cái vụ này ở đâu ra vậy?

Dì Ngô hăng giọng, bắt đầu thao thao bất tuyệt kể chuyện: “Phu nhân, cô còn nhớ ngày đầu tiên cô đến đây, các món ăn trên bàn cùng bây giờ rất khác nhau?”

Đỗ Lôi Ty bị hỏi đến ngu muội: “Có... Có cái gì khác nhau sao?”

“Chẳng lẽ cô không phát hiện thức ăn càng ngày càng phù hợp với khẩu vị của cô sao?”

Vừa nghe nói như thế, Đỗ Lôi Ty quả thật là có cảm thấy như vậy, cô gật đầu: “Hình như là vậy...”

“Không phải là hình như là! Chắc chắn đó!” Dì Ngô phát phát tay: “Kể từ ngày đầu tiên cô đến đây, thiếu gia đã phân phó cho tôi chú ý đến thói quen ăn uống của cô, nhớ kỹ những món ăn mà cô thích, như vậy sẽ không có những món mà cô ăn không quen.”

Dì Ngô vừa nói xong, Đỗ Lôi Ty ngây dại.

Thì ra là... Sếp tổng đại nhân lại tỉ mỉ như vậy...

“Còn chưa hết đâu! Cô có chú ý đến cái gối ở trên giường của cô không? Lúc cô mới đến, có một ngày nói chiếc gối hơi cứng, không ngủ ngon. Ngày thứ hai gối đã mềm hơn hôm trước, có phải hay không? Đó cũng là do thiếu gia phân phó cho chúng tôi đổi lại!”

Gối?

Đỗ Lôi Ty lại nghĩ tới ngày đó, mình ngủ nướng, ngủ thảnh một mạch đến buổi trưa. Sếp tổng đại nhân nổi giận, hỏi cô tại sao ngủ dậy trễ như vậy, cô tìm không được lý do, không thể làm gì khác hơn là nói gối quá cứng, buổi tối không ngủ được. Không ngờ một cái lý do như vậy, nhưng anh cũng nhớ rõ...

Chẳng biết tại sao, trong lòng cô có chút ảm áp.

“Còn có lúc thiếu gia đưa tiểu công chúa đi, con bé vừa khóc vừa náo, lôi kéo tay áo thiếu gia nhất quyết không chịu đi. Nhưng thiếu gia biết cô tức giận, đã gọi Tiểu Phương khiêng công chúa vào trong xe, đưa trở về ...”

Cứ như vậy, Đỗ Lôi Ty ngồi ở sân, nghe dì Ngô kể về sếp tổng đại nhân đối với cô tốt thế nào, nghe đến cuối cùng, Đỗ Lôi Ty rất nghi ngờ. Chẳng nhẽ cô lại không có tim không có phổi đến thế sao? Bên cạnh có một sếp tổng đại nhân lúc nào cũng đối xử với cô tốt như vậy, cô vẫn luôn ngại này ngại kia...

Còn đang suy nghĩ, dì Ngô đưa ra kết luận: “Phu nhân, bây giờ cô là người mà thiếu gia yêu quý nhất!”

Là bảo bối của sếp tổng đại nhân? Cái danh hiệu này được gắn ở trên đầu Đỗ Lôi Ty, làm cho cô có chút choáng váng, cứ choáng như vậy, đến tận buổi tối.

Đến tối, sếp tổng đại nhân trở lại!

Thấy Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty có chút lúng túng.

Nhưng Liêm Tuấn cũng không để ý, chỉ nói: “Em đi lên gác thay bộ quần áo đi.”

Thay quần áo? Làm gì? Đỗ Lôi Ty dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Liêm Tuấn.

Nhìn ra nghi ngờ của cô, Liêm Tuấn thần nhiên nói: “Hôm nay, chúng ta đi ra ngoài ăn.”

Sàn diễn nhỏ của dì Ngô và ông Dư

Dì Ngô: “Ông Dư, hôm nay tôi đã thêm mắm thêm muối để lửa gặt phu nhân, có phải rất tốt hay không?”

Ông Dư: “Ách... Chẳng phải những chuyện đó đều là sự thật sao?”

Dì Ngô: “Nhưng mà vừa rồi tôi lửa gặt phu nhân, tôi nói bởi vì cô ấy không thích ăn cay, nên thiếu gia cũng không ăn cay nữa, có phải đã quá khoa trương không? Thật ra thì thiếu gia cũng không có ăn cay được giống phu nhân mà...”

Ông Dư: “Cái này... Phu nhân không có phát hiện sao?”

Dì Ngô: “Tôi còn nói với phu nhân, bởi vì cô ấy không thích uống sữa tươi, cho nên điểm tâm cũng không có ly sữa tươi mà thiếu gia thích nhất. Nhưng thật ra là vì thiếu gia chỉ cần uống một ngụm sữa tươi sẽ bị dị ứng...”

11. Chương 21- 22

Chương 21

Đỗ Lôi Ty mặc dù nghèo túng, nhưng hồi trước khi bị đuổi việc, dù gì cô cũng có tiền lương để cầm, có thể tín dụng để quẹt, có tiền mời người ta đi ăn cơm, ra cửa có khi còn có thể đánh bốn thanh niên. Theo lý thuyết, bây giờ ra ngoài ăn một bữa cơm cũng không có gì đáng ngại, nhưng hết lần này tới lần khác đối tượng ăn cơm cùng là người cuộc đời hai mươi mấy năm của cô chưa từng gặp phải — sếp!!!

Đặc biệt là dì Ngô còn thêm dầu thêm mỡ nói tốt cho Liêm Tuấn nhiều như vậy, khiến Đỗ Lôi Ty vừa bối rối vừa không khỏi có chút lúng túng.

Vì trong lúc trang trọng, cô cố ý lên lầu đổi thành váy, còn quyết tâm nhảy lên đôi giày cao gót, đi cà kheo xuống lầu.

Lúc này, Liêm Tuấn cũng đã đổi tây trang thành bộ quần áo thể thao màu lam, đứng ở cửa đợi.

Quay đầu đã thấy sếp lớn biến hóa nhanh như vậy, Đỗ Lôi Ty có phần choáng.

Trong TV không phải cũng diễn như vậy sao? Nam chính mặc tây trang, đưa nữ chính đến nhà hàng XX, sau đó bồi bàn cầm một quyển thực đơn tất cả đều là tiếng chim tới, phía sau tất cả tiếng chim là một loạt hàng hà những con số...

Sai! Sai rồi! Sai mười phần rồi!

Cuộc sống không phải TV, nhưng đôi khi còn ngạc nhiên hơn so với ti vi.

Nói thí dụ thì như Đỗ Lôi Ty đây, lúc này cô đang trợn to hai mắt, kinh ngạc nhìn vật có hai bánh trước mắt, giống như cái đồ gọi là xe đạp này.

Kể từ khi gả cho sếp lớn, đã bao lâu rồi cô không thấy vật này!

Đỗ Lôi Ty dụi dụi mắt, cuối cùng vẫn không nhận được hỏi: “Anh... Xe của anh đâu?”

Liêm Tuấn chỉ chỉ vào cái xe đạp bên cạnh: “Không phải là ở chỗ này sao?”

“...” Đỗ Lôi Ty hết chỗ nói rồi, không ngờ ăn một bữa cơm với sếp còn phải có tình thú như vậy, phải gắng tha cái xe đạp này tới để thể nghiệm cuộc sống. Người có tiền chính là TM* thích làm khổ người ta!

(*con mẹ nó...)

Nhìn khắp nơi một chút, Đỗ Lôi Ty lại hỏi: “Sao chỉ có một cái?”

Không ngờ sếp tổng đại nhân hỏi ngược lại: “Một cái còn chưa đủ sao?” Nói rõ, anh là muốn đèo cô.

Đỗ Lôi Ty vừa nghe đã cảm thấy chuyện này không đáng tin một chút nào! Sếp ra cửa đã có lái xe riêng, xe đẹp chất một đồng lớn, lái xe chở cô thì không sao, bây giờ bỗng nhiên lôi ra một cái xe đạp nói muốn đèo cô, có quý mới biết bao nhiêu năm anh ta không đạp xe rồi!

Vì an toàn cho tính mạng của mình, Đỗ Lôi Ty thận trọng quyết định từ chối.

“Em thấy, hay là chúng ta ngồi xe đi.”

“Vì sao? Em không tin kỹ thuật của anh à?” Liêm Tuấn nói trúng tim đen, nhìn thấu tâm tư của cô.

“Sao lại không tin? Ha ha... Ha ha...” Tin anh có là đồ ngu à!

Lời tuy như thế, nhưng cánh tay vốn không lay chuyển được bắp đùi, hướng chỉ Đỗ Lôi Ty ở trước mặt bắp đùi tên Liêm Tuấn này, chẳng qua là một ngón tay út. Cho nên, trong lòng dù có không tình nguyện đi chăng nữa, cuối cùng vẫn biết điều một chút, leo lên xe của sếp.. Sai rồi! Xe đạp!

Ngồi ở yên sau xe đạp, trong lòng Đỗ Lôi Ty có chút lo sợ bất an, sợ không cẩn thận ngã xuống, nhưng không dám đưa tay ôm eo Liêm Tuấn, không thể làm gì khác hơn là vươn hai móng vuốt ra, cẩn thận dè dặt bám vào ngang hông quần jean của Liêm Tuấn.

Ngồi xe đạp cả đường như vậy, cô có cảm giác mình còn mệt hơn so với ngồi xe hơi của sếp.

Bỗng nhiên, Liêm Tuấn mở miệng: “Nắm chặt vào, phía dưới là dốc núi.”

Không chờ Đỗ Lôi Ty phản ứng, xe xóc nảy lên một cái, lao thẳng xuống dốc.

“A a a a!”

Đỗ Lôi Ty sợ hết cả hồn, vội vàng nắm chặt lưng quần Liêm Tuấn thêm vài phần.

Xuống dốc, tốc độ xe tăng nhanh, quả nhiên xe đạp bắt đầu không yên, quỹ đạo chạy căn bản đã hiện lên hình chữ S.

Đỗ Lôi Ty bị làm cho sợ đến nỗi tim cũng sắp nhảy ra đến cổ họng, run rẩy hỏi: “Anh... rốt cuộc bao lâu rồi anh chưa đạp xe?”

“Không lâu đâu...” Liêm Tuấn bình tĩnh trả lời, “Chừng bảy tám năm thôi.”

“...”

“Cẩn thận chút, phía dưới là đường đang sửa.”

Chuyện này, Đỗ Lôi Ty rốt cục không đỡ được nữa, ôm lấy eo Liêm Tuấn, sợ đến nỗi nhắm tịt hai mắt lại.

Một đoạn đường đang sửa, đầy đất đá vụn, xe đi cứ nảy tung tung. Không biết có phải hay tác dụng tâm lý hay không, Đỗ Lôi Ty ôm eo sếp, mặt dán vào lưng anh, trong lòng bỗng nhiên dâng lên một cảm giác an toàn không giải thích được, thần kinh cũng không quá căng thẳng nữa.

Do nhắm mắt, lại ôm chặt hông của anh như vậy, không biết trải qua bao lâu, đột nhiên cảm giác được xe không nảy chồm lên nữa, hình như đã qua đoạn kia. Cho nên cô chậm rãi mở mắt ra, quả nhiên đoạn đường phía trước vô cùng bằng phẳng.

“Ôi... Còn sống!” Đỗ Lôi Ty thở phào nhẹ nhõm, muốn buông tay ra.

Bỗng nhiên, hai tay nóng lên, đợi khi hiểu được mới phát hiện Liêm Tuấn đưa một tay ra, dè hai tay đang muốn rút về của cô thật chặt xuống.

Phụt ——

Khuôn mặt Đỗ Lôi Ty còn hồng hơn cả trời chiều.

“Anh... anh buông tay ra...” Cô muốn giãy dụa, rồi lại sợ động tác quá mạnh khiến xảy ra chuyện gì, không thể làm gì khác hơn là lên tiếng kháng nghị.

Nhưng Liêm Tuấn lại không để ý tới cô, một tay giữ hai tay cô, một tay khác thông dong lái xe... Chờ một chút! Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Vừa rồi lao dốc, anh lái xe giống như rần vậy, làm sao bây giờ một tay lái xe lại ổn định đến thế?

Không cần phải nói, cô lại bị chơi đùa.

-_- |||

Bởi vì Liêm Tuấn vẫn giữ lấy tay cô, Đỗ Lôi Ty không nói lỏng ra được, không thể làm gì khác hơn là cả đường ôm eo sếp như vậy. Hai người rất gần nhau, Đỗ Lôi Ty có thể nghe thấy rõ ràng tiếng tim đập trầm mà mạnh, từng chút, từng chút một...

Cảm giác như vậy, ấm áp, giống như làn gió thân mật sau cơn mưa ngày hè, không nén được sinh ra cảm giác muốn lệ thuộc.

“Phu nhân, bây giờ cô là người mà thiếu gia yêu quý nhất.”

Lời nói xé chiều của dì Ngô vang lên bên tai, Đỗ Lôi Ty đột nhiên cảm giác, người đàn ông cô đang ôm này, có lẽ đủ để dựa vào cả đời...

Suy nghĩ mơ màng như vậy, chờ xe dừng lại, đã đến bên một sân bóng.

Giọng nói Liêm Tuấn vang lên: “Đến rồi, em còn muốn ôm nữa sao?” Giọng nói hơi trêu chọc.

Đỗ Lôi Ty đỏ mặt hồng, lập tức buông tay ra. Rõ ràng là anh bắt cô ôm, cuối cùng lại cần ngược cô, sếp không những phúc hắc, còn là đồ vô lại!

Sửa sang lại cái váy hơi nhàu, Đỗ Lôi Ty bắt đầu nhìn quanh: “Chúng ta không phải đi ăn cơm sao?”

“Đúng.” Liêm Tuấn gật đầu, ngón tay chỉ hướng cách đó không xa.

Nhìn theo hướng tay anh chỉ, Đỗ Lôi Ty thấy một nhóm người cách đó không xa đang ngồi trên bãi cỏ, bốn phía bày nhiều dụng cụ để nướng. Không chờ Đỗ Lôi Ty hiểu, trong nhóm người kia đã có người gọi họ: “Đây! Đây!”

“Đi thôi.” Liêm Tuấn nói, đi tới phía những người đó.

“Ồm...” Đỗ Lôi Ty lúng ta lúng túng đáp một tiếng, từ từ đi theo phía sau.

Đi tới bên cạnh, tất cả mọi người đã đứng lên, một người đàn ông mặc áo thể thao màu quýt đi tới, thân thiết ôm lấy Liêm Tuấn: “Đã lâu không gặp, Eric!”

Eric? Đỗ Lôi Ty ở bên cạnh lẳng lặng nhìn, nhất định là tên tiếng Anh của sếp tổng đại nhân, những người đi du học về nước rất thích chuyển sang tên tiếng Anh, nói trắng ra chính là thích thích giả vờ!

(*nguyên văn: B [Zhuang B] – giả vờ, lừa dối [nghĩa xấu])

“Cô đây là...” Sau khi hai người chào hỏi, chàng trai đó rốt cục chú ý tới Đỗ Lôi Ty đứng phía sau Liêm Tuấn đang co đầu rụt cổ.

“Chào, tôi là Alice!”

Đỗ Lôi Ty nói xong, Liêm Tuấn nhìn cô một cái, ý là: Em tên Alice khi nào thế?

Đỗ Lôi Ty giống như trước dùng ánh mắt trả lời: Ra ngoài, giả vờ chút không được sao?

-_- |||

“Alice? Sao từ trước tới nay tôi chưa bao giờ nghe tên?” Một cô gái mặc áo dây trễ ngực, có ba đầu (trên cổ một, trước ngực hai) đi tới, giọng nói chẳng tốt lành gì.

Không cần phải nói, gặp phải nữ phụ điển hình rồi!

Lần đầu tiên nhìn thấy cục diện cầu huyết* như vậy, Đỗ Lôi Ty có chút hưng phấn, bắt đầu lục tìm nội dung phim truyện thần tượng trong đại não, khi đối phó với loại con gái này nên nói cái gì?

(*chỉ những lồi mồn, lặn đi lặn lại đến phát chán)

Không đợi cô nghĩ ra, Liêm Tuấn đã đi trước một bước, anh mở miệng: “Chúng tôi mới vừa kết hôn.”

“...” Đỗ Lôi Ty rất ai oán nhìn sếp, 555555... anh đã vậy nói, phía sau còn diễn cái P* à?

(*cái mông...)

Quả nhiên, cô em ngực lớn sầm mặt lại, không nói gì nữa.

Cô ta không nói, những người còn lại xông tới, rồi rít hỏi thăm: “Eric! Cậu kết hôn?”, “Lúc nào thế?”, “Mau giới thiệu bà xã đi?”, “...”

Nhất thời, Đỗ Lôi Ty mới vừa rồi còn không có tiếng tăm gì, thoáng cái thành tiêu điểm chú ý của mọi người, tình cảnh này, cô khó có thể thích ứng.

Lại nói, hôn lễ giữa cô và sếp đích xác là được cử hành vô cùng trầm lặng, hình như Liêm Tuấn chỉ nói với mấy cấp dưới tương đối quan trọng trong công ty, còn có một phần nhỏ bạn bè thân thích, còn cô thì chỉ có ba mẹ tham dự, ngay cả Chu Ngọc Phỉ với mấy đứa bạn tốt nhất, hai người cũng không mời tới.

Lúc ấy Đỗ Lôi Ty không mấy quan tâm, dù sao cũng sẽ ly hôn, càng ít người biết càng tốt. Mà cũng có thể sếp lớn cũng nghĩ như vậy, dù sao anh cũng coi như là nhân vật lớn, việc ly hôn nói ra cũng khó nghe.

Nhưng bây giờ, sếp tổng đại nhân lại chủ động đưa cô tới gặp bạn bè của mình, cũng không biết là anh ta đang nghĩ gì nữa.

Sau màn giới thiệu đơn giản, cuối cùng Đỗ Lôi Ty cũng biết sơ qua về những người này.

Hóa ra đó đều là bạn học của Liêm Tuấn. Người mặc chiếc áo thể thao màu quýt vừa tiến tới chào hỏi tên là Hoắc Thiếu Khải, người đeo kính mặc áo sơ mi trắng bên cạnh là La Giang, ngồi cùng La Giang là La Hạo – em song sinh của La Giang.

Thật ra sinh đôi thì chẳng có gì lạ, nhưng bạn gái của cặp sinh đôi này cũng là một cặp sinh đôi, một người tên Đại Mễ, một người tên Tiểu Mễ, thì lại rất hiếm thấy.

Cô rất thắc mắc không biết bốn người này phân biệt nhau kiểu gì. (hay là không cần phân biệt luôn -_-|||)

Ngoài ra, Hoắc Thiếu Khải còn dẫn theo em gái Hoắc Vũ Chi, cũng chính là cô em ngực lớn bà chặn khi này. Tên nghe rất kêu, mỗi tội không hợp với người.

Hoắc Vũ Chi dẫn theo mấy người bạn, cả nam lẫn nữ. Đỗ Lôi Ty không nhớ rõ ai với ai.

Trong bọn họ có một người đặc biệt khiến Đỗ Lôi Ty chú ý. Người này mặc áo sơ mi màu xanh da trời, thắt một chiếc cravat sọc đen trắng, trông rất thời trang. Anh ta ngồi ở rìa cổ không nói lời nào.

Đỗ Lôi Ty chú ý tới người này đơn giản là vì đôi mắt hoa đào nửa khép nửa mở của anh ta. Trông có phần lười nhác, lại đậm vẻ bất cần đời. Quan trọng là ánh mắt kia sau khi lướt nhìn về phía cô thì không chịu rời đi.

Bị nhìn chằm chằm thế này thật là khó chịu.

“Sao vậy?” Liêm Tuấn phát hiện cô không chú ý, bèn dụi dằm hỏi.

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, xấu hổ cười: “Không có gì...” Chắc chắn là do vừa rồi đi xe đạp bị hoảng sợ nên sinh ra ảo giác. Một sếp tổng đại nhân để mắt đến cô đã là kỳ tích, còn ai không có mắt lại nhìn cô lâu đến vậy?

Cô ngắt mạch suy nghĩ, tay xoay xoay cánh gà. Cánh gà nướng trên bếp than vàng ruộm, trông rất ngon miệng.

Từ lúc ra ngoài đến giờ Đỗ Lôi Ty vẫn chưa có gì bỏ bụng, nhìn thấy cái cánh gà này cô không kìm được chép chép miệng, lòng thầm thở vắn than dài: Cánh gà ơi cánh gà, mày thật không hổ là cái cánh gà!

Cô cười tủm tỉm cầm lấy cánh gà, đang chuẩn bị cắn một miếng, khéo mắt bỗng liếc sang bên cạnh, Liêm Tuấn đang nhếch miệng nhìn cô chằm chằm. Ánh mắt kia hàm chứa ý tứ sâu xa, trong con người đen ngòm hình như có gì đó lóe sáng. Ánh mắt trắng trợn thế kia, rõ ràng là đã ngấm trúng cánh gà của cô!

Dùng ánh mắt ép cô vào khuôn khổ, quả nhiên là tác phong muôn thuở của sếp tổng đại nhân!

Đỗ Lôi Ty không cam lòng để cánh gà đến miệng rồi còn vuột mất, bèn cầm lọ hạt tiêu rắc lên, sau đó đưa cho Liêm Tuấn: “Anh ăn đi.”

Liêm Tuấn nhìn hạt tiêu bám trên cánh gà, mày nhíu lại, vươn tay đẩy về phía cô: “Thôi em ăn đi.”

Hạt tiêu rắc rồi, ăn thế nào được nữa? “Anh ăn đi!” Đỗ Lôi Ty nhiệt tình đẩy cánh gà lại.

“Em ăn đi.”

“Anh ăn đi!”

“Em ăn.”

“Anh ăn...”

“Em ăn.”

“...”

Hai người cứ đẩy qua đẩy lại cái cánh gà, cuối cùng cái cánh gà vàng ươm, thơm phưng phức đã nguội nguệch ngoạc ngắt.

Lần này Đỗ Lôi Ty phát hỏa.

Vừa nãy dùng ánh mắt ép cô từ bỏ cái cánh gà sắp sửa vào miệng, khiến cô phải hai tay dâng đi món ăn yêu thích của mình. Vậy mà anh lại cố tình không cần, làm như cô phải năn nỉ anh ăn không bằng.

Sếp tổng đại nhân làm vậy không những có lỗi với cô mà còn có lỗi với cánh gà đại thần! Thật quá đáng!

Dùng sức ngồi bật dậy, Đỗ Lôi Ty lớn tiếng kêu lên: “Anh ăn đi!”

Mọi người đang vui vẻ nấu nướng nói chuyện, nghe thấy tiếng kêu của Đỗ Lôi Ty thì im bật. Tất cả quay lại nhìn Đỗ Lôi Ty.

Lần này, Đỗ Lôi Ty .

Điều gì quan trọng nhất với đàn ông? Là thể diện!

So với thể diện thì điều gì quan trọng hơn? Thể diện trước bạn bè!

So với thể diện trước bạn bè thì điều gì quan trọng hơn? Thể diện trước rất nhiều bạn bè!

Trước mặt bấy nhiêu đây bạn bè, cô không nể mặt sếp tổng mà hét lên với anh. Đúng là tự tìm đường chết rồi! Đỗ Lôi Ty giật mình, tỉnh táo lại. Nhìn thấy sắc mặt sếp tổng đại nhân đang dần dần thay đổi, cái khó ló cái khôn, cô dùng giọng nói buồn nôn nhất trong hai mươi mấy năm sống trên đời mà cất thành lời: “Anh yêu, đừng khách sáo với em! Ăn đi nào...”

Sấm vang chớp giật. Ở đây không ai không bị sét đánh cho nổi da gà, ngay cả cái cánh gà kia cũng không chừa.

Khéo miệng Liêm Tuấn hơi run rẩy, anh nhìn cái cánh gà rắc đầy hạt tiêu đã nguội nguệch, do dự một giây, rồi từ từ vươn tay...

“Cánh gà này trông rất ngon.” Một bàn tay khác đã vươn tới trước mặt anh, cầm lấy cái cánh gà trong tay Đỗ Lôi Ty.

Lúc Đỗ Lôi Ty định thần lại thì cánh gà trong tay cô đã vào tới miệng người ta. Đôi mắt hoa đào hơi khép lại, bộ dạng trông rất hưởng thụ.

Đỗ Lôi Ty cảm thấy buồn nôn.

Bó tay! Cánh gà nguội ngắt mà ăn ngon lành như thế, đúng là một anh chàng cực phẩm!

Không khí lặng im làm mọi người ở đây không quen. Tất cả đều ngơ ngác nhìn anh chàng Cực Phẩm ăn cánh gà. Trước mắt ngằn ấy con người, anh chàng Cực Phẩm chậm chậm ăn hết cánh gà, ăn xong giờ ngón trở lên liếm, sau đó nhìn Đỗ Lôi Ty cười quyền rũ: “Cảm ơn nhé.”

Bỗng dưng Đỗ Lôi Ty nghĩ tới Hạ Khôn, nước mắt không ngừng chảy đầm đìa.

Hạ Khôn à, tôi không nên gọi anh là hồ ly! Người ở trước mặt này mới đúng là hồ ly Thiên Trúc đã đắc đạo!

“Tiêu Doãn, cậu làm vậy là không được.” Hoắc Thiệu Khải phản ứng nhanh nhất, kéo anh chàng Cực Phẩm đang đứng giữa Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty ra, “Người ta là vợ chồng son anh em em, sao cậu lại chen chân vào?”

Thì ra anh chàng Cực Phẩm này tên Tiêu Doãn.

Tiêu Doãn bị kéo ra nhưng không tỏ vẻ giận dữ, mà chỉ quay về phía Đỗ Lôi Ty nháy mắt mấy cái, sau đó bỏ đi.

Đỗ Lôi Ty sững sốt hồi lâu, cuối cùng bị tiếng ho khan của Liêm Tuấn kéo về.

“Nướng cánh gà cho anh.”

Đỗ Lôi Ty trợn mắt: “Anh bảo không cần cơ mà?”

Về mặt Liêm Tuấn bắt lực: “Vừa nãy phu nhân muốn anh ăn trước mặt nhiều người như vậy, anh làm sao mà mặt dày từ chối được?”

“...”

Bởi vì chuyện vừa rồi mà đề tài của mọi người lại nhắm vào Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty.

“Eric, cậu và vợ cậu quen nhau thế nào?” La Giang hỏi.

“Đúng vậy! Kể cho mọi người nghe đi!” Đại Mễ hóng hớt.

Đỗ Lôi Ty cũng vểnh tai lên, muốn nghe xem sếp tổng đại nhân sẽ nói dối như thế nào. Chẳng ngờ trình độ xấu xa của sếp tổng đại nhân đã đến mức thượng thừa! Rõ ràng là hỏi anh, anh lại chỉ vào cô, “Để cô ấy nói cho mọi người.”

Đỗ Lôi Ty khóc không ra nước mắt: Người ta là một phóng viên, người ta chỉ đưa tin có thật thôi!

“Chúng tôi... quen nhau trên đường.” Đỗ Lôi Ty thành thật đáp, vắt óc nhớ lại buổi chiều hôm gặp Liêm Tuấn, nhưng trong đầu chỉ toàn là chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

“Trên đường mà cũng quen nhau được sao?” Đại Mễ than thở, “Tình huống lúc ấy thế nào? Chẳng lẽ chính là yêu từ cái nhìn đầu tiên trong truyền thuyết...”

“Em xem phim thần tượng nhiều quá đó!” La Giang giễu cợt.

Lúc này, La Hạo bỗng nhiên chen vào: “Hỏi vấn đề quen nhau làm gì? Muốn hỏi thì phải hỏi xem Eric theo đuổi người ta như thế nào chứ!”

“Đúng rồi, cậu ấy theo đuổi em thế nào vậy?” Mối quan tâm của mọi người đều dồn về điểm này.

“Điều này...” Đỗ Lôi Ty bỗng á khẩu. Không biết bức hôn có tính là một loại theo đuổi không nhỉ? Chẳng biết làm thế nào, cô đành phải dùng ánh mắt cầu xin nhìn về phía Liêm Tuấn.

“Là cô ấy theo đuổi tôi.” Liêm Tuấn thản nhiên nói.

>o< Đỗ Lôi Ty .

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty cũng đã hiểu. Hóa ra sếp tổng đại nhân dẫn cô đến đây là để thỏa mãn lòng tự trọng vĩ đại của đàn ông. Trước mặt bạn bè nói rằng mình là người được theo đuổi, quả nhiên rất có thể diện!

Đàn ông đúng là đồ chết vì sĩ diện!

Đỗ Lôi Ty nhớ lại chiều nay dì Ngô nói Liêm Tuấn rất tốt với cô. Cô cảm thấy mình cũng nên báo đáp lại sếp tổng đại nhân. Dù sao cô cũng chỉ là một nhân vật nhỏ không có tiếng tăm, không cần phải để ý thể diện.

Thế là Đỗ Lôi Ty nhìn lướt qua đám người đang kinh ngạc, gật đầu: “Là tôi theo đuổi anh ấy!”

“Eric rất khó theo đuổi, cô làm thế nào چرا được anh ấy vậy?” Hoắc Thiếu Khải hào hứng hỏi.

“Thật ra cũng không khó lắm đâu, quan trọng nhất là da mặt phải dày...” Sau đó Đỗ Lôi Ty dựa vào những chi tiết sến rện trong đầu tạo dựng nên quá trình vĩ đại theo đuổi sếp tổng đại nhân của cô.

Nào là xin số điện thoại trên đường, nào là mang đồ ăn sáng đến công ty, nào là buổi sáng cố tình đến nơi Liêm Tuấn hay chạy bộ, rồi thì chạng vạng chờ trên con đường anh về nhà... Tóm lại tất cả các cách thức đều được lấy ra từ một bài báo cô từng viết khi làm phóng viên nhỏ — “Tự bạch của một kẻ theo đuổi điên cuồng”.

Thao thao bất tuyệt xong, miệng mọi người đều há hốc thành hình chữ O.

Yên lặng một lúc, có người hỏi: “Cô theo đuổi Eric như vậy chắc chắn là rất yêu anh ấy?”

Đỗ Lôi Ty đang bịa rất hăng, tiện miệng bịa luôn cả chuyện này: “Lần đầu nhìn thấy Liêm Tuấn tôi đã thích anh ấy rồi. Anh ấy là bảo bối của tôi, là tất cả của tôi, là người duy nhất của tôi!” Nói xong, cô đặc ý nhìn sếp tổng đại nhân: Anh xem! Tôi khiến anh nở mày nở mặt rồi đấy nhé!

Liêm Tuấn không nói gì, chỉ mỉm cười lơ đãng.

Bỗng nhiên, một giọng nói như chột tỉnh ngộ vang lên: “Thì ra phải theo đuổi như thế, chẳng trách tôi theo đuổi lâu vậy mà không thành công...”

Đỗ Lôi Ty nhìn về phía tiếng nói phát ra, thấy Hoắc Vũ Chi đang dăm chiêu suy nghĩ.

“Này, số điện thoại di động của cô là gì? Sau này tôi để ý ai nhờ cô giúp nhé!” Hoắc Vũ Chi hỏi thẳng thừng.

Lời này vừa nói ra, chúng mỹ nữ đều cảm thấy hào hứng, vội vàng vây quanh Đỗ Lôi Ty để nghe “Kinh nghiệm theo đuổi đàn ông”. Ngay cả Đại Mễ, Tiểu Mễ ở trước mặt bạn trai mà cũng đồng tai nghe.

Trời ạ, Đỗ Lôi Ty hoàn toàn hết nói nổi. Chả trách lúc cô làm phóng viên không có tương lai. Thì ra là vì cô toàn đưa tin đúng sự thật nên người ta không thích xem!

Vậy là Đỗ Lôi Ty từ một người qua đường vô danh bỗng thăng cấp thành nữ nhân vật chính thu hút sự chú ý nhất. Một đám phụ nữ nhìn cô với ánh mắt cực kỳ sùng bái, nghe cô giảng giải. Ngay cả lúc sếp tổng đại nhân và Hoắc Thiếu Khải đánh cầu xong, đám đông vây quanh trung tâm thảo luận Đỗ Lôi Ty vẫn chưa giải tán.

Giảng giải cả đêm, miệng lưỡi khô rát. Chờ đến khi có người đề nghị ra về thì Đỗ Lôi Ty đã khàn cả giọng.

Tất cả mọi người lục tục về hết, Đỗ Lôi Ty cũng theo sếp tổng đại nhân đi lấy xe.

Đến nơi dựng xe, hai người ngó ra.

Xe đâu?

“Em ở đây, đừng đi đâu. Anh thử tìm quanh đây xem sao.” Liêm Tuấn nói.

Đỗ Lôi Ty gật đầu, nhìn bóng anh đi khỏi.

Liêm Tuấn vừa đi, bỗng nhiên một bóng người đang núp nhảy ra, cúi đầu nói thầm vào tai cô: “Những lời cô nói khi nãy đều là nói dối đúng không?”

Đỗ Lôi Ty hoảng sợ, lùi về phía sau, nhìn rõ người đến là Tiêu Doãn.

“Anh... anh đang nói gì vậy?”

“Tôi nói, vừa rồi cô lừa bọn họ.” Tiêu Doãn nhếch miệng cười, từng bước tiến gần về phía cô.

Không khí tràn ngập hơi thở nguy hiểm, Đỗ Lôi Ty hơi chột dạ, lùi dần về phía sau: “Lừa... gì cơ? Những gì tôi nói... đều là thật...” Gót giày không cẩn thận vấp vào hòn đá, chân loạng choạng, ngã xuống đất.

Mông đụng vào tảng đá khiến cô rên rỉ kêu đau.

Nghe thấy tiếng cô, Liêm Tuấn vội vàng chạy lại, thấy cô ngã trên mặt đất thì nhú mày hỏi: “Sao đang đứng mà lại ngã thế?”

“Không phải! Là vì tên kia ——” Đỗ Lôi Ty đang nói bỗng ngẩn người. Bốn phía ngoài sếp tổng, sao không thấy bóng người nào?

Cô xác định, tên này không phải hồ ly, là chồn -_-|||

“Không hiểu nổi em suy nghĩ gì nữa...” Liêm Tuấn thở dài, vươn tay, “Đứng lên đi. Xe bị trộm rồi, anh đã gọi điện cho ông Phương, ông ấy sẽ đón chúng ta ở ngã tư.”

Đỗ Lôi Ty nắm lấy tay anh, vừa đứng lên vừa giải thích: “Vừa rồi tên Tiêu kia... A! Đau đau đau...” Cô nhăn mặt, ngã mạnh vào trong lòng Liêm Tuấn.

Chết thật, trẹo chân rồi.

Chương 22

Đối với tất cả nhân vật “tiểu bạch” thì giày cao gót luôn là đạo cụ tốt nhất để bị trẹo chân. Đỗ Lôi Ty đã làm rất tốt!

Trước tình tiết cũ rích này, Liêm Tuấn bất lực thở dài, ngồi xồm xuống, “Lên đi, anh công em.”

Đỗ Lôi Ty đau đón nhăn mặt, mở to mắt nhìn Liêm Tuấn đưa tấm lưng rộng lớn về phía mình, do dự không trèo lên.

“Sao thế?” Liêm Tuấn quay đầu hỏi.

Đỗ Lôi Ty ngượng ngùng: “Em ngại...”

Liêm Tuấn nhú mày: “Sao? Muốn anh ôm em à?”

“... Thôi, anh công em vậy.” -_-|||

Cứ nghĩ rằng công sẽ khó xảy ra gian tình hơn ôm, nhưng cô đã lầm.

Sếp tổng đại nhân thừa cơ sờ mông cô!

Đỗ Lôi Ty xấu hổ đỏ mặt: “Anh anh anh, hạ tay xuống một chút... Không phải! Dịch sang bên một chút... A! Em sắp ngã rồi...”

Rốt cục, Liêm Tuấn nổi giận: “Em có chịu yên không?”

Một tiếng quát làm Đỗ Lôi Ty sợ đến mức á khẩu. Đôi mắt âm ỉ nhìn sếp tổng đại nhân như muốn nói: Hu hu, người ta đang bị thương mà anh không dịu dàng tí nào...

Liêm Tuấn cũng bó tay luôn.

“Xuống đi, ông Phương sắp đến rồi.” Anh buông cô xuống.

Đỗ Lôi Ty trả lời, trèo xuống khỏi lưng sếp tổng đại nhân. Chân vừa chạm đất, cô đã la oai oái.

Tiếng kêu này làm cơn tức khi nãy của Liêm Tuấn xẹp xuống như bong bóng xì hơi. Anh vội đỡ lấy cô, giọng nói ần chứa vẻ xót xa: “Em ngồi xuống cởi giày ra đi đã.” Nói xong, anh đỡ cô ngồi xuống, cởi giày cô ra.

Động tác bất ngờ làm Đỗ Lôi Ty sợ ngây người, ngốc nghếch nhìn sếp tổng đại nhân cẩn thận tháo giày cao gót khỏi chân cô, sau đó cau mày nhìn mắt cá chân sưng đỏ của cô.

Cái cau mày này đã kịp thời kéo suy nghĩ của Đỗ Lôi Ty về. Mặt cô đỏ lựng như quả cà chua.

Chân... chân của cô đang ở trong tay sếp tổng đại nhân. Điều này giống như viên kim cương dính trên chiếc nhẫn bạc. Cô chỉ là một viên nhỏ xíu thì chịu sao nổi?

Đỗ Lôi Ty vội rút chân lại, nhưng cổ chân cô đã bị tóm lấy.

“Đừng cử động!” Liêm Tuấn ngẩng đầu nhìn cô, rồi lại cúi đầu cẩn thận xem xét vết thương.

Sếp tổng đại nhân đã nói vậy, Đỗ Lôi Ty đành phải từ bỏ ý định rút chân lại, ngơ ngác nhìn Liêm Tuấn cầm chân mình. Ngón chân đỏ lựng, run khe khẽ, như muốn nói rằng chủ chân nó đang rất lo lắng.

Cả ngày nay chân cô bị bó kín trong chiếc giày cao gót, đầu ngón chân còn nổi lên những bọt nước hồng hồng. Vậy... chắc chắn sẽ có mùi. Xấu hổ quá! Nghĩ đến đây, Đỗ Lôi Ty cảm thấy nhiệt độ lan từ lòng bàn chân lên đến tận đỉnh đầu, cả người như bị lửa đốt.

Bỗng nhiên, Liêm Tuấn ngẩng đầu, mặt nghiêm nghị: “Sau này không được đi giày cao gót nữa.”

Nào bộ Đỗ Lôi Ty lúc này đang bị ngưng trệ. Cô “ạ” qua quýt một tiếng.

Thấy cô hồn đờ đờ đâu đâu, Liêm Tuấn bất lực. Cô nhóc này chẳng làm được chuyện gì cho ra hồn, đang yên đang lành cũng bị treo chân, không biết hai mươi mấy năm qua cô ấy làm thế nào để sống sót.

Trong bụng thì nghĩ vậy nhưng dù sao cũng không đành lòng. Anh cởi chiếc áo thể thao khoác lên đùi cô: “Lần sau đừng mặc váy ngắn nữa.”

Đỗ Lôi Ty vâng dạ, bỗng nhiên lại cảm thấy không đúng lắm: Váy của cô dài đến tận đầu gối, đâu có ngắn? Nói thế thì chẳng lẽ Hoắc Vũ Chi và mấy cô vừa rồi mặc quần lót hết à? Cô khẽ lườm bầu: “Váy của em rõ ràng là dài nhất rồi...”

Tiếng nhỏ như muỗi kêu nhưng vẫn bị Liêm Tuấn nghe thấy: “Chân của em cũng là ngắn nhất.”

“...” Khóe miệng Đỗ Lôi Ty giật giật.

“Sao, anh nói sai à?”

“...”

Bất chợt cô ngộ ra. Khi ở cùng sếp tổng đại nhân ngoại trừ phải có mắt cá chân rắn chắc, còn phải có một trái tim khỏe mạnh, nếu không sẽ bị tức đến học máu. T^T

Bị sếp tổng đại nhân đả kích, tuy Đỗ Lôi Ty rất tức giận nhưng đã bị cơn đau từ bàn chân làm phân tán. Lát sau, ông Phương lái xe đến.

Liêm Tuấn ôm cô vào trong xe, quay sang bảo ông Phương: “Đến bệnh viện gần nhất.”

Lúc này, Đỗ Lôi Ty đã thấy bớt đau hơn, “Đừng rắc rối quá, chỉ là bị bong gân thôi, nghỉ ngơi vài ngày là được...”

Cô chưa nói xong, Liêm Tuấn đã ngắt lời: “Sao em biết là bong gân, lỡ như gãy xương thì sao?”

Đỗ Lôi Ty phụng phịu: “Không... không nghiêm trọng như vậy chứ?”

Sự thật, đúng là nghiêm trọng như vậy!

Bác sĩ khoa chỉnh hình chỉ vào vết nứt ở nơi nào đó trên tờ X quang, nhẹ nhàng nói: “Rạn xương, bó thạch cao.”

Đỗ Lôi Ty .

“Thật sự tôi chỉ bị trẹo một chút thôi! Nhỏ, rất nhỏ thế này nè...” Cô giơ ngón út lên, cố gắng thuyết phục bác sĩ không bó thạch cao.

Bác sĩ cũng giơ ngón út lên: “Thật sự cô chỉ bị rạn một đường nhỏ, rất nhỏ thế này thôi...”

“Bác sĩ, tôi không nói đùa đâu!” Đỗ Lôi Ty tỏ vẻ cầu xin, “Bác sĩ đừng bắt tôi bó thạch cao, phiền phức lắm? Tôi còn phải đi làm...” Ông có biết nghỉ một ngày trừ mất bao nhiêu tiền lương không?

“Tôi cũng không đùa với cô!” Bác sĩ nghiêm mặt, “Cô bị rạn xương mà không nghỉ ngơi thì làm sao khỏi được?”

“Nhưng mà...”

Đỗ Lôi Ty đang định cãi lại, sếp tổng đại nhân ở bên đã ra lệnh: “Bó thạch cao!”

Vậy là, Đỗ Lôi Ty mang giày cao gót đi ra ngoài, bó thạch cao về nhà. Khỏi phải nói là thăm đến mức nào!

Nhưng... lúc sau còn thảm hơn nữa.

Bị bó thạch cao, Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên thành người khuyết tật. Ngay cả tắm rửa cũng phải nhờ dì Ngô giúp.

Bực hơn là sếp tổng đại nhân lo cô bất tiện, buổi tối lôi cô sang phòng anh ngủ. Không biết tại sao Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác đi vào sẽ không có đường ra.

Lần đầu tiên chung phòng sau vụ cách ly, Đỗ Lôi Ty căng thẳng hết sức. Ngồi một mình trong phòng, cô do dự một lúc, quyết định giả vờ ngủ trước khi sếp tổng đại nhân tắm xong.

Vừa ngã đầu xuống, tiếng nước chảy trong phòng tắm đã ngừng lại. Sau đó, đèn trong phòng sáng lên. Một lát sau, Đỗ Lôi Ty cảm thấy bên cạnh hơi lún xuống.

Đèn cũng vụt tắt.

Tim đập nhanh hơn, hô hấp cũng khó khăn hơn.

Trong phòng im ắng, cô đóng tai nghe động tĩnh bên cạnh. Dường như sếp tổng đại nhân không định làm gì, vẫn an phận ngủ, lát sau tiếng hít thở đều đều vang lên.

“Phù...” Đỗ Lôi Ty thở phào. Lòng tự sám hối vì ý nghĩ không trong sáng vừa rồi. Dù gì mình cũng đang là “người khuyết tật”, sếp tổng đại nhân có đói bụng ăn quà chắc cũng không xuống tay với cô.

Nghĩ vậy, cô thả lỏng, cử động cơ thể đã cứng ngắc vì căng thẳng.

Trong nháy mắt, một cánh tay vòng qua eo cô, dùng một chút lực đã kéo cả người cô vào trong vòm ngực ấm áp.

“Đừng giả vờ ngủ.” Một giọng nói trầm thấp đùa cợt vang lên bên tai cô, phả hơi vào vành tai cô.

Cơ thể như bị điện giật, cô cứng đờ người.

Giọng nói bên tai từ từ thấp dần. Một cảm giác ướt ướt mềm mại từ vành tai đánh vào thần kinh cô.

Anh liếm cô!

Bị ôm trong lòng anh, cơ thể cô nóng bừng lên, “Đừng... A!”

Lời còn chưa dứt, một bàn tay to đã thò vào áo ngủ nắm lấy chỗ mẫn cảm nhất. Đỗ Lôi Ty kêu lên, cảm nhận được hàng loạt nụ hôn mềm mại đặt xuống gáy mình. Bàn tay nóng rực của anh cộng với ham muốn truyền đến từ đỉnh nơi nào đó khiến cô không còn tỉnh táo, ánh mắt mơ màng. Con sông dậy sóng trong lòng như sắp trào ra!

Nhưng trong khoảnh khắc bùng nổ ấy cô bỗng tỉnh táo lại: “Đừng... dừng lại!”

“Sao vậy?” Liêm Tuấn miễn cưỡng ngừng lại, giọng nói bất mãn, “Họ hàng của em vẫn chưa đi à?”

“Không phải...” Đỗ Lôi Ty ngượng ngập nói, “Chân em...”

“Anh sẽ nhẹ nhàng.” Anh nói xong lại bắt đầu hôn tiếp.

“Không được!” Đỗ Lôi Ty đẩy anh ra.

“Lại sao nữa?” Nghe khẩu khí anh đã mất hết kiên nhẫn.

Đỗ Lôi Ty tội nghiệp nói: “Bác sĩ bảo nếu lỡ đụng vào sẽ bị què.”

“Bác sĩ nói vậy khi nào?”

“... Dù sao cũng phải cẩn thận.”

“Thôi không nói nữa!” Anh lại định hôn tiếp.

“Đừng!”

“Lại sao đây?”

“Sẽ què... Sẽ què... Sẽ què...” Cô thấp giọng lầu bầu.

“ ... ”

Tiếng lầu bầu chuyển thành tiếng nằn nì thống thiết: “Anh nhẫn tâm bắt nạt một người tàn tật sao?”

“ ... ”

Sau một thoáng im lặng, anh hừ một tiếng, cuối cùng vẫn buông cô ra, lặng lẽ trở mình rồi chìm vào giấc ngủ.

12. Chương 23- 24

Chương 23

Vào buổi chiều một ngày hè, cơn mưa vừa dứt, không khí tươi mới, gió thổi mát lành, thời tiết rất thích hợp để đi dạo chơi. Thế nhưng bạn Đỗ Lôi Ty của chúng ta lại đang ngồi trong góc phòng vẽ vòng tròn.

Tại sao lại thế nhỉ?

Vì chán quá chứ sao!

Một chân bó thạch cao, cả ngày chui trong nhà, cho dù chân không có vấn đề gì thì cũng ngột ngạt mà chết!

Vậy nên Đỗ Lôi Ty rất chi là buồn bực.

Một người buồn bực, đương nhiên muốn đi tìm ai đó trò chuyện. Nhưng thật không may, đúng lúc này dì Ngô phải đưa Lượng Lượng đi học bổ túc, ông Dư đến bệnh viện thăm bà nội, ngay cả anh rửa xe Tiểu Phương cũng đi thăm họ hàng. Căn phòng rộng thế này mà chỉ có mình cô, thật là trống trải!

Đỗ Lôi Ty lúi lúi di động ra, mở danh bạ điện thoại.

Chu Ngọc Phi? Không được! Sáng nay cô vừa gọi rồi, gọi nữa là bị ăn chửi liền.

Giới Vô Song? Cô bỏ bê công việc đã mấy ngày nay, dù cho có sếp tổng đại nhân chống đỡ nhưng lỡ như người ta hỏi đến thì biết phải trả lời thế nào? Hay là thôi vậy.

Mẹ? Chuyện bị nứt xương tuyệt đối không thể để cho mẹ biết, mẹ sẽ rất lo lắng! Quyết tâm không gọi!

...

Xem đi xem lại danh bạ, cuối cùng cô vẫn dừng lại ở một dãy số – sếp tổng đại nhân.

Vừa nhìn thấy bốn chữ ấy, Đỗ Lôi Ty đã buồn bực nay lại càng buồn bực hơn.

Chuyện là thế này, kể từ sau khi cô nứt xương nghỉ việc, tuy thời gian ở nhà rất nhiều, nhưng thời gian gặp được sếp tổng đại nhân lại dần dần ít đi.

Bình thường sếp tổng đại nhân cứ khoảng năm sáu giờ tối là tan sở về nhà, sau đó mọi người cùng nhau ăn cơm. Cơm nước xong nếu anh không xem tài liệu, giấy tờ thì lại ngồi cùng cô xem tivi. Khoảng mười một giờ tối là hai người lên giường đi ngủ đến tận bảy giờ sáng hôm sau, cùng nhau ăn sáng rồi cùng nhau đi làm. Cuộc sống rất có quy luật.

Nhưng không hiểu sao, gần đây có vẻ anh rất bận. Buổi tối hơn tám chín giờ mới về nhà, có mấy ngày thậm chí khi cô ngủ rồi mà anh vẫn chưa về. Buổi sáng lúc cô thức dậy, bên giường đã chẳng còn ai, khi xuống lầu thường thường trên bàn cũng chỉ còn lại bữa sáng của cô. Hơn nữa, hai người ít gặp mặt, đề tài cũng tự nhiên ít đi trông thấy. Nhiều khi ngồi cùng sếp tổng đại nhân mà cả hai chẳng có gì để nói.

Cuộc sống cứ kéo dài như thế chừng một tuần lễ, Đỗ Lôi Ty ngốc nghếch cuối cùng cũng cảm thấy có điều khác thường. Tuy rằng anh làm sếp tổng thì bận rộn là lẽ đương nhiên, nhưng chẳng biết tại sao cô luôn có cảm giác bị bỏ rơi...

Sự tĩnh lại, điện thoại di động đang cầm trong tay, trên màn hình hiển thị dãy số rất quen thuộc. Ngón tay đặt trên nút gọi của Đỗ Lôi Ty run rẩy, do dự không biết có nên nhấn xuống hay không.

Thôi! Hay là cứ gọi, hỏi thử xem... anh ăn cơm chưa.

Đầu óc nóng lên, cô nhấn xuống.

Sau vài tiếng chuông, điện thoại được kết nối, giọng nói trầm ấm của Liêm Tuấn truyền đến: “Alô?”

Vừa nghe thấy giọng nói ấy, Đỗ Lôi Ty thoát cái quên sạch những từ ngữ vừa chọn lựa, cô cảm di động đứng sững người.

“Sao thế? Có chuyện gì à?” Giọng nói bị đè thấp, không nghe ra cảm xúc gì.

“Không có... Không có gì... Là... À...”

Cô lắp bắp chưa nói xong, anh đã mất kiên nhẫn cắt ngang: “Nếu không có gì thì anh cúp máy đây.” Dừng một chút, anh lại bổ sung thêm, “Anh đang họp.”

“A! Không... Không có gì...” Đỗ Lôi Ty nói xong, vội vàng tắt máy.

Tắt máy xong, cô chợt thấy hoảng hốt.

Sao cô lại ngớ ngẩn đến mức gọi điện thoại cho sếp tổng đại nhân chứ? Ngay cả kẻ ngốc cũng biết nhất định lúc này anh đang làm việc, nói không chừng công việc còn chồng chất như núi... Vừa rồi bỗng dưng cô lại làm phiền anh, cho dù là ai thì cũng thấy khó chịu cả thôi. Đỗ Lôi Ty ơi Đỗ Lôi Ty, mày hai mươi mấy tuổi đầu rồi mà sao chẳng biết suy nghĩ gì cả thế?

Cô tự nhạo báng mình, lúng túng cười, lòng buồn bã không thôi.

Đỗ Lôi Ty lắc lắc đầu. Đều tại vết nứt xương chết tiệt này, hại cô ngồi nhà chán bắt đầu suy nghĩ lung tung, nghe nói cứ suy nghĩ lung tung là sẽ bị hói đầu. Thôi thì tìm phim xem vậy.

Nghĩ thế, cô bắt đầu lục lại kệ VCD.

Phim hành động? Quá kích thích, đổi cái khác!

Phim kinh dị? Ngồi nhà một mình để xem á? Còn khuya!

Phim lãng mạn? Quá chua...

Cô lục mãi mới tìm thấy một đĩa phim hài, hai mắt tỏa sáng! Lúc này mà không xem phim hài thì còn xem gì nữa?

Thế là Đỗ Lôi Ty háo hức nhét đĩa vào đầu đọc VCD.

Cuộn phim nói về một nam thanh niên đã cứng tuổi đi xem mắt gặp phải đủ loại người. Gặp một chàng gay, gặp một bà thím ế chồng, gặp một tên biến thái, thậm chí gặp cả nhân viên tiếp thị mồ mả... Một nhóm người kì quái làm cho cái đầu hói của nam chính lại càng thêm bóng loáng.

Ngồi cả buổi mới xuất hiện một đối tượng xem mắt là một cô gái có chồng vừa mới mất, trông rất xinh đẹp. Hai người nói chuyện với nhau khá ăn ý, chẳng bao lâu mà đã bàn đến những chuyện “to tát”.

Cô gái xem mắt nghiêm túc hỏi nam chính: “Anh có nghĩ cơ sở của tình yêu là tình dục không?”

Nam chính xoa xoa cái đầu bóng loáng: “Không hoàn toàn, nhưng nếu không có thì chắc chắn đó không thể gọi là tình yêu, cùng lắm cũng chỉ coi là có tình cảm.”

Xem đến đây, Đỗ Lôi Ty chợt trầm ngâm suy nghĩ. Giữa cô và sếp tổng đại nhân rốt cuộc là tình yêu hay là có tình cảm?

Vấn đề quá thâm sâu, cô chưa kịp nghĩ cẩn thận thì nhân vật trong phim đã tiếp tục đối thoại.

Cô gái xem mắt cãi lại: “Không có thì sao? Dẫu không có thì vẫn có thể sống đến đầu bạc răng long!” Ngẫm lại thấy hình như mình khẳng định chắc chắn quá, cô ta vội bổ sung: “Ý tôi là có thể có, nhưng đừng quá thường xuyên!”

Nam chính: “Vậy cô cho rằng bao lâu quan hệ một lần mới không gọi là thường xuyên?”

Cô gái xem mắt giơ một ngón tay.

Nam chính rầu rĩ hỏi: “Một tháng một lần?”

“Một năm một lần!”

“...” Sau một phút im lặng, nam chính nói dứt khoát, “Tôi không đồng ý. Giờ thì tôi đã hiểu tại sao chồng cô không thêm về nhà, nếu tôi kết hôn với cô thì cô cũng đừng mong thấy tôi ở nhà!”

Cuối cùng, âm nhạc bi thảm vang lên, cô gái xem mắt ngượng ngùng nói: “Tiếc thật... Chuyện đó có ý nghĩa đến thế sao?”

Nam chính suy nghĩ một lát: “Có...”

Trong khi âm nhạc vang lên khiến người ta suy nghĩ viển vông, Đỗ Lôi Ty bất chợt hiểu ra.

Từ lần đầu làm chuyện đó đến nay hình như đã gần một tháng rồi?

Dạo này sếp tổng đại nhân có vẻ không thiết tha về nhà lắm...

Nếu hỏi cô sếp tổng đại nhân bây giờ ở đâu, cô thật sự không thể trả lời được...

Chẳng lẽ ——

Đỗ Lôi Ty kinh hãi nuốt nước miếng, hồi tưởng lại mấy lần làm “chuyện đó” không thành, lại nhớ rằng mình đã viện hết cớ này cớ nọ để từ chối. Quả thật trông sếp tổng đại nhân có vẻ mất hứng...

Xong rồi! Chuyện này không phải sẽ giống câu chuyện kia chứ?

Sau khi có ý nghĩ này, Đỗ Lôi Ty bắt đầu lo lắng không yên.

Thật ra thì không phải cô cố ý từ chối vào lúc sếp tổng đại nhân muốn làm chuyện đó, ai bảo họ hàng của cô lại đến đúng lúc ấy. Hơn nữa bây giờ cô là người tàn tật, làm gì có người tàn tật nào làm chuyện đó? 55555... Không nghĩ nổi nữa...

Nỗi lo âu của Đỗ Lôi Ty đã được chứng thực khi sếp tổng đại nhân về nhà.

Buổi tối, Liêm Tuấn gần mười một giờ mới về, lúc đi vào trong phòng kim giờ đã chỉ qua số mười hai.

Đỗ Lôi Ty nằm ở trên giường nhưng chưa hề ngủ. Lúc cảm thấy cửa phòng bật mở, dây thần kinh của cô căng lên như dây đàn. Sau khi cửa mở, đèn vụt sáng rồi lại tắt ngay. Lát sau trong phòng tắm có tiếng nước chảy ào ào.

Tiếng nước chảy dừng lại, Liêm Tuấn từ trong phòng tắm đi ra.

Anh chuyển động rất khẽ, rõ ràng là sợ làm cô thức giấc. Đỗ Lôi Ty đắn đo một lúc, cuối cùng vẫn khẽ cựa mình, vờ như bị đánh thức. Cô nhắm hờ mắt hỏi: “Anh về rồi à?”

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, “Làm em dậy à?”

Đỗ Lôi Ty thấy hơi hụt hẫng. Cô lắc đầu, chẳng biết phải nói gì.

Lặng yên trong chốc lát, Liêm Tuấn cũng lặng lẽ tắt đèn lên giường.

“Này... Hôm nay anh mệt lắm à?” Đỗ Lôi Ty cất tiếng dò hỏi.

“Ừ.” Anh trả lời khe khẽ, lát sau, giọng nói trầm ấm vang lên: “Hôm nay lúc em gọi điện thoại, anh đang họp.”

“Xin lỗi, em không cố ý quấy rầy anh.”

“Không sao.”

“Sau này em... em sẽ không làm vậy nữa...”

“Ừ.”

“... Anh mệt rồi, em giúp anh xoa bóp nhé?”

Tay cô đang chuẩn bị vươn tới thì chiếc chăn trước ngực đã bị anh kéo lên, “Em đang bị thương, ngủ sớm đi.” Liêm Tuấn nói xong, cẩn thận dịch người sang bên.

Sau đó, tất cả chìm vào trong im lặng.

Màn đêm yên ắng tương phản rõ rệt với đầu óc ngu muội của người nào đó. Nghĩ tới nghĩ lui, chán nản phiền muộn... Chuyện này càng lúc càng giống chuyện kia mà!

Vấn đề chuyện này, chuyện kia hành hạ Đỗ Lôi Ty suốt hai tuần lễ. Sau hai tuần, cuối cùng cái chân nhỏ bé yếu ớt của cô cũng khỏi hẳn nhờ được tắm bổ các món súp xương lợn, cháo xương lợn, xương lợn hầm với gân bò... của dì Ngô.

Lúc đến bệnh viện gỡ thạch cao, cô đi với dì Ngô, sếp tổng đại nhân vì bận công việc nên chỉ gọi điện dặn dò cô đi đường phải cẩn thận.

Rõ ràng lúc cô bó thạch cao anh có đi cùng, đến lúc gỡ lại nói bận quá không đến được. Đỗ Lôi Ty thấy hơi sợ, nhưng không dám nói ra mà chỉ giấu kín trong lòng.

Bà bác sĩ lần trước thấy Đỗ Lôi Ty đến thì thân thiện mỉm cười, chỉ vào chân cô nói: “Nhìn cô trông khỏe hơn nhiều rồi đấy. Tôi đã nói cô chỉ bị nứt xương có chút xiu thôi mà.”

Cười xong thấy Đỗ Lôi Ty vẫn cau mày, mặt như đeo thêm một trái khổ qua (mướp đắng), bà ta cảm thấy có điều khác lạ bèn dò hỏi: “Cô bé, cháu cãi nhau với chồng à?”

Hử! Ngay cả bác sĩ cũng nhìn ra? Đỗ Lôi Ty chớp mắt nhìn bà ấy, im thin thít.

Bác sĩ quả nhiên là bác sĩ, trị xong xương thì lại quay sang trị bệnh tâm lý.

“Thật ra thì vợ chồng son thính thoảng đôi co vài câu là chuyện bình thường. Tục ngữ có câu “Đầu giường gây lộn cuối giường hòa”, hai vợ chồng có cãi nhau thì tình cảm mới phát triển được.” Bà ta nói xong, thấy mấy lời của mình không lọt nổi vào tai Đỗ Lôi Ty thì lại bổ sung thêm: “Dù cãi nhau cũng sẽ có cách giải quyết! Nhớ năm đó bác và bác trai...”

Sau đó, bà bác sĩ bắt đầu thao thao bất tuyệt truyền giảng kinh nghiệm của mình. Thấy bà ta nói mãi mà không có dấu hiệu dừng lại, Đỗ Lôi Ty nhăn nhó cau mày.

Điều này làm bà bác sĩ mất hứng.

Bà lãng phí cả đồng nước bọt, phí cổ vắn cũng không thu, ấy vậy mà cô gái này chẳng biết phối hợp gì cả. Ít nhất cũng phải gật đầu tỏ vẻ đồng ý chứ?

Bà bác sĩ bực mình, sẵn giọng: “Cãi nhau thì sao nào? Chỉ cần không phải lạnh nhạt chuyện chăn gối thì ly hôn làm gì!”

Vừa nghe xong, sắc mặt Đỗ Lôi Ty càng thêm suy sụp .

Bác sĩ à! Chính là lạnh nhạt chuyện chăn gối đó!

Những lời của bà bác sĩ đã làm thức tỉnh Đỗ Lôi Ty. Về đến nhà, cô vội vàng lên mạng tìm kiếm. Search Baidu hai từ khóa “Lạnh nhạt chuyện chăn gối” và “Ly hôn” hiện ra tận 131000 kết quả, 75 trang.

Đỗ Lôi Ty thấy sợ thật rồi!

Thực ra cô đã từng ôm ấp ý niệm ly hôn trong đầu, nhưng được một thời gian cô lại cảm thấy không nỡ. Những món ăn ngon dì Ngô nấu không biết ly hôn rồi còn được thưởng thức không? Nụ cười thân thiết ấm áp của ông Dư không biết ly hôn rồi còn được nhìn thấy không? Cái giường êm ái của sếp tổng đại nhân ly hôn rồi chắc chắn không được nằm nữa...

Nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Lôi Ty chợt nhận ra mình đã vô tình bị chủ nghĩa tư bản đồng hóa! Thật đau lòng biết bao!

Hôm đó, Liêm Tuấn cả đêm không về, ông Dư nhận điện thoại xong nói rằng sếp tổng đại nhân bây giờ không ở trong thành phố, sáng mai mới về; sau khi về anh sẽ đến thẳng công ty, bảo họ không cần chờ anh ăn sáng.

Tình huống bất ngờ càng củng cố thêm cho suy nghĩ của Đỗ Lôi Ty. Xem ra sếp tổng đại nhân đã quyết tâm ly hôn rồi!

Sau khi bị vấn đề chuyện này chuyện kia hành hạ gần nửa tháng sau, Đỗ Lôi Ty lại bắt đầu bị chuyện ly hôn dày vò, đến nỗi cả đêm cô trằn trọc không ngủ được, hôm sau vác theo đôi mắt mèo đen thui xuống lầu.

Dì Ngô thấy vậy bèn hỏi: “Cô chủ, gần đây tinh thần cô không được tốt lắm thì phải?”

“Ừ...” Đỗ Lôi Ty trông chẳng khác gì cá chết.

“Cô chủ, cô có muốn đi ra ngoài không?”

Cá chết yên lặng lắc đầu.

“Hôm nay thời tiết rất đẹp! Hay là tôi cùng cô đi dạo nhé?”

Cá chết ngay cả đầu cũng lười lắc, đôi mắt trống rỗng vô hồn.

Dì Ngô rối trí. Gần đây cô chủ với cậu chủ bị sao nhỉ? Cãi nhau chẳng? Không phải, rõ ràng cậu chủ rất quan tâm đến cô chủ, cậu ấy còn dặn dò mình ngày nào cũng phải hầm xương lợn cho cô chủ ăn.

Dì Ngô đắm chiêu suy nghĩ, chợt hai mắt tỏa sáng.

“Phu nhân, thời tiết đẹp thế này, hay là cô đến công ty của cậu chủ đi?”

Cá chết chớp mắt, hóa thành cá chết một nửa: “Đến... công ty anh ấy?”

“Đúng vậy! Cô gả cho cậu chủ đã lâu nhưng chưa đến phòng làm việc của cậu ấy bao giờ đúng không? Chi bằng nhân dịp này đi tham quan luôn?” Dì Ngô đề nghị.

Ý kiến này có vẻ được, Đỗ Lôi Ty hơi do dự, nhưng lát sau lại cảm thấy không ổn: “Thôi, anh ấy bận lắm...” Lần trước chỉ gọi điện thoại mà sếp tổng đại nhân đã không vui, bây giờ cô đến tận nơi chắc chắn anh sẽ rất khó chịu.

“Bạn đến đâu cũng phải ăn cơm chứ. Cứ coi như cô mang cơm trưa cho cậu chủ đi. Cả ngày hôm qua cậu chủ không về, đồ ăn bên ngoài làm sao bằng đồ ăn ở nhà, vừa ngon lại vừa nhiều chất dinh dưỡng. Nếu cô mang cơm trưa đến thì cậu ấy sẽ vui lắm!”

Cá nửa chết nửa sống cuối cùng đã hồi sinh.

Đúng rồi! (o)

Mang cơm trưa!

Cầm cơm trưa dì Ngô nấu trong tay, ngồi xe ông Phương lái, càng đến gần công ty của Liêm thị Đỗ Lôi Ty càng nóng lòng. Xuống xe, cô ngẩng đầu nhìn tòa nhà cao ngất, đây là nơi làm việc của sếp tổng đại nhân, nhìn lên như thế này, làm cho cô lần đầu tiên có cảm giác sếp tổng đại nhân ở tít trên cao.

“Phu nhân, tôi lên với cô nhé?” Ông Phương nói.

“Không cần, bác còn có việc mà.” Trong lòng cô tính toán, quay đầu nhìn công ty của sếp tổng đại nhân, không cần đánh tiếng kêu gọi, chẳng may sếp tổng đại nhân mất hứng, giận chó đánh mèo ông Phương sẽ không tốt.

Về phần con cá chết như cô, chết thêm lần nữa cũng là con cá chết mà thôi.

Đỗ Lôi Ty cầm lấy hộp cơm đi vào thang máy, nhấn tầng lầu, cửa thang máy đang từ từ đóng lại, bỗng nhiên một bàn tay xộc vào: “Chờ một chút! Chờ một chút!” Kèm theo giọng nói lo lắng, là một bóng người vọt vào trong.

Nhìn người này, Đỗ Lôi Ty bị giật mình một chút.

Chỉ thấy người này thân hình nhỏ gầy, nhưng mặc một chiếc áo sơ mi màu hồng phấn rất đẹp, áo sơ mi nhét vào trong quần, chỗ áo nhét vào quần không bị phồng lên, đi kèm với quần Tây là một đôi giày da màu trắng sáng bóng, lại còn mũi nhọn! Kinh khủng hơn là, trên chiếc áo sơ mi màu hồng phấn lại thắt một chiếc cà vạt, chỉ chút những hình hoạt hình, Đỗ Lôi Ty nhận ra được Dô-rê-môn, Garfield, thậm chí còn có cả Fuwa!

Sau khi người này tiến vào thang máy, nhìn Đỗ Lôi Ty cười cười, hai hàm răng trắng sáng và chiếc gọng kiếng vàng lấp lánh, khiến cho Đỗ Lôi Ty sinh ra một cảm giác hỗn độn.

Bởi vì ánh mắt ti hí của anh chàng này xẹt điện thật sự rất mạnh mẽ, Đỗ Lôi Ty vẫn vô tình hoặc cố ý liếc qua mấy lần, liếc liếc thang máy đã đến nơi, cô đi nhanh ra ngoài, ai ngờ vị lão huynh này còn đi trước cô một bước, xông ra ngoài.

Kỳ quái, anh chàng Xẹt Điện chẳng lẽ là cũng có việc đến tìm sếp tổng đại nhân sao?

Đỗ Lôi Ty đoán không lầm, người này đúng là đến tìm Liêm Tuấn!

Anh ta bước đi rất nhanh, đi đến quầy tiếp tân, nhìn cô thư ký ngồi đối diện nói: “Tiểu thư, xin hỏi Liêm tổng có ở đây không? Tôi muốn tìm anh ấy để bàn bạc về công việc.”

Thư ký tiểu thư thật đáng thương, đang cúi đầu đánh văn kiện, ngẩng đầu đụng phải hai hàm răng sáng bóng như thể liền choáng váng tại chỗ. Cũng may là có kinh nghiệm làm việc nhiều năm, cô lập tức khôi phục mỉm cười: “Xin chào, xin hỏi ngài có hẹn trước không?”

Anh chàng mất kính lắc đầu.

“Xin lỗi! Nếu như ngài không hẹn trước thì không thể gặp chủ tịch.”

Anh chàng mất kính không cam lòng: “Tiểu thư, cô thử sắp xếp giúp tôi! Thật sự tôi có chuyện rất quan trọng, rất rất quan trọng! Còn quan trọng hơn cả tính mạng!”

“Việc này...” Thư ký tiểu thư có chút khó xử, “Không có hẹn trước, chủ tịch sẽ không gặp ngài... Hay là như thế này đi! Ngài chờ chốc lát ở khu nghỉ ngơi, một lát chủ tịch đi ra, ngài có thể nói với anh ấy mấy câu.”

Đỗ Lôi Ty ở một bên nghe hai người nói chuyện với nhau, trong lòng rất buồn phiền. Không cần phải diễn kịch giống như trong ti vi vậy chứ, muốn gặp đại nhân vật đều phải hẹn trước, xếp lịch trình mới được.

Giống như cô, vội vàng đến gặp như thế này, sếp tổng đại nhân nhất định không rảnh để gặp cô, không bằng cũng chờ một lát nữa anh ta đi ra thì tốt hơn.

Nghĩ như vậy, Đỗ Lôi Ty liền biết điều một chút, ngồi ở trên ghế sa lon đợi.

Mới ngồi được một lúc, anh chàng mắt kính cũng ôm vẻ mặt chán nản đi tới.

“Ai! Thôi đời bây giờ là vậy, những nhân vật nhỏ bé như chúng ta, muốn gặp sếp tổng cũng khó khăn a!” Anh ta thở dài, chợt thấy Đỗ Lôi Ty, liền hỏi, “Cô cũng đến gặp Liêm tổng sao?”

Đỗ Lôi Ty xấu hổ cười cười, không nói chuyện.

Nhưng anh chàng mắt kính lại không như vậy, anh ta còn cho là mình đã gặp được chiến hữu, lập tức trở nên rất tự nhiên tiến đến gần Đỗ Lôi Ty hỏi chuyện: “Có phải cô cũng muốn đến xin tài trợ đúng không?”

Xin tài trợ? Đỗ Lôi Ty lắc đầu.

“Không phải sao...” Ánh mắt phía sau mắt kính gợn vàng liếc nhìn cô, thấy hộp cơm trên tay Đỗ Lôi Ty, bỗng nhiên hiểu ra: “Tôi biết rồi! Cô là nhà phát minh phải không?”

Nhà phát minh? Đỗ Lôi Ty .

Không đợi cô nói gì, anh chàng mắt kính đã thần bí cười cười dựa sát vào cô: “Tôi nói cho cô biết một bí mật, thật ra lần này tôi đến để thuyết phục Liêm tổng đầu tư vào điện thoại di động hộp đen mà tôi đang nghiên cứu!”

Điện thoại di động hộp đen?

Đỗ Lôi Ty ngẩn người: “Cái này có lợi ích gì vậy?”

“Đương nhiên là có lợi ích! Tôi chắc chắn với cô, phát minh điện thoại hộp đen này của tôi sẽ trở thành phát minh vĩ đại nhất thế kỉ 21!” Anh chàng mắt kính thề thốt, nhìn vẻ mặt Đỗ Lôi Ty giống như không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lấy từ trong túi ra một chiếc bao màu đen, lấy một thứ từ trong chiếc bao đó ra, lắc lắc trước mặt Đỗ Lôi Ty.

“Cô nhìn đi! Đây là chiếc điện thoại di động hộp đen tôi đã mất năm năm nghiên cứu và phát triển nó! Cô có thể kết nối với bất cứ chiếc điện thoại thông thường để sử dụng nó, ngay cả khi cô mới thức dậy cũng có thể biết được những thông tin mới nhất. Nếu như điện thoại di động của cô bị trộm mất, chỉ cần chiếc điện thoại hộp đen đã được kết nối với điện thoại đó, chiếc điện thoại hộp đen sẽ giúp cô sao chép lại những thông tin ban đầu của cô, vô cùng dễ dàng!” Anh chàng mắt kính nói xong, mong đợi nhìn Đỗ Lôi Ty: “Sao? Cô có cảm thấy phát minh của tôi rất lợi hại phải không?”

Vẻ mặt của Đỗ Lôi Ty mê man nhìn anh ta, một lúc lâu sau, lúng ta lúng túng nói: “Vậy nếu kẻ trộm trộm cả chiếc điện thoại di động hộp đen thì sao?”

“...”

Ngay lập tức anh chàng mắt kính đen mặt, vẻ mặt giống như bị táo bón mấy tuần liền. “Loại công nghệ cao như thế này, người ngoài nghề như cô không hiểu được đâu! Tôi nói cho cô nghe nguyên lý của nó nha! Chính là...” Quang quác quang quác, nói nhiều đến mức nước bọt bay tán loạn, đến nỗi hai mắt Đỗ Lôi Ty mờ đi, anh ta vẫn không nói đến vấn đề nếu di động hộp đen bị trộm thì phải xử lý ra sao.

Trong tích tắc, Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên hiểu tại sao sếp tổng đại nhân lại bận rộn như vậy, thì ra là bởi vì mỗi ngày đều phải gặp những người khủng bố như thế này!

Trong lúc anh chàng mắt kính đang oanh tạc thao thao bất tuyệt, đầu Đỗ Lôi Ty đã bắt đầu ong ong, thấm thoát, thời gian đã qua hai giờ.

Chiếc đồng hồ điện tử khổng lồ ở trên tường đã gần đến 1 giờ chiều, nhưng sếp tổng đại nhân vẫn không có dấu hiệu nào là sẽ ra khỏi phòng làm việc. Anh không cần ăn cơm trưa sao? Đỗ Lôi Ty lo lắng trong lòng.

Bỗng nhiên, cửa phòng tiếp đãi mở ra, một mỹ nữ mặc áo cánh dơi đi đến.

Trên thế giới này, mỹ nữ phân ra rất nhiều loại, có mỹ nữ rất xinh đẹp, có mỹ nữ khí chất cao ngạo, có mỹ nữ biết cách chọn trang phục... Tóm lại tạo ra rất nhiều cảm giác khác nhau. Nhưng cô gái đẹp ở trước mắt này lại khiến cho Đỗ Lôi Ty phải cảm thán ở trong lòng, vóc người nóng bỏng, gương mặt xinh đẹp không nói làm gì, quan trọng nhất là cô ấy có khí chất, khiến cho người khác không thể không nhìn cô ấy.

Mỹ nữ đi đến chỗ thư ký, khí thế hỏi: “Liêm tổng có ở đây không?”

“A! Hạ tiểu thư! Liêm tổng ở trong phòng làm việc chờ cô đã lâu rồi, mời cô vào, mời vào!”

Cứ như vậy, mỹ nữ rất thuận lợi được nghênh đón vào phòng làm việc của sếp tổng.

Cửa phòng làm việc vừa mở ra, Đỗ Lôi Ty đã nhận ra một bóng dáng quen thuộc đưa lưng về phía cô đứng ở cửa sổ, trong lòng cô lại thấp thỏm không yên.

“Aiz! Đầu năm nay, mỹ nữ rất nổi tiếng a!” Anh chàng mắt kính ở một bên phát ra cảm thán.

“Anh... Nói gì?” Chẳng biết tại sao, trong lòng Đỗ Lôi Ty có chút khó chịu.

“Cô không nhìn ra sao?” Anh chàng mắt kính khinh bỉ liếc nhìn Đỗ Lôi Ty, “Mới vừa rồi, người phụ nữ xinh đẹp như vậy, vóc dáng hot như vậy, vừa nhìn đã biết là có quan hệ đặc biệt với sếp tổng ở trong kia! Nếu không chỉ bằng thái độ hùng hù hỏ hỏ của cô ta, thư ký sao có thể để cho cô ta đi vào được?” Anh ta nói xong, thở một hơi dài, “Anh hùng không qua khỏi cửa mỹ nhân a! Nói không chừng giờ này người vợ chưa cưới của Liêm tổng vẫn đang chờ anh ta về nhà ăn cơm, thế nhưng anh ta lại ở đây mèo mửa! Thật đáng buồn a thật đáng buồn... Ê, ề! Cô đi đâu thế?”

Đỗ Lôi Ty không trả lời anh chàng mắt kính, cầm hộp cơm, như người mất hồn đi về phía thang máy.

Đi tới cửa thang máy, đúng lúc cửa thang máy mở ra.

“Phu nhân?” Jason kinh ngạc kêu lên “Sao cô lại ở đây?”

Đỗ Lôi Ty lấy lại tinh thần, ánh mắt có chút lấp lánh: “Tôi... Tôi tới đưa cơm...”

“Cô đến lúc nào vậy?” Jason nhìn Đỗ Lôi Ty ôm hộp cơm vào trước ngực, “Chẳng nhẽ cô vẫn chưa đưa cơm vào? Vào đây, tôi dẫn cô vào...”

“Không cần!” Đỗ Lôi Ty cắt đứt lời của anh, “Tôi còn có việc, trước... Đi về trước! Cái này... Cái này anh cầm lấy, đợi lát nữa giúp tôi đưa cho anh ấy...” Cô vội vàng nhét hộp cơm đang cầm vào trong tay Jason, sau đó không quay đầu lại, đi nhanh đến thang máy.

Để lại Jason ngơ ngác cầm hộp cơm, vẻ mặt mê mang.

15, 14, 13... 9, 8, 7...

Từng số trên thang máy không ngừng trôi qua, đúng là giờ phút này tâm tình của Đỗ Lôi Ty rất nôn nóng.

Hình ảnh bóng lưng của sếp tổng đại nhân đứng ở phòng làm việc và bóng dáng mỹ nữ đi vào không ngừng hiện ra ở trước mặt cô, hình ảnh cuối cùng là hai người dính lại với nhau, cô cảm thấy giống như trái tim cô như bị bóp chặt.

Cảm giác này, quả thực tệ quá!

Nhưng rất nhanh, tâm tình của cô lại càng tệ hơn.

Bởi vì, khi Đỗ Lôi Ty lao đảo đi ra khỏi thang máy, cúi đầu đang chuẩn bị đi ra cửa công ty, một bóng người đứng trước mặt cô.

Một giọng nói lười nhác mang theo tia đùa cợt vang lên bên tai cô: “Baby, đừng đi vội a!”

“Baby, đừng đi vội a!”

Nghe thấy giọng nói này, Đỗ Lôi Ty ngẩng đầu lên, sau đó cô thấy đôi mắt hoa đào quen thuộc.

Tiêu Doãn!?

Vừa nhìn thấy người này, ngọn lửa trong lòng Đỗ Lôi Ty bốc lên hừng hực, nếu không phải tại người này, mình có thể nứt xương thậm chí đến thế sao? Còn hại cô phải bó thạch cao lâu như vậy, còn khiến sếp tổng đại nhân hiểu lầm...

Vừa nghĩ như vậy, Đỗ Lôi Ty ghen một bụng oán khí cũng muốn xả hết ra, hung hăng trợn mắt nhìn Tiêu Doãn một cái, quát: “Cút ngay!”

Lúc thở trắng giận lên cũng có thể cắn người, điều này khiến Tiêu Doãn bất ngờ. Nụ cười trên môi anh cứng đờ trong nháy mắt, nhưng rất nhanh trở về vẻ ngả ngớn như trước: “Baby, em hung dữ như vậy làm gì?” Vừa nói vừa ngăn cô lại.

Đỗ Lôi Ty không để ý tới hắn ta, chỉ chăm chăm đi về phía trước, hai người cứ em đi tôi chặn như điều hâu bắt gà con, cứ giằng giằng co co như vậy được một lát, Đỗ Lôi Ty rốt cục đã tức giận thật sự.

“Nếu anh còn cản đường rồi, tôi sẽ hét lên có dâm tặc đấy!”

“Baby, lửa giận của em hôm nay rất lớn đấy!” Lời tuy nói như vậy, nhưng Tiêu Doãn cũng biết nơi này là chỗ công cộng, lỡ mà làm loạn lên thì khó xử lý, cho nên biết điều một chút lui ra.

Nói là nhường, nhưng Tiêu Doãn không bỏ qua Đỗ Lôi Ty, cô đi phía trước, anh theo sát phía sau không nhanh không chậm, cho đến tận trước công ty.

Đỗ Lôi Ty xoay người, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tôi cảnh cáo anh, đừng có bám theo tôi nữa!”

“Anh đi theo em lúc nào? Chẳng qua là thuận đường mà thôi.” Tiêu Doãn buông tay, tiện đà dùng ánh mắt mập mờ nói, “Baby nói như vậy, chẳng lẽ là muốn ám hiệu cái gì với anh sao?” Vừa nói, đưa tay ra quàng qua người cô.

“Cút ngay! Tôi không muốn hao phí tâm tình với anh!” Đỗ Lôi Ty không chút do dự hất tay anh ta ra, cô ghét nhất là loại đàn ông cuồng vọng, tự đại, thích đùa bỡn tình cảm!

“Đừng mà~!” Cánh tay Tiêu Doãn nhấc lên, lại chặn cô lại, “Baby ơi, nếu tâm tình em đã không tốt, hay là anh với em đi uống gì đó giải sầu?”

“Muốn uống tự đi mà uống!” Đỗ Lôi Ty không chút khách khí lườm anh một cái, đi vòng qua cánh tay chắn trước mặt cô, bước về phía trước.

Xem ra đúng là hôm nay nha đầu này ăn nhầm thuốc nổ rồi, Tiêu Doãn thoáng ngẩn ngơ, ngược lại càng thêm hăng hái, nhanh nhẹn xoay mình một cái, tiếp tục cản cô lại: “Baby ơi, em như vậy là không cho anh chút mặt mũi nào sao?” Nói xong ra vẻ đau thương.

Lúc này, cơn tức giận trong lòng Đỗ Lôi Ty đã đạt tới điểm giới hạn để bộc phát, cô nghiêm mặt, lạnh lùng nói: “Tôi đếm đến ba, nếu anh còn tiếp tục cản đường, đừng trách tôi không khách khí! Một, hai...”

“Này, anh đang làm gì đó?”

Đột nhiên xuất hiện giọng nói khiến hai người đang giằng co đồng thời quay đầu lại, lần này là Đỗ Lôi Ty hoảng sợ.

Đây... Đây không phải là mỹ nữ ở cửa phòng làm việc của sếp tổng đại nhân lúc nãy sao?

“Tiêu Doãn, anh lại đi đùa giỡn phụ nữ đàn ông sao?” Mỹ nữ khinh thường lườm Tiêu Doãn một cái.

“Đâu nào, anh chỉ là muốn mời Liêm phu nhân đi uống chén rượu mà thôi.” Tiêu Doãn vô tội nói.

“Liêm phu nhân?” Mỹ nữ sững sốt, hướng mắt hoàn toàn vây lấy Đỗ Lôi Ty đang ở trạng thái thất thần.

“Đúng vậy, tiểu thư đây chính là phu nhân Chủ tịch Liêm thị — Alice!” Tiêu Doãn vừa nói, cũng nhìn về Đỗ Lôi Ty, ra vẻ tiếc hận, “Đáng tiếc Liêm phu nhân không nể mặt người ta, chẳng qua là uống chén rượu với nhau, bồi dưỡng một chút tình cảm mà thôi... Hạ Hạ, em nói có đúng không?” “Đừng có giả trò hoa công tử, nhà anh ở đây!” Mỹ nữ trừng mắt nhìn Tiêu Doãn, sau đó thoải

mái đưa tay về phía Đỗ Lôi Ty nói: “Chào cô, tôi tên Tiêu Hạ, là em gái gã khốn khiếp này”

Thì ra cô là em gái Tiêu Doãn, Đỗ Lôi Ty do dự một chút, vươn tay bắt lấy: “Chào cô”

“Tiêu Doãn nói cô là phu nhân của Liêm Tuấn” Mỹ nữ nói rất tự nhiên, vừa nói vừa không chút khách khí đánh giá Đỗ Lôi Ty.

Nói thật, Tiểu tam thì đã gặp nhiều, nhưng chưa từng thấy ai là tiểu tam* mà khí thế lại mạnh mẽ như vậy. Đỗ Lôi Ty cũng hoài nghi có phải mình nhìn lầm người hay không, không thể làm gì khác hơn là lúng túng gật đầu. Theo như tình hình lúc này mà nói đúng là cô được coi như là vợ sếp tổng mà phải không?

(tiểu tam: người thứ 3, vợ lẽ)

Thấy Đỗ Lôi Ty gật đầu, Tiêu Hạ cũng không khách khí nói: “Lần đầu tiên gặp mặt, tôi mời cô uống rượu coi như lễ ra mắt, được không?”

Đỗ Lôi Ty nhìn mỹ nữ trước mắt, trong lòng bỗng nhiên có cảm giác đang gặp Hồng Môn Yến, đang muốn từ chối, trong đầu bỗng nhiên hiện lên cảnh ở cửa phòng làm việc của Liêm Tuấn, trong lòng bối rối một chút.

Ngẩng đầu, nhìn thẳng Tiêu Hạ: “Được, vậy tôi không khách khí”

Tiêu Doãn lái xe, ba người đi tới sông bài nổi tiếng nhàats thành phố A, còn có cả phòng tiệc riêng.

Lúc đó Liêm Tuấn gọi cho Đỗ Lôi Ty, cô do dự một chút, nhìn thoáng qua Tiêu Hạ ngồi ở vị trí bên tài xế, ngang ngược huỷ cuộc gọi ấy.

Bắt bà đây đợi không công hơn hai giờ, ma quỷ mới đi nhân cuộc gọi của anh!

Khi thổ trắng trở nên hung ác thì cũng mất hết tính người.

Đến phòng tiệc, Tiêu Hạ gọi ít chút rượu đỏ, còn lại là hai chai trắng. Đỗ Lôi Ty cố ý quét mắt qua giá tiền, sau khi thấy một chuỗi dài mấy chữ số, cô nổi giận! Nghĩ mà coi cô lẫn lộn trên thương trường trải da tróc vẩy, tiền kiếm được ngay cả bình rượu cũng không mua nổi, nhìn tiểu tam ở trước mặt, vợ cả là cô tiêu xài tiền của chồng mình như thế, quả thực là khinh người quá đáng!

Hậu quả cho cơn tức giận của Đỗ Lôi Ty là cô quyết định uống hết tiền thưởng.

Chỉ chốc lát sau, rượu được mang lên.

“Đỏ hay trắng?” Tiêu Hạ hỏi.

” Trắng” Đỗ Lôi Ty vô cùng dửng dưng, vì trong danh sách rượu trắng rõ ràng quý hơn rượu đỏ rất nhiều.

Tiêu Hạ ngẩn người, tiện đà dùng hàm ý tán thưởng nói: “Có rất ít phụ nữ chọn rượu trắng.”

Đó là vì bọn họ không gặp tiểu tam phách lối như cô! Đỗ Lôi Ty thầm mắng trong lòng.

“Là vì Alice khác người đấy!” Tiêu Doãn boongx nhiên chen vào nói, tiện tay ưu nhã rót cho mình một chén rượu, mập mờ nói “Baby! Anh cũng uống trắng với em!”

Nghe thấy giọng nói ấy, trong dạ dày cô bỗng nhiên có cảm giác sông cuộn biển gầm.

“Cô đừng để ý tới anh ta, anh ta bị bệnh thần kinh!” Tiêu Hạ liếc mắt lườm Tiêu Doãn, nói với Đỗ Lôi Ty, “Tôi mời cô một chén! Lần đầu gặp mặt, sau này xin quan tâm nhiều hơn”

Phản rồi! Tiểu tam lại dám quang minh chính đại muốn vợ cả quan tâm nhiều hơn thế này, thế trận biến thành như vậy từ lúc nào vậy?

Đỗ Lôi Ty nhìn Tiêu Hạ như người ngoài hành tinh một lúc lâu, rốt cục không nhịn được bèn hỏi :” Cô quen Liêm Tuấn từ khi nào vậy?”

“Chúng tôi ư” Tiêu Hạ ngẩn người, suy tư hồi lâu mới nói, “Nếu như tính từ lần đầu tiên gặp mặt thì là tiểu học, có đúng không nhỉ?” Cô hỏi Tiêu Doãn.

Chẳng biết tại sao, Tiêu Doãn bỗng nhiên không còn cười, không muốn trả lời.

Thì ra là không phải tiểu tam, mà là thanh mai trúc mã! Ý chí chiến đấu vất vả lắm mới dâng lên của Đỗ Lôi Ty thoáng cái đã mất hết.

“Khi đó ba thường dẫn chúng tôi đi ra ngoài gặp anh, tre con chẳng biết gì cả, gặp nhau mấy lần là quen mặt, bây giờ nhớ lại thật đúng là buồn cười” Tiêu Hạ tự nhủ, đột nhiên cười tự giễu, cầm chén rượu lên uống một ngụm

Thì ra không chỉ là thanh mai trúc mã, mà còn có hôn ước!

Lần này Đỗ Lôi Ty hoàn toàn không có ý chí chiến đấu, lúc bắt đầu cô tưởng rằng người ta là tiểu tam, bây giờ lại giống mình mới là tiểu tam đi phá hoại đôi thanh mai trúc mã, làm hại hai người họ đến nay chỉ có thể lén lút quan hệ! Đỗ Lôi Ty ơi là Đỗ Lôi Ty, sao mày có thể ngu như thế chứ?

Đàn ông vừa đẹp trai lại có tiền như sếp lớn, trước khi kết hôn sao lại không có hồng nhan tri kỷ được cơ chứ

Tâm tình đột nhiên tụt dốc nhanh chóng, Đỗ Lôi Ty cầm chén rượu, uống 2 ngụm liền.

“Thật ra thì tôi cũng không ngờ là anh ấy sẽ kết hôn đâu, trước kia lúc chúng tôi sống với nhau, anh ấy đã từng nói sẽ không kết hôn”. Tiêu Hạ nói

Sônga chung với nhau ... Quả nhiên từng như thế! Kể từ đó, tâm trạng của Đỗ Lôi Ty càng kém, uống thêm hai ngụm, không đc một lúc thì cả chai rượu trắng deef xuống bụng.

“Tửu lượng của cô không tệ!”

Tiêu Hạ nhìn chén rượu trống trơn, “Tôi rất thích phụ nữ có thể uống rượu, đặc biệt là những người có hoàn cảnh như tôi, luôn đội mũ thực nữ, ngay cả chuyện mình muốn cũng không thể làm, chẳng thú vị chút nào! mời cô một chén”

Cô nói vậy, khoong phải muốn làm vợ cả sao? Đỗ Lôi Ty nín thở, uống một chén trắng khác.

Hai người cứ cô một chén, cô một cốc, tôi một cốc như vậy rất nhanh sau đó, Tiêu Hạ đã nhịn không đc, “Ai ya, tôi đi rửa tay.” Vừa nói vừa lảo đảo đi ra ngoài.

Tiêu Hạ vừa đi, cơ hội của Tiêu Doãn đã tới.

“Baby, Hạ Hạ không uống với em thì anh uống!”

Lúc này Đỗ Lôi Ty đã uống vài chén, thấy một chén rượu đưa qua, nhận lấy uống tiếp.

Mắt thấy cốc rượu kia đã uống hết, khoé miệng Tiêu Doãn vênh lên lơ đãng. Thật ra thì ý của anh là muốn chuốc say Đỗ Lôi Ty, đến lúc đó cá chết biến thành cá ướp muối, đương nhiên là không thoát khỏi long bàn tay của anh được

.Không ngờ Đỗ Lôi Ty uống rượu khác người vô cùng, càng uống càng tỉnh, uống đến lúc này vô tình cá chết biến thành cá mập khổng lồ, đang chờ để cắn xé xui xẻo.

Và kẻ xui xẻo đó là Tiêu Doãn.

Thấy cô uống nhiều như vậy lại không nói lời nào, anh liền cho rằng Đỗ Lôi Ty đã say, cố ý nhích lại gần hơn, dịu dàng nói:” Baby hôm nay em có chuyện gì không vui, hay là nói với anh đi?” Vừa nói,vươn tay muốn quàng qua vai cô.

Đỗ Lôi Ty đang buồn bực uống rượu. không đểys tới anh ta, cìr nhích một cái, Tiêu Doãn chụp phải không khí

Nói về bạn Tiêu Doãn, đây cũng coi như là xui xẻo, từ hồi tiểu học đơn giản chỉ ngồi cùng bàn, đến tận bây giờ lên chức thành phần tri thức nông cốt tinh anh, đã có người phụ nữ nào thoát khỏi ,ma trảo của anh đâu? Nhưng hết lần này đến lần khác đụng phải một Đỗ Lôi Ty không theo như lẽ thường, anh thì ra sức quyến rũ đến bây giờ, còn người ta ngay cả một cái nhìn cũng chẳng buồn cho anh, thế này thì một đời hoa công tử làm sao chịu nổi đây?

Trong lòng có chút giận , dứt khoát nói thẳng: “Em tức giận như vậy, không phải là ddang ghen với em gái anh và Liêm Tuấn sao?” Thật ra thì anh đã sớm nhìn ra, từ lúc vừa rồi. Đỗ Lôi Ty thất hồn lạc phách đi ra từ trong thang máy, rồi đến về mặt kì quái lúc nhìn thấy Tiêu Hạ, thậm chí không chút do dự nhận lời mời của Tiêu Hạ, nhất định là bắt gặp Tiêu Hạ đi tìm Liêu Tuấn, hơn nữa còn hiểu lắm cái gì.

Quả nhiên, nghe Tiêu Hạ nói vậy, động tác cầm lấy cốc rượu của Đỗ Lôi Ty dừng lại

Ghen?, Cô bây giờ là đang ghen vì sếp tổng đại nhân sao? Sao lại thế này đc chứ, bọn họ rõ ràng là muốn ly hôn, chuyện này cô đã đoán từ ngày kết hôn rồi. Chẳng qua là, tại sao trong lòng cô lúc này lại có cảm giác khó mà dứt bỏ?

Đỗ Lôi Ty thất thần khiến Tiêu Doãn rất đặc ý, ngã về phía cô, mục tiêu của anh tất nhiên là đôi môi vì uống rượu mà hết sức đỏ hồng nhon miệng.

Mắt vừa nhìn, liền cúi xuống

Đỗ Lôi Ty lấy lại tinh thần, nhìn thẳng khuôn mặt trước mắt sắp chạm tới cô, dưới tác dụng của rượu cồn, khuôn mặt này biến thành khuôn mặt của Liêm Tuấn.

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu là: Bắt cá hai tay, con dám hơn tôi ư?

Cô đứng lên, đá mạnh một cái vào bộ hạ của “Liêm Tuấn”

Một đá này có thể nói là kinh thiên động địa, quỷ thần khiếp sợ. xuống tay không hề nhẹ! Tiêu Doãn “Á!” Một tiếng, hai tay che lại bộ hạ, hừ hừ ở ghế sa lông

Hừ ai bảo anh dám đi đùa bỡn tình cảm của phụ nữ! Đi chết đi” Đỗ Lôi Ty hùng hùng hổ hổ đi về phía cửa, đưa tay mở cửa xông ra ngoài.

“Rầm...” một tiếng, đâm vào “tường”

Xoa trán ngẩng đầu nhìn lên, cô?

Sao ở đây... Còn có một sếp tổng đại nhân nữa?

Liêm Tuấn trầm mặt, lúc thấy cô khuôn mặt vô cùng âm u

Khí thế của sếp tổng đại nhân sao với sếp tổng trong kia, quả thật một trời một vực, Đỗ Lôi Ty có chút chột dạ, nhưng rượu cồn đang không ngừng kích thích thần kinh cùng a__đre__na__lin của cô: “Tránh ra” Cô lạnh lùng nói

Người đang chắn trước mặt mình không veo ý định muốn tránh, chỉ dùng ánh mắt sắc bén như chim ưng để nhìn cô

“Em uống rượu sao?” Câu hỏi không mang chút tình cảm nào.

“Tôi uống đầy thì làm sao?”

“Tại sao lại uống rượu?”

Tại sao ư? Đỗ Lôi Ty cau mày suy nghĩ, chợt nhớ tới câu vừa rồi của Tiêu Doãn, nói: “Bởi vì tôi đang ghen?”

Trắng trợn như thế quả nhiên cô đã say lắm rồi.

Khuôn mặt bình tĩnh trong nháy mắt dịu dàng xuống, nhưng khí thế không giảm, chỉ có ánh mắt dịu dàng hơn rất nhiều: “Em say rồi, sang bên kia nghỉ ngơi một chút, lát nữa anh đưa em về” Liêm Tuấn vừa nói, chỉ vào chiếc sa lông một bên

“Tôi không về với anh!” Cô vuốt ve tay anh, “Nói cho anh biết, cả đời này tôi không về với anh đâu! Tôi muốn ly hôn!”

Ly hôn, ly hôn, ly hôn...

Lúc hai chữ này vang lên, giống như tất cả đều yên tĩnh,.

Chỉ chốc lát sau, cái miệng đã phun ra những lời này bị chặn lại

Anh hôn cô.

Đây là một nụ hôn tràn đầy tính xâm lược, bá đạo, mạnh mẽ, như kiểu đang biểu thị công khai quyền sở hữu nào đó. Bá đạo đến nỗi đoạt đi hơi thở của cô, thậm chí khiến cô không kịp đề phòng, cũng chẳng hơi sức đau mà phản kháng.

Khi nụ hôn dừng lại

Đỗ Lôi Ty... Ách! Ngại quá ngất xỉu mất rồi

Chương 24

Sau khi Đỗ Lôi Ty tỉnh lại, đầu óc vẫn ong ong mơ hồ.

Cô xoa xoa huyết thái dương, tiếp theo nhắm mắt lại ngáp dài, lúc mở mắt ra, miệng đang há to không thể ngậm lại.

Tại... Tại sao... Sếp tổng đại nhân đang ngủ cạnh cô?

Làm lòng người khiếp sợ là, anh không mặc quần áo, chỉ dùng một cái khăn lông thật mỏng đắp ngang thân dưới, lộ ra vóc người trắng kiện săn chắc, Đỗ Lôi Ty không phải là lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng vẫn có cảm giác muốn xị máu mũi.

Sau khi xác định không phải mình đang nằm mơ giấc mơ xuân, Đỗ Lôi Ty lấy lại bình tĩnh, bắt đầu suy nghĩ lại chuyện trước khi ngủ.

Nghĩ này, nghĩ này...

Huhu! Nghĩ không ra >_____<

Ngay vào lúc này, sếp tổng đại nhân đang nằm trên giường bỗng nhiên trở mình, cái nghiêng người này làm chiếc khăn lông vốn chẳng đắp được bao nhiêu tuột xuống, lộ ra vùng bụng săn chắc.

Phản phát ——

Đầu óc Đỗ Lôi Ty nổ tung, chất lỏng ấm áp chảy về mũi, có thể phun trào dưng mãnh bất cứ lúc nào.

Dưới tình huống như thế, đừng nói là chuyện ngày hôm qua, ngay cả mình họ gì, mẹ tên gì, cha là nam hay nữ... Đỗ Lôi Ty cũng nghĩ không ra. Cứ thế ngơ ngác nhìn chăm chăm màn xôi thịt đầy no mắt trước mặt, trong bụng giống như có mấy cái móng vuốt cào qua cào lại, ngứa ngáy không chịu nổi.

Cào này, cào này, cào đến cuối cùng, cô rốt cục không nhịn được.

Trời ơi, đất ơi, tôi chỉ sờ một tí thôi, sờ một tí cũng được rồi!

Trên đầu chữ sắc có cây đao, người xưa nói không có sai được!

Ví dụ như Đỗ Lôi Ty ở đây lúc này tâm trí thất lạc dưới cây đao sáng loáng, vươn móng vuốt tội ác ra, ở trên lồng ngực sắt chắc của sếp tổng đại nhân, sờ một cái.

Sau khi sờ xong, bỗng nhiên cô lại có cảm giác phiêu phiêu tiên cảnh.

Trời ơi, đất hỡi, đậu hũ của sếp tổng đại nhân quả nhiên rất thơm! Rất non! Ăn thật ngon!

Lần đầu tiên ăn đậu hũ sếp tổng, Đỗ Lôi Ty bộc phát hưng phấn, sinh lòng tà đạo.

Lúc Liêm Tuấn thức, chỉ có cô bị anh bạc đãi, rất vất vả mới bắt gặp lúc sếp tổng ngủ say như vậy, sao cô không ăn thêm mấy lần đậu hũ nữa, bù lại những gì đã bị anh ăn mất?

Nghĩ như thế, Đỗ Lôi Ty trở nên lớn mật, móng vuốt vươn ra lần thứ hai sờ soạng trên bụng.

Hahaha, cảm giác này đúng là tuyệt nhất!

Sau khi sờ xong lần hai, cô lại đưa móng vuốt về phía bắp tay rắn chắc, sờ soạng lần thứ ba.

Aiz nha nha, ăn được đậu hũ này thực sự là quá thỏa mãn, quá nguôi giận!

Cứ như vậy, Đỗ Lôi Ty vô cùng tự đắc ăn đậu hũ của sếp tổng đại nhân, sờ chỗ này một cái rồi lại đáp sờ chỗ kia một cái, không chút lưu tình bù lại tất cả đậu hũ bị anh ăn mất.

Sau khi ăn xong, cô vẫn không đã ghiền.

So với trước kia sếp tổng đại nhân ăn cô, chỉ ăn chút xíu đậu hũ thế này, thật sự anh quá có lỗi!

Cho nên, Đỗ Lôi Ty đảo mắt, tầm nhìn đã nhắm ngay khu vực đang đắp khăn lông.

.

Không biết cái bớt hình ô mai kia lớn lên có hình dạng ra sao nhỉ?

Lúc này, Liêm Tuấn vẫn còn đang ngủ rất sâu, hai mắt nhắm nghiền, lông mi dày khê rung.

Thật là quá đáng, một người đàn ông mà lông mi còn dài hơn cô, cú sốc này người như cô làm sao chịu nổi? Đỗ Lôi Ty bùng phát tức giận, dứt khoát kiên quyết giờ vuốt về phía cái khăn lông mỏng manh.

Đúng vào khoảng khắc móng vuốt cầm tới chiếc khăn lông, một cánh tay vươn đến, chụp lấy bàn tay không hề đề phòng của cô.

“A —— “

Không còn kịp nữa, Đỗ Lôi Ty hốt hoảng la lên, cả người đã bị kéo lại, sau đó thân thể bị đè lên nặng nề.

Vừa mở mắt ra, nguyên cái khăn lông đã trùm lên đầu, trước mắt tối om, hơi thở đều đều phả vào mặt cô, rất gần, rất gần...

“Sờ đủ chưa?” Hơi thở phả ra cùng lúc với giọng nói trầm thấp vang lên, đầy vẻ đắc ý.

Thì ra là ngay từ đầu, anh luôn luôn và hoàn toàn chưa ngủ! Không cần phải nói, Đỗ Đỗ đáng thương của chúng ta lại xui xẻo nữa rồi.

“Ha ha... Đủ... Đủ rồi...” Đỗ Lôi Ty chợt dạ gượng cười, muốn ngo ngoe thoát khỏi cái cảnh túng quẫn này, tay chân bắt đầu dần dần bị đè cứng, ngay cả mặt cũng rất gần anh, rất gần, gần đến mức trong lúc nói chuyện, môi sẽ chạm đến những nơi mềm mại khác.

“Vậy sao? Anh không ngại để em sờ thêm vài cái nữa đâu...” Anh nói thế, rồi đôi môi chuyển qua vành tai cô, vô tình hay cố ý phả ra một hơi nhẹ nhẹ, vừa trúng vành tai rất miễn cảm kia, thoáng chốc, màu đỏ ửng từ vành tai lan đến khắp mặt, cả cổ cũng nóng lên.

Đỗ Lôi Ty khó khăn nuốt nước miếng: “Không... Không cần... Đủ... Đủ rồi...”

“Em chắc không?”

“Chắc... Chắc chắn...”

“Nhưng hình như vẫn còn một chỗ em chưa có sờ?” Anh nói xong, nắm lấy tay cô, ép tay cô đè xuống chỗ cực nóng đó.

“A...”

Nếu không phải đang bị anh bắt ép, Đỗ Lôi Ty bây giờ thật rất muốn tìm một cái lỗ nào đó mà chui xuống, xấu hổ quá! Xấu hổ quá!

“Sờ rồi thấy sao?”

“...” Đỗ Lôi Ty kìm nén bức bối, không phản bác được.

“Hửm? Chẳng lẽ em còn muốn sờ thêm?”

“Không... Không sờ nữa!” Cô vội vàng trả lời, sợ anh lại ép cô làm chuyện biến thái gì nữa.

“Phát biểu chút cảm tưởng đi?”

Cảm... Cảm tưởng? Đỗ Lôi Ty bị sét đánh.

Anh cho rằng đây là tiết sinh học đang sờ ếch sao? Sờ xong còn phải báo cáo cảm tưởng cho giáo viên nữa chứ!

“Không có... Không có cảm tưởng...” Đỗ Lôi Ty đáng thương bị ép đến điên rồi.

“Vậy sờ thêm lần nữa nhé?”

“A —— “

Đỗ Lôi Ty rớt cục nước mắt ràn rụa.

T^T Sếp tổng đại nhân, anh quả thực chính là Voldemort! Là biến thái trong biến thái!

“Bây giờ có cảm tưởng chưa?”

“Có! Có!” Sau khi đã trải qua cảm giác bị ép buộc một cách tàn ác, Đỗ Lôi Ty rớt cục phát điên: “Em cảm thấy... làm đàn ông thật tuyệt!”

Phụt...

Liêm Tuấn sặc một cái.

“Vợ à, em thật vui tính.”

Đâu có đâu có, có vui tính đi chẳng nữa cũng không dám vui tính với sếp tổng ngài! Quả đúng là “Điên” “Người điên” “Điên”, “Thú” “Tính thú” “Thú”!

“Vợ giải thích độc đáo như thế, chắc là rất muốn thử một chút phải không?”

“Không! Một chút cũng không...”

Lời còn chưa nói hết, miệng đã bị chặn lại.

Thật khác so với sự bá đạo tối qua, đầu tiên là dùng đầu lưỡi vờn tả theo hình dáng bờ môi, rồi sau đó anh dịch tay mơn man vào trong áo ngủ rất mỏng của cô, dùng lực một chút, tiếng kinh hô của cô bị nuốt mất, sau đó là hơi thở hòa quyện cùng nhau và tâm trí mơ hồ không chịu nổi.

Nụ hôn vẫn thật sâu, phối hợp cùng những ngón tay linh xảo, chạm vào một chỗ là thấp lên một mối lửa, thể lửa dâng cao, cuối cùng cháy lan cả đồng cỏ, trên người chỗ nào cũng nóng lên rồi nóng lên, ngay cả đầu ngón tay cũng không ngoại lệ.

“Không... Không được...”

Đỗ Lôi Ty cố gắng kêu, nhưng một chữ thốt ra, nụ hôn của anh lại sâu một phân, đến cuối cùng nói không ra lời, chỉ nghe thấy ngân nga tiếng rên rỉ, vang vọng mà nhẹ nhàng, từ từ triền miên...

——- Tôi là đường phân cách hình ảnh đen tối ——

“Ngoan, tách chân ra một chút.”

“Ừ... Không được... A!”

“Ngoan, kêu nhỏ thôi.”

“Không... Không được...”

“Hửm?” Dùng sức đẩy người.

“A —— “

“Cưng ơi, vừa rồi em nói không được cái gì?”

“...”

“Hửm?” Tốc độ nhanh hơn.

“A —— “

“Nói đi?” Bỗng nhiên bất động.

T^T

“Không... Không được... Đừng có ngừng!” Một người nào đó bởi vì bị ép đến điên mà đã mắc bệnh tâm thần.

——- Tôi là đường phân cách cảnh tượng lúc sau ——

Bình thường sau khi trải qua kích tình thì là cảnh gì?

Người đàn ông ngồi trên giường nhả khói, cô gái ngưỡng ngưỡng ngẩng đầu, tràn đầy hi vọng nhìn anh ấy:
“Anh... Sẽ chịu trách nhiệm với em chứ?”

“Yên tâm, sau này em là của anh!”

Bên trên là tình tiết bình thường, nhưng trong câu chuyện hàn huyên của chúng ta, bất kỳ tình tiết nào cũng là không bình thường! Ví dụ như bây giờ —— “Gạt người... Gạt người... Gạt người...” Đỗ Lôi Ty rụt người bắt chước bộ dạng con chim cú, ngón tay không ngừng vẽ lung tung trên giường.

Bà nội của anh gạt người! Cái bớt trên hông của sếp tổng là hình quả dưa mà!

“Sao vậy?” Vẫn là bàn tay vươn qua, ôm cô vào trong lòng.

Đỗ Lôi Ty trầm mặc.

Gì chứ, cô cự tuyệt việc nói chuyện cùng lưu manh!

“Giận sao?” Liêm Tuấn cong cong khóe miệng, mập mờ nói, “Mới vừa rồi rõ ràng là chính em bảo anh đừng ngừng...”

“...” Vô sỉ! Hạ lưu!

“Em không muốn biết anh em nhà họ Tiêu có quan hệ gì với anh sao?”

(o)?

Hứng thú của Đỗ Lôi Ty rốt cuộc đã bị gợi lên thành công.

Thấy vẻ mặt nghi ngờ của cô, đáng vẻ vừa muốn hỏi vừa không muốn hỏi, tim anh cuối cùng mềm nhũn hoàn toàn. Thở dài, chậm rãi nói ra: “Thật ra thì bọn họ... là con của ba anh sau khi tái hôn...”

Được rồi, không phải không thừa nhận, đây là một motip chuyện xưa rất thống thiết*! Cho nên trước khi tiến vào đoạn VCR này, xin các vị cần phải chuẩn bị một cây dù, để tránh bị máu chó* xối phải.

(*máu chó = cầu huyết = cường điệu, thống thiết, bi kịch... Tiu Ú: là tác giả chơi chữ với câu trước ạ, chẳng biết phải edit thế nào cho suôn sẻ...)

>>>VCR bắt đầu phát hình >>>

Tiêu Lễ Thạch cùng Liêm Anna gặp nhau từ một lần tình cờ, sau đó, tướng mạo xuất chúng và cử chỉ hoàn mỹ của Tiêu Lễ Thạch đã khiến Liêm đại tiểu thư có ấn tượng tốt, cô không quan tâm cha mẹ khuyên ngăn, dứt khoát dành tình cảm cho Tiêu Lễ Thạch.

Lúc ấy, Tiêu Lễ Thạch chỉ là phó quản lý một công ty nhỏ của tập đoàn Liêm thị, trẻ tuổi, có hoài bão, nhưng chỉ tiếc là tài hoa đầy bụng mà không có võ đài thể hiện. Lời tỏ tình của Liêm Anna vừa vặn là con đường tắt giúp hắn đi lên võ đài này nhanh nhất, hiệu quả nhất.

Sau một khoảng thời gian do dự, hắn quyết định cưới cô gái này.

Cưới con gái một cửa nhà giàu cũng khó chẳng kém gả vào nhà giàu, sau khi họ sống chung phải chịu áp lực từ khắp nơi, cho đến khi Tiêu Lễ Thạch chứng minh bản thân có thể sống trong Liêm gia, hơn nữa sau này con cái cũng sẽ mang họ của Liêm Anna, ông bà Liêm mới miễn cưỡng đồng ý hôn sự này.

Một năm sau cưới, Tiêu Lễ Thạch bằng năng lực quản lý xuất chúng của mình đã lật ngược tình hình lỗ lã của Liêm thị, rốt cuộc được cha mẹ vợ chấp nhận.

Một năm sau nữa, con của hai người ra đời.

Vì phải thực hiện theo lời hứa ban đầu, nên đứa con này mang họ của Liêm Anna, tên duy nhất một chữ Tuấn.

Song, hôn nhân hình thành trên cơ sở không bình đẳng, tựa như một tòa cao ốc không có móng, cuối cùng cũng có ngày sụp đổ.

Ba năm sau khi cưới, hai người vẫn tôn trọng nhau, nhưng tình cảm càng ngày càng nhạt, không thể nói ra là lạ ở chỗ nào, nhưng lại cảm thấy chỗ nào cũng có gì đó không đúng.

Liêm Anna tiếp nhận văn hóa tây phương một thời gian dài, tính tình độc lập mà lại có chủ nghĩa nữ quyền, đến lúc cô nhận ra cuộc hôn nhân này đã không còn cách nào cứu vãn, cô kiên quyết muốn ly hôn.

“Em biết anh không yêu em, bây giờ em để anh đi, nhưng em có một yêu cầu, hãy để bé Tuấn lại cho em.”

Tiêu Lễ Thạch chăm chú nhìn người phụ nữ đã sống chung với mình ba năm, cô vẫn xinh đẹp động lòng người như cũ, ánh mắt quật cường vẫn giống như đứ ba năm trước đây họ quen biết. Khác biệt duy nhất là, trong ánh mắt này đã không còn tự tin ban đầu nữa.

“Thật xin lỗi.” Hắn để lại câu nói đó, cứ như vậy mà bỏ đi, không mang theo bất cứ thứ gì của họ Liêm, thậm chí ngay cả đứa con quý giá nhất của mình cũng để lại cho vợ trước.

Hắn hiểu, cô cần đứa con này hơn hắn.

Sau khi Tiêu Lễ Thạch rời khỏi Liêm gia, tay trắng dựng nghiệp, dựa vào kinh nghiệm công việc của bản thân ở Liêm thị cùng giác quan nhạy cảm với nghề nghiệp, chỉ có một năm thời gian liền sáng lập một công ty IT của riêng mình, về sau việc buôn bán của hắn càng làm càng lớn, mấy năm sau công ty được niêm yết trên thị trường, tiền đồ có thể nói là không giới hạn.

Mà tình yêu của hắn cũng dần dần nẩy mầm vào lúc công ty phát triển đến năm thứ hai, rồi đơm hoa kết quả. Người phụ nữ kia là bạn cùng hợp tác lúc mở công ty, bọn họ cùng nhau cố gắng vì công ty, cùng nhau lên kế hoạch, cùng nhau xây dựng, cuối cùng rốt cục danh chính ngôn thuận bước tới với nhau.

Sau đó, con của họ ra đời.

Sinh đôi, nam tên là Tiêu Doãn, nữ tên là Tiêu Hạ.

Mặc dù có gia đình mới, cũng có con của mình, nhưng Tiêu Lễ Thạch vẫn nhớ mãi không quên đứa con của hắn và Liêm Anna, đứa con quý giá nhất đó của hắn, cho dù chết, hắn cũng không muốn buông tay.

Sau khi công ty ổn định, hắn thường đi thăm Liêm Tuấn, có khi Liêm Anna cũng sẽ đi cùng.

Lúc bọn họ gặp nhau cũng rất kỳ quái, một cặp vợ chồng từng cùng giường cùng gối, gặp nhau không gây lộn cũng không hàn huyên, thậm chí chẳng hề giống hai người quen biết nhau.

Sau đó, khi Tiêu Doãn và Tiêu Hạ đã biết chạy nhảy, hẳn dẫn cả hai ra ngoài gặp anh trai mình.

Ba đứa trẻ không hiểu chuyện người lớn, không bao lâu liền thân quen, cũng không biết chúng có quan hệ thế nào, chỉ giống như bạn bè gọi thẳng tên nhau, thói quen này cũng không thay đổi sau khi Liêm Tuấn từ nước ngoài về.

Mọi người vốn nói, hôn nhân cần lý trí, hôn nhân của Liêm Anna là vì quá mù quáng mà cuối cùng phải kết thúc. Song hôn nhân có đôi khi lại không thể quá mức lý trí, ví dụ như Tiêu Lễ Thạch, hẳn chính là suy nghĩ quá mức về những lợi lộc bên cạnh tình yêu, nên trong cuộc đời mới lỡ làm một người phụ nữ

13. Chương 25- 26

Chương 25

Một rồi đến hai, hai rồi đến ba, ba rồi đến vô tận.

Sáng hôm sau, Đỗ Lôi Ty liên mồm lâu bầu những lời này, tay không ngừng xoa nắn cái eo “mỏng manh” tội nghiệp của mình.

“Tiểu Đỗ, em bị ốm giờ đã khỏe hơn chưa?” Giới Vô Song lo lắng nhìn cô em đồng nghiệp mới bên cạnh, lòng thầm thở dài: Quả nhiên là bệnh rất nặng!

Nghe vậy, Đỗ Lôi Ty chỉ còn biết “nín lặng hỏi trời xanh”.

Trong lòng cô hối hận khôn nguôi. Biết sớm thì đã không ăn vụng đậu hũ của sếp tổng đại nhân, tuy thực hiện chỉ trong chớp mắt nhưng hại cô đến mấy ngày sau hầu như ngày nào cũng đau lưng, mỏi eo, nhức chân. Giờ thì cô chẳng khác gì mấy bà bác đóng quảng cáo thiếu canxi trên TV.

Vậy mới nói, hạnh phúc quá cũng không tốt chút nào.

Thấy Đỗ Lôi Ty mặt mày rầu rĩ, mấy đồng nghiệp ở các quầy khác bèn xúm cả lại, “Tiểu Đỗ, nghe nói cô bị ốm rất nặng, giờ sao rồi?”

Đỗ Lôi Ty bối rối đáp lại: “Không sao, không sao.” Có điều vùng eo vẫn còn nhức mỏi lắm.

“Mà cũng lạ thật, hơn một tháng cô không đi làm nhưng quản lý Chu chẳng hề đả động gì đến...” Tiểu Chu quầy Vàng bạc lăm lăm.

Đỗ Lôi Ty lúng túng không biết trả lời thế nào, “Đó là vì... vì quản lý Chu rất thông cảm với nhân viên...” Kiểm một lí do ngay cả bản thân cũng không tin nổi khiến Đỗ Lôi Ty thấy hơi chột dạ.

Vậy tại sao cô nghỉ phép liên tục trong một tháng mà không bị sa thải? Nguyên nhân rất đơn giản, sau mỗi lần vận động kịch liệt, người nào đó lại nhân cơ hội chui vào lòng chồng nũng nịu: “Ngày mai em còn phải đi làm...”

Liêm Tuấn không thêm suy nghĩ phản đối luôn: “Không cho phép đi.” Nực cười, vợ anh mà còn cần phải đi làm sao? Anh nhướn mày hỏi: “Chẳng lẽ anh lại không nuôi nổi em?”

Đỗ Lôi Ty tuy ngốc nhưng không có nghĩa là không hiểu nổi ý của sếp tổng đại nhân, cô thề thốt: “Đương nhiên là anh nuôi được em, cho dù có cả một xe tải chứa em thì anh cũng nuôi tốt ấy chứ!” Nói xong, cô quan sát thấy đôi mày của sếp tổng đại nhân dần dần giãn ra bèn lớn mật nói tiếp: “Giờ em cả ngày ru rú trong nhà, hết ăn rồi lại ăn, chẳng mấy bữa mà biến thành lợn mất thôi. Anh không muốn nuôi lợn đấy chứ?” Dứt lời ngón tay còn vẽ hai vòng tròn trên lồng ngực rắn chắc của sếp tổng đại nhân.

Ngay sau đó, bàn tay nhỏ nhắn không an phận đã bị túm chặt.

Anh xoay người đè cô xuống giường, ánh mắt sáng rực nhìn cô chăm chú: “Em ngoan như vậy anh chỉ cần một là đủ. Với lại, anh không ngại nuôi lợn đầu.” Nói đoạn, anh vươn lưỡi liếm khoé mắt cô, nhìn đôi mắt nai tơ ngập nước, anh hài lòng nở nụ cười ranh mãnh.

Rõ ràng là phản bác lại cô, nhưng những lời âu yếm mờ ám của anh vẫn khiến trái tim cô thấy thật ấm áp.

Sau đó, đương nhiên là Đỗ Lôi Ty phải bán mình cầu công việc, bất chấp khả năng bị bệnh thoái hóa cột sống để đổi lấy một cú điện thoại cho Chu Đại Phú của sếp tổng đại nhân.

Lại nói thêm, Chu Đại Phú lần đầu tiên nhận được điện thoại do sếp tổng đại nhân đích thân gọi đến, mừng rỡ đồng ý ngay tắp lự. Anh ta thầm nhủ Đỗ Lôi Ty nhất định là “người quen” trong truyền thuyết, không thể thất lễ!

Thế là cuối cùng Đỗ Lôi Ty có thể yên ổn đi làm.

Sau khi Đỗ Lôi Ty đi làm lại, Chu Đại Phú vồn vã với cô một cách lạ kỳ. Anh ta cố ý gọi Đỗ Lôi Ty vào phòng làm việc, nói bóng nói gió.

“Tiểu Đỗ, cô... quen với Liêm tổng à?”

“Cũng không tính là quen...” Đỗ Lôi Ty túa mồ hôi lạnh, sợ Chu Đại Phú nhìn ra mối quan hệ của hai người họ, đành phải nói dối, “Lần trước bài báo cáo của tôi được Liêm tổng đánh giá cao, từ đó anh ấy mới biết tôi... Chúng tôi không hề quen nhau.”

Từ khi sống chung với sếp tổng đại nhân, cô cảm thấy trình độ nói dối của mình càng ngày càng giảm sút. Nói dối vụng về thế này thì ngay cả một đứa trẻ con cũng chẳng thêm tin! Nhưng không ngờ, Chu Đại Phú lại tin.

“Tiểu Đỗ, cô được Liêm tổng đánh giá cao, quả không hổ là một nhân tài! Tôi rất vui vì cửa hàng chúng ta có một nhân viên xuất sắc như cô. Vì vậy, tôi quyết định phát thưởng cho cô!”

“... Quản lý Chu, tôi đã có rất nhiều phiếu giảm giá rồi.”

“Vậy à?” Chu Đại Phú hơi khó xử, “Hay cô cầm thêm ít sản phẩm nữa về nhà dùng thử nhé?”

Đỗ Lôi Ty rơi lệ: Quản lý Chu, hộp lần trước anh đưa tôi còn chưa động vào!

Cầm theo một hộp bao cao su lớn ra khỏi phòng làm việc của Chu Đại Phú, Đỗ Lôi Ty khóc không ra nước mắt.

Quản lý Chu cũng thật bạo gan, làm gì có cấp trên nào dùng bao cao su thay cho tiền thưởng của nhân viên, lại còn cả một hộp lớn nữa? Đâu phải Giáng sinh mà lấy ra thổi làm bóng bay, cho nhiều thế thì có ích gì?

Vừa quay trở lại quầy, cô đã chạm mặt Giới Vô Song.

“Tiểu Đỗ, em cầm hộp gì vậy?” Giới Vô Song tò mò liếc nhìn, rồi lập tức hiểu ý trưng ra bộ mặt đen tối, “Bệnh vừa khỏi nên mang về nhà dùng thử chứ gì?”

Phụt!

Đỗ Lôi Ty suýt nữa thì phun ra một ngụm máu, cô quăng cho Giới Vô Song một ánh mắt vô cùng ai oán, “Vô Song, chị đừng dọa em nữa được không? Hộp lần trước em vẫn còn trưng ở nhà kia kìa...”

“Cái gì?” Giới Vô Song bỗng nhiên kêu âm lên, “Em không dùng sao?”

Đỗ Lôi Ty hoang mang, “Không ạ...”

“Tiểu Đỗ, không phải em muốn có con trước khi kết hôn đấy chứ?” Trong suy nghĩ của Giới Vô Song, lần dùng thử của Đỗ Lôi Ty đương nhiên là cùng với bạn trai.

Câu hỏi của Giới Vô Song khiến Đỗ Lôi Ty giật mình.

Đúng rồi! Mỗi khi cô và sếp tổng đại nhân làm chuyện đó... hình như đều không dùng biện pháp an toàn. Chẳng may cô...

Nghĩ đến đây, mặt mày cô tái xanh.

Giới Vô Song không chú ý tới nét mặt khác lạ của Đỗ Lôi Ty, tiếp tục nói rất nghiêm túc: “Tiểu Đỗ, mặc dù bây giờ có con trước khi kết hôn là chuyện rất bình thường, nhưng chúng ta là phụ nữ thì vẫn phải nghĩ cho tương lai sau này. Em có chắc là bạn trai em yêu em thật lòng không?”

Yêu?

Cái từ này lại khiến Đỗ Lôi Ty thất thần lần nữa.

Đúng vậy, từ trước đến giờ sếp tổng đại nhân chưa từng nói với cô từ này. Người hiện đại yêu trước tiên là tỏ tình, sau đó XXOO, cuối cùng mới là kết hôn. Nhưng cô với sếp tổng đại nhân thì hoàn toàn ngược lại. Quen nhau chưa tới một ngày đã kết hôn, qua mấy tháng mới XXOO, còn tỏ tình thì... >_____< từ đầu tới cuối sếp tổng đại nhân chưa từng nói lần nào! Mặc dù “Anh yêu em” chỉ là một câu nói, ý nghĩa không quá lớn lao, nhưng không được nghe thì cứ thấy thiếu thiếu thế nào ấy. Vì vậy, Đỗ Lôi Ty rất chi là phiền não. Sự phiền não này quấy rầy Đỗ Lôi Ty đến tận khi tan làm. Cô lơ mơ thay quần áo rời khỏi cửa hàng, chợt phát hiện trời đổ mưa to! Cô thò tay vào trong túi xách theo bản năng >_< Quên đem ô rồi!

Chẳng lẽ cô phải bắt taxi để về? Từ đây về nhà tốn mất bao nhiêu? Hu hu... người ta nghèo lắm mà! (quả nhiên không có chút ý thức nào của một bà chủ giàu có -- □ □ □)

Đúng lúc này, di động bỗng nhiên đổ chuông, Đỗ Lôi Ty bèn nhấn nút nghe.

“Ngẩng đầu lên, nhìn sang trái 35 độ.”

Trong giọng nói quen thuộc, Đỗ Lôi Ty nhìn thấy chiếc xe quen thuộc cùng với bóng hình quen thuộc của anh đang cầm ô đứng cạnh xe.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi POLO màu xanh nhạt, lúc ánh mắt giao nhau, anh khẽ vẫy tay rồi chậm rãi bước về phía cô với nhịp độ thông thả, ngay cả bọt nước bên cạnh cũng phối hợp bắn lên rất hài hòa.

Đỗ Lôi Ty nhìn đến xuất thần. Cô chợt nhớ đã từng đọc một quyển truyện tranh, trong đó nam chính cũng đi đến dưới làn mưa với nụ cười dịu dàng trên môi.

Giây phút này, bỗng nhiên cô có cảm giác mình là nữ chính.

Sống lẻ loi ở thành phố này đã nhiều năm, lần đầu tiên cô cảm thấy mình thực sự được quan tâm.

Ngồi trong xe Liêm Tuấn, trái tim Đỗ Lôi Ty tan chảy, hoàn toàn khác hẳn với làn mưa lạnh lẽo bên ngoài.

“Sao anh nhớ tới đón em?” Cô không kìm được bật hỏi.

Anh vặn lại: “Anh không đến đón chẳng lẽ em muốn đội mưa về?”

Dù đã biết trước câu trả lời, nhưng nghe chính miệng anh nói ra thật là hạnh phúc...

“Gần đây anh rất bận, em sợ làm lỡ công việc của anh.” Kể từ việc lần trước cô mới biết sếp tổng đại nhân thực sự rất bận, chứ không phải vì mấy cái lí do vớ vẩn mà cô nghĩ ra.

“Không sao, sáng hôm nay vừa mới ký hợp đồng, việc hợp tác đã xong xuôi rồi.”

Hết bận rồi? Trong thâm tâm Đỗ Lôi Ty hết sức vui vẻ, nhưng cô không dám biểu hiện quá mức ra bên ngoài mà chỉ hỏi: “Vậy sau này... anh sẽ về sớm hơn chứ?”

Vừa hỏi xong, xe đột nhiên dừng lại.

“Sao thế?” Đỗ Lôi Ty bật hỏi.

“Mấy ngày trước hơi bận nên lạnh nhạt với em. Xin lỗi.” Giọng nói dịu dàng bất ngờ vang lên khiến Đỗ Lôi Ty ngơ ngẩn.

Sếp tổng đại nhân đang... xin lỗi cô sao?

Đỗ Lôi Ty giật mình nhìn về phía anh, đúng ngay phải một ánh mắt rất nghiêm túc.

Bên ngoài, nước mưa tấp vào cửa sổ xe, cảnh tượng mịt mù.

Bên trong, hai ánh mắt giao nhau, cảnh tượng ảm áp.

Anh đột nhiên vươn tay đỡ lấy cổ cô, môi dần dần tiến tới gần.

“Chờ chút!” Đỗ Lôi Ty chợt nhớ ra điều gì.

“Sao vậy?”

“À ừm... Anh có thể...” Cô chớp chớp mắt, không biết nên nói sao cho phải. Thật ra thì cô rất muốn nghe anh nói câu kia một lần...

Đột nhiên, di động đổ chuông, phá vỡ không khí gượng gạo.

Ngay sau đó, giọng nói dữ dằn của Chu Ngọc Phỉ vang lên: “Đỗ Lôi Ty! Rốt cuộc thì lúc nào mày mời tao ăn cơm hả?”

Thứ bảy, không khí trong lành, gió nhẹ mơn man, thời tiết thật đẹp. Chỉ riêng mình Đỗ Lôi Ty đang đi trên đường là mặt mày rầu rĩ.

Mấy hôm trước, cô và đứa bạn thân Chu Dao Phỉ hẹn nhau đi ăn ở một nhà hàng mới mở. Mọi việc vốn đang diễn ra bình thường, bỗng dưng nửa tiếng sau, lúc cô mặc quần áo chuẩn bị đi thì sếp tổng đại nhân xuất hiện ngay trước cửa, nói muốn đi cùng cô. Hơn nữa, thái độ của anh không cho cô cửa để từ chối.

Thế là, Đỗ Lôi Ty .

Lại nói tiếp, từ khi kết hôn đến bây giờ, cô chưa đưa sếp tổng đại nhân đi gặp người ngoài bao giờ. Nói chính xác hơn, cô chưa từng nghĩ đến việc giới thiệu sếp tổng đại nhân cho bạn bè của mình. Nguyên nhân rất đơn giản, cuộc hôn nhân này sớm muộn gì cũng kết thúc. Nếu sợ người ta biết mình ly hôn thì tốt hơn hết là ngay từ đầu đừng để cho ai biết mình đã kết hôn.

Nhưng giờ thì khác, dựa theo tình hình hiện tại, chuyện ly hôn tạm thời sẽ không xảy ra, vả lại thực lòng thì cô cũng không muốn rời khỏi sếp tổng đại nhân. Người đàn ông này tuy có hơi chuyên quyền, hơi keo kiệt, tính khí cũng hơi tệ một chút nhưng ở bên anh luôn luôn có cảm giác an tâm, giống như dù trời sập cũng có người chống cho vậy...

Dừng lại! Sao tự nhiên lại nghĩ về anh tốt như thế hả?

Đỗ Lôi Ty định thần lại, thấy sếp tổng đại nhân đang thông thả đi sau mình, trong lòng càng thêm bực bội.

Nhìn anh rõ ràng là đã tính trước sẽ đi cùng với cô, vậy mà còn cố tình xuất hiện đột ngột khiến cô không kịp trở tay, khiến cô chưa chuẩn bị gì đã phải giới thiệu pho tượng Bồ Tát lớn này cho Chu Dao Phỉ và Hạ Khôn. Đến lúc đó cô phải giải thích sao về chuyện mình là gái đã có chồng? Rõ ràng anh cố ý muốn cô phải xấu hổ!

Xấu xa! Quá mức xấu xa!!

Nghĩ như vậy, cô cúi gằm mặt đi phăm phăm.

Bỗng nhiên, một bàn tay nắm lấy vai cô.

“Sao lại đi nhanh vậy?” Người nào đó vẻ mặt thoải mái, hoàn toàn không để ý đến tâm trạng buồn bực của cô hiện giờ.

Đỗ Lôi Ty cúi đầu, không nói lời nào.

“Không phải em giận anh đấy chứ?”

“Đương nhiên là ——” Lời nói đã chực đến cửa miệng, bỗng cô nhìn thấy ánh mắt sếp tổng đại nhân đang nheo lại đầy nguy hiểm, bên môi còn đọng lại một nụ cười nửa miệng rất gian xảo.

“Đương nhiên là em vui còn không kịp!” Nở một nụ cười méo xẹo, trong lòng Đỗ Lôi Ty tự khinh bỉ mình một trăm lần rồi lại một trăm lần. Thôi, coi như là dắt chó đi dạo!

Hức... Nhưng có con chó nào lại nắm cả vai chủ nhân thế này không...

Lúc hai người tới nhà ăn thì đã mười giờ rưỡi. Chu Dao Phỉ nhắn tin rằng cô với Hạ Khôn đã đến và ngồi chờ bên trong phòng tiệc.

Đi theo người phục vụ đến phòng, cửa bỗng bật mở, một người bên trong lao ra, giang hai tay ôm chầm lấy Đỗ Lôi Ty.

“Bao cao su, em có nhớ anh không?”

Giọng nói cợt nhả này không phải của Hạ Khôn thì còn ai vào đây.

“Ồ ily chết, anh cách xa em ra một chút!” Đỗ Lôi Ty đang định đẩy anh ta ra thì đã có một bàn tay bắt được tay của Hạ Khôn trước cô, sau đó ngang nhiên chen vào đứng chắn giữa hai người bọn họ.

Đỗ Lôi Ty lắp bắp kinh hãi, Hạ Khôn cũng kinh hãi lắp bắp.

Bất ngờ một lúc, anh ta dường như hiểu được điều gì, bèn cố ý trưng ra bộ dáng đau buồn: “Anh giai này, đừng kích động như vậy, tôi thật sự không có sở thích đặc biệt đó...”

Liêm Tuấn buông tay, nghiêm mặt nói: “Tôi trước đây cũng không có, và sẽ càng không bao giờ có.”

Phụt ——

Đỗ Lôi Ty bên cạnh phun ra.

Những lời của sếp tổng đại nhân thoáng nghe thì không thấy gì, nhưng ngẫm lại thì chẳng phải anh đang nói cho Hạ Khôn rằng: Từ khi thấy anh, tôi không còn ảo tưởng gì về đồng tính luyến ái nữa.

Quá hiếm! Hạ Khôn trông hơi xấu hổ, đúng lúc này Chu Dao Phỉ đang ngồi trong phòng tiệc cũng đi ra. Hôm nay cô mặc một chiếc áo màu trắng kết hợp với chân váy đen dài, làm tôn thêm vóc dáng vốn cực chuẩn. Mái tóc xoăn đen được búi gọn lại trông rất tri thức, khác hẳn với hình ảnh bà hoàng bụng dạ hẹp hòi hàng ngày.

Đỗ Lôi Ty đang định chào cô, chợt thấy cô sững sờ nhìn Liêm Tuấn, “Sao lại là anh?”

“Là em?” Giọng nói của Liêm Tuấn cũng đượm vẻ kinh ngạc.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Đỗ Lôi Ty lúng túng hỏi: “Hai người quen nhau?”

“Ừ.” Chu Dao Phỉ gật gật đầu, lại liếc nhìn sang Liêm Tuấn. Đến khi xác định mình không nhận nhầm người, cô mới nói tiếp, “Tao từng hôn anh ta.”

*** **

Đỗ Lôi Ty phải thừa nhận rằng mình đã bị đả kích rất mạnh.

Tuy rằng từ khi còn đi học, Chu Dao Phỉ đã nổi tiếng là yêu nhiều, quen biết rộng rãi đến mức ai cũng phải tặc lưỡi bái phục, nhưng cứ nghĩ đến việc cô và sếp tổng đại nhân từng hôn nhau, thì trong lòng Đỗ Lôi Ty lại có một... niềm vui không thể diễn tả được.

Một đại ma vương, một bà hoàng.

Bọn họ rốt cuộc là quen nhau như thế nào? Tò mò! Rất tò mò!

Lúc Đỗ Lôi Ty đang không ngừng tưởng tượng cảnh hai người hôn nhau ra sao thì đồ ăn đã được đưa lên. Bình thường khi có Chu Dao Phỉ thì đồ ăn đều là do cô chọn, tuy giá không rẻ nhưng có nhiều chất dinh dưỡng.

Nhưng lần này thì không, một đĩa thịt bò ngon lành được mang lên. Mùi thơm hấp dẫn kéo tâm trí của Đỗ Lôi Ty quay về. Nhìn đĩa thịt bò nóng hổi trước mắt, ngón tay cô đã chực di chuyển.

Quan tâm chuyện bọn họ hẹn hò làm gì, ăn cho no bụng mới là quan trọng nhất!

Lúc cô vươn đũa hướng tới miếng thịt bò nhiều mỡ nhất thì Liêm Tuấn đã nhanh tay hơn, gấp được miếng thịt bò trước cô.

Ồ... Anh chàng thịt bò!

Đỗ Lôi Ty bực bội nhìn sang sếp tổng đại nhân, bồng ngợ người ra.

Bởi cô thấy anh đang đưa chiếc đũa kẹp miếng thịt bò tiến dần về phía mình, sau đó bỏ vào bát của cô.

“Em gầy quá, ăn nhiều một chút.”

“...”

Sau một thoáng im lặng, một Đỗ Lôi Ty thu nhỏ bắt đầu lặn qua lặn lại, gào khóc trong lòng! Hạnh phúc quá! Thật hạnh phúc biết bao!

“Vợ à, anh cũng gấp cho em ăn.” Hạ Khôn đặt một miếng thịt bò vào trong bát của Chu Dao Phỉ.

“Ai là vợ của anh?” Chu Dao Phỉ trừng mắt nhìn Hạ Khôn, sau đó phá vỡ màn nhìn nhau rất tình cảm của Đỗ Lôi Ty và anh chàng thịt bò, “Ty Ty, sao mày lại đi cùng anh ấy?” “Anh ấy” đương nhiên là chỉ sếp tổng đại nhân.

Rời mắt khỏi anh chàng thịt bò, Đỗ Lôi Ty đang không biết phải giải thích cho Chu Dao Phỉ như thế nào thì sếp tổng đại nhân đã trả lời thẳng thừng: “Chúng tôi đã kết hôn hơn ba tháng rồi.”

Chu Dao Phỉ suýt nữa thì bị nghẹn chết bởi miếng thịt bò trong cổ họng.

“Không thể nào! Lần trước mày nói được gả vào nhà giàu là thật à?”

Thật là, sao Chu Dao Phỉ lại nói ra cả những từ ngữ thô tục như “gả vào nhà giàu” chứ? Đỗ Lôi Ty xấu hổ gật đầu, liếc mắt nhìn sếp tổng đại nhân.

Anh mỉm cười, không hề có chút giận dữ nào.

“Bao cao su, vậy bây giờ em là quý bà giàu có rồi?” Hạ Khôn tiện đà bồi thêm một câu.

Từ “quý bà giàu có” này so với “gã vào nhà giàu” còn thô tục hơn! Hai người kia lịch sự một chút không được sao? Đỗ Lô Ty len lén nhìn sếp tổng đại nhân, trông anh vẫn bình thản như thường.

Dựa theo kinh nghiệm của Đỗ Lô Ty, sếp tổng đại nhân không nói lời nào không có nghĩa là anh không tức giận, nói không chừng bây giờ anh đang suy nghĩ xem lát nữa phải chỉnh đốn cô như thế nào.

Không được! Cô phải nịnh bợ mới được!

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến!

Đỗ Lô Ty đang phiền não làm thế nào để nịnh bợ sếp tổng đại nhân thì một món ăn mới được mang lên – cá dưa chua!

Món cá dưa chua của nhà hàng này nổi tiếng là tươi, cay. Tuy cô không ăn cay nhưng nếu là món ăn nổi tiếng thì chắc chắn rất ngon. Đỗ Lô Ty hạ quyết tâm, dùng thứ này để nịnh anh xem sao!

Cô niềm nở gấp một miếng cá vào bát của sếp tổng đại nhân, tiện thể thuyết minh thêm: “Anh ném thử món này xem, ngon lắm đấy!”

Liêm Tuấn nhìn miếng cá rắc đầy hạt tiêu trong bát, tay không hề động đậy.

Không thể nào? Sếp tổng đại nhân hình như giận thật rồi! Đỗ Lô Ty căng thẳng dùng ánh mắt vô cùng chờ mong bắn về phía anh, trong lòng không ngừng cầu xin: mau ăn đi, mau ăn đi...

Đối mặt với ánh mắt tha thiết của Đỗ Lô Ty, Liêm Tuấn đành phải nhắc đĩa hướng tới miếng cá.

Gắp lên, ăn, rời khỏi ánh mắt vui sướng của cô, lén cau mày.

Đương nhiên, cô nàng ngốc nghếch của chúng ta không chú ý tới chi tiết này, cô còn đang hớn hởi vì kế sách nịnh bợ của mình đã thành công vang dội. Phải không ngừng cố gắng, tiếp tục phấn đấu!

Kết quả là miếng cá thứ hai được đặt trước mặt sếp tổng đại nhân.

Rồi lại một ánh mắt vô cùng háo hức...

Cứ như vậy, Liêm Tuấn sống gần ba mươi năm trên đời, lần đầu tiên ăn cá dưa chua, cánh gà cay, gà xào ớt, tôm cay,...

Ăn nhiều đến mức Chu Dao Phỉ phải thốt lên: “Ty Ty, chồng mày ăn cay thật đấy!”

“Đương nhiên, chồng tao mà lại!” Đỗ Lôi Ty cười tươi như hoa, gấp thêm một miếng cua cay, “Đây, anh thử tiếp món này đi!”

Liêm Tuấn: “...” Từ nãy đến giờ, Đỗ Lôi Ty vẫn rất buồn bực.

Cô đã nịnh sếp tổng đại nhân mãi rồi nhưng anh vẫn chẳng hé miệng nói nửa câu, trên mặt chỉ có mỗi nụ cười nhàn nhạt, thế này rốt cuộc là sao?

Đỗ Lôi Ty nghĩ nát óc, chẳng lẽ phải nịnh nọt đến tận lúc về nhà?

Thế nên cô lại càng ân cần gấp thức ăn cho sếp tổng đại nhân. Từ lúc ấy, cái ý cười mờ nhạt duy nhất trên mặt Liêm Tuấn cũng biến mất luôn, chỉ cau mày im lặng không lên tiếng.

Thấy anh như vậy, Đỗ Lôi Ty rốt cục không chịu nổi nữa, mở miệng thử dò hỏi: “Anh không thoải mái ở đâu à?”

Liêm Tuấn lắc đầu, không nói gì.

“Thế anh đang... giận em à?”

Sau một thoáng im lặng, một Đỗ Lôi Ty thu nhỏ bắt đầu lẩn qua lẩn lại, gào khóc trong lòng! Hạnh phúc quá! Thật hạnh phúc biết bao!

“Vợ à, anh cũng gấp cho em ăn.” Hạ Khôn đặt một miếng thịt bò vào trong bát của Chu Dao Phỉ.

“Ai là vợ của anh?” Chu Dao Phỉ trừng mắt nhìn Hạ Khôn, sau đó phá vỡ màn nhìn nhau rất tình cảm của Đỗ Lôi Ty và anh chàng thịt bò, “Ty Ty, sao mày lại đi cùng anh ấy?” “Anh ấy” đương nhiên là chỉ sếp tổng đại nhân.

Rồi mất khỏi anh chàng thịt bò, Đỗ Lôi Ty đang không biết phải giải thích cho Chu Dao Phỉ như thế nào thì sếp tổng đại nhân đã trả lời thẳng thừng: “Chúng tôi đã kết hôn hơn ba tháng rồi.”

Chu Dao Phỉ suýt nữa thì bị nghẹn chết bởi miếng thịt bò trong cổ họng.

“Không thể nào! Lần trước mày nói được gả vào nhà giàu là thật à?”

Thật là, sao Chu Dao Phỉ lại nói ra cả những từ ngữ thô tục như “gả vào nhà giàu” chứ? Đỗ Lôi Ty xấu hổ gật đầu, liếc mắt nhìn sếp tổng đại nhân.

Anh mỉm cười, không hề có chút giận dữ nào.

“Bao cao su, vậy bây giờ em là quý bà giàu có rồi?” Hạ Khôn tiện đà bồi thêm một câu.

Từ “quý bà giàu có” này so với “gả vào nhà giàu” còn thô tục hơn! Hai người kia lịch sự một chút không được sao? Đỗ Lôi Ty len lén nhìn sếp tổng đại nhân, trông anh vẫn bình thản như thường.

Dựa theo kinh nghiệm của Đỗ Lôi Ty, sếp tổng đại nhân không nói lời nào không có nghĩa là anh không tức giận, nói không chừng bây giờ anh đang suy nghĩ xem lát nữa phải chỉnh đốn cô như thế nào.

Không được! Cô phải nịnh bợ mới được!

Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến!

Đỗ Lôi Ty đang phiền não làm thế nào để nịnh bợ sếp tổng đại nhân thì một món ăn mới được mang lên – cá dưa chua!

Món cá dưa chua của nhà hàng này nổi tiếng là tươi, cay. Tuy cô không ăn cay nhưng nếu là món ăn nổi tiếng thì chắc chắn rất ngon. Đỗ Lôi Ty hạ quyết tâm, dùng thứ này để nịnh anh xem sao!

Cô niềm nở gấp một miếng cá vào bát của sếp tổng đại nhân, tiện thể thuyết minh thêm: “Anh ném thử món này xem, ngon lắm đấy!”

Liêm Tuấn nhìn miếng cá rắc đầy hạt tiêu trong bát, tay không hề động đậy.

Không thể nào? Sếp tổng đại nhân hình như giận thật rồi! Đỗ Lôi Ty căng thẳng dùng ánh mắt vô cùng chờ mong bắn về phía anh, trong lòng không ngừng cầu xin: mau ăn đi, mau ăn đi...

Đối mặt với ánh mắt tha thiết của Đỗ Lôi Ty, Liêm Tuấn đành phải nhắc đũa hướng tới miếng cá.

Gắp lên, ăn, rời khỏi ánh mắt vui sướng của cô, lén cau mày.

Đương nhiên, cô nàng ngốc nghếch của chúng ta không chú ý tới chi tiết này, cô còn đang hớn hờ vì kế sách nịnh bợ của mình đã thành công vang dội. Phải không ngừng cố gắng, tiếp tục phấn đấu!

Kết quả là miếng cá thứ hai được đặt trước mặt sếp tổng đại nhân.

Rồi lại một ánh mắt vô cùng háo hức...

Cứ như vậy, Liêm Tuấn sống gần ba mươi năm trên đời, lần đầu tiên ăn cá dưa chua, cánh gà cay, gà xào ớt, tôm cay,...

Ăn nhiều đến mức Chu Dao Phỉ phải thốt lên: “Ty Ty, chồng mày ăn cay thật đấy!”

“Đương nhiên, chồng tao mà lại!” Đỗ Lôi Ty cười tươi như hoa, gấp thêm một miếng cua cay, “Đây, anh thử tiếp món này đi!”

Liêm Tuấn: “...” Từ nãy đến giờ, Đỗ Lôi Ty vẫn rất buồn bực.

Cô đã nịnh sếp tổng đại nhân mãi rồi nhưng anh vẫn chẳng hé miệng nói nửa câu, trên mặt chỉ có mỗi nụ cười nhàn nhạt, thế này rốt cuộc là sao?

Đỗ Lôi Ty nghĩ nát óc, chẳng lẽ phải nịnh nọt đến tận lúc về nhà?

Thế nên cô lại càng ân cần gấp thức ăn cho sếp tổng đại nhân. Từ lúc ấy, cái ý cười mờ nhạt duy nhất trên mặt Liêm Tuấn cũng biến mất luôn, chỉ cau mày im lặng không lên tiếng.

Thấy anh như vậy, Đỗ Lôi Ty rốt cục không chịu nổi nữa, mở miệng thử dò hỏi: “Anh không thoải mái ở đâu à?”

Liêm Tuấn lắc đầu, không nói gì.

“Thế anh đang... giận em à?”

Cô chợt nhớ ra, nếu nói hai người bọn họ còn hiểu rõ nhau hơn cả đã kết hôn thì quan hệ giữa cô và sếp tổng đại nhân rốt cuộc được coi là hiểu nhau hay là không đây?

Nếu nói không hiểu, thế hành động vừa ôm vừa hôn vừa lăn khắp giường với cô của anh... là thế nào?

Còn nếu nói là hiểu... anh ấy rõ ràng chưa từng nói ba chữ kia với cô, đừng nói là ba chữ, ngay cả nắm tay hẹn hò lúc bắt đầu cũng không có, thế sao có thể gọi là hiểu nhau?

Nghĩ tới nghĩ lui, Đỗ Lôi Ty bán hết cả người.

Đúng lúc đó, Liêm Tuấn đột nhiên nói với cô: “Đi thôi.”

“Đi đâu?” Đỗ Lôi Ty còn chưa kịp phản ứng.

Liêm Tuấn: “Đi dạo một chút.”

“Nhưng hai người Phỉ Phỉ đã đi rồi mà.”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Hai người chúng ta chẳng lẽ không đi dạo được sao?”

Hả? Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên giật mình một cái, nhớ tới vấn đề mình vừa bàn lúc nãy.

Đi dạo phố? Hai người? Đây, đây chẳng lẽ chính là —— hẹn hò trong truyền thuyết! ! !

Không chờ cô phản ứng, Liêm Tuấn đã đi tới nắm lấy tay cô.

Bàn tay anh gần như nắm trọn cả bàn tay cô, chỉ cần hơi dùng sức đã lôi cô đi theo anh một cách máy móc.

Tình cảnh này thật kì lạ.

Một người đàn ông cao ráo tuấn tú nắm tay một cô gái mặt mũi ngây ngô, bước đi chậm rãi trên đường.

Đi được một lát, Liêm Tuấn bỗng dừng bước, bất đắc dĩ nhìn.

“Đỗ Đỗ, anh đâu phải đang dắt chó đi dạo.” Xin em có chút phản ứng đi được không hả?

“Ừm...” Đỗ Lôi Ty gật đầu, chợt tỉnh ra, “Anh, anh, anh mắng em là chó!”

Liêm Tuấn nhún nhún vai: “Đây là em tự nói đấy chứ.”

Đỗ Lôi Ty hận đến nghiến răng, lúc này còn cảm thấy sếp tổng đại nhân rất ân cần, thì ra tất cả đều là giả tạo!

Cô giận dữ giậm chân, muốn giăng ra khỏi tay anh nhưng sức lực chênh lệch quá xa, giãy dụa một hồi cuối cùng vẫn vô ích. Cô lại ngẩng đầu nhìn nhìn sếp tổng đại nhân, vẻ mặt kia đúng là y hệt đang chơi với chó.

(o)...

Đi cùng sếp tổng đại nhân đúng là chẳng có gì tốt đẹp hết.

Tự dưng bị sếp tổng đại nhân đùa bỡn, Đỗ Lôi Ty sinh lòng oán hận, quyết tâm sống mái một phen.

“Đồ Đồ.”

“...” Nghiến răng nghiến lợi, giả bộ không nghe thấy.

“Đồ Đồ?”

“...” Ai mà để ý đến anh thì người đấy là con heo!

“Đồ Đồ, em có muốn ăn kem không?” Liêm Tuấn bỗng nhiên dừng lại chỗ xe bán kem bên đường.

Đỗ Lôi Ty nhìn chằm chằm vào kem.

Trên thế giới này nếu có thứ gì mà Đỗ Lôi Ty không thể từ chối nổi thì chỉ có hai cái —— sếp tổng đại nhân và kem. Bây giờ sếp tổng đại nhân đang nắm tay cô hỏi cô có muốn ăn kem hay không, đối mặt với sức hấp dẫn lớn đến thế, Đỗ Lôi Ty quyết định tạm thời làm heo một lần.

Liếm liếm môi, cô gật đầu dứt khoát, “Có!”

Vào một ngày hè nắng chói chang, tay phải cầm một que kem to đùng, tay trái kéo theo một anh chàng đẹp trai, đái ngộ như thế không phải chuyện người bình thường có thể có được.

Vì thế, tâm trạng bực bội lúc nãy của Đỗ Lôi Ty đã bay hết sạch, cô liếm que kem, nheo nheo mắt một cách vô cùng hưởng thụ.

Liêm Tuấn nhìn thấy cảnh này, không kìm được bật cười.

Cô bé này, vừa rồi còn giận ngút trời mà mới cho có mỗi que kem đã vui như trúng xổ số rồi, thật không biết trong đầu chứa cái gì nữa.

Anh nghĩ nghĩ, bắt lực lắc đầu.

Động tác nhỏ này khiến Đỗ Lôi Ty chú ý.

“Sao thế?” Cô hỏi, từ lúc nãy sếp tổng đại nhân đã nhìn cô một cách rất kì lạ rồi, chẳng lẽ...

A! Cô tỉnh ra, nhất định là sếp tổng đại nhân muốn ăn kem. Chắc là ngại lớn rồi mà lại ăn kem trên đường nên mới thèm thuồng nhìn que kem trên tay cô.

Sếp tổng ơi là sếp tổng, chắc anh khó chịu lắm!

Cho nên cô hào phóng đưa que kem trên tay ra: “Cho anh cắn một miếng này!”

“Ừ.” Liêm Tuấn khẽ mỉm cười, cúi đầu xuống cắn một miếng.

Có điều, anh chẳng cắn vào kem mà lại nhằm ngay vào chút kem còn dính trên môi người ta. Răng nhẹ nhàng cắn vào môi, đầu lưỡi chậm rãi liếm kem.

Ầm một tiếng, Đỗ Lôi Ty chỉ cảm thấy trong đầu như có cái gì đó nổ tung, sức nóng cuộn cuộn bốc từ trong ra ngoài chỉ lát sau đã làm đỏ bừng cả khuôn mặt. Cô định đưa tay đẩy anh ra nhưng một tay lại bị anh nắm, cái tay kia... Oái, phải cầm kem -_- □ □ □

Liếm hết môi một lượt xong anh còn chưa thấy đủ, đầu lưỡi tiếp tục di chuyển, linh hoạt tách miếng cô ra...

Này này, đang đi trên đường lớn đấy!

Đỗ Lôi Ty thoáng cảm nhận được những ánh mắt từ bốn phương tám hướng lia tới nhưng trong nhất thời suy nghĩ hỗn loạn, tinh thần không tỉnh táo, đành phải để lưỡi anh đang thăm dò môi cô tiến dần vào, cướp đi hơi thở của cô.

Đúng lúc này, cô bỗng cảm thấy quần bị kéo xuống. Lực kéo không mạnh, chẳng qua chỉ tụt xuống một ít thôi.

“Chờ... Chờ một chút...”

“Sao thế?” Cảm giác bị gián đoạn thật không dễ chịu, giọng Liêm Tuấn hơi bực.

“Có... Có cái gì ấy...”

Đến lúc cô quay đầu lại nhìn thì... rầm một tiếng, cô hóa đá luôn.

Một cô bé con khoảng bốn năm tuổi ôm gấu bông trong tay, vô cùng ngây thơ nhìn hai người: “Anh ơi, chị ơi, hai người đang làm gì thế?”

Ba người sáu con mắt, nhìn chăm chăm vào nhau không nói được tiếng nào.

Lúc này, một người phụ nữ chạy đến, kéo cô bé đi: “Ai yô, tiểu tổ tông của tôi ơi! Bảo con đừng chạy lung tung rồi mà, sao không nghe lời mẹ hả?” Nói xong ngại ngùng cười cười với Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty, “Hai người cứ tiếp tục, tiếp tục đi...”

Tiếp tục, tiếp tục cái đầu chị á!

Đỗ Lôi Ty vô thức nắm tay sếp tổng đại nhân, chạy vụt đi trong ánh mắt cực kì tò mò của cô bé.

Tóm lại, đợi đến khi cô thở dốc dừng lại, chuẩn bị ăn một miếng kem cho thuận khí thì phần kem trên tay đã bị rơi mất trong lúc chạy trốn, chỉ còn lại mỗi cái bánh ốc quế trong tay.

55555*... Vua kem ơi, tôi thật có lỗi!

(*: 555555 nghĩa là hu hu hu hu hu vì số 5 của Trung Quốc đồng âm với tiếng khóc hu hu)

“Anh đi mua cho em que khác.” Liêm Tuấn đứng bên cạnh nói.

“Không cần đâu.” Cô vội vàng từ chối. Một que cô đã không chịu nổi rồi, nếu mua thêm nữa ai mà biết sếp tổng đại nhân sẽ làm gì cô chứ? Thật sự là... đáng sợ quá!Mấy chuyện hẹn hò thể này không phải là Đỗ Lôi Ty chưa từng làm bao giờ. Ví dụ như người bạn trai Trịnh Minh Minh đồng nghiệp giới thiệu cho đầu năm nay chẳng hạn. Người này thích nhất là đi dạo siêu thị, hứng thú nhất là được thưởng thức miễn phí các loại sản phẩm mới. Thể cho nên số lần hẹn hò không nhiều của Đỗ Lôi Ty và anh ta đều là ở chỗ mấy quầy thử sản phẩm miễn phí của siêu thị cả.

Khi đó Đỗ Lôi Ty chỉ cảm thấy đơn giản là người ta yêu nhau đương nhiên phải nhường nhịn nhau. Vậy nên dù có thấy việc thử sản phẩm miễn phí trong siêu thị mất thể diện đến mức nào, cô cũng hết sức giữ bình tĩnh.

Nhưng hôm nay, tình huống hoàn toàn khác hẳn!

Đối tượng hẹn hò của cô là sếp tổng đại nhân, khí chất không phải loại người như Trịnh Minh Minh có thể so sánh được. Bởi vậy cho dù chỉ là nắm tay đi trên đường thôi cũng đã khiến Đỗ Lôi Ty cảm thấy hồi hộp đến mất hết cả sức lực rồi.

Hơn nữa sếp tổng đại nhân trời sinh ngoại hình nổi bật, đi trên đường không thể không hấp dẫn ánh mắt hâm mộ của một đám nữ đồng bào cùng một số nam đồng chí. Đi một đường như thế, Đỗ Lôi Ty không kìm được cảm thán trong lòng: Mẹ ơi, đây là hẹn hò mà, sao mà cứ như đi điều hành thế!

Cảm xúc của Đỗ Lôi Ty hiện rõ hết trên mặt, đương nhiên cũng bị Liêm Tuấn nhìn thấy, anh không nhịn được muốn trêu cô mấy câu: “Đồ Đồ, em đang hồi hộp đấy à?”

Oái, sếp tổng đại nhân, anh nói thẳng thế!

Đỗ Lôi Ty đỏ mặt: “Không... Làm gì có...”

Còn chưa nói xong anh đã vòng tay qua eo cô, dùng sức ôm cả người cô vào lòng. Cúi đầu, hơi thở tươi mát phả ra theo lời nói: “Chỉ là một nụ hôn thôi mà, em không cần phải căng thẳng thế đâu.”

Anh không nhắc tới nụ hôn kia thì thôi, vừa nói đến đã làm mặt Đỗ Lôi Ty đỏ au như mông khỉ.

Đang trong lúc vô cùng rối trí, đột nhiên anh lại cúi đầu, nhanh như chớp hôn nhẹ lên môi cô một cái, “Em xem, chuyện như vậy ở nước ngoài rất bình thường mà.”

>_____< Sếp tổng đại nhân, vấn đề là mình đang ở trong nước mà! Xin anh cố gắng một chút cho công cuộc hài hòa xã hội đi!

Cái đầu Đỗ Lôi Ty mặc dù chẳng thể thông minh lên được nhưng cô cũng đoán ra, nếu bây giờ mà không nói sang chuyện khác thì lát nữa sếp tổng đại nhân có khi sẽ biểu diễn tiết mục 18+ trên vĩa hè mất.

“Thế... anh thật sự đã từng hôn Phỉ Phỉ rồi à?”

Liêm Tuấn hơi sững sờ, rồi phá lên cười. Cô bé này thật đúng là biết lảng sang chuyện khác ghê, thôi cũng được, còn trên nữa có khi sẽ khóc mất.

“Ừ.” Anh gật đầu, buông bàn tay đang đặt trên eo cô xuống.

Phù... Đỗ Lôi Ty thở phào nhẹ nhõm trong lòng, tiếp tục hỏi: “Vậy sao bọn anh không tiến triển thêm?”

Vợ mà lại đi hỏi chồng sao không tiến triển tiếp với cô gái chồng đã từng hôn, lời này đúng là chỉ có sinh vật đơn bào như Đỗ Lôi Ty mới hỏi nổi.

Liêm Tuấn có chút bất đắc dĩ, nhún vai: “Không có cảm giác.”

“Tại sao? Phỉ Phỉ là hoa khôi của khoa y trường em đấy.” Năm đó vì nhà trường có chút trục trặc trong việc phân phòng ngủ nên cô phải ngủ cùng phòng với học sinh khoa y, từ đó mới quen biết với Chu Dao Phỉ trong truyền thuyết. Quan điểm của Đỗ Lôi Ty là, chỉ cần Chu Dao Phỉ sửa cái tính quái đản đi thì vậy vậy tay mấy cái sẽ có luôn một xe tải đàn ông quỳ gối dưới váy cô.

Thấy cô tiếp tục đi sâu vào vấn đề, Liêm Tuấn thần nhiên nói: “Anh không thích phụ nữ quá thông minh.”

“Phụ nữ thông minh có gì không tốt đâu...” Đỗ Lôi Ty thấp giọng lắm bầm, đột nhiên phát hiện ra có gì đó không đúng lắm. Ngẩng mạnh đầu lên, cô hỏi: “Anh mắng em ngốc?”

Phản ứng đúng là không phải chậm bình thường, Liêm Tuấn nhếch nhếch khoé miệng: “Đây cũng là tự em nói đấy nhé.”

T_____T Sếp tổng đại nhân, anh không ném đá giấu tay không được à!

Trong cuộc sống, chuyện đau đớn nhất chính là bị nói là ngốc lại còn không nhận ra mà gật đầu đồng ý. Tâm trạng của Đỗ Lôi Ty bây giờ phải dùng từ bị phần để hình dung.

Lúc này Liêm Tuấn lại nhìn cô một cái thật sâu xa, trong ánh mắt tựa như đang ẩn chứa điều gì đó.

Gì vậy? Đỗ Lôi Ty thật sự không nhìn ra được.

Liêm Tuấn thở dài: “Đồ Đồ, em thật sự là rất ngốc.”

Liên tục hai lần bị nói ngốc, Đỗ Lôi Ty rốt cục cũng tức lên: “Em sao mà ngốc? Em...” Nói đến đây, cô bỗng nhiên nhận ra điều gì đó, há hốc mồm lâm vào tình trạng hóa đá.

Sếp tổng đại nhân vừa mới... vừa mới nói không thích phụ nữ quá thông minh... Sau đó anh... anh còn nói cô ngốc... Ý của anh chẳng phải là nói anh... anh thích cô sao? Thích, thích, thích...

Đến tận lúc cái từ này luẩn quẩn trong đầu Đỗ Lôi Ty như trục quay của máy giặt thì cô mới tỉnh lại được.

Sếp tổng đại nhân vừa mới tỏ tình với cô rồi!!!

Đỗ Lôi Ty nuốt nuốt nước miếng, hy vọng có thể thấy được bằng chứng trong mắt Liêm Tuấn. Nhưng anh chẳng nói lời nào mà chỉ cười.

Chính nụ cười này lại khiến trái tim nhỏ bé của Đỗ Lôi Ty nhảy mạnh lên trong lồng ngực. Cô rất muốn mở miệng hỏi nhưng sợ lỡ anh không thừa nhận thì chẳng phải cô tự tưởng bở sao? Nhưng nếu không hỏi thì trong lòng lại vừa mừng vừa lo... Ấy, cảm giác như vậy thật là đau tim quá đi!

Đúng lúc này, Liêm Tuấn kéo tay cô, tiếp tục đi về phía trước.

Đỗ Lôi Ty nhắm mắt theo đuôi, tâm trạng khác hẳn vừa rồi. Cô cảm thấy bàn tay mình được anh nắm còn nóng hơn cả tiết trời mùa hè, lòng bàn tay đang không ngừng chảy mồ hôi, ẩm ướt khó chịu.

Bỗng nhiên, lòng bàn tay trở nên mát mẻ. Sau đó, Đỗ Lôi Ty rút cục cũng phát điên rồi.

Liêm Tuấn đưa tay cô lên trước miệng, nhẹ nhàng hà hơi, thổi khô từng giọt từng giọt mồ hôi trong lòng bàn tay cô...

——- Tôi là đường phân cách xộc xệch đến không nói nên lời——

Đỗ Lôi Ty ngồi trên ghế dài trong công viên, đầu óc ngẩn ngơ.

Cũng chỉ tại cái lúc không biết là bao lâu trước đó, cô đã nhận được lời tỏ tình vô cùng quái dị của sếp tổng đại nhân cùng với hành động trêu chọc vô cùng trắng trợn, kết quả là trái tim nhỏ bé yếu ớt mong manh của cô dưới sự vận hành quá tải đã hỏng hết cả rồi.

“Cho em này.” Liêm Tuấn đi tới, đưa cô một que kem.

Đỗ Lôi Ty không dám nhìn vào mắt anh, cúi đầu nhận lấy, lè lưỡi liếm liếm. Hơi lạnh đánh sâu vào thần kinh đại não, sau đó chẳng may cô lại nghĩ tới cảm giác mát mẻ, tê dại đến từ lòng bàn tay kia...

Trời ơi, đất hỡi, để cô ngất luôn đi cho xong! T_____T

“Ăn ngon không?” Liêm Tuấn ngồi xuống, một bên người không biết vô tình hay cố ý đụng vào cô.

Đỗ Lôi Ty máy móc gật đầu, ánh mắt ngơ ngẩn: “Có.”

“Để anh ném thử xem...”

“Ừm...” Đỗ Lôi Ty đáp lời, đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng. Đến lúc muốn mở miệng nói không cho thì môi đã bị phủ lên, lại là một lần chiếm đoạt nóng bỏng không chừa cho nửa đường sống. Bàn tay cũng nhân tiện lấn vào bên trong lớp áo mỏng, chạm vào vùng eo trần trụi.

Rất rõ ràng, người nào đó lúc này chưa ăn no bây giờ đòi lại cả vốn lẫn lãi.

Hôn xong, Liêm Tuấn liếm liếm môi, hài lòng nói: “Ừm, rất ngọt.”

Quay sang Đỗ Lôi Ty, hai mắt mê ly, môi hơi sưng đỏ, tóc tai lộn xộn, quần áo xộc xệch... (Đỗ Lôi Ty: Người kia, cô có thể đừng miêu tả sắc tình như thế được không? -_- ((())))

Một giây đó, Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên ý thức được mình giống như con chim cú, càng lùi bước thì sếp tổng đại nhân lại càng được voi đòi tiên. Cứ tiếp tục như vậy, con chim cú này rất có khả năng sẽ biến thành chim cú 18+ mất!

Không được, cô nhất định phải phản kháng!

“Anh đừng...”

Nói đến một nửa lại bị ánh mắt giết người của sếp tổng đại nhân chặn đứng, Đỗ Lôi Ty nuốt một nửa còn lại vào họng, cười gượng: “Trời nóng cần thận củi lửa nha...”

Liêm Tuấn nghiêm túc nói: “Đỗ Đỗ, bây giờ là mùa hè.”

Mùa hè thì chẳng phải là cần cẩn thận cháy nhà sao? Nếu không thì làm gì mà lau súng lửa nhiều lần thế?
> _____ <

Công viên sau buổi chiều mùa hè, cây cỏ xanh tốt.

Bây giờ là mùa mưa của thành phố này, trên thảm cỏ còn lưu lại vài hạt sau cơn mưa sáng nay. Những giọt nước được ánh mặt trời chiếu vào nhìn từ xa giống như những viên ngọc ẩn trong bụi cây.

Đỗ Lôi Ty ngấm thắm cỏ trước mắt đến ngẩn ngơ, nghĩ lại những cảnh rung động lòng người cả ngày hôm nay mà nóng bừng cả mặt.

Quả nhiên, ở bên sếp tổng đại nhân cần phải có một trái tim cứng rắn!

Lúc này, bỗng nhiên có một chú chó Nhật màu trắng xuất hiện trước mắt cô, bộ lông trắng muốt nhảy tới nhảy lui trên bãi cỏ xanh biếc nhìn thật dễ thương.

Hai mắt Đỗ Lôi Ty sáng lên, đưa tay ra ngoắc con chó nhỏ.

“Ngoan nào, lại đây lại đây lại đây...”

Con chó kia như nghe hiểu được tiếng người, lắc lư cái mông đi tới, lúc đến bên cạnh còn lè lưỡi liếm liếm ngón tay Đỗ Lôi Ty.

“A! Thật là đáng yêu quá đi!” Cô không kìm được khen nó, quên sạch sự lúng túng vừa rồi.

Liêm Tuấn nhướn mày nhìn cô chơi với con chó nhỏ, hỏi: “Em thích à?”

“Đương nhiên rồi!” Đỗ Lôi Ty chớp chớp mắt nhìn con chó nhỏ, “Anh không cảm thấy nó rất giống một người bạn nhỏ sao? Đáng yêu quá...”

Bạn nhỏ? Liêm Tuấn bật cười, chậm rãi nói: “Đỗ Đỗ, thật ra em cũng có thể tự sinh một...”

“Này, nó là chó mà!” Đỗ Lôi Ty giận trừng mắt lên, đột nhiên cảm thấy không khí có chút khác thường, chẳng lẽ sếp tổng đại nhân đang ám chỉ... thật ra thì bọn họ có thể sinh...

Khuôn mặt vừa bình thường lại đỏ ửng hết lên.

“Đáng ghét!” Cô đỏ mặt lên, tỏ vẻ ngượng ngùng.

Liêm Tuấn bật cười nhìn cô, nhưng khoe miệng đang cong lên chột cứng lại.

“Đỗ Đỗ, chúng ta đi thôi.” Nghe giọng nói của anh có gì đó không ổn.

Đỗ Lôi Ty hỏi: “Đi đâu?”

“Đi bệnh viện.” Anh trả lời, sắc mặt hơi tái nhợt.

Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, hai tay vãn vê áo: “Đáng ghét! Người ta còn.. còn chưa có thai mà... Đi bệnh viện cái gì chứ... Ghét ghét ghét...”

“Đỗ Đỗ...” Liêm Tuấn bắt lực cắt đứt dòng suy nghĩ lung tung của cô, cười khổ: “Chúng ta không đi khoa phụ sản, mà phải đi khoa dạ dày.”

Chương 26

Do ăn quá nhiều cay, lại uống nước lạnh, Liêm Tuấn đã bị viêm dạ dày cấp tính, bệnh càng trở nên nghiêm trọng khi đến bệnh viện. Đỗ Lôi Ty bị gương mặt tái nhợt làm cho sợ run, lần đầu tiên cô biết được, thì ra sếp tổng đại nhân cũng là người, cũng bị bệnh đến mức phải đến bệnh viện.

Sau khi được bác sĩ khám bệnh, kê một đồng thuốc, Đỗ Lôi Ty đưa Liêm Tuấn về chỗ nghỉ ngơi..., còn cô thì chạy đi lấy thuốc cho anh, trong lòng nóng như lửa đốt, suýt chút nữa ở cửa bệnh viện bị xe đụng phải.

Lần đầu tiên cô phát hiện, hóa ra anh rất quan trọng đối với cô, chỉ cần nhớ tới gương mặt bị bệnh mà tiêu tụy, ngực cô cảm thấy rất khó chịu.

Từ phòng thuốc trở về, trong tay cầm một đồng bình với lọ, từ nhỏ Đỗ Lôi Ty đã không thích bệnh viện, sợ nhất là mùi thuốc khử trùng của bệnh viện, nghĩ đến túi nước muối lớn này, lát nữa phải truyền vào trong mạch máu của Liêm Tuấn, trong lòng áy náy.

Biết rằng như vậy cô đã không gặp nhiều đồ ăn cay cho sếp tổng, bây giờ là mùa hè, là mùa của bệnh tiêu hóa. Hơn nữa sau khi ăn cay, uống nước lạnh rất dễ sinh bệnh, đây là những kiến thức thông thường, nhưng cô lại không quan tâm đến, thật là không đúng...

Đỗ Lôi Ty không ngừng tự trách bản thân, ôm một đồng thuốc về chỗ nghỉ ngơi, khi đi tới trước mặt Liêm Tuấn, hai mắt đã hồng hồng, thở hồng hộc.

“Anh cảm thấy như thế nào? Để em đi gọi y tá đến!” Đỗ Lôi Ty nói xong, ôm thuốc lão đảo chuẩn bị đi ra ngoài.

Vừa bước một bước chân, cổ tay nhẹ nhàng bị kéo lại.

“Đừng vội vàng như vậy, cẩn thận đụng phải người khác.” Giọng nói của anh có vẻ yếu ớt, không trong trẻo giống như thường ngày, nhưng lại giống như một trận gió nhẹ, dịu dàng làm xao động tâm tư của Đỗ Lôi Ty.

Cô quay đầu lại, khẽ mỉm cười: “Biết rồi, anh chờ nha.”

Y tá xuất hiện rất nhanh, cẩn thận cầm kim truyền vào trong mạch máu, Đỗ Lôi Ty căng thẳng nắm cánh tay Liêm Tuấn, run run.

Bỗng nhiên, trước mắt tối sầm, đôi mắt cảm thấy hơi lạnh.

Hóa ra anh đưa tay che mắt tầm nhìn của cô: “Đừng sợ, chỉ truyền một lúc thôi mà.”

Nói xong, anh buông tay, kim truyền đã cố định, ngay cả băng dính cũng đã dán rất tốt. Lúc y tá bưng khay rời đi, còn cố ý mập mờ nhìn bọn họ một cái.

Đỗ Lôi Ty cảm thấy có chút lúng túng, anh mới là người phải chịu đau, thế nhưng cô lại là người được an ủi, gương mặt ửng hồng, ngượng ngùng giải thích: “Cái kia... Thật ra là do từ nhỏ em đã sợ tiêm... Sợ nhìn thấy máu...” Nói xong, chờ Liêm Tuấn nói điều gì đó, nhưng chờ thật lâu cũng không thấy anh trả lời, lúc ngẩng đầu lên phát hiện anh đang chuyển tầm nhìn cô.

“Sao, sao thế?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Không có gì.” Liêm Tuấn lắc đầu, “Chỉ cảm thấy bộ dáng lúc này của em rất dễ thương.”

>_____<

Từ thực tế có thể rút ra, suy nghĩ của sếp tổng đại nhân thật đáng sợ, Đỗ Lôi Ty vội vàng ngắt đầu, làm bộ không nghe thấy gì, chuyển chủ đề.

“Anh nhìn xem, nó chảy nhỏ giọt như vậy đến bao giờ mới xong nhỉ?” “A... Anh nhìn xem, cái bình này màu đỏ đỏ!” “Mau nhìn, có con muỗi ở trên đó...” (Đỗ Đỗ, cô chuyển chủ đề kiểu đó sao? -_-)

Liêm Tuấn rất muốn nói, cô không cần xấu hổ như vậy, nhưng đột nhiên bụng lại quặn đau, anh không nhin được, khẽ hừ một tiếng.

Lúc này, Đỗ Lôi Ty đồng học đã đem đề tài con muỗi dời đến đề tài nóc phòng bệnh có màu gì, nghe được động tĩnh vội vàng cúi đầu, vừa lúc nhìn thấy Liêm Tuấn nhú mày lại.

“Vẫn rất đau ư?” Cô hỏi.

Liêm Tuấn lắc đầu: “Không có gì.” Giọng nói suy yếu.

Giải lăm! Rõ ràng nhìn qua cũng biết là rất đau, vậy mà dám ở trước mặt cô cậ mạnh!

“Đau thì phải nói ra chứ, không được chịu đựng một mình!” Đỗ Lôi Ty vừa nói, vừa đứng lên, “Em đi tìm thuốc giảm đau cho anh... Không được! Uống thuốc giảm đau không tốt cho cơ thể!” Cô do dự, không biết nên làm thế nào cho phải.

“Đừng đi.” Liêm Tuấn làm gián đoạn suy nghĩ của cô, “Ngồi xuống đây nói chuyện với anh.”

“Nhưng anh đang đau bụng!”

“Chỉ cần có em ở cạnh anh, sẽ không thấy đau nữa.”

Ô...

Sếp tổng đại nhân, anh vừa xúi bẩy!

Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, biết điều một chút ngồi trở lại trên ghế, cúi đầu, không biết mình nên làm gì.

Nói chuyện phiếm với anh ư, nhưng anh đang bệnh như vậy, còn sức lực để nói chuyện ư? Ngồi không như thế này ư, anh bệnh thành như vậy, cô lại không làm được gì, cảm thấy không yên lòng...

Đúng rồi! hai mắt Đỗ Lôi Ty tỏa sáng, nhìn Liêm Tuấn nói: “Em lấy một ít nước nóng cho anh nha?”

“Không cần.”

Nước nóng cũng không muốn? Đỗ Lôi Ty nghiêng đầu nghĩ một lát nói: “VẬY em... Gọi điện thoại báo cho ông Dư và mọi người ở nhà được không?”

“Không cần.”

Ồ, sao cái gì cũng không cần? Đỗ Lôi Ty ủ rũ thuận miệng lẩm bẩm một câu: “Chẳng lẽ muốn em xoa bóp cho anh?”

“Tốt.” Lúc này anh đồng ý rất nhanh.

Đỗ Lôi Ty .

Xoa bóp? Xoa bóp như thế nào bây giờ? Chẳng lẽ muốn cô ở nơi này, trước mặt mọi người...

Nhưng, Đỗ Lôi Ty rất nhanh đã thỏa hiệp .

Bởi vì sếp tổng đại nhân nhịu mày, giống như rất đau đớn... Quên đi, mất thể diện liền mất thể diện, dù sao vợ xoa bóp cho chồng cũng không phải chuyện xấu!

Đỗ Lôi Ty đi đến, vươn tay ra.

Chỉ tiếc vừa mới xoa bóp mấy cái, lòng bàn tay đã bắt đầu nóng lên, sau đó trái tim nhỏ bé đập rất nhanh.

Ồ... Cơ bụng của sếp tổng đại nhân được luyện tập nhiều nên rất tốt sờ ư? Độ co giãn cũng thật tốt, phải không? Tại sao cô có cảm giác mình đang sàm sỡ sếp tổng đại nhân?

Từ cái lần ăn trộm “đậu hũ” của sếp tổng đại nhân, sau đó lại bị sếp tổng đại nhân ăn lại không còn cả vốn lẫn lãi, Đỗ Lôi Ty đã tự cảnh cáo bản thân không thể ăn “đậu hũ” của sếp tổng đại nhân, thế cho nên, bây giờ bị buộc phải xoa nắn, cô cảm thấy cả người không được tự nhiên.

“Đỗ Đỗ, tay của em đang run.” Đúng lúc Liêm Tuấn nhắc nhở cô.

“... Điều hòa quá lạnh.” Cô lấy cớ.

Mới nói xong, Liêm Tuấn vòng tay không bị cấm kim truyền ôm lấy vai cô: “Như vậy có đỡ lạnh hơn chút nào không?”

Như vậy lại càng không tốt...

Cho dù sinh bệnh, cũng không quên ăn lại đậu hũ của người khác! Sếp tổng đại nhân, anh thật là lợi hại!

Đang lúc Liêm Tuấn ngã bệnh, còn ăn đậu hũ một cách rất chuyên nghiệp, cách đó không xa, bỗng nhiên truyền tới một giọng nói rất kiều my, hóa ra là người đi đường A sau khi nhìn thấy Liêm Tuấn và Đỗ Lôi Ty thân mật, sinh lòng hâm mộ, không nhịn được làm nũng với bạn trai.

“A! Cưng ơi, đầu em đau quá... Anh mau hôn em một cái!”

Người con trai đang mải mê với PSP ngẩng đầu lên, “Hôn em có khỏi đau được không?”

“Có mà có mà! Anh hôn mau đi!”

Cho nên, người con trai hôn lên trán người con gái.

“Sao rồi?”

“Ừ, tốt hơn nhiều... Nhưng là người ta đột nhiên cảm thấy tay rất đau ...”

“Không phải em chỉ bị cảm mạo thôi sao?”

“Mặc kệ! Anh mau hôn em một cái nữa a!”

Cho nên, người con trai hôn tay cô gái một cái.

“A! Cưng ơi, anh thật tốt ! Tay của em một chút cũng không đau nữa, nhưng cổ của em lại rất mỏi...”

“ ... ”

Đỗ Lôi Ty ở bên cạnh thấy vậy sững sốt, nhịn không được cảm thán một câu: “May mà cô ta không bị bệnh trĩ!”

“Phốc!” Sếp tổng đại nhân rót cục cũng bị sặc.

“Đồ đồ, em rất buồn cười.”

Đỗ Lôi Ty còn đang đắm chìm trong suy nghĩ cô gái kia bị bệnh trĩ, bạn trai cô ta nên hôn vào chỗ nào bây giờ, bị câu nói của Liêm Tuấn làm cho bừng tỉnh, thuận miệng nói: “Đúng vậy! Anh có biết trước kia mẹ khen em như thế nào không?”

“Khen như thế nào?”

“Mẹ nói em khờ, em ngốc, rất dễ nuôi!” (Đỗ Đỗ, cô xác định mẹ cô đang khen cô sao? -_-)

“Đúng, rất dễ nuôi.” Liêm Tuấn giống như đang suy nghĩ, gật gật đầu.

Lúc này, điện thoại di động của Liêm Tuấn bỗng nhiên vang lên.

“Alô?” Anh bấm nút nghe.

Đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói lo lắng của ông Dư: “Thiếu gia, cậu đang ở đâu vậy?”

Liêm Tuấn hỏi: “Có chuyện gì không?”

“Chuyện...” Ông Dư thấp giọng nói, “Phu nhân đã trở lại...” Con dâu xấu cũng phải gặp cha mẹ chồng, cuối cùng Đỗ Lôi Ty cũng không tránh khỏi cuộc gặp mặt với mẹ của sếp tổng đại nhân! Vì thế, trong nội tâm cô rất khẩn trương.

Trước khi về nhà, trong đầu Đỗ Lôi Ty tưởng tượng đến hình tượng của các bà mẹ chồng. Từ mẹ của Đạo Minh Tự trong [Vườn Sao Băng], còn có mẹ của Ninh Mậu Xuân trong [Bà mẹ chồng khó tính] của đài TVB, sau đó lại nghĩ tới hoàng hậu trong [Hoàn châu cách cách], rất xấu xa hung ác, bắt bẻ đủ điều.

Nếu mẹ của sếp tổng đại nhân cũng như vậy thì cô phải làm sao bây giờ? Nghĩ tới đây, trong lòng Đỗ Lôi Ty dâng lên một trận lo lắng.

Nhưng cô lại nghĩ lại, từ khi cô kết hôn với sếp tổng đại nhân, đã phá vỡ quy luật của ngôn tình, không phải sao? Không chừng mẹ của sếp tổng đại nhân cũng giống như bà nội của anh, rất thích cô thì sao?

Hơn nữa, cô cũng rất khá nha! Mặc dù gia thế bình thường, dung mạo bình thường, bộ ngực cũng hơi bình thường chút chút... Nhưng ít nhất là cô rất dễ nuôi nha!

Nghĩ tới đây, lòng tin của Đỗ Lôi Ty đã trở lại, chỉ là gặp mẹ chồng mà thôi! Cũng không phải gặp yêu quái, không cần sợ, không cần sợ...

Sau khi tự thôi miên một trăm lần, Đỗ Lôi Ty tràn đầy lòng tin để chuẩn bị gặp mẹ chồng.

Nhưng một câu nói của sếp tổng đại nhân đã đem lòng tin mà cô vất vả tạo dựng đánh tan : “Lát nữa gặp mẹ anh, em nói càng ít càng tốt.”

Đỗ Lôi Ty nuốt một ngụm nước bọt, lòng tin xuống thấp một chút xíu: “Mẹ anh... rất nghiêm khắc sao?”

Vẻ mặt của Liêm Tuấn rất nghiêm túc, nói: “Có một chút.”

Lòng tin xuống thấp một chút xíu: “Mẹ anh... không thích em sao?”

“Khó nói.”

Lòng tin bị chìm xuống.

“Đợi một chút!” Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên ý thức được gì đó, “Chẳng nhẽ anh chưa nói cho mẹ biết, chúng ta đã kết hôn sao?”

“Chưa nói.”

“ ... ”

Biết được câu trả lời, lòng tin của Đỗ Lôi Ty đã bị chìm xuống dưới đáy, vẻ mặt của cô như đưa đám hỏi Liêm Tuấn: “Vậy em phải làm sao bây giờ?” Đợi lát nữa gặp mẹ chồng, cô nên nói cái gì? Cũng không thể tự giới thiệu mình, nói con là con dâu của mẹ sao? Rất kỳ quái... TAT

Thấy cô như vậy, Liêm Tuấn cảm thấy buồn cười, vốn là vẻ mặt nghiêm túc cũng hòa hoãn xuống: “Lo lắng gì chứ ? Là anh kết hôn với em, chứ có phải mẹ anh kết hôn với em đâu.”

Lời anh nói ra thật nhẹ nhàng, nhưng lại giống như kỳ tích, thổi bay những phiền não của Đỗ Lôi Ty.

Đúng a! Trời có sập xuống còn có sếp tổng đại nhân chống đỡ, sợ cái gì?

14. Chương 27- 28

Chương 27

Hai người tới cửa nhà, ông Dư đã đang chờ ở cửa, thấy hai người, ông cúi người chào, sau đó vẻ mặt quái dị nói: “Thiếu gia, Thiếu phu nhân, phu nhân đã ở trong phòng đợi lâu rồi.” Dứt lời, ông dẫn bọn họ đi đến phòng khách.

Liêm Tuấn đi phía trước, không nhanh không chậm đi theo, Đỗ Lôi Ty chỉ giống như chim cú đi theo phía sau.

Lúc đến phòng khách, Liêm Tuấn bỗng nhiên dừng bước lại, vươn tay cầm lấy tay Đỗ Lôi Ty đang hơi run run. Tay của anh bởi vì mới phải truyền nước, rất lạnh.

“Không có việc gì.” Anh nói.

“Ừ.” Đỗ Lôi Ty gạt đầu, cố gắng lấy vài phần dũng khí.

Bị sếp tổng đại nhân nắm tay dẫn vào phòng khách, Đỗ Lôi Ty nhìn thấy Liêm phu nhân yên lặng ngồi ở ghế sofa, đầu tiên là cô ngẩn người, sau đó không khỏi đau buồn.

Vì sao mẹ chồng lại có dáng người chuẩn hơn cô? Thật đáng buồn a! T_____T

Không sai, Liêm phu nhân mặc một bộ quần áo màu đen nhìn qua rất nhã nhặn mà không mất đi vẻ thướt tha thùy mị. Trên cổ đeo một chiếc dây chuyền kim cương sáng lấp lánh, làm Đỗ Lôi Ty bị chói mắt.

Mẹ ơi! Đây chính là điển hình mẫu phu nhân nhà giàu có a!

Nghe thấy tiếng động, Liêm phu nhân quay đầu nhìn về phía bọn họ, khuôn mặt của cô được bảo dưỡng rất tốt, chỉ thấy được dấu vết do năm tháng lưu lại ở đáy mắt, với khuôn mặt này, cô có thể tưởng tượng được, khi còn trẻ, mẹ chồng của cô phải rất xinh đẹp.

Nhưng những thứ này đối với Đỗ Lôi Ty mà nói cũng không phải là trọng điểm, trọng điểm chính là cặp mắt của bà, thâm thúy, sắc bén, không đoán ra được bà đang nghĩ gì. Quả thực giống hệt lần đầu tiên cô gặp sếp tổng đại nhân! Nhìn thấy ánh mắt đó, Đỗ Lôi Ty nhút nhát, nắm tay Liêm Tuấn thật chặt.

Cùng lúc đó, ánh mắt của Liêm phu nhân cũng rơi xuống tay của hai người, đột nhiên dâng lên một tia ý tứ hàm xúc không rõ.

“Mẹ.” Liêm Tuấn đi tới phía trước, hỏi, “Sao mẹ lại từ Italy về đây?”

Liêm phu nhân thu hồi ánh mắt, thản nhiên nói: “Mấy ngày nữa là ngày giỗ ông ngoại con, mẹ trở về để xem một chút.”

Liêm Tuấn hỏi: “Gần đây mẹ thế nào?”

“Vẫn như vậy, tình hình công ty gần đây như thế nào?”

“Rất tốt, vừa mới ký mấy hợp đồng...”

Hai mẹ con mỗi người một câu, trò chuyện, Đỗ Lôi Ty ở bên cạnh nghe được có chút mơ màng.

Vì sao hai mẹ con đã lâu không gặp, lại đi nói những chuyện này? Nghe thấy... giống như là đang nói chuyện công việc phải không?

Cho nên Đỗ Lôi Ty nhớ đến Vương mẫu nương nương ở nhà cô, nếu bọn họ lâu lắm không gặp, nhất định câu đầu tiên của nương nương sẽ là: “Nha đầu xấu xa, có nhớ mẹ hay không? Không nhớ mẹ thì không cần trở về nhà!”

Rất khí thế! Rất hào hùng nha! Nhưng dáng vẻ của mẹ sếp tổng đại nhân, nhìn thấy con cũng không cười lấy một cái, giống như ...

Đỗ Lôi Ty đang rối rắm, hai mẹ con sếp tổng đã nói chuyện xong!

Liêm Tuấn đứng lên khỏi ghế sofa, muốn đi.

Đỗ Lôi Ty nóng nảy, sếp tổng đại nhân làm sao có thể quên chuyện quan trọng nhất chứ? Cô còn chưa nói chuyện với mẹ chồng đại nhân mà!

“Dạ...” Đỗ Lôi Ty yếu ớt mở miệng, “Con tên là Đỗ Lôi Ty.”

Sau khi nói xong những lời này, Đỗ Lôi Ty quẩn đến mức muốn tát vào mồm mình, làm gì có con dâu nào lần đầu tiên nhìn thấy mẹ chồng lại giới thiệu tên của mình chứ? Đầu tiên cũng phải hỏi mẹ có khỏe không chứ? Hơn nữa, mẹ chồng biết tên cô là Đỗ Lôi Ty, mẹ chồng có cảm thấy đó là một chuyện cười đồi trụy...

Đang lúc Đỗ Lôi Ty quẩn không biết phải làm gì cho phải, sắc mặt của Liêm phu nhân không thay đổi, hỏi Liêm Tuấn: “Sắc mặt của con nhìn qua không tốt lắm, con bị bệnh à?”

“Không có gì, là ăn lung tung nên bị đau bụng.”

Liêm phu nhân biến sắc: “Dạ dày của con không thể ăn lung tung, chẳng lẽ con không biết sao?”

Đỗ Lôi Ty bị câu hỏi bất thành linh làm cho sợ hết hồn, đến lúc phục hồi tinh thần, mới phát hiện ý tứ của Liêm phu nhân là hỏi cô, rất rõ ràng, ý tứ trong câu hỏi là : Làm vợ người ta, sao cô không chăm sóc tốt đến bữa ăn của chồng mình?

Đỗ Lôi Ty nhất thời ngu ngơ, lắp bắp: “Cái kia... Con...”

Đang lúc cô không biết nên trả lời như thế nào, Liêm Tuấn bỗng nhiên mở miệng đỡ lời thay cô: “Không biết.” Dừng một chút, anh lại nói, “Nếu trước đây mẹ nói cho con, con sẽ biết .”

Sắc mặt của Liêm phu nhân bỗng dưng trầm xuống, liếc nhìn Đỗ Lôi Ty với ý vị sâu xa, không nói thêm một câu nào.

Theo sếp tổng đại nhân trở lại gian phòng, Đỗ Lôi Ty vẫn lo sợ bất an, cộng thêm thấy Liêm Tuấn một bộ không sao cả, cô không nhịn được: “Chúng ta cứ như vậy đi lên, không tốt lắm đâu?”

“Có gì không tốt ?”

“Đó là...” Đỗ Lôi Ty không biết nên biểu đạt như thế nào, “Bà ấy... Bà ấy là mẹ của anh, vì... vì sao nhìn qua giống như hai người có hận thù với nhau vậy?” Nói xong, cô len lén liếc mắt nhìn Liêm Tuấn, anh nhũn mày, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng.

Anh yên lặng một lúc rồi mới nói: “Không có chuyện đó, em đừng suy nghĩ nhiều.” Vừa nói, vừa đi vào phòng tắm.

Đỗ Lôi Ty nhảy lên bắt lấy anh, thốt lên: “Anh nói dối!”

Liêm Tuấn dừng bước, ánh mắt hơi kinh ngạc.

Đỗ Lôi Ty bị anh nhìn có chút khiếp đảm, nhưng đã nói, cô phải kiên trì nói đến cùng: “Dù sao đó cũng là mẹ của anh, dù bà có làm sai chuyện gì, anh cũng không thể đối xử như thế với bà! Trên đời này làm gì có cha mẹ nào không thương con cái? Em cảm thấy hai người nên nói chuyện với nhau nhiều một chút, nói không chừng hiểu lầm sẽ được hóa giải...” Đỗ Lôi Ty càng nói càng nhỏ, bởi vì ánh mắt của Liêm Tuấn nhìn cô càng ngày càng nặng nề.

Đỗ Lôi Ty cảm thấy trong lòng có chút khó chịu, là anh thấy cô đã tham gia vào quá nhiều chuyện ư? Anh là sếp tổng đại nhân cao cao tại thượng, khi nào thì đến phiên cô phải dạy anh chứ? Nhưng nói thế nào thì cô cũng là vợ của anh, vợ lo chuyện của chồng có gì sai chứ... Được rồi, mặc dù anh chồng này có chút cường thế một chút chút >____<

Đỗ Lôi Ty đang vô cùng rối rắm, vẻ mặt của Liêm Tuấn trở nên dịu xuống.

“Không nghiêm trọng như em nghĩ đâu.” Anh kiên nhẫn giải thích.

Còn định lừa cô sao, rõ ràng là không định nói cho cô biết! Đỗ Lôi Ty buồn bực, nắm chặt tay áo của anh.

Liêm Tuấn có chút bất đắc dĩ: “Ngoan, buông tay ra, anh muốn đi tắm.”

Cô hiểu, nhưng không thể buông!

“Đồ Đồ.” Liêm Tuấn thở dài, “Em cứ như vậy là muốn tắm cùng anh sao?”

“...” Đồ Lô Ty nhanh chóng buông móng vuốt.

“Anh không ngại đâu.” Anh mỉm cười nói.

Sếp tổng đại nhân, anh không nên khinh người quá đáng. T_____T

Cuối cùng, hai người tất nhiên là không cùng nhau tắm, bởi vì nếu tắm uyên ương, thật sự rất khó làm cho người ta nhìn được, hôm nay anh cũng không còn khí lực để ăn hiếp người khác. Nhưng, điều này cũng không có nghĩa là anh không thể đùa giỡn cô, sau khi khiến Đồ Lô Ty mặt đỏ tới mang tai, Liêm Tuấn hài lòng bước vào phòng tắm.

Sau khi đóng cửa lại, ý cười trong mắt anh chìm xuống.

Có lẽ, nên tìm một cơ hội, nói rõ ràng tất cả mọi chuyện...Hôm sau, cuối tuần.

Bởi vì cả đêm hôm qua bị Liêm Anna kích thích, Đồ Lô Ty ngủ không ngon, lăn lộn khó ngủ, cho đến tận rạng sáng mới chợp mắt. Khi tỉnh lại lần nữa, đã là chín giờ sáng ngày hôm sau.

Vuốt vuốt mắt cho tỉnh táo, cô theo thói quen nhìn sang bên trái, quả nhiên sếp tổng đại nhân đã đi mất.

Chắc hẳn anh lại đến thư phòng đọc giấy tờ rồi? Đồ Lô Ty nghĩ vậy, rời giường, rửa mặt, đánh răng, sau đó xuống lầu.

Trên bàn lầu dưới đã để điểm tâm, dì Ngô ở một bên.

“Thiếu phu nhân, buổi sáng tốt lành.” Dì Ngô cười chào cô.

“Buổi sáng tốt lành.” Đồ Lô Ty gật đầu, đột nhiên cảm giác đầu đau đau, chắc là do tối hôm qua ngủ không ngon đây.

“Thiếu gia để điểm tâm cho cô, còn đang nóng, cô mau ăn đi.” Dì Ngô vừa nói vừa bưng một chén cháo đậu đỏ nóng hổi đến trước mặt cô.

Đỗ Lôi Ty ăn một miếng cháo, chợt nhớ tới bệnh của Liêm Tuấn, hỏi: “Dì Ngô, thiếu gia, hôm nay anh ấy có ăn điểm tâm hay không?”

Dì Ngô gật đầu: “Có ăn, nhưng ăn rất ít.”

Ăn rất ít? Xem ra thân thể anh nhất định còn rất yếu, Đỗ Lôi Ty không khỏi đau lòng, muốn đi thăm anh, bèn nói: “Vậy dì có biết anh ấy đang ở đâu không?”

“Thiếu gia đang ở trong thư phòng với phu nhân.”

Sếp lớn đang trong thư phòng với mẹ? Đỗ Lôi Ty có chút kinh ngạc, dù sao cuộc va chạm hôm qua của Liêm Tuấn với mẹ không phải là quá tốt, giống như có cái gì ngăn cách hai người... Nhưng hết lần này tới lần khác anh ta không chịu nói cho cô biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, làm cho cô cũng không biết gì hết.

Đỗ Lôi Ty xoắn xuýt một hồi, bỗng nhiên quét mắt sang dì Ngô đứng ở một bên.

Đúng rồi, tại sao lại không hỏi người của sếp lớn cơ chứ? Hỏi dì Ngô là tốt nhất!

Cho nên cô thần bí vẫy tay với dì Ngô, hạ thấp giọng hỏi: “Dì Ngô, con muốn hỏi dì một chuyện.”

Dì Ngô vốn có tính bà tám, thấy vẻ mặt Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên trở nên thần bí, cũng không để ý quan hệ chủ tớ, vội vàng chạy qua: “Thiếu phu nhân, cô muốn hỏi chuyện gì?”

“Thiếu gia và phu nhân... có phải quan hệ không tốt lắm hay không?”

“Thiếu gia cùng phu nhân ư?” Dì Ngô suy nghĩ một chút, bắt đầu dĩ lắc đầu, “Thiếu phu nhân, vấn đề này cô phải hỏi lão Dư, lúc tôi vào cái nhà này, phu nhân đã sống ở nước ngoài rồi.”

“Lão Dư?” Đỗ Lôi Ty nhớ tới sắc mặt vừa nhìn đã biết là không có tính bà tám của lão Dư, lắc đầu, “Con cảm thấy người ngay thẳng lão Dư chắc sẽ không kể chuyện cho con đâu.”

Dì Ngô và : “Thiếu phu nhân, vậy tôi nhìn thì không ngay thẳng sao?”

“... Không phải, con là thấy dì thì là mà... rất không câu nệ tiểu tiết!”

“Thật không?” Dì Ngô được khích lệ, không khỏi dương dương tự đắc, lời nói ra khỏi miệng cũng chẳng câu nệ: “Thiếu phu nhân, nếu như cô thật sự muốn biết giữa thiếu gia và phu nhân xảy ra chuyện gì, có thể len lén lên lầu nghe xem họ đang nói gì.”

Đỗ Lôi Ty bị tinh thần bà tám của Dì Ngô khiến cho : “Vậy có được không?”

“Có gì mà không được chứ? Đây cũng là nhà của cô, thiếu gia là chồng của cô, phu nhân là mẹ chồng của cô. Nếu đều là của cô thì thỉnh thoảng nghe xem chồng và mẹ chồng nói gì là chuyện đúng đắn, có liên quan gì đâu?” Đỗ Lôi Ty bị cái lý luận toàn “cô” này của dì Ngô khiến cho quay cuồng, sững sốt hồi lâu, phát hiện ra dì ấy nói cũng đúng.

“Nhưng mà...” Cô còn có chút do dự, “Nhờ đâu họ đột nhiên đi ra thì làm sao bây giờ?”

Dì Ngô suy nghĩ một chút: “Nếu mà đột nhiên đi ra thì cô cứ giả vờ không cẩn thận đi ngang qua là được.”

“Nhờ đâu mẹ không vui thì làm sao?”

“Nếu phu nhân không vui thì cô hãy vuốt đuôi bà ấy! Khen bà xinh đẹp, có khí chất!”

“...” Đỗ Lôi Ty vẫn không yên lòng, “Vậy nếu như...”

“Thiếu phu nhân, cô đừng sợ, cùng lắm thì tôi đi với cô được không!” Dì Ngô vỗ ngực, có vài phần là khí thế nữ hiệp.

“Thật không?” Hai mắt Đỗ Lôi Ty tỏa sáng, đột nhiên cảm giác có núi để dựa.

Cứ như vậy, được sự cổ vũ của dì Ngô, Đỗ Lôi Ty rốt cục thực hiện bước đầu của kế hoạch tà ác này. Một già một trẻ hai người đi như trộm lên lầu, lén lén lút lút mò tới cửa thư phòng.

Lúc này, Liêm Tuấn đang nói chuyện với Liêm Anna.

“Con cũng đã trưởng thành rồi, mẹ không nhúng tay vào chuyện hôn nhân của con, nhưng mẹ còn muốn khuyên con một câu — mẹ cảm thấy người phụ nữ kia không thích hợp với Liêm gia chúng ta.”

“Có thích hợp với Liêm gia hay không con không cần biết, con chỉ biết là cô ấy thích hợp với con.”

“Con biết rõ mình là đại diện cho cả cả Liêm thị, một người bình thường như cô ta, một ngày nào đó con chán cô ta, hay là cô ta chán con, như vậy cuộc hôn nhân này lại càng không công bằng!” Ngữ khí của Liêm Anna có chút nặng nề, giống như cất giấu điều ẩn mật gì khó nói.

“Xin mẹ đừng đặt tình cảm của mình lên con.”

Liêm Anna ngẩn ra, không ngờ con mình sẽ nói nói như vậy, ánh mắt bà lảng xuống: “Con sẽ hối hận.” Bà nói.

“Con chưa bao giờ làm chuyện gì mà phải hối hận.”

Liêm Anna cười khổ: “Lời này của con và lời mà năm đó mẹ nói với ông ngoại con, giống nhau như đúc...” Bà nói vậy, dường như chìm trong yên lặng, đôi mắt bắt đầu đỏ hồng.

Đó là một mùa đông rét lạnh bất thường.

Liêm Anna mãi mãi không thể quên, cô đã quỳ trước xe của cha, xin cha cho phép cho cô được sống bên Tiểu Lễ Thạch. Gió lạnh cứ đập vào mặt, lạnh đến thấu xương. Cô quỳ trong gió, quỳ trước xe suốt ba giờ, cho đến khi gió có còn thổi vào mặt nữa hay không cô không hề hay biết, cô vẫn không chảy một giọt nước mắt nào.

Sau đó, cha không thể lay chuyển được ý chí kiên quyết của con gái nên đã đồng ý hôn lễ của bọn họ, nhưng có một điều kiện, Tiểu Lễ Thạch phải ở rể Liêm gia.

Cô không thể quên ngày đó, sau khi Tiểu Lễ Thạch nghe được của cha cô, trong mắt thoáng qua một chút do dự. Tuổi trẻ lông bông khiến cô không để ý, từ nhỏ đã tự cho mình hơn hẳn người khác khiến cô cảm thấy, bằng tình yêu của mình sẽ có thể bắt được trái tim người đàn ông này, lại không ngờ chỉ ba năm sau, hôn nhân của bọn họ đã đi đến điểm cuối.

Liêm Anna là một người phụ nữ thông minh, từ khi bên nhau càng ngày càng lâu, cô càng ngày càng có thể phát hiện sau nụ cười của Tiểu Lễ Thạch còn ẩn giấu khổ sở. Cô thừa nhận mình luôn thủy chung yêu người đàn ông này, cho nên cô không muốn thấy anh sống mệt mỏi như vậy.

Thay vì chờ người ta buông tay, không bằng mình buông tay trước, đây là tôn nghiêm của một người phụ nữ Liêm gia. Cho nên, cô đề nghị ly hôn.

Liêm Anna không ngờ, mặc dù lúc quỳ xuống cầu xin cha đồng ý, cô cũng không rơi lệ, mà lại sau khi nhìn thấy anh kí tên đồng ý vào đơn ly hôn, nhìn anh bóng lưng rời đi, cô đã rơi những giọt nước mắt hối hận.

Yêu người đàn ông này vốn là một sai lầm, kết hôn với anh chính là sai càng thêm sai. Kinh nghiệm tình cảm tràn đầy bị thương ấy nói cho cô biết, hôn nhân bất bình đẳng không thể đi xa, cô đã chịu tổn thương nặng nề, cho nên không muốn để con của mình cũng dẫm vào vết xe đổ như vậy.

Liêm Anna nghĩ tới đây, thở dài, nói: “Mẹ biết, con hận mẹ đã bỏ con đi nước ngoài từ nhỏ.” Giọng nói của bà rất nhẹ, mất đi khí thế thường ngày, không còn là Liêm Anna cao cao tại thượng kia nữa.

“Con chưa bao giờ hận mẹ.”

“Con không cần an ủi mẹ.” Liêm Anna cười khổ, “Chuyện mẹ làm thì mẹ rõ nhất. Có đứa bé nào mà không hy vọng có cả bố cả mẹ chứ, nhưng tại mẹ...” Bà nói đến đây, bắt đầu nghẹn ngào.

Liêm Tuấn nhìn chăm chú vào đôi mắt hồng hồng của mẹ, muốn nói cái gì, nhưng chợt nhớ tới lời nói tối hôm qua của Đỗ Lôi Ty – “Thiên hạ này nào có cha mẹ nào mà không yêu thương con cái chứ? Em cảm thấy giữa hai người còn nhiều điều cần phải khơi thông, nói không chừng hiểu lầm sẽ được giải trừ...”

Liêm Tuấn nói: “Con không hận mẹ, nhưng nếu mẹ muốn giải thích, con sẽ nghe.”

Liêm Anna lấy làm kinh hãi, bà không ngờ đứa con trai vốn chẳng muốn nhiều lời với mình lại có thể nói như vậy, “Con đồng ý nghe mẹ nói?”

“Vâng, con đồng ý.”

Liêm Anna lấy lại bình tĩnh, rốt cục mới có dũng khí bắt đầu kể lại cho con câu chuyện mà bà đã chôn sâu trong đáy lòng mấy thập niên trước...

Chúng ta hãy tạm thời gác cuộc đối thoại của mẹ con họ sang một bên, bây giờ hãy xem thử xem tình huống của hai con chuột đằng sau bức tường cách ngoài cửa thư phòng.

“Thiếu phu nhân, cô có nghe được cái gì không?” Dì Ngô ở phía sau dùng đầu ngón tay chọc chọc vào Đỗ Lôi Ty đang chú tâm nghe lên.

Đỗ Lôi Ty nghiêng đầu sang chỗ khác, vẻ mặt như đưa đám: “Dì Ngô, tại sao hiệu quả cách âm của thư phòng tốt thế?”

Dì Ngô : “Chuyện này... Đây là khu nhà cấp cao, không thể xây dựng kiểu bã đậu được?”

“Nhưng chất lượng này cũng hơi tốt quá thì phải?” Đỗ Lôi Ty oán trách, cô đứng nghe lên ở đây lâu như vậy, eo mỗi đến muốn gãy rồi, vậy mà ngay cả tiếng rầm cũng chẳng nghe được được, thậm chí cô còn đang hoài nghi không biết sếp lớn có ở bên trong hay không.

“Thiếu phu nhân, cô đừng nản chí, thời gian không phụ lòng người, tôi tin rằng nhất định cô có thể nghe lên!” Dì Ngô ở một bên cổ vũ khơi dậy cố gắng cho cô.

“ ... ”

Thấy vẻ mặt Đỗ Lôi Ty ủ rũ, hai mắt dì Ngô bỗng nhiên tỏa sáng, “Thiếu phu nhân, hay là tôi lấy ống nghe tới?”

Đỗ Lôi Ty , dì Ngô, dì cho rằng con là 007 sao?

Đang lúc hai người đang nói chuyện thắm thì nên làm thế nào để nghe lén dễ dàng hơn, giọng nói vô cùng vang dội vang lên: “Bà nội! Hai người đang làm gì ở đây?”

Đỗ Lôi Ty bị dọa cho sợ hết cả hồn, chợt nghiêng về phía trước, đập vào cửa chính xác không sai.

Rầm — sau khi tiếng vang khổng lồ vang lên, Đỗ Lôi Ty, dì Ngô, Lượng Lượng, bao gồm cả hai người trong thư phòng, tất cả đều ngây ngẩn cả người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Mọi người (giận): Vì mao chị dừng lại đúng chỗ mấu chốt như vậy? Vì mao! Vì mao!!!

Mỗ hồi tưởng (phát tay): Hết cách rồi, bởi vì tôi đây đến từ hành tinh kể chuyện.

Mọi người (mù mờ): Hành tinh kể chuyện? Đây là hành tinh gì?

Mỗ nhớ lại (đắc ý): Hành tinh kể chuyện cổ tích tinh là một tinh cầu nhỏ bên cạnh Naméc, hành tinh này có giăng biển quảng cáo — “Muốn biết chuyện sau ra sao, xin nghe hạ hồi phân giải!” Ha ha ha ha ha

~

Mọi người (bộc phát): Mọi người ném cái đĩa đến từ hành tinh kể chuyện này ra ngoài Địa Cầu đi!

“Đỗ Đỗ, chúng ta chuồn thôi?”

Đỗ Lôi Ty sống hai mươi mấy năm, cho tới bây giờ chưa bao giờ tiếp xúc với một cánh cửa nào mà nóng như vậy, cho tới khi tiếng vang kia vang lên, ngay cả từ đầu cô cũng không cảm giác được, chỉ cảm thấy cả người cũng lâng lâng, trên đỉnh đầu giống như có sao bay quanh.

Đợi cô phục hồi tinh thần lại, cửa thư phòng đã mở ra, đôi chân trong đôi giày cao gót màu đen đập vào mắt cô.

Đỗ Lôi Ty cảm thấy chuyện lớn không ổn, vội vàng quay đầu nhìn dì Ngô, chỉ thấy phía sau đã là trống rỗng, dì Ngô đưa Lượng Lượng không biết chạy đi đâu từ trước rồi.

Dì Ngô, dì thật là độc ác a a a! TAT

Đỗ Lôi Ty không thể làm gì khác hơn là vừa kiên trì quay tới, ngẩng đầu, chợt dạ cười với Liêm Anna, “Phu nhân...”

Liêm Anna không thềm đáp lại, chỉ lạnh lùng hỏi: “Cô ở đây làm gì?”

Đỗ Lôi Ty nhớ tới lời khuyên vừa rồi của dì Ngô, vội vàng nói: “Con... con vừa vặn đi ngang qua...”

“Vạy ư?” Liêm Anna sâu xa nói, khẩu khí rõ ràng là không tin.

Dì Ngô! Dì gạt người, ai mà thềm tin cái lời nói dối này! Đỗ Lôi Ty cảm thấy vô cùng quẫn bách, không biết nên nói gì để dụ dỗ khuôn mặt như núi băng này, không thể làm gì khác hơn là mở ra dạng chân chó, giả trò vuốt đuôi.

“Phu nhân, hôm nay người đẹp quá!”

Liêm Anna nhướn lông mày: “Vạy hôm qua tôi không đẹp sao?”

“Không phải không phải!” Đỗ Lôi Ty vội vàng xua tay, “Hôm qua người cũng rất đẹp! Nhưng hôm nay còn đẹp hơn hôm qua!”

“Vạy ý của cô là hôm trước tôi không đẹp ư?”

“Con không phải có ý này!” Đỗ Lôi Ty bị câu hỏi của Liêm Anna khiến cho sợ hết hồn hết vía, vội vàng bổ sung, “Hôm nay người đẹp, hôm qua người đẹp, năm ngoái người đẹp, mười năm trước người đẹp, lúc người mới sinh ra cũng đẹp, ngay cả lúc còn là trứng được thụ tinh cũng đẹp hơn người ta cả nghìn lần vạn lần! Sắc đẹp của người thiên thu vạn tái, nhất thống giang hồ!”

Sau khi cô nói xong, Liêm Anna sặc một cái.

Ai dè bà bà không phản bác cô, xem ra cuối cùng vuốt đuôi cũng được toàn diện rồi! Đỗ Lôi Ty hết sức đắc ý, tiếp tục khen nói: “Phu nhân, chẳng những dáng người rất đẹp, ăn mặc cũng rất có phong cách! Phu nhân hãy nhìn lễ phục của người này, được may cắt khéo léo, chất lượng hạng nhất, đặc biệt là cổ áo thêu đóa hoa trà này, màu sắc thanh nhã, lớn nhỏ vừa phải, cánh hoa nhiều một cánh thì nhiều, thiếu một cánh thì ít...”

“... Đây là hoa mẫu đơn.”

“Mẫu đơn? Ách... Điều này chứng minh bộ quần áo này lúc được cắt may còn dung hòa cả nghệ thuật trù tượng của phương Tây, nhìn từ xa thì giống mẫu đơn, nhìn gần thì giống như hoa sơn trà, nhìn trái thì giống phượng hoàng, nhìn phải thì giống kỳ lân, phu nhân mặc một bộ quần áo mới mua này như là mặc bốn bộ thướt tha vậy, thật sự là không đơn giản, không đơn giản...”

Sự tăng bốc này của Đỗ Lôi Ty càng nói càng thái quá, Liêm Anna nghe đến nổi khóe miệng co giật, ngay cả Liêm Tuấn trong thư phòng cũng không nghe nổi nữa.

“Đỗ Đỗ, em tới đây.” Anh nhẹ giọng mở miệng, trong lời nói còn ẩn chứa mỉm cười.

“Chờ một chút, em còn chưa nói hết!” Đỗ Lôi Ty xua tay, “Phu nhân xem đôi giày cao gót này, chế tác thật là hoàn mỹ, chất da mềm mại, thiết kế đơn giản, gót giày nhiều một phân thì cao, thiếu một phân thì thấp...”

Liêm Anna: -_-|||

“Còn có sợi dây chuyền trên cổ phu nhân, vừa nhìn đã biết là chính là kim cương Nam Phi Bát Tâm Bát Tiên*! Cắt gọt hoàn mỹ, độ lửa mười phần, phối hợp với vàng bạc nguyên chất... Á á á! Anh đừng có kéo em!” (Tác giả: Đỗ Đỗ, cô còn nói thêm gì nữa là có thể lên ti vi quảng cáo rồi đó >_____<)

(*thuật ngữ chuyên ngành của kim cương, dùng cách thức cắt kim loại đặc biệt đẳng cấp thế giới, tám trái tim và tám mũi tên đối xứng hoàn mỹ, được gia công chính xác không một sai sót)

Bị sếp lớn ôm giống như xách con gà con, nhiệt tình vuốt mông ngựa của Đỗ Lôi Ty vẫn chưa giảm: “Anh kéo em làm gì? Em còn chưa khen hết đâu, em còn chưa có khen đầu tóc, thật là đen nhánh bóng loáng, mềm mại không bị chẻ... ô...”

Nói không được nữa, bởi vì bị hôn rồi.

Sếp lớn, anh không thể lúc nào cũng dùng cách này để ngăn miệng người ta chứ! Có chút sáng tạo đi có được hay không?

Mặc dù chiêu này của Liêm Tuấn đúng là không có sáng tạo gì, nhưng hiệu quả vô cùng tốt, cái miệng còn lải nhải suốt vừa rồi của Đỗ Lôi Ty lập tức đóng lại, cúi đầu, về mặt thẹn thùng.

“Đừng như vậy, mẹ anh vẫn còn nhìn...” Liếc mắt len lén thoáng nhìn, người ở cửa phòng đâu? Ngay cả cửa cũng đóng kín.

Xong! Nhất định bà bà là tức giận bỏ đi rồi!

Đỗ Lôi Ty như gặp sét đánh, tâm trạng tụt dốc thậm tệ.

“Tại sao?” Liêm Tuấn hài lòng liếm môi, hỏi.

Đỗ Lôi Ty vô cùng ai oán ngẩng đầu: “Cũng tại anh khiến mẹ anh tức giận bỏ đi rồi!”

Liêm Tuấn tỉnh rụi hỏi ngược lại: “Em xác định là bà đang giận anh?”

Không phải giận anh, chẳng lẽ lại là giận tôi? Đỗ Lôi Ty tức giận trắng mặt nhìn anh.

Anh không tức giận, chỉ tự nhủ: “Nếu như anh là bà, nhìn thấy ngoài cửa có con chuột lén lén lút lút không biết đang làm gì, cũng sẽ không vui...”

“Em không nghe lén!” Đỗ Lôi Ty thốt lên.

“Anh biết em không nghe lén, chẳng qua là em không cẩn thận nghe được mà thôi.”

Sếp lớn, tại sao anh không thể ngọt ngào một chút? Đỗ Lôi Ty thẳng thắn: “Được rồi... em thừa nhận là em từng có suy nghĩ muốn nghe lén...”

“Vậy em nghe được gì?”

“Phòng này cách âm tốt như vậy, làm sao có thể nghe được chứ...” Đỗ Lôi Ty lầu bầu, bỗng nhiên kêu “á!” một tiếng.

Bởi vì tay của sếp lớn đụng phải cái trán sưng của cô.

“Ai ui, đau chết đi được!” Đỗ Lôi Ty kêu to.

“Bây giờ mới biết được đau, dây thần kinh phản xạ của em thật đúng là dài...” Anh bất đắc dĩ lắc đầu, trong lòng tràn đầy yêu thương.

Nhưng Đỗ Lôi Ty không chú ý tới ánh mắt của anh, cô ai oán nhìn Liêm Tuấn một cái, đau khổ ôm trán của mình, trong lòng lặng lẽ mắng một câu: Sếp lớn, anh thật là độc ác!

Tiếng mắng vừa dứt, Liêm Tuấn bỗng nhiên vươn tay, nhẹ nhàng lấy cái tay đang ôm trán của cô xuống.

“Sặc... làm gì đấy?” Đỗ Lôi Ty thấy động tác đột nhiên xuất hiện của anh mà kinh ngạc, lúc này mới phát hiện ánh mắt của anh có chút không đúng lắm, muốn nói điều gì, đã không còn kịp rồi.

Đến đây, Liêm Tuấn đặt một nụ hôn trên trán cô.

Thời gian đột nhiên dừng lại trong khoảnh khắc ấy, trong con người đen như mực kia, ánh mắt sáng sủa, dịu dàng đến nỗi như khiến người ta tan ra.

Không biết qua bao lâu, anh nhẹ giọng nói: “Còn đau không?”

Đỗ Lôi Ty ngơ ngác lắc đầu, bùi ngùi một tiếng: “May mà không phải mông đụng vào cửa...”

=====

Sau chuyện nghe lén vài ngày, trong lòng Đỗ Lôi Ty vẫn nặng nề, bởi vì cô phát hiện, hình như bà bà càng bất mãn với cô.

Ví dụ, cô hấp tấp đi vuốt mông ngựa, khen Liêm Anna từ lọn tóc đến đầu ngón chân, thiếu chút nữa ngay cả mạch máu cũng khen hết, nhưng Liêm Anna vẫn rất lạnh lùng!

Không phải nói phụ nữ đều thích nghe tán dương hay sao? Sao mà đặt nó trên người mẹ của sếp lớn lại không dùng được nhỉ? Đỗ Lôi Ty xoắn xuýt, rồi lại xoắn xuýt, cho ra một kết luận — bà bà nhất định là hiểu lầm chuyện nghe lén lần trước, cho nên mới lạnh nhạt với cô như vậy.

Đỗ Lôi Ty quyết định, nhất định phải nghĩ cách để Liêm Anna thích mình.

Cho nên Đỗ Lôi Ty nhanh chóng lên mạng, dưới sự chỉ dẫn của đại thần Baidu, học mấy chiêu để hòa hợp với mẹ chồng.

Tuyệt chiêu thứ nhất: Hỏi han ân cần!

Tuyệt chiêu lần này sử dụng phương pháp sau: nhất định phải để cho bà bà cảm thấy cô rất quan tâm đến bà, mệt mỏi thì đắp lưng, khát thì dâng nước, đói thì xới cơm... Phải nhớ! Quan tâm càng nhiều, quan hệ càng chặt!

Chiêu này hiệu quả như thế nào đây? Xin nhìn VCR >>>

Buổi sáng, Liêm Anna bước ra từ trong phòng, vừa mở cửa đã bị sợ hết hồn.

“Cô ở đây làm gì?”

Đỗ Lôi Ty cười nịnh hót: “Mẹ, mẹ có mệt hay không? Con đắp lưng cho mẹ nhé?”

“...”

Kế hoạch đắp lưng, thất bại!

Sau khi ăn điểm tâm, Liêm Anna ngồi ở ghế sa-lông đọc báo, Đỗ Lôi Ty cầm một chén nước đi tới.

“Mẹ, uống nước.”

Liêm Anna nhận lấy, uống một ngụm, để sang bên cạnh.

Qua mười phút đồng hồ, Đỗ Lôi Ty nói: “Mẹ, uống nước.”

“Ừ.”

Lại qua mười phút đồng hồ.

“Mẹ! Mẹ có khát không?”

“...”

Kế hoạch dâng nước, thất bại!

Đến giờ ăn cơm trưa, Liêm Anna ngồi vào bàn bên cạnh, Đỗ Lôi Ty vội vàng đoạt lấy chén cơm trong tay dì Ngô: “Mẹ, để con xới cơm cho mẹ nhé!”

Liêm Anna gật đầu.

Qua mười phút đồng hồ.

Liêm Anna: “Đây là cái gì?”

Đỗ Lôi Ty: “Cơm!”

“Tôi hỏi cô dùng cái gì để cơm?”

“Chậu...”

Kế hoạch xới cơm, tuyên bố thất bại!

Tuyệt chiêu một. Thất! Bại! Hoàn! Toàn!

Tuyệt chiêu thứ hai: Hợp ý!

Tuyệt chiêu lần này sử dụng phương pháp: Bà bà thích gì, nói gì cũng là đúng, tuyệt không đối nghịch với bà bà!

Chiêu này hiệu quả như thế nào? Xin tiếp tục xem VCR >>>

Sau khi ăn cơm trưa, Liêm Anna mở ti vi, trong ti vi có cuộc thi nhảy múa, Liêm Anna thấy thích.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một tiếng ủng hộ: “Hay quá!”

Liêm Anna lấy làm kinh hãi, tim đập nhanh vài nhịp.

“Cô nói gì?”

Đỗ Lôi Ty chân chó nhảy lên phía trước, khen ngợi: “Điệu Tăng-gô này nhảy đẹp quá, người nhảy điệu Tăng-gô này có dáng đẹp ghê, nhạc của Tăng-gô không bị gò bó...”

“... Đây là múa chọi trâu.”

Đỗ Lôi Ty: “...”

Tuyệt chiêu hai: Thất! Bại!

Đến cuối cùng, Đỗ Lôi Ty còn chưa vượt đuôi thành công, Liêm Anna đã chịu không được.

“Ngày mai mẹ sang nhà dì con ở hai ngày.”

Liêm Tuấn hỏi: “Sao thế ạ? Mẹ ở đây không quen sao?”

“Không có gì.” Liêm Anna lắc đầu, “Mẹ chỉ cảm thấy con nói không sai, vợ con nhất định sẽ không vượt quá giới hạn....”

Liêm Tuấn: “Sao mà mẹ biết?”

Liêm Anna: “... Bò đến đầu tường cũng không ai dám đón*.”

(*hồng hạnh vượt tường là đây ^ _ ^)

“Mẹ sai rồi, bằng sự thông minh của cô ấy sẽ không thể bò tới đầu tường.”

...

“Hay là mẹ cứ ở nhà đi.”

“Gì cơ?”

Khóe miệng gợi lên một nụ cười âm mưu: “Chúng con ra ngoài ở.”

=====

Tối hôm đó, lúc Liêm Tuấn vào phòng, Đỗ Lôi Ty đã tắm rửa xong, ngơ ngác ngồi ở trên giường.

“Sao thế?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty ai oán nhìn anh một cái, còn có thể chuyện gì xảy ra được nữa? Đương nhiên là vì chuyện mẹ anh đó!

Chuyện là như vậy, vừa rồi, Đỗ Lôi Ty và Chu Ngọc Phỉ có một cuộc điện thoại.

Đỗ Lôi Ty hỏi: “Phỉ Phỉ, hình như mẹ chồng tao chả thích tao chút nào.”

Chu Ngọc Phi: “Mẹ chồng con dâu ít nhiều cũng sẽ có chút mâu thuẫn, mà lo cái gì?”

Đỗ Lôi Ty: “Không phải, tao với bà ấy, giống như rất xa cách...”

Chu Ngọc Phi: “Xa cách thì cứ xa cách, thế chẳng nhẽ thế không tốt hơn với chuyện bả ép hai đứa mà ly hôn sao?”

Ly hôn? Đầu óc Đỗ Lôi Ty âm âm: “Mày... Mày nói là mẹ chồng tao đang ép chúng tao ly hôn?”

“Mày có nghe rõ lời của tao không thế? Ai nói muốn ép chúng mày ly hôn? Mày cho rằng đây là phim truyền hình, mẹ chồng uy hiếp con trai là nếu không bỏ mày thì từ con sao? Xin người, bây giờ là thế kỷ hai mốt đấy... BLA BLA BLA” những lời tiếp theo, Đỗ Lôi Ty không nghe vào một chữ, trong đầu cô chỉ còn dư lại hai chữ — ly hôn!

Xong, không phải chuyện này sẽ nghiêm trọng thế chứ?

Đỗ Lôi Ty thở thẽ hỏi: “Có phải mẹ anh rất không ưa em không?”

Liêm Tuấn im lặng nhìn cô, không lên tiếng, không đáp lời.

Sếp lớn như vậy, xem ra là ngầm thừa nhận. Tâm trạng Đỗ Lôi Ty càng tụt dốc, nơm nớp lo sợ hỏi: “Không phải mẹ anh muốn chúng ta... ly hôn chứ?”

Liêm Tuấn tiếp tục im lặng không lên tiếng.

“Không phải bà nói... nếu như anh không bỏ em thì bà sẽ không nhận con trai nữa chứ...?” Khoảng cách gần như vậy, cùng sếp lớn hai mặt nhìn nhau, lúc này Đỗ Lôi Ty không đỏ mặt, tim cũng không đập rộn lên, cô chỉ cảm thấy nếu sau này không được nhìn khuôn mặt này nữa, lỗ mũi xót xót, thậm chí có kích thích muốn khóc.

“Thật ra thì cũng không phải là không có cách.” Liêm Tuấn bỗng nhiên mở miệng.

Cái gì? Còn có cách! Đỗ Lôi Ty hai mắt tỏa sáng, vô cùng mong đợi nhìn sếp lớn.

Chương 28

“Đó chính là...” Anh dừng một chút, nhìn chăm chú vào Đỗ Lôi Ty, chậm rãi từ trong miệng nói ra câu, “Đỗ Đỗ, chúng ta bỏ trốn nhé?” Từ “bỏ trốn” này từ cổ chí kim đã thấy được chẳng phải là từ trong sáng gì, nhưng sếp tổng lấy ra dùng thì cứ thế mà lí lẽ ngay thẳng, khí thế lại hào hùng.

Đỗ Lôi Ty cứ nghĩ câu “Bỏ trốn” kia của Liêm Tuấn là đùa giỡn, không nghĩ đến ngày hôm sau anh dẫn cô đi làm hộ chiếu, quá đả kích. Làm hộ chiếu rồi làm vi-sa, làm vi-sa rồi tất tả chuẩn bị hành lý, bận rộn tới mất tối mũi.

Đỗ Lôi Ty buồn bực, sếp tổng đại nhân đang tìm đường bỏ trốn thật sao? Cứ như đi hưởng tuần trăng mật ấy!

Hưởng tuần trăng mật?

Vào lúc ba chữ kia thoáng hiện lên trong đầu Đỗ Lôi Ty, cô bị ý nghĩ của mình dọa cho kinh hồn bạt vía. Không phải là sếp tổng đại nhân muốn mượn lý do bỏ trốn, dẫn cô đi hưởng tuần trăng mật chứ... Nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi vừa khấn trương vừa kích động.

Cũng khó trách Đỗ Lôi Ty sẽ có phản ứng đó, kết hôn với sếp lớn đến giờ, từng bước thực hành về cuộc sống chung của hai người không khác biệt nhiều, mặc dù thứ tự là dựa theo: kết hôn, ước hẹn, tỏ tình, theo đuổi, nhưng ít ra cũng không phải là toàn bộ mà? Nhưng chuyện trăng mật này, cô thật đúng là không có nghĩ tới.

Ngày còn là một cô bé đầu phải chưa từng mộng tưởng hảo huyền? Khi đó một mình ra ngoài đi học, đi làm, Đỗ Lôi Ty cũng từng tưởng tượng bản thân sẽ có một ngày kết hôn, sẽ cùng chồng đi ngao du sơn thủy. Yêu cầu của cô không cao, có thể đi đến Quê Lâm xuôi trên sông, hoặc là đi Lâm Quách xem thảo nguyên ra sao là được. Vậy mà đến vài năm sau, hôm nay, ước vọng hảo huyền lại biến thành thực tế, hơn nữa còn là một thực tế xa xa cao cao vòi vọi — nơi bọn họ đi là Italy!

Nghĩ vậy, Đỗ Lôi Ty không khỏi cảm thán: quyết định của sếp tổng đại nhân quả nhiên không phải tầm thường, ngay cả trong nước cô cũng chưa từng đi qua, hiện tại lại được cùng sếp tổng đại nhân bước chân ra khỏi biên giới, bước ra thế giới bên ngoài! Cảm giác này, quá sung sướng!

Trước khi lên đường, Đỗ Lôi Ty gọi điện báo cáo cho mẹ đang ở nhà.

“Mẹ, ngày mai con với sếp tổng sẽ đi Italy!”

“Cái gì mà cứ sếp tổng, sếp tổng mãi, nó là chồng con!” Bà Đỗ không khỏi vì con gái nhà mình có tinh thần nô lệ cảm thán đến bi ai.

“Dạ, ngày mai con cùng chồng con sẽ đi Italy...” Sao nghe thấy kỳ quái quá vậy?

“Bọn con đi Italy làm gì?”

“Bỏ trốn.”

“Gì cơ?”

“Không phải, ý con là đi du lịch...” Cũng tại sếp tổng đại nhân, cứ nói bỏ trốn, bỏ trốn mãi, làm hại cô bị tiêm nhiễm ()

“Du lịch là tốt! Bọn con kết hôn chẳng phải cần đi tuần trăng mật sao? Nhân dịp này vun đắp tình cảm, thuận tiện giải quyết việc cháu ngoại cho mẹ sớm một chút. Đúng rồi! Hôm qua mẹ đã bàn bạc với ba, sau này cháu ngoại mẹ sẽ gọi là Liêm Pha, nghe rất có phong độ của đại tướng... Thật mong chờ...”

“Mẹ!” Đỗ Lôi Ty một đầu đầy vệt đen, sợ mẹ nói thêm gì nữa sẽ đem kế hoạch làm sao nuôi dạy cháu ngoại được tốt nói ra luôn, “Con đi Italy, mẹ có muốn mua gì không?”

“Nơi đó có gì tốt để mua? Sao con không đi đến Kim Hoa, mẹ còn có thể dặn con mang về hai cái chân giò hun khói, đúng rồi, khi nào bọn con đi Kim Hoa, mang về hai cái chân giò hun khói cho ba con nhé? Ba con thích nhất chân giò hun khói ... Thật mong chờ...”

“Mẹ!”

“Được rồi, không giỡn với con nữa! Thật ra thì con chỉ cần mang cháu ngoại của mẹ về là được, chưa thành hình cũng không sao, về nước có thể từ từ nghiên cứu...”

Đỗ Lôi Ty: -_- □ □ □

Ngày hôm sau, sau khi nói chuyện điện thoại với mẹ, mọi thứ đã sắp xếp chuẩn bị xong, rốt cuộc Đỗ Lôi Ty đã đi lên chuyến bay đến Italy, đánh dấu bước đi ra thế giới đầu tiên của cô.

Trên máy bay, tâm tình Đỗ Lôi Ty vô cùng phấn khởi, hai mắt cứ đảo đi đảo lại xem xét rồi lại xem xét.

Liêm Tuấn ngồi cạnh mỉm cười nhắc nhở cô: “Đừng quay ngang quay dọc nữa, sắp cất cánh rồi.”

“Vâng.” Đỗ Lôi Ty le lưỡi, lúc này mới chịu ngồi yên.

Nhưng cũng chưa được lâu, cô lại trở nên không yên.

“Sao thế?” Liêm Tuấn nhìn sang, thấy hai ngón tay của Đỗ Lôi Ty theo thói quen chọt chọt vào nhau.

Bộ dạng của Đỗ Lôi Ty như kẻ trộm: “Anh có phát hiện cô tiếp viên hàng không kia cứ đi đến chỗ chúng ta không?”

Liêm Tuấn nhú mày: “Có sao?”

Có! Tuyệt đối có! Cô quan sát cô ta, không những cô ta cứ đi đến, còn thỉnh thoảng hỏi sếp tổng đại nhân có cần cái này không, có cần cái kia không, rất ân cần .

“Không phải là em đang ghen đấy chứ?”

“...” Sếp tổng đại nhân, tại sao cả một cộng đồng anh cũng muốn làm rõ ngọn ngành thế hả?

Có ăn dấm không Đỗ Lôi Ty không biết, nhưng cô biết cô không vừa mắt thái độ phục vụ của cô tiếp viên hàng không này, cô mua vé máy bay, đã buôn bán ăn lời tiền của cô lại còn muốn kiếm tiền từ người của cô ư? Muốn xem nào nhiệt cũng phải mua vé vào, nghĩ là được nhìn sếp tổng đại nhân miễn phí sao? Không có cửa đâu!

Vì thế, Đỗ Lôi Ty quyết định lát nữa nếu cô có đến đây, nhất định phải dùng ánh mắt giết chết cô ta!

Chỉ tiếc, chị tiếp viên hàng không kia đến mấy lần, đều bị Liêm Tuấn cự tuyệt bằng một câu nói, người ta dù gì cũng là nữ tiếp viên hàng không thuộc phần trí thức cao cấp thế hệ mới, sau khi bị cự tuyệt hai ba lần, có thể nào cũng nhìn ra . Thịt này mặc dù là thịt mỡ, nhưng lại quá sống, ăn vào dễ bị tiêu chảy! Là một người thuộc phái nữ thời đại mới, trước lúc đầu tư nhất định phải tính được nguy hiểm, nguy hiểm quá lớn thì mất mát còn nhiều hơn là cổ phiếu kiếm được!

Kết quả là, ánh mắt chuẩn bị từ lâu kia của Đỗ Lôi Ty chẳng có đất dụng võ, một lát sau, hai mắt cô nhìn chăm chăm cô ta, mí mắt không nhin được nhướn lên.

Việc này cũng khó trách, tối hôm qua cô quá hưng phấn, một mực tâm tâm niệm niệm nên mang thứ gì, còn thuận tiện xem qua một lần “Kỳ nghỉ La Mã”, làm một cuộc trở về Trung Quốc hoành tráng giống như “Audrey Hepburn “, đưa đến kết quả nghiêm trọng là ngủ không đủ giấc.

Đang lúc Đỗ Lôi Ty không chịu nổi cơn buồn ngủ, ý thức dần dần trở nên mông lung, bỗng nhiên một thanh âm dịu dàng xuyên thẳng vào lỗ tai: “Thưa ngài, ngài có muốn uống gì không?”

Lại là nữ tiếp viên hàng không kia!

Đỗ Lôi Ty hơi tỉnh táo lại, đang định phóng ánh mắt giết người trong mấy giây qua, lại nghe thấy một giọng nói khác vang lên: “Cà phê nóng.” Giọng nói này không phải của Liêm Tuấn, nhưng có chút quen thuộc, chỉ chốc lát sau Đỗ Lôi Ty toàn thân bừng tỉnh, bởi vì giọng nói đó lại vọng đến từ phía sau, “Thật phiền cho cô, người đẹp.”

Ai cũng gọi được một tiếng người đẹp, nhưng gọi đầy đặc ý lại khiến hồn phi phách tán như vậy, Đỗ Lôi Ty chỉ thấy qua hai người, một người là Hạ Khôn, người còn lại là Tiêu Doãn.

Tiêu Doãn đang hết sức vui mừng thưởng thức bóng lưng người đẹp lác bên này một cái, lác bên kia một cái rồi đi, bỗng nhiên cảm giác có một ánh mắt phóng về phía cô ta, vừa nghiêng người nhìn, đầu tiên là bị hai con mắt nổi tia máu tựa như ánh mắt gấu mèo dọa cho hết hồn, tiếp theo, hần đột nhiên cảm thấy hạ thân có cảm giác đau âm ỉ.

Cảm giác này, thật sự khó mà quên được!

Hần phóng một ánh mắt mê người về phía Đỗ Lôi Ty: “Baby, em có biết cái gì gọi là có duyên nhất định gặp không?”

Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên không khỏi buồn nôn một trận.

“Tại sao lại là cậu?” Lúc này Liêm Tuấn cũng phát hiện ra Tiêu Doãn, không khỏi khẽ nhú mày.

Tiêu Doãn không chút hoang mang nói: “Đừng nhúu mày thế, tớ đâu phải cọp chứ.” Có ăn vợ của cậu đâu chứ?

Liêm Tuấn hừ một tiếng.

Đỗ Lôi Ty phát hiện bầu không khí này có một chút không đúng, mặc dù lần trước cô uống rượu say, cũng không biết hôm đó rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng lại mơ hồ cảm thấy bản thân đã làm chuyện sai, bằng không sếp tổng đại nhân sẽ không làm mặt lạnh, tránh né sau mỗi lần cô hỏi thăm sự việc .

Vì hóa giải lúng túng, thanh âm cười khan ha ha của Đỗ Lôi Ty vang lên, hỏi Tiêu Doãn: “Anh cũng đi Italy?”

Tiêu Doãn nháy mắt với cô mấy cái: “Em nói thử xem?”

Nói cái đầu của anh á! Anh không đi Italy, chẳng lẽ trên đường chuyển máy bay chắc? Đỗ Lôi Ty rất muốn mắng, nhưng mà nghĩ lại, vừa rồi cô hỏi cái vấn đề này bản thân cũng cảm thấy nhầm chán.

“Sao anh không hỏi tôi đi để làm gì?”

“Sặc... Em đi làm gì?”

“Không nói anh nghe!”

Một đám mây đen từ trên đầu bay đi...

Lúc này, vị nữ tiếp viên hàng không vừa đi lấy cà phê kia cầm theo cà phê lắc qua lắc lại đi đến, thấy Tiêu Doãn, cười một cái điện lực mười phần: “Thưa ngài, cà phê của ngài

” Thanh âm kia, thật là ông ọo!

“Thật là thơm!” Tiêu Doãn say mê hít vào một hơi, mặt không đỏ tim không loạn ca ngợi, “Ly cà phê này thơm nồng tựa như người đẹp là em.”

Nôn ——

Đỗ Lôi Ty ngay cả cơm tối qua cũng nhanh chóng tổng ra .

Nhưng chị tiếp viên hàng không xinh đẹp lại rất khoái chí, cười tươi như hoa loa kèn. Việc này cũng khó trách, cũng đều là soái ca, Liêm Tuấn trả lời hai ba lần làm cho người ta không dám lại gần, nhưng nay lại xuất hiện mỹ nam dịu dàng biết nói lời ngon ngọt. Đem hai người so sánh, khác biệt lại càng rõ ràng!

Hoa loa kèn rất cao hứng, chất giọng lạnh lốt như chim hoàng oanh lại vang lên: “Xin đi trước, xin hỏi ngài còn cần gì nữa không?”

“Xin cho cô gái bên đây một cái bánh ngọt cùng một ly nước trái cây.”

“Cô gái bên đây” chẳng lẽ là chỉ cô? Đỗ Lôi Ty liếc nhìn Tiêu Doãn, hình như đúng là ám chỉ cô.

“Đâu còn nhỏ bé gì nữa, cũng đã là phụ nữ rồi .” Liêm Tuấn bỗng nhiên không giải thích, lại nói một câu.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ra, nhưng ngay sau đó phát hỏa: “Phụ nữ gì chứ? Anh mới là ông bác ý! Cô nương đây mỗi năm đều mười tám tuổi, là con gái mới lớn!”

Vừa dứt lời, lấy Đỗ Lôi Ty làm tâm, trong vòng bán kính ba thước, vẻ mặt của mọi người đều trở nên nhẵn nhớt, duy chỉ có Liêm Tuấn là bộ dáng không sợ hãi, không gợn sóng như cũ, chỉ nhàn nhạt nhắc nhở: “Vợ à, em là phụ nữ đã có chồng.”

Sếp tổng đại nhân, dịu dàng cũng gây chết người, thầy cô không dạy cho anh à?

>_____<

“Thưa cô, điểm tâm của cô.” Lúc chị tiếp viên hàng không mang bánh ngọt dâu tây và nước dứa ép đặt trước mặt Đỗ Lôi Ty, Đỗ Lôi Ty rõ ràng cảm giác được cô ta thật ra đang nghĩ về “Phụ nữ”.

Nhưng điều này không trọng yếu, phụ nữ, khuê nữ gì chứ, cũng đều là mây trôi! Cái bánh ngọt cùng ly nước trái cây trước mắt, đó mới là thật!

Hai mắt Đỗ Lôi Ty sáng lên, chuẩn bị càn quét.

“Khụ khụ.”

Hai tiếng ho khan, cắt đứt sự thèm ăn của cô, Đỗ Lôi Ty nhìn sang, trên mặt sếp tổng đại nhân là ánh mắt tràn đầy ụ hiếp, ánh mắt kia rõ ràng là đang nói —— nếu em dám ăn nhất định sẽ chết!

Cái nhìn này đem sự thèm ăn của Đỗ Lôi Ty ngang ngạnh đẩy lùi, cô không nhịn được ở trong lòng la lối: bỏ qua bánh ngọt với nước trái cây, chúng chẳng qua là cho con nít thôi mà!

“Baby, không hợp khẩu vị sao?” Tiêu Doãn hỏi.

Đỗ Lôi Ty cười xấu hổ: “Bữa sáng... Đã ăn rất no rồi...”

Nhìn hai thứ bày biện trước mắt không thể ăn, mà lại phải để mặt mũi cho Tiêu Doãn, cho nên Đỗ Lôi Ty không thể làm gì khác hơn là trừng mắt ngăn người nhìn đồ ăn trước mặt, trừng trong chốc lát, cô bỗng nhiên vỡ lẽ được điều gì đó.

Bánh ngọt dâu tây? Nước dứa ép ?

Dầu tây, dưa, dầu tây, dưa, dầu tây, dưa...Bởi vì sếp tổng đại nhân với Tiêu Doãn hai mặt tấn công, vốn dĩ trên đường đi rất bình an nhưng lại trở thành nguy cơ tứ phía, làm hại Đỗ Lôi Ty một trận kinh hồn táng đảm, vừa chịu đựng ánh mắt uy hiếp của sếp tổng đại nhân, lại bị tiếng nói của Tiêu Doãn quấy rầy, chết dở sống dở chống đỡ trong mười giờ, rốt cục vào lúc xuống máy bay, cô không nhận được nữa ngủ thiếp đi.

Cô ngủ rất say, ngay cả việc làm sao xuống máy bay cũng hồn nhiên không biết, cứ mơ mơ màng màng cảm nhận được có tiếng người, có tiếng xe, loáng thoáng tiếng nước chảy, sau đó nữa thì hoàn toàn không biết.

Trong lúc ngủ Đỗ Lôi Ty thấy một giấc mơ, cô mơ thấy bốn phía là nước, cô ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ hẹp, bên cạnh là sếp tổng đại nhân cùng mẹ anh. Thuyền nhỏ lắc đảo, giống như không cẩn thận thì sẽ lật úp. Lúc này Liêm phu nhân đột nhiên hỏi Liêm Tuấn: “Nếu thuyền lật, con cứu mẹ trước hay cứu vợ con trước?”

Đỗ Lôi Ty khấn trương quan sát phản ứng của Liêm Tuấn, hết nhìn cô lại quay sang nhìn Liêm phu nhân, không nói gì.

“Con nói đi.” Liêm phu nhân thúc giục, ánh mắt tràn đầy ý khiêu khích.

“Đương nhiên trước tiên cứu...” Liêm Tuấn nói, hơi có thâm ý nhìn nhìn Đỗ Lôi Ty.

Là ai? Nói mau đi! Đỗ Lôi Ty ở trong lòng thúc giục.

“Trước tiên cứu mẹ.”

Vừa dứt lời, thuyền lật.

“Cứu tôi! Mau cứu tôi!” Hai tay của cô không ngừng đập nước, trước mắt mênh mông nước, mơ hồ phảng phất nhìn thấy khuôn mặt của sếp tổng đại nhân, còn có Liêm phu nhân, tất cả bọn họ đều ngồi ở trên thuyền thờ ơ nhìn cô...

“Đỗ Đỗ? Đỗ Đỗ!” Bên tai truyền đến thanh âm quen thuộc, giọng nói có chút dồn dập, “Đỗ Đỗ, mau tỉnh lại! Đỗ Đỗ...”

Đỗ Lôi Ty mở mắt ra, nhìn thấy đôi mắt đầy lo âu của Liêm Tuấn.

“Chồng ơi!” Đỗ Lôi Ty bắt được tay anh, kinh sợ chưa bình tâm lại.

Tâm tình của Liêm Tuấn vì cô thốt lên tiếng “Chồng ơi” chợt trở nên vui vẻ: “Sao thế, gặp ác mộng à? Lớn thế này rồi, gặp ác mộng còn sợ đến thế, người ta không biết còn nghĩ rằng em đã rơi xuống nước thật.” Lời của anh bỗng dừng lại, vì anh phát hiện ánh mắt khác thường của Đỗ Lôi Ty.

“Sao thế?” Anh hỏi.

“Nếu như em và mẹ anh cùng rơi xuống nước, anh cứu người nào trước?”

Liêm Tuấn có chút bất đắc dĩ: “Tại sao đột nhiên lại hỏi điều này?”

“Anh đừng bận tâm tại sao em hỏi, trả lời em trước đi!” Đỗ Lôi Ty thúc giục, tâm trạng cũng trở nên khẩn trương.

Liêm Tuấn không trả lời trực tiếp, anh hỏi: “Nếu như anh và cha em cùng rơi xuống nước, em cứu ai trước?”

Anh lại đem vấn đề đổ sang cô! Đỗ Lôi Ty có chút ngẩn người, một lát sau, cô nói rõ ràng: “Cha em.”

“Anh cũng vậy.” Liêm Tuấn nhàn nhạt nói: “Anh sẽ cứu mẹ anh trước.”

Rõ ràng là lưỡng trước đáp án, nhưng trong lòng Đỗ Lôi Ty vẫn không nhịn được mà dâng lên một cảm giác cô đơn, thất vọng cúi đầu. Anh sẽ cứu mẹ anh trước, thật giống giấc mơ vừa rồi...

“Nhưng” Giọng nói của Liêm Tuấn lần nữa vang lên, “Nếu như anh không cứu được em, anh sẽ chìm xuống cùng em.”

Đỗ Lôi Ty ngẩn người.

Anh nói, anh sẽ chìm xuống cùng cô...

Cô cảm thấy sâu thẳm trong nội tâm có thứ gì đó đang phá kén chui ra, phóng vào trong não, lỗ mũi cay cay, mắt cũng cay cay.

“Đồ Đồ, em sẽ không dễ dàng cảm động như vậy chứ?”

Đỗ Lôi Ty lấy lại tinh thần, chú ý tới nụ cười nơi khóe miệng Liêm Tuấn: “Ai, ai cảm động đâu?” Cô nói xong hơi chột dạ, đưa mắt nhìn xung quanh.

Bỗng nhiên, cảm bị giữ lại, rất chặt, làm cho cô phải nhìn thẳng vào anh.

“Nói, có phải em cảm động không?” Anh hỏi.

Làm sao có thể đem cảm động mà giắt ngoài miệng chứ? Sếp tổng đại nhân thật biến thái!

“Nếu như em thật sự cảm động, anh không ngần ngại để em lấy thân báo đáp.” Anh nói xong lại đưa móng vuốt đến nút áo trong của cô.

Đỗ Lô Ty phản ứng kịp, đổ mặt lui dần về phía sau: “Cái đó... Em... Em ngủ vẫn chưa tỉnh...” Vừa nói, chui chui trong chăn giống như cá trạch.

Nhưng cô lại không phải là cá trạch, bề mặt không có dịch nhờn, cho nên rất nhanh đã bị sếp tổng đại nhân bắt được, hơn nữa cả người cũng bị anh gắt gao đặt ở phía dưới.

Bông nhiên Đỗ Lô Ty có cảm giác chui vào lưới, sếp tổng đại nhân chính là người đánh cá cầm lưới, đợi con cá nhỏ béo mập là cô ngu ngốc chui vào, anh chỉ cần cất lưới —— dễ như trở bàn tay!

Đỗ Lô Ty cảm thấy, nếu như lúc này cô không phản công, rất có thể cả đời sẽ bị dè dặt phía dưới anh .

“Em muốn ở phía trên!” Cô vừa nói xong, liền hối hận. Bởi vì cô vốn cho là sếp tổng đại nhân nhất định sẽ tức giận, không nghĩ tới anh không giận ngược lại còn cười, cười đến mức cực kỳ dâm ô.

“Đồ Đồ, nói rồi không được hối hận.”

Đỗ Lô Ty muốn khóc: “Em... Em sai rồi... A!”

Một tiếng thét chói tai, tay của anh đã ôm lấy eo cô, sau đó lật người, tư thế hai người lại được thay đổi rất nhanh chóng, cô ở trên cao, anh ở dưới.

“Bắt đầu đi.” Giọng nói của anh thật dễ dàng.

Đỗ Lô Ty rõ ràng cảm giác được phía dưới có một vật thô ráp đang chà xát, mới chà một chút mặt đã đỏ cả lên.

“Em... Em... Em...” Liên tiếp nói bảy tám lần em, không nói nổi lời muốn nói ra, lại nhìn về mặt “Do bản thân tự nguyện” của Liêm Tuấn, vừa xem trò vui vừa ngó chừng cô.

“Sao lại bắt động?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lô Ty nuốt nước miếng, bắt đầu ở trong lòng tính toán: đã mạnh miệng nói ra, mẹ nó chứ, vậy thì ở phía trên! Mặc kệ, ở trên thì ở trên! Chết sống cũng là “thụ”, không bằng tiếp nhận có tôn nghiêm một chút!

“Ai nói em bắt động? Em... Em chỉ đang suy nghĩ mở nút áo nào trước.”

“Nghĩ kĩ chưa?”

“Kĩ, kĩ rồi.” Cô nói xong, run rẩy vươn tay, cởi chiếc nút áo đầu tiên trên áo anh. Tiếp theo là cái thứ hai, thứ ba... Chờ đến lúc tất cả nút áo đều được cởi ra, liếc nhìn một cái là thấy được toàn bộ lồng ngực săn chắc kia không sót chỗ nào.

Đỗ Lôi Ty chết lặng khắc sâu cảm giác bản thân đã được sếp tổng đại nhân huấn luyện, thấy lồng ngực mê người như vậy nhưng cô lại không chảy máu mũi!

Liêm Tuấn một tay gối đầu, thú vị nhìn cô biểu diễn.

“Tiếp theo làm gì?” Anh hỏi.

“Gấp gì mà gấp chứ?” Cô trừng mắt liếc anh một cái, chuyển ánh mắt về phía khóa kéo quần, sau đó ánh mắt không tự chủ được bị chỗ nhô ra dưới khóa kéo hấp dẫn.

Ngay sau đó, khí huyết đảo lưu, cả người sôi trào, bạo loạn chảy máu mũi rồi cuộc đã trở lại!

Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên có loại cảm giác miệng đắng lưỡi khô.

“Em xin phép uống một ly nước xong rồi tiếp tục!” Cô giơ tay lên.

Liêm Tuấn nhú mày: “Không phê chuẩn.”

“Sao lại không phê chuẩn? Trước khi rơi đầu còn cho ăn no mà! Không được, em muốn uống nước! Em muốn uống nước! Uống nước, uống nước, uống nước...”

“Em đi uống đi.” Liêm Tuấn cực kỳ bất đắc dĩ thở dài, sau đó trơ mắt nhìn cô bé trên người mình bò xuống, hấp tấp đi uống nước.

Cô bé này, thật là quá hành hạ người khác!

Liêm Tuấn không nghĩ tới, công phu hành hạ người khác của Đỗ Lôi Ty là đi thật lâu, uống ly nước, cô lại đi gần nửa tiếng! Mắt thấy dục vọng trên người nhanh chóng tan biến, anh rồi cuộc không nhịn được ra khỏi giường, đi xem một chút rồi cuộc cô đang làm gì.

Đi ra ngoài phòng ngủ, hoàn toàn tối như mực, vẫn như cũ không thấy bóng dáng cô.

“Đỗ Đỗ?” Anh mở miệng gọi.

“Vâng...” Loáng thoáng, có một giọng nói trả lời.

“Em đang ở đâu ?”

“Vâng...” Lúc này giọng nói lớn hơn một chút, anh theo giọng nói đi đến, rốt cuộc tìm thấy Đỗ Lôi Ty đang ngồi sau tủ rượu, ôm cái chai.

“Em uống rượu sao?”

“Ừ.” Cô có chút mờ mịt gật đầu.

Liêm Tuấn cúi người xuống, cầm lấy chai rượu trong tay cô, đã vô ích .

“Em chỉ là muốn uống chút rượu cũng cố can đảm thôi, uống xong mới phát hiện rượu này hình như bắt đầu là chữ W, anh nói thử xem đó không phải là rượu whisky sao? Em không uống rượu mạnh...” Đỗ Lôi Ty ngồi đó lăm bằm lăm bầu, ánh mắt mê lỵ.

“...” Liêm Tuấn đem cái chai rượu whisky nặng nề đã trở nên vô ích để qua một bên, hiển nhiên là có chút nổi giận, một chai, hết một chai rượu whisky! Sao cô lại uống đến mức đó? Nếu anh không đi ra, đoán chừng cô ngay cả chai rượu Brandi để bên cạnh cũng giải quyết nốt.

“Anh đừng đỡ em.” Đỗ Lôi Ty bám vào anh đứng lên, “Em không say.” Cô nói xong, nhìn Liêm Tuấn chăm chăm, đột nhiên hỏi, “Chúng ta không phải còn chuyện chưa làm sao?”

Say thành như vậy, nhưng dường như nhìn qua là không say.

Trong lòng anh đầy tức giận, nổi giận nói: “Có, nhưng em còn năng lực để làm sao?”

“Có!” Đỗ Lôi Ty rất dứt khoát trả lời, sau đó đưa tay bắt đầu cởi quần áo của mình, tốc độ nhanh đến kinh người.

Ba cái hai cái, quần áo trên người cô được cởi sạch sẽ.

Sau đó, cô quàng hai tay qua cổ anh, bắt đầu mãnh liệt với anh.

Chú ý, là mãnh liệt!

Sau khi hôn một trận rất hỗn độn, Liêm Tuấn hỏi: “Đỗ Đỗ, có phải em đã quá chủ động rồi không?”

“Không thích sao?” Cô nheo hai mắt, theo dõi anh trong khoảng cách gần, sau đó phả ra một hơi trên mặt anh.

“Thích.”

Vừa dứt lời, nụ hôn của anh đã trở lại, nụ hôn này so sánh với vừa rồi cô hôn anh càng mãnh liệt hơn, một đôi tay đã đỡ lấy eo cô đầy chiếm hữu, từ từ tiến lên trên, trên nữa, rồi trên nữa...

“A...” Cảm thấy trước ngực bị bàn tay ấm áp bao trùm, cô không nhịn được khẽ rên một tiếng.

Thanh âm này giống như là một lệnh đặc xá, làm anh hôn càng sâu, sau đó anh bắt đầu cưỡi hết trời buộc trên người mình, giống như cô, thăng thẳng gặp nhau.

Vừa hôn xong, môi Đỗ Lôi Ty bắt đầu dịch xuống, làm loạn một trận ở cổ anh, sau đó lướt xuống dưới, hôn lên chỗ nhô ra trước ngực anh.

“Đỗ Đỗ, em nên nhiệt tình như thế sớm hơn...” Từ trong cổ họng anh phát ra một câu nói, tiện đà ngậm lấy vành tai của cô, sau đó bắt đầu hôn từ vành tai, cho đến khi cả người cô đầy dấu tích của anh.

Lúc này nhìn lại, chẳng biết từ lúc nào hai chân cô đã quàng qua hông anh.

“Chồng ơi...” Cô mơ hồ mê đắm gọi anh, “Em muốn...”

Rất cực, bàn tay rất nóng của anh mơn trớn xuống bụng cô, từ từ xuống phía dưới, sau đó, không kịp chuẩn bị vội vàng tiến vào.

“A!” Cô hét lên một tiếng, rồi sau đó thanh âm trở nên mỏng manh, uyển chuyển rên rỉ, thuận theo động tác thân thể, một luồng sóng dâng cao.

Cô ôm chặt anh, móng tay cơ hồ bấm vào trong thịt.

“Gọi anh.” Anh ra lệnh.

“Ừ... Sếp tổng...” (_ _ □ □ sao lúc này lại còn tính nô lệ nữa?)

“Gọi chồng ơi!” Anh cử động thân mình, giọng nói biến mất.

“Chồng ơi!” Cô vịn được lưng của anh, điên cuồng mà kêu lên, “Ông... xấ... xấ... xấ...”

“... Thôi, không nên gọi vẫn tốt hơn.”

Hai tay của anh bấu chặt cặp mông trơn mềm nhẵn nhụi của cô, trong tay là cảm giác đê mê, khiến anh không kìm lòng được dùng sức co mười ngón tay, đồng thời vuốt ve, cảm giác trong tay tràn đầy mùi vị say đắm mê lòng người.

Người ở phía dưới, đã sớm thở gấp liên tục .

Bàn tay anh vịn chắc cặp mông không ngừng đưa cô tiến về phía anh, khiến cho nơi của cô mỗi một lần hợp lại có thể chứa đựng, cắn nuốt của anh.

“Nhẹ... Nhẹ chút...” Thanh âm của cô run rẩy vương vít phả ra ngoài.

Từng tiếng mê loạn rên khẽ, mùi thơm của rượu mạnh đầy ắp trên người cô phả ra, hòa với những tiếng yêu kiều từ trong miệng cô chảy tràn, hai người đan lại, hòa vào làm một, đối với Liêm Tuấn mà nói, không còn nghi ngờ gì nữa là thứ thuốc mê tuyệt diệu mãnh liệt nhất thế gian này.

Anh cúi đầu xuống, ngậm chặt cái miệng nhỏ nhắn không ngừng rên rỉ khẽ gọi anh, say mê mà cuồng loạn mút mát dây dưa.

Anh vọt đến cô với tốc độ không ngừng tăng nhanh, thân thể mảnh mai của cô dường như trong một thoáng không thể nào tiếp nhận hoan ái mãnh liệt như vậy, khiến cô không được mà phải uyển chuyển cầu khẩn anh, giống như vô lực khước từ, cùng lúc lại giống như đang trầm luân trong cực hạn vui sướng.

Anh đem tất cả thanh âm mê người của cô toàn bộ tham lam nuốt xuống, cái lưỡi đầy yêu thương, quyến luyến và cứng chiều liếp liếp cô, thả lỏng thần kinh chìm đắm vào mùi rượu tràn đầy trong miệng cô.

Anh càng lúc đến càng nhanh, sau mấy lần cuối cùng dùng sức, rốt cục cũng chịu không nổi nữa đem toàn bộ nóng bỏng đột nhiên bộc phát trong cơ thể cô! Cái kia đột nhiên bộc phát, trong nháy mắt làm anh đạt đến đỉnh cực lạc trước nay chưa từng có!

Một khắc bột phát kia, trong đầu anh và cô cùng trống rỗng, hai người ôm ấp thật chặt, liên tiếp, triền miên mà hôn thật sâu, cùng nhau giải thoát giác quan vào trong vô tận vui sướng...

15. Chương 29

Chương 29

“Nếu như một cặp tình nhân hôn nhau dưới cầu thì tình yêu của họ sẽ trở thành vĩnh cửu.”

Lúc Đỗ Lôi Ty tỉnh dậy cảm thấy đầu đau nhức, tiếp theo thấy eo đau nhức, sau đó thì thấy toàn thân đều đau nhức, cả người như bị nứt toác ra.

Sao lại thế này? Chẳng lẽ máy bay gặp sự cố? Không phải, rõ ràng cô đã xuống máy bay rồi cơ mà... Ngồi miên man suy nghĩ một lúc, cô bỗng nhận ra không khí xung quanh hơi là lạ, bèn mở bừng mắt ra, đụng ngay phải ánh mắt nóng rực của Liêm Tuấn. Anh nghiêng người, tay chống mặt, chắc hẳn đã ngắm cô rất lâu rồi.

Đỗ Lôi Ty sợ sệt: “Anh nhìn em làm gì?” Lời vừa ra khỏi miệng, cô mới phát hiện giọng mình hơi khàn khàn.

Liêm Tuấn không trả lời mà vẫn duy trì tư thế ấy, ánh mắt đầy ẩn ý lướt nhìn cô từ trên xuống dưới, dường như muốn nhìn thấu cả tâm can cô.

Bị nhìn chăm chú như vậy, Đỗ Lôi Ty không biết phải làm thế nào, mặt cô bắt đầu đỏ bừng lên, đôi tay theo phản xạ kéo tấm chăn che kín thân thể. Đột nhiên cô phát hiện ra điều gì, đôi mắt tròn tròn lên.

“Quần áo của em đâu?” Cô hỏi, trong lòng chợt có dự cảm xấu.

Liêm Tuấn liếc mắt: “Em tự tìm đi.”

Đỗ Lôi Ty ngồi dậy nhìn xung quanh, suýt ngất.

Ngoại trừ trên người cô không một mảnh vải che thân, còn lại những nơi không nên có quần áo tất cả đều là quần áo, mặt đất, sofa, thậm chí trên mặt bàn còn có một cái... quần lót!

Đây đâu phải phòng? Rõ ràng là hiện trường cưỡng hiếp mà!

Rốt cuộc cô cũng hiểu tại sao lại thấy toàn thân đau nhức, mặt cô đỏ bừng lên như quả cà chua: “Anh, anh, anh... thật xấu!” Cô chỉ vào Liêm Tuấn, tức tối mắng.

Liêm Tuấn hứng thú nhướn mày: “Anh xấu thế nào?”

“... Anh nói nhường em ở bên trên mà!”

“Chẳng lẽ không phải sao?”

Hả? Đỗ Lôi Ty ngây người. Bên trên? Sao cô không có ấn tượng gì nhỉ? Nói đúng ra là ngày hôm qua xảy ra việc gì cô hoàn toàn không nhớ chút gì cả.

“Khụ khụ...” Đỗ Lôi Ty xấu hổ ho hai tiếng, lén ngẩng đầu nhìn sếp tổng đại nhân. Tâm trạng anh có vẻ rất tốt, chỉ có điều...

Chợt, cô nhìn thấy cái gì đó: “Cổ anh có vết gì kia?”

“Em cần.”

Khóe môi Đỗ Lôi Ty run run: “Vây còn trên tay...”

“Em cào.”

“Ngực...”

“Cũng là kiệt tác của em, còn ở bên dưới nữa, em có muốn xem luôn không?”

Đỗ Lôi Ty thiếu chút nữa thì rơi lệ. Trời cao ơi! Đất dày ơi! Đến cùng thì hôm qua cô đã làm cái gì thế này?

Trong khi Đỗ Lôi Ty còn đang rối trí thì eo bỗng bị túm chặt, lúc định thần lại cô đã bị anh đè xuống, “Đỗ Đỗ, hôm qua quả thực em rất giống ma cà rồng.” Anh nghiêm túc nhìn cô, chột hạ một câu.

Ma... cà... rồng...

Đỗ Lôi Ty thấy đầu nổ “bùm” một tiếng.

“Hôm... hôm qua em uống say!” Cô ra sức giải thích.

“Anh biết.”

“Cho nên... Em làm gì... làm gì.... đều không... không nhớ gì hết...” Trời ơi, ai cho cô một cái lỗ để chui vào đi!

“Không được.” Liêm Tuấn lắc đầu, “Lời đã nói ra không thể rút lại được.”

“Em đã nói gì?” Đỗ Lôi Ty vội vàng hỏi.

Anh cúi người thổi hơi vào tai cô: “Em bảo anh đừng có dừng lại...”

Ồi, Trường Giang sông dài ơi, Hoàng Hà nước vàng ơi, Đỗ Lôi Ty mặt đỏ ơi!

“Em còn nói...”

“Dừng lại!” Đỗ Lôi Ty kêu to, che mặt lắc đầu, “Em không thích nghe, em không thích nghe...”

Đột nhiên, tay bị bắt lấy, anh khẽ kháng tách tay cô ra, ngẩng nhìn khuôn mặt nhăn nhó vì xấu hổ, giọng điệu trở nên nghiêm túc: “Em còn nói một câu, nhất định em phải nhớ.”

“Em nói, em thích anh.”

Dù em chưa nói, anh cũng muốn em nhớ rằng, em thích anh!

*** **

Đỗ Lôi Ty không nhớ mình đã đi ra khỏi phòng khách sạn bằng cách nào, cô chỉ thấy cả người cứ lơ lơ lửng lửng, trong đầu toàn là những câu nói của sếp tổng đại nhân. Thật sự hôm qua cô đã nói vậy ư? Tuy rằng cô biết mình thích Liêm Tuấn nhưng tại sao khi nghe anh nói ra cô cứ cảm thấy là lạ...

Tuy nhiên tất cả suy nghĩ của cô đã bị dẹp sang một bên, bởi phong cách bài trí trong khách sạn thật sự rất đẹp.

Không khí khách sạn này khác hẳn với khách sạn trong nước, toàn bộ bài trí đều mang đậm phong cách của Ý, rực rỡ mà không mất đi vẻ thanh lịch; trên tường treo các bức họa nhiều màu sắc, trông rất nghệ thuật.

Đỗ Lôi Ty vừa đi vừa tò mò quan sát, thấy đồ nào đẹp còn lôi máy ảnh ra chụp lia lịa, một đoạn đường ngắn tí mà cô đi mất mấy chục phút.

Liêm Tuấn mặc bộ quần áo thoải mái, chậm rãi đi theo sau, ánh mắt nhìn cô chăm chú.

Giống như là, “Nàng đứng trên cầu ngắm cảnh, người ngắm cảnh đứng trên lầu ngắm nàng.” Ở trong mắt anh, cô mới là phong cảnh duy nhất.

Hai người cứ thế đi ra khỏi khách sạn.

Đỗ Lôi Ty chợt cảm thấy điều gì khác lạ, cô dừng bước, ngờ vực hỏi: “Anh có cảm thấy... nơi này khá giống Venice^[1] không?”

“Thì đây chính là Venice.”

Đỗ Lôi Ty lấp bắp: “Không... không phải chúng ta đi Roma trước à?”

“Ừ nhưng tự nhiên anh lại muốn đến Venice trước, có sao không?” Anh nhú mày.

“Không... Không sao...”

=____= Gì chứ, vừa rồi còn cảm thấy anh dịu dàng, rốt cuộc vẫn không thay đổi cái tính chuyên chế độc tài. Venice cái đầu anh! Tôi muốn đi Roma! Tôi muốn xem phim của Audrey Hepburn[2]!!!

Dù trong lòng không phục nhưng Đỗ Lôi Ty nhất định sẽ không tự tìm đường chết mà nói ra. Đằng nào “Mọi con đường đều dẫn tới Roma”, đến Venice rồi chẳng nhẽ không đến được Roma chắc? (-_-||| Đỗ Đỗ, cô hiểu tục ngữ thế đấy hả...)

*** **

Nhà văn nổi tiếng Mark Twain trong truyện ngắn “Thuyền ở Venice” của mình đã từng miêu tả Venice: “Venice là thành phố sông nước nổi tiếng trên thế giới, kênh rạch giao nhau chằng chịt, thuyền bè trở thành phương tiện giao thông chủ yếu tương đương với ô tô trên đường bộ.” Quả thực thành phố này ngập tràn nước, trong thời tiết giao mùa giữa hạ và thu này, không khí lúc nào cũng ẩm ướt hơi nước.

Thuyền ở nơi này có tên gọi rất hay là Gondola, là một con thuyền nhỏ hình trăng non được làm từ gỗ cây sồi, hình dáng thon mảnh nên có thể đi qua dễ dàng ở các khe, rạch nhỏ.

Đỗ Lôi Ty đi theo Liêm Tuấn đến một chiếc Gondola, thấy thuyền vừa bé vừa hẹp cô không dám lên. Nhưng Liêm Tuấn vẫn đứng trên thuyền vươn tay về phía cô.

“Không sao đâu, anh đỡ em.”

Nghe vậy bỗng nhiên cô không còn thấy sợ nữa, cô nắm lấy tay anh bước vững vàng lên thuyền.

Sau đó cô nghe thấy Liêm Tuấn nói với người chèo thuyền cái gì đó nhưng cô không hiểu. Người chèo thuyền gật đầu, bắt đầu chèo, chiếc Gondola nhanh chóng rẽ nước lướt đi.

“Chúng ta đi đâu đây?” Đỗ Lôi Ty tò mò hỏi.

“Trước tiên anh đưa em đi dạo xung quanh, sau đó đến quảng trường San Marco[3].”

“Quảng trường San Marco?” Đỗ Lôi Ty sáng rực mắt, nhớ tới lễ hội Carnival[4] nổi tiếng của Venice, “Chúng ta có được dự lễ hội Carnival không?”

Liêm Tuấn lắc đầu: “Lễ hội Carnival chỉ diễn ra vào tháng hai hàng năm.”

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty hơi thất vọng.

“Nếu em muốn xem, tháng hai năm sau chúng ta lại đến.”

“Thật sao?” Đỗ Lôi Ty mừng rỡ.

“Chẳng lẽ anh lừa em?” Anh trêu cô.

“Không phải... ý em là anh bận như vậy không cần dành thời gian cho em.”

“Chỉ cần em thích là được.”

Sáu chữ đơn giản nhưng lại khiến Đỗ Lôi Ty cảm động vô cùng.

Chỉ cần cô thích, anh sẽ luôn luôn ở bên cô? Không sợ cô ngốc nghếch, không sợ cô làm việc gì cũng hỏng, không sợ cô thường xuyên gây rắc rối? Hình như từ trước đến giờ anh đều không để tâm đến những điểm xấu đó của cô... Nghĩ vậy, đột nhiên Đỗ Lôi Ty thấy rất rất cảm động.

“Chồng à.” Cô khẽ gọi.

“Sao thế?”

“Em... em...” Bỗng nhiên cô rất muốn tiến lên hôn anh.

Đang định lại gần chợt cô bắt gặp ánh mắt tò mò của người chèo thuyền.

“Không... Không có gì...” Cô vội rụt người lại, “Tự... tự nhiên em muốn gọi anh thôi...”

“Thật không?” Liêm Tuấn nhếch miệng, thu hết vẻ ngượng ngập của cô vào trong mắt, “Vừa rồi em...”

“A! Trên trời có máy bay kia!”

“...”

Đỗ Lôi Ty vừa cười bên lên xấu hổ vừa thở phào nhẹ nhõm một hơi. May mà cô kịp định thần lại, vừa nãy cô mà xúc động hôn anh có khi lại xảy ra chuyện lấy thân báo đáp ấy chứ?

Lấy thân báo đáp ư?

Cô nhớ lại buổi tối hôm qua, mặt lại nóng bừng lên.

“Con sông này lớn hơn vừa nãy nhỉ!” Cô vội vàng rời sự chú ý đi.

“Ừ.” Liêm Tuấn gật đầu, “Đây là Grand Canal, kênh đào dài nhất Venice.”

“Ồ, ra thế!” Đỗ Lôi Ty gật gù, nãy giờ mãi nói chuyện với sếp tổng đại nhân quên không để ý đến phong cảnh đẹp xung quanh.

Kiến trúc ven bờ kênh lớn Grand Canal hơn phân nửa được xây dựng từ thế kỉ 14 tới thế kỉ 16, dựa theo kiến trúc Gothic, Baroque từ thời đế chế Byzantine. Bởi hầu hết kiến trúc của nó đều đắm mình trong nước nên thoát nhìn nó trông như một hàng lang nước lớn, vô số Gondola đi qua đó tạo nên một cảnh tượng tuyệt đẹp.

Sau khi ngắm nhìn đã mắt kiến trúc ven bờ, cuối cùng chiếc Gondola cũng chở bọn họ đến quảng trường San Marco trong truyền thuyết. Đỗ Lôi Ty nắm tay Liêm Tuấn nhảy xuống, lúc chân chạm đất cô cảm thấy người mình như vẫn còn lắc lư.

Mùa hè ở quảng trường San Marco không đông đúc như khi diễn ra lễ hội Carnival nhưng cũng khá nhộn nhịp. Đỗ Lôi Ty đứng tại đây mà như cảm nhận được hương vị cổ điển của thế kỉ 17, tòa nhà hình tháp và nhà thờ St. Mark[5] lưu lại từ thời kì văn hóa phục hưng làm người ta ngắm nhìn không rời mắt.

Napoléon đã từng ca ngợi nơi này là “Đại sảnh lễ hội đẹp nhất châu Âu”, “Quảng trường đẹp nhất trên thế giới” quả không sai. Trên quảng trường có hàng vạn con chim bồ câu cùng những ban nhạc đang diễn tấu, thi thoảng còn có thể nhìn thấy vài thằng hề đeo những chiếc mặt nạ kì dị đi ngang qua. Ta có thể nhìn thấy xung quanh những dấu vết mà lịch sử lưu lại, cho dù là một nét điêu khắc rất nhỏ thôi cũng mang đậm trong nó hơi thở nghệ thuật.

Bất chợt Đỗ Lôi Ty cảm thấy mọi người đã nhầm khi miêu tả về thành phố này. Nó không chỉ được bao bọc bởi nước mà nước qua bao năm tháng thăng trầm còn thấm nhuần trong nó cả lịch sử, tư tưởng và nghệ thuật, trở thành tài sản quý giá nhất của Venice.

Từ tháp đồng hồ đến giáo đường, từ Cánh nhà Napoléon đến Cổng Vàng[6], lần đầu tiên Đỗ Lôi Ty được tiếp xúc với một nước phương Tây ở khoảng cách gần đến vậy. Điều này khiến cô vô cùng xúc động.

Khi trở về, chân trời đã đổ rực ánh chiều tà, quảng trường San Marco lúc này như được bao bọc bởi một vầng sáng kì diệu.

Đỗ Lôi Ty đột nhiên lưu luyến không muốn rời khỏi nơi đây, cô bỗng nghĩ đến câu nói vừa rồi của sếp tổng đại nhân, “Nếu em muốn xem, tháng hai năm sau chúng ta lại đến.”

“Sang năm chúng ta lại đến cũng được à?”

“Chỉ cần em thích là được.”

Đỗ Lôi Ty chợt cảm thấy không phải cô muốn hỏi sau này đến có được hay không, thực ra cô chỉ muốn nghe chính miệng anh nói rằng – chỉ cần em thích là được.

Trong lòng cô thầm nghĩ: Chỉ cần có anh bên cạnh là em thích.

Trên đường từ quảng trường San Marco về khách sạn, Gondola chở bọn họ đi ngang qua chiếc “Cầu Than Thở[7]” nổi tiếng, cây cầu vắt ngang mặt nước, treo cao giữa hai tòa nhà lớn.

“Cây cầu này có một truyền thuyết.” Liêm Tuấn đột nhiên nói.

“Truyền thuyết gì vậy?”

Liêm Tuấn không trả lời mà nhòai người về phía cô.

Cảm nhận được hơi thở của anh phả vào mặt, trong màn đêm, đôi mắt anh sáng rực như những vì sao trên trời, “Là... là gì?” Cô hỏi.

“Nếu một cặp tình nhân hôn nhau dưới cầu thì tình yêu của họ sẽ trở thành vĩnh cửu.”

Vừa nói xong, đôi môi anh đã tiến đến, đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ nhàng. Đầu tiên anh khẽ cạy hai hàm răng cô ra, đầu lưỡi từ từ tiến vào cướp đi hô hấp đồng thời cũng cướp đi linh hồn cô.

Trắng như lưỡi liềm, sương lãng đãng trên cao, ánh trăng nhàn nhạt chiếu xuống, từ mặt nước phản chiếu hình ảnh một đôi nam nữ hôn nhau trên chiếc Gondola thon mảnh, hai thân thể như hòa quyện vào nhau.

Hôn xong, cô thở hắt hắt, tim đập thành thịch, xấu hổ không dám nhìn thẳng vào người đối diện.

Đỗ Lôi Ty có thể cảm nhận được ánh mắt đầy thiện chí của người chèo thuyền, cũng cảm nhận được ánh mắt đầy nồng nàn của Liêm Tuấn đang đặt trên người cô.

Đầu cô chợt choáng váng, mắt hoa lên, “tôm” một tiếng.

— Rơi xuống nước.

Chú thích:

[1]: Venice (Venezia): một thành phố nổi tiếng của Ý, thường được gọi là “Thành phố của các kênh đào”.

[2]: Audrey Hepburn (1929-1993): là một diễn viên điện ảnh huyền thoại của những thập niên 1950, 1960.

[3]: Quảng trường San Marco (Quảng trường thánh Máccô, Piazza San Marco): là quảng trường quan trọng nhất và nổi tiếng nhất của thành phố Venice.

[4]: Lễ hội Carnival: lễ hội hóa trang diễn ra ở nhiều nơi trên thế giới, lễ hội Carnival ở Venice là một trong những lễ hội mùa xuân hấp dẫn nhất thế giới.

[5]: Nhà thờ St. Mark (Nhà thờ thánh Mark): nhà thờ nổi tiếng nhất thành phố Venice.

[6]: Cánh nhà Napoléon, Cổng Vàng: những địa danh ở quảng trường San Marco.

[7]: Cầu Than Thở (Bridge of Sighs): nằm giữa Dinh Tổng trấn (Venice) và nhà giam cũ trong thành phố Venice, Ý. Chapter 50[VIP] – lần này hợp, tổng tài đại nhân toàn thắng!

16. Chương 30

Trong tích tắc rơi xuống nước, cô dùng tốc độ nhanh nhất bình sinh giơ tay túm lấy mọi thứ, cuối cùng vẫn không e dè gì chọn ngay cổ áo của sếp tổng, thế là sếp tổng cũng bị kéo xuống nước một cách vô tình.

“Ừm” “ùm” “ùm”...

Bạn sẽ tự hỏi tại sao hai người rơi xuống nước mà có đến ba âm thanh rơi xuống nước? Nguyên nhân rất đơn giản, vì người lái thuyền thấy khách đều rơi xuống mà ông ta chưa rơi, cũng khó ăn khó nói quá, thế là vội vàng vớt mái chèo sang bên, nhảy luôn xuống nước.

Đột nhiên, mặt nước tĩnh lặng có ba viên sỏi cao.

Đỗ Lôi Ty đã hiểu ra thế nào là “ác mộng thành sự thực” cô y hệt một con gà mái rơi xuống nước, lặn hụp không ngừng, sau n lần như thế, cuối cùng được sếp tổng kéo trở lại lên thuyền.

Lúc này người lái thuyền cũng đã lên, ba người đã ướt như chuột lột, đặc biệt là Đỗ Lôi Ty, mái tóc dính bết che nửa mặt, lộ ra đôi mắt kinh hoàng, lại thêm bộ váy trắng của cô, dưới ánh trắng đúng là một Sadako¹ tái thế!

Thấy cô an toàn, Liêm Tuấn thở phào, định nói với cô mấy câu, nhưng thấy vẻ mặt khiếp hãi của cô lại không nỡ trách móc, cuối cùng anh nuốt câu nói vào miệng, chỉ lặng lẽ cởi áo khoác, che cơ thể vì ướt nước mà quần áo dính sát vào của cô.

Cô như thế này, chỉ có anh được nhìn.

Sự kiện rơi xuống nước kinh hồn này, ngoài Đỗ Lôi Ty bị khiếp đảm một phen ra, còn nảy sinh một loạt những hậu di chứng khác.

Đầu tiên, ngày hôm sau, Đỗ Lôi Ty bị cảm. Cảm mạo đến ho, sốt, nhức đầu, buồn nôn... tóm lại gà mái đã trở thành canh gà, canh gà lại biến thành gà cúm, gà cúm chỉ có thể nằm trên giường rên hừ hừ.

Ngoài ra, do con gà cúm này mà hành trình ở Venice của hai người đã bị phá tan tành, vốn dĩ định hôm sau đi bãi biển chơi, bắt đắc dĩ đổi sang bệnh viện. Người ta hưởng tuần trăng mật đều đi ngắm cảnh, chỉ có Đỗ Lôi Ty hưởng trong bệnh viện, nói ra thì cũng là một sự sáng tạo vô biên!

Cuối cùng, xem như hạnh phúc trong bất hạnh, con gà cúm này tuy bệnh nhanh nhưng khỏi cũng nhanh, không đến hai ngày, gà cúm đã trở thành gà mái nhảy tung tăng, sếp tổng đại nhân đưa con gà mái gây phiền hà này rời khỏi Venice, xuất phát đi nơi tiếp theo.

Mục tiêu tiếp theo là Florence.

¹ Sadako: Ma nữ trong phim kinh dị nổi tiếng “The Ring” của Nhật.

Chương 30: Florence

“Tình yêu, người mãi mãi là một ngôi sao sáng trên đỉnh đầu ta; nếu bất hạnh mà chết đi, ta sẽ trở thành một con đom đóm trong khu vườn, len lỏi qua những sợi cỏ, lập lòe bay, từ lúc hoàng hôn cho đến nửa đêm, rồi đến khi trời sáng, chỉ mong bầu trời không có mây, ta sẽ có thể thấy ngôi sao lớn mãi không thay đổi trên bầu trời, đó là nàng, mong rằng nàng sẽ tỏa sáng hơn vì ta, cách màn đêm, cách mặt trời, dẫn ta đến sự cộng hưởng của tình yêu...”

— “Một đêm ở Phi Lân Thúy” Từ Chí Ma —

Phi Lân Thúy trong thơ của Từ Chí Ma chính là Florence, một thành phố đầy chất thơ, rạng rỡ, tràn ngập hơi hướm cổ điển. Đây là nơi khởi nguồn của trào lưu Phục Hưng, khắp nơi có thể thấy những kiến trúc màu sắc tươi mới dưới trời xanh mây trắng, những cửa chớp màu xanh lục đậm phối hợp với trần nhà màu đỏ tươi. Khi dạo bước ở đây, du khách sẽ có cảm giác như đang ở một viện bảo tàng nghệ thuật cực lớn vậy, Leonardo da Vinci, Dante, Michael Angelo... những cái tên nổi tiếng được nghe cả triệu lần, bỗng có một ngày trở nên gần gũi trong gang tấc, điều đó khiến Đỗ Lôi Ty rất bất ngờ.

Trạm này vốn bình lặng hơn hành trình đến Venice nhiều, không bị rơi xuống nước cũng chẳng bị cảm lạnh, nhưng vào đêm chuẩn bị rời Florence để đến Rome thì bỗng phát sinh một chuyện.

Đêm ấy trong khách sạn, Đỗ Lôi Ty rảnh rỗi bèn ngồi trên giường xem mấy tấm hình chụp chung trong chuyến đi, vừa xem vừa nhớ lại, không bao giờ cạn hứng.

Bỗng nhiên máy ảnh hết pin, thế là cô bỏ xuống giường bắt đầu tìm đồ sạc, từ túi của cô đến túi của sếp tổng, lục tìm mãi cũng không thấy đâu, mà lại tìm thấy một chiếc hộp nhung màu đỏ.

Lạ thật, chiếc hộp này sao mà quen thế? Đỗ Lôi Ty tò mò mở ra xem, dần mặt!

Đây... đây chẳng phải chiếc nhẫn kim cương trị giá hai triệu tệ đó sao?

Lúc Liêm Tuấn tắm xong ra ngoài, phát hiện vẻ mặt Đỗ Lôi Ty hơi quái lạ, lại nhìn nhẫn kim cương trong tay cô, tích tắc đã hiểu ngay có chuyện gì xảy ra.

Chiếc nhẫn này vốn định nhân lúc đi du lịch, tìm cơ hội thích hợp tặng cho cô, ai ngờ lại để tự cô tìm thấy, xem ra lại sạ rắc rối đây.

Quả nhiên, vừa thấy anh ra, Đỗ Lôi Ty tức tối đưa chiếc nhẫn ra trước mặt anh: “Đây... đây là gì?”

Liêm Tuấn bình tĩnh đáp: “Nhẫn.”

Thái độ gì thế? Đỗ Lôi Ty nổi giận, hét: “Đó không phải là nhẫn!”

“Thế đó là gì?”

“Là chiếc nhẫn trị giá hai triệu tệ!”

“Thế còn không phải là nhẫn sao?”

“...”

Đỗ Lôi Ty then quá hóa giận: “Em mặc kệ, anh nói rõ cho em, tại sao chiếc nhẫn lại ở chỗ anh? Không phải đã mất hay sao?” Lúc đầu nếu không phải do cô tưởng đã đánh mất nhẫn, thì cô có thể dễ dàng bán mình không chứ? Sếp tổng làm thế đúng là hành vi lừa hôn lộ liễu còn gì? Đáng ghét!!!

Nhưng cái tên đầu sỏ lừa hôn kia lại tỏ vẻ mặt sao – cũng – được, nhún vai nói: “Mất rồi, nhưng anh lại tìm thấy.”

“Vậy tại sao anh không nói sớm?”

“Em không hỏi!”

“Anh!” Đỗ Lôi Ty tức đến ngứa răng, mà lại không nói được gì, rõ ràng là sếp tổng có bản chất làm người ta tức mà không đền mạng!

Nói không lại anh, vậy đành im lặng thôi, Đỗ Lôi Ty nghiêng răng, dậm chân, quyết tâm: “Em không thêm quan tâm anh nữa!”

Và thế là, chuyện chiếc nhẫn bỗng thăng cấp thành chiến tranh lạnh, đến khi hai người lên tàu hỏa đi Roma, Đỗ Lôi Ty vẫn ức chế không nói gì với anh.

Cô không chịu nói, Liêm Tuấn cũng không cuống, dáng vẻ bình thản như muốn xem xem cô có thể chịu đựng đến bao giờ, dù sao đây cũng là Ý, ngoài anh ra, không ai có thể nói chuyện với cô.

Cho cô nàng này bức bối chết luôn?

Nhưng lần này, sếp tổng đã xem thường uy lực mạnh mẽ của toàn cầu hóa kinh tế, Trung Quốc là đất nước có đến ba tỷ người, muốn gặp người Trung Quốc ở nước ngoài, có khó khăn gì đâu?

Lần này, Đỗ Lôi Ty đã gặp được.

“Hai người đến từ Trung Quốc?”

Vừa nghe tiếng mẹ đẻ quen thuộc, lâu quá không nói chuyện nên hai mắt Đỗ Lôi Ty lấp lánh sáng hết mắt chuốt.

“Cô cũng là người Trung Quốc sao?” Cô cười hi hi, hỏi.

“Chào chị, em là Vương Lộ, lưu học sinh ở đây?” Cô bé tên Vương Lộ rất nhiệt tình, “Hai người đến đây du lịch ư? Anh ấy là bạn trai chị à?”

Đỗ Lôi Ty lườm ậm hực: “Không phải.” Dù sao cô cũng nói đúng, không phải bạn trai mà là chồng cơ.

Liêm Tuấn nhìn cô, không nói gì.

“Thế à, em cứ tưởng hai người là người yêu chứ.” Vương Lộ vừa nói vừa trộm nhìn anh, trong lòng như đang toan tính gì đó.

“Em ngồi cùng anh chị được không?”

Xem như có người để nói chuyện rồi, Đỗ Lôi Ty mừng như bắt được vàng: “Mời ngồi, mời ngồi.”

Tàu hỏa mà họ đang ngồi là “Ngôi sao châu u” khá nổi tiếng ở Ý, sạch sẽ, chạy nhanh, thái độ phục vụ cũng khá tốt. Tuy ngồi chung với nhau nhưng do bây giờ không phải mùa du lịch, không đông người, đương nhiên trong toa tàu cũng trống nhiều chỗ.

Lúc lên tàu, do ảm ức nên Đỗ Lôi Ty cố ý không ngồi cạnh Liêm Tuấn mà chọn vị trí đối diện, vốn định như thế thì hai người sẽ cách xa nhau một tí, ngờ đâu thất sách, cô vừa ngẩng lên đã có thể nhìn thấy gương mặt bình thản quá đáng của anh, đúng là càng nhìn càng tức.

Nhưng cũng may, ngoài gặp Vương Lộ ra còn có một anh chàng Ý đẹp trai tóc vàng mắt xanh.

Hai người ngồi gần, Vương Lộ ngồi cạnh Liêm Tuấn còn anh chàng người Ý đẹp trai ngồi cạnh Đỗ Lôi Ty.

“Đây là Mikhal bạn học của em.” Vương Lộ giới thiệu.

“Chào cô, tôi là Mikhal, tên Trung Quốc là Lai Phú

Tuy vẫn bập bẹ tiếng Hoa nhưng Đỗ Lôi Ty vẫn hiểu, còn sắc nữa! Woa! Người nước ngoài lấy tên Trung Quốc đúng là cá tính chết được, sao không lấy tên là Vương Tài luôn đi?

“Anh biết nói tiếng Trung à?”

Lai Phúc cười sảng khoái: “Tôi biết một chút, cô tên là gì?”

“Tôi là Đỗ Lôi Lôi.”

Lại khai tên giả, khéo môi Liêm Tuấn thoáng nụ cười.

“Lôi Lôi, cô rất xinh đẹp.”

Không ngờ anh người Ý lại nịnh nọt thẳng thắn đến thế, Đỗ Lôi Ty cười ngại ngùng: “Đâu có, đâu có.”

“Ở đâu à? Ở đâu cũng đẹp, tóc, mũi, mắt, tai... tất cả đều đẹp.”¹ ^__^

Đỗ Lôi Ty ú ớ, tiếng Trung của anh chàng này đúng là không chỉ giỏi bình thường!

“Mikhal mới học tiếng Trung, một số câu anh ta không hiểu lắm.”

Vương Lộ giải thích xong lại xì xào tiếng Ý với anh chàng kia, anh chàng đó vỡ lẽ, cười ngượng ngùng với Đỗ Lôi Ty: “Xin lỗi,

Đỗ Lôi Ty vội khoát tay: “Không sao.”

Và cứ thế, trong hành trình ngồi tàu gần hai giờ đồng hồ, ba người cười cười nói nói, rất náo nhiệt. Chỉ mỗi sếp tổng cứ lạnh lùng nhìn, thỉnh thoảng Vương Lộ muốn bắt chuyện với anh, anh cũng chỉ ậm ừ hai ba chữ cho qua, khiến người đẹp rất ngại ngùng.

Đến khi xuống tàu, Roma đã xuất hiện, thấy sắp chia tay mà vẫn chưa trò chuyện được với trai đẹp, Vương Lộ rất không cam tâm. Thì thầm với Mikhal vài câu rồi nói: “Hai người nếu đã đến du lịch thì chi bằng chúng tôi làm hướng dẫn viên cho hai người, dù sao hôm nay cũng rảnh rồi.”

Liêm Tuấn cau mày, muốn từ chối nhưng Đỗ Lôi Ty đã đáp ngay: “Được thôi, được thôi!” Có người nói chuyện với cô, cho sếp tổng tức chết, tốt quá!

Thế là, đoàn hai người biến thành bốn người, hơn nữa bốn người này đều mang những tâm trạng khác nhau.

Đoàn bốn người lúc ra khỏi ga tàu, phía trước không hiểu tại sao lại xuất hiện một vũng nước.

Vũng nước ấy không to, người chân dài một tý thì rất dễ bước qua, nên Vương Lộ và Mikhal đi phía trước vượt qua rất nhẹ nhàng, đến lượt Đỗ Lôi Ty thì cô rất bần khổ.

Rất cuộc là bước qua hay hơn hay là đi vòng qua nhỉ? (-__- | | | Đỗ Đỗ, tại sao đầu cô suốt ngày từ sáng đến tối toàn bần khổ những chuyện đầu đầu ấy nhỉ?)

Đúng lúc cô do dự thì cơ thể bỗng nhẹ bẫng, sau đó cô đã bay qua – nói chính xác hơn là sếp tổng đã bế cô đi

Lần này, đừng nói là Đỗ Lôi Ty, mà ngay cả Vương Lộ và Mikhal bên cạnh cũng đần mặt ra, chuyện gì thế này?

Liêm Tuấn sau khi bế Đỗ Lôi Ty qua thì nói: “Đưa tay ra.”

“Làm... gì thế?”

“Đưa ra.” Anh lặp lại.

Đỗ Lôi Ty bất giác đưa tay ra.

“Tay phải.”

Thế là cô lại đưa tay phải ra, sau tích tắc, Đỗ Lôi Ty cảm thấy ngón tay vô danh khít chặt, lúc rút lại, trên ngón tay đã có thêm một chiếc nhẫn.

Nói chính xác hơn là có thêm một chiếc nhẫn kim cương trị giá hai triệu tệ!

“Được rồi, đi thôi.” Liêm Tuấn nói xong, rất tự nhiên choàng vai cô, tiến lên phía trước.

“Khoan đã, còn Vương Lộ...”

Đỗ Lôi Ty vội nhìn xung quanh, làm gì có Vương Lộ và Lai Phúc? Ngay cả Vương Tài cũng chẳng thấy mống nào!

Lần này, sếp tổng đại nhân toàn thắng!

¹ Vì từ khách sáo “đâu có” của Trung Quốc cũng là câu hỏi “ở đâu” nên anh người Ý hiểu lầm.

17. Chương 31-32

Chương 31: Ăn cướp

Tối ấy, Đỗ Lôi Ty nằm mơ, trong mơ cô hóa thân thành Công chúa Anh trong “Kỳ nghỉ ở Roma”, ở cùng Joe Bradley, cưỡi vespa tung hoành đầu đường cuối phố ở Roma, cùng uống cà-phê, cùng ăn kem, cùng chậm rãi khiêu vũ bên bờ sông...

Trong tiếng nhạc kỳ diệu, Ann dựa vào lồng ngực Bradley lịch lãm, lồng ngực anh rộng, vững chãi, ấm áp, có cảm giác an toàn.

Bradley nói với cô: “Anh yêu em, Ann!”

Ann phiên bản Đỗ Lôi Ty: “Ôi, em cũng yêu anh, Bradley!”

Mắt cô hoa lên, đến khi nhìn kỹ thì gương mặt đẹp trai của Bradley đã biến thành gương mặt lạnh lùng của sếp tổng, hai mắt nhìn cô chằm chằm, gầm lên: “Đỗ Lôi Ty, em dám ngoại tình lên lút sau lưng tôi!”

“Á! Em không dám nữa, em không dám nữa, em không bao giờ làm thế nữa!”

Sau đó Đỗ Lôi Ty kinh hoàng thức giấc, khi nhận ra chỉ là một giấc mơ, cô thở phào nhẹ nhõm: “Phù... cũng may chỉ là mơ!”

“Mơ gì thế? quen thuộc vang lên, lần này rất chân thực.

Đỗ Lôi Ty vội vàng ngồi dậy, nhìn thẳng vào Liêm Tuấn đang ngồi trên sofa đối diện giường cô.

Anh mặc bộ áo ngủ màu xám nhạt, phía eo thắt dây hờ, lộ ra một mảng xuân sắc quyến rũ trước ngực, ánh mắt nóng bỏng, trên tay còn cầm một ly rượu vang, ngón tay thon dài thêm chiếc ly thủy tinh óng ánh, dịch thể màu đỏ đậm sóng sánh trong đó khiến Đỗ Lôi Ty nghĩ ngay đến một từ - ngon mắt ăn ngay!

Đỗ Lôi Ty nuốt nước bọt, trong lòng có cảm giác lúng túng như đang ăn trộm, bất giác dời ánh mắt sang bên cạnh.

Động tác nhỏ vô thức này của cô, Liêm Tuấn thấy hết, anh chậm rãi đứng lên, tiến đến chỗ cô.

Đỗ Lôi Ty cảm nhận rõ bên giường lún xuống, đến khi cô quay lại, Liêm Tuấn đã ngồi cạnh cô, vẻ mặt bình thản.

“Làm... làm gì thế?” Cô mới buột miệng hỏi đã hối hận, hôm qua cô đã quyết định mặc kệ cái tên chủ nghĩa gia trưởng, cuồng yêu bản thân rồi, sao bị không khí này làm cho sợ hãi đến độ cuồng quýt lên? Không được, cô phải cố thủ, giữ vững thành trì!

Thế là, Đỗ Lôi Ty hừ mũi một tiếng, quay đi không nói gì.

Liêm Tuấn cũng không giận, chỉ đưa tay xoay mặt cô lại, dịu giọng: “Sao vậy?”

Sao cái đầu anh! Trong lòng anh biết rõ nhất! Làm gì có kiểu lừa hôn người khác trắng trợn như vậy? Lừa hôn thì thôi, mà lại còn không chịu xin lỗi, kéo tay người ta lại nhét nhấn vào là xong chắc? Hừ! Là một cô gái mới của thế kỷ 21, nhất định phải kiên trì vững chắc, quyết không thỏa hiệp

“Tối qua làm đau em hả?”

Thành trì cổ thủ chưa bao lâu, “ầm” một tiếng sụp đổ, mặt Đỗ Lôi Ty đỏ bừng, chỉ thấy dấu đỏ trên cổ như nóng bỏng, trong đầu bỗng xuất hiện cảnh tượng cấm trẻ em dưới 18...

Huhuhu, sếp tổng tuyệt đối là một tên lưu manh!

Thấy sắc mặt cô thoát xanh thoát tái, quá thú vị, dự vọng mới thoát trào nay lại tăng lên, anh đưa ly rượu trong tay lên uống một ngụm, sau đó áp môi vào môi cô.

Mùi rượu thơm xộc thẳng vào mũi, hai mắt Đỗ Lôi Ty tròn tròn.

Anh... anh... anh lại mớm rượu bằng miệng cho cô! Trời xanh ơi, đất dày ơi, hãy để ngụm rượu làm cô sặc chết cho rồi!

Rất bất hạnh là, nụ hôn tràn ngập mùi rượu ấy chỉ say mà không chết được, nên sau khi ai đó bị cưỡng ép uống hết một ngụm rượu, gò má đã có màu đậm hơn cả rượu trong ly, hồng nhuận, căng tròn, khiến người ta chỉ muốn ăn sạch sẽ. Nhưng Liêm Tuấn vẫn kìm chế, có một số việc phải hôm nay làm mới được, còn về chuyện khác, dù sao cả đời vẫn còn đủ thời gian để từ từ làm...

“Đứng lên.” Anh nói.

Đỗ Lôi Ty lúc này đang ở trạng thái hồn lìa khỏi xác, mơ mơ màng màng “ừm” một tiếng.

“Nhanh lên, thay quần áo.”

“Ừm...”

“Đỗ Đỗ, có phải em muốn anh thay giúp em?” Khóe môi anh thoáng nụ cười, ánh mắt đùa bỡn như không háo sặc.

Sếp tổng... anh chỉ biết gỡ trò lưu manh! T_T

Thay quần áo xong. (Gì cơ? Các bạn hỏi quần áo Đỗ Đỗ là ai thay à? Ngốc! Thấy mặt cô nàng là biết rồi còn hỏi!)

“Chúng ta đi đâu đây?” Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, đã mất đi khí thế lúc nãy.

Liêm Tuấn tỏ ra bí ẩn: “Đi rồi sẽ biết.”

Sau đó, anh dẫn cô ra khỏi khách sạn, đi ăn sáng ở một quán cà-phê lộ thiên.

Sếp tổng từ bao giờ cũng trở nên bình dân rồi? Đỗ Lôi Ty lẩm nhẩm trong bụng, ánh mắt tò mò nhìn xung quanh, khi thấy một kiến trúc hình tam giác và hình tròn độc đáo, cô cũng sờ.

Đền Vạn Thần?

Vậy quán cà-phê này chính là nơi hai nhân vật chính trong “Kỳ nghỉ ở Roma” ngồi uống cà-phê rồi? Trong tích tắc, cô bỗng có cảm giác hòa nhập vào thời đó, như thể bản thân thực sự đang ở trên đường phố Roma vào thập niên năm mươi, bên cạnh chiếc bàn mà Ann và Bradley đã từng ngồi, uống một ly cà-phê thơm nồng...

Sau Đền Vạn Thần là quảng trường Tây Ban Nha nổi tiếng, đôi nam nữ chính trong phim từng ngồi trên bậc tam cấp và ăn kem

“Anh có chút việc, em đứng đây một lát.” Liêm Tuấn nói.

Đỗ Lôi Ty gật đầu, lẩm bẩm lầu bầu: “Đi vệ sinh thì đi chứ, viện cớ cái gì? Người giàu có đúng là quá sĩ diện, sợ đi vệ sinh nhiều, người ta sẽ hiểu lầm là anh có vấn đề về đường tiết niệu... (Đỗ Đỗ, suy nghĩ của cô có phải là quá thô tục không?)

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty nghiên cứu đến đường tiết niệu của sếp tổng bằng lối nghĩ vô cùng nhanh nhẹn và thô tục, anh đã trở lại, trong tay có thêm một cây kem.

Đỗ Lôi Ty nhìn cây kem, mắt đứng tròng, cùng lúc đó cô cũng muộn màng nhận ra rằng, hành trình lần này của họ... y hệt trong phim!

“Trạm tiếp theo chắc là đi đấu trường La Mã?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

Liêm Tuấn gật đầu: “Đúng.”

“Vậy tiếp theo nữa chẳng lẽ là Hồ Ước Nguyên?”

“Đoán đúng rồi.”

Đoán cái đầu ấy! Rõ ràng là y hệt tuyến đường trong phim mà! Sếp tổng cố ý, chắc chắn là đã có âm mưu từ lâu rồi! Mục đích chính là để fan cuồng của “Kỳ nghỉ ở Roma” là cô phải cảm động, mà ghê gớm hơn là cô đã cảm động thật!

Huhuhu... sếp tổng ơi, anh quả nhiên không phải người lãng mạn, mà khi anh lãng mạn thì đúng không phải người

Và thế là, cuối cùng bạn Đỗ Lôi Ty dưới sự công kích lãng mạn dồn dập của sếp tổng, đã vút đi thành tri không lấy gì làm kiên cố lắm, quyết định lao vào vòng tay của sếp tổng!

Lừa hôn cút đi, lừa thì lừa chứ, bà đây thích được lừa đấy! (Đỗ Đỗ, cô đúng là người không có nguyên tắc nhất mà tôi từng biết...)

Từ đấu trường La Mã đến Hồ Ước Nguyên, từ Hồ Ước Nguyên đến Cổng Chân Lý, từ Cổng Chân Lý đến sông Tiber, lộ trình ngày hôm nay hoàn toàn giống hệt trong phim, thỏa mãn niềm mong mỏi muốn được làm Audrey Hepburn phiên bản Trung Quốc, sự sắp xếp của sếp tổng đúng là vô địch!

Cuối cuộc hành trình hôm đó, họ thả bộ trên bậc đá bên sông Tiber lúc hoàng hôn đang buông xuống, Đỗ Lôi Ty có một cảm giác thật mãn nguyện, cảm giác ấy chưa bao giờ có khi ở Venice và Florence.

Cô nhìn ra mặt nước bình lặng, tuy ở đây đã không còn vũ hội trên thuyền, tuy nước sông không trong sạch như trong tưởng tượng, tuy thành phố Roma này cũ kĩ hơn nhiều so với suy nghĩ của cô... thế nhưng, khi thả bước ở đây, dùng trái tim cảm nhận mùi vị của nó, cô mới lãnh ngộ được một Roma thật sự, và sức hấp dẫn cực lớn được ẩn giấu sâu trong nó.

Và tất cả của tất cả những điều này, đều do anh mang đến cho cô.

Nghĩ đến đó, cô bắt giác dựa người vào anh.

“Lạnh à?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty lắc đầu,

“Nếu mệt thì chúng mình về nghỉ sớm.”

“Em vẫn muốn ở thêm một lát.”

“Ừ.”

Thực ra hành trình dày đặc cả ngày hôm nay đã khiến cô mệt thật sự, nhưng cô vẫn muốn ngồi cạnh anh, cho dù là chỉ thêm một giây cũng được.

Đỗ Lôi Ty vươn vai, muốn tỉnh táo hơn một tý, nhưng tay vừa đưa ra thì cảm giác ngón tay bị ai đó kéo mạnh, đến khi cô nhanh chóng rút tay lại, cô đã dẫn ra.

Nhẫn đâu?

Không đúng! Chiếc nhẫn trị giá hai triệu tệ đâu?

Điều đó khiến Đỗ Lôi Ty nhớ đến một câu chuyện cười đã từng nghe: khi ngồi máy bay bay đến châu u, bạn nhìn ra ngoài cửa sổ, nếu nhìn thấy một ngọn tháp đỉnh nhọn, đó chính là Paris; nếu nhìn thấy sương mù

dày đặc, thế thì bạn đã đến London; còn nếu đưa tay ra ngoài, đồng hồ mất tiêu, thế thì chúc mừng, bạn đến Roma rồi!

Nếu bạn đưa tay ra trên đường phố Roma, phát hiện nhẫn đã biến mất, vậy chúc mừng bạn, bị cướp rồi!

Quả nhiên, ven sông không xa họ là bao, một bóng người màu đen đang chạy như điên.

Cướp!

Đỗ Lôi Ty phản ứng kịp với tốc độ nhất, sau đó vụt đuổi theo. Đùa à, đó là hai triệu tệ đấy! Cho dù bị cướp cũng không thể bán rẻ cho bọn nước ngoài được! Đó là tổn thất của nước chúng tôi, của nhân dân chúng tôi!

Dưới kích thích cực lớn, Đỗ Lôi Ty chạy cực kỳ nhanh, thoáng chốc đã đuổi kịp tên cướp kia, liều mạng túm chặt áo hắn.

Nên mới nói, thời buổi này làm nghề gì cũng khó, chẳng hạn tên cướp kia, nhắm chuẩn mục tiêu cả ngày trời, ngay cả một bữa cơm no cũng chưa ăn được, vất vả lắm mới cướp được nhưng lại bất hạnh phát hiện ra thể lực mình quá kém, ngay cả một phụ nữ cũng không chạy vượt nổi cô ta, còn bị túm chặt lấy nữa.

Vậy thì một kẻ cướp như hắn làm sao chịu đựng nổi? Đột nhiên bản tính hung dữ bộc lộ, hươ tay vung thẳng về phía mặt Đỗ Lôi Ty.

Mặt thì chưa kịp chạm đến, mà một tay đã bị túm lấy, kéo mạnh hắn ta về phía sau, sau đó một cước tay trái rất đẹp đánh cho tên cướp máu mũi chảy ròng ròng!

Xem ra đụng phải con nhà võ rồi!

Tên cướp bỗng thẹn quá hóa giận, gầm một tiếng rồi lao về phía Liêm Tuấn, hai người vật lộn với nhau!

Đỗ Lôi Ty nhìn hai người vật nhau mà sợ khiếp đảm. Lúc này cô chỉ phản xạ theo bản năng thôi, hoàn toàn không nghĩ đến sự phản công của đối phương. Nếu không vì sếp tổng kịp thời chạy đến ngăn cản, chắc bây giờ cô đã bị đánh bở lặn bở càng rồi.

Đỗ Lôi Ty cuống quýt, muốn giúp đỡ nhưng khổ nỗi hai người đang vật nhau kia, căn bản không thể ra tay được, đành đứng một bên sợ hãi.

hét lên một tiếng.

Tiếng hét đó lại khiến Liêm Tuấn phân tán sự chú ý, anh vừa phân tâm thì tên cướp đã đánh lại một đòn, loạn choạng lù ra sau mấy bước.

Tên cướp khó khăn lắm mới được nước, dương dương tự đắc hẳn, nhìn đi! Lão đây ăn cướp cũng không dễ bắt nạt nhé! Đừng coi thường!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, bỗng có một bóng người lao vụt đến, cào vào mắt hắn, sau đó bàn chân bị ai đó đạp mạnh lên, cuối cùng hạ bộ bị đá một cước, sau một cơn đau tê buốt, hắn đã ngã lộn ra đất co rúm như một con tôm.

Lại thấy nữ anh hùng Đỗ Lôi Ty của chúng ta, đang cầm túi xách, liều mạng đập lên đầu tên cướp: “Cho mày đánh chồng tao! Mày dám cướp nhẫn của tao! Đánh chết mày! Đánh chết mày... hổ mà không ra oai mày còn tưởng tao là Hello Kitty chắc? Hello Kitty cũng không thể để mày bắt nạt nhá...”

Trầm tĩnh như Liêm Tuấn mà còn ngăn người, cứ tưởng người anh cưới không phải vợ mà là Ultraman, lúc quan trọng cũng biến thành quái vật!

Bên này Đỗ Lôi Ty chưa hả giận, tiếp tục cầm túi đánh tên cướp. Không thể không khen ngợi rằng túi sếp tổng mua chất lượng quá tốt, tên cướp bị đánh kêu oai oái, mà túi thì vẫn không hề hấn gì.

“Đừng tưởng người Trung Quốc bọn tao dễ bắt nạt, con mèo ba chân như mày cũng dám đi cướp, chẳng có tí kỹ thuật nào! Dám đánh chồng tao, tao đánh chết mày, đánh chết mày...”

“Đỗ Đỗ.” Liêm Tuấn gọi cô.

n, em chưa đánh đủ mà!”

“Đồ Đồ!” Giọng cao lên vài phần.

Đồ Lôi Ty ngừng lại, vừa ngẩng lên, cô đã ú ớ.

Đây... đã diễn đến màn nào rồi?

Chỉ thấy xung quanh đang vắng lặng bỗng có thêm bốn, năm người nữa, bọn chúng dần dần vây quanh họ, hình thành thể bao vây mèo săn chuột, trên tay bọn chúng đều có gậy gộc, thậm chí có một tên mặc áo thể thao màu xám còn cầm một con dao dài hơn ba mươi centimet, lưỡi dao sáng lóe dưới ánh đèn, lạnh đến mức người ta nổi da gà.

Cuối cùng Đồ Lôi Ty đã biết sợ, nuốt nước bọt, bắt giắc dựa sát vào Liêm Tuấn.

“Đừng sợ.” Liêm Tuấn dặn nhỏ, giọng nói có phần khô khan.

“Vâng.” Đồ Lôi Ty đáp, nắm chặt tay anh, hơi run run.

Anh nắm chặt tay cô, ra hiệu cô bình tĩnh lại.

Bên kia có năm người, trong tay tên nào cũng có vũ khí, ánh mắt hung dữ lóe lên dưới ánh đèn vàng vọt, tiến lại dần dần giống hệt một đàn sói đói. Sự đối chọi này quá đáng sợ, dường như chỉ trong tích tắc nhưng lại không biết rốt cuộc là từ khi nào, mỗi một giây chờ đợi đều là cực hình.

Đồ Lôi Ty nhìn Liêm Tuấn, đôi mắt sáng như chim ưng của anh rất lạnh lẽo, chỉ duy bàn tay nắm chặt lấy tay cô, truyền đến hơi ấm, ấm đến tận trái tim khiến cô lại có thêm mấy>

Bỗng dưng tên cướp bị Đồ Lôi Ty đánh lăn ra đất tỉnh lại, bla bla hét một tràng dài. m thanh sắc nhọn phá vỡ sự yên tĩnh, đàn “sói” bao quanh họ cuối cùng đã hành động.

Tên mặc áo xám cầm đầu hươ con dao trong tay, mấy tên cầm gậy cũng tiến sát lại, có tên vung gậy lên, đánh về phía họ.

“Cẩn thận!” Liêm Tuấn nhanh chóng chắn trước mặt Đồ Lôi Ty, sau đó nhanh nhẹn xoay người, không hề nương tình cho tên kia một đấm.

Cú đấm rất mạnh, hắc đầu quá nằm lăn ra đất, cây gậy trong tay rơi xuống một bên.

Đòn ấy hẳn nhiên đã chọc giận bọn chúng, mấy tên còn lại nhanh chóng lao đến Liêm Tuấn, tuy thân thủ anh tốt nhưng bên kia là ba tên lực lưỡng có vũ khí, sau vài lần đánh trả, anh dần dần lực bất tòng tâm. Làm sao một người có thể đối phó với năm sáu tên còn đồ như vậy?

Nhân lúc Liêm Tuấn sơ hở không phòng bị, một tên đã quát lên lưng anh một gậy, sau đó một tên khác xông đến, nhắm thẳng vào đầu gối anh quát thêm một gậy nữa, âm thanh rất nặng nề, giống như muốn làm xương anh vỡ tan.

Đầu óc Đồ Lôi Ty như nổ tung, lúc nhìn lại, Liêm Tuấn đã gục xuống đất.

“Chồng ơi!”

Máu cô như trào lên tim, không nghĩ gì mà nhặt lấy cây gậy rơi trên đất, nhắm thẳng vào gáy tên “lông dài” đã đánh Liêm Tuấn, đập mạnh. “Lông dài” ấy không ngờ phụ nữ lên cơn điên còn mạnh hơn đàn ông, bất thần bị đánh nên ngã lăn

Đòn này cũng thành công chuyển hướng chú ý của bọn chúng.

“Fuck!”

Không biết tên nào chửi một câu, sau đó những tên khác cũng vây lấy Đồ Lôi Ty, trong đó cũng gồm cả tên mặc áo xám cầm dao.

Rõ ràng hẳn là tên đầu sỏ, chỉ thấy hắn đưa mắt ra hiệu, sau đó không biết nói gì mà mấy tên kia đều dừng lại. Rồi hắn cầm dao lừ lừ tiến lại chỗ cô, con dao ánh lên ánh sáng bạc lấp lóe.

Đồ Lôi Ty hoa mắt bởi thứ ánh sáng đó, trong lòng bỗng bình tĩnh lại, cô vừa dần dần lùi xuống chỗ Liêm Tuấn gục ngã, vừa quay sang nhìn vết thương của anh. Anh nằm trên đất, không có phản ứng gì.

Tim bỗng co thắt lại, nỗi sợ hãi chưa từng có bao trùm lấy cô. Cô không sợ chết, nhưng cô sợ anh có chuyện. Nếu sếp tổng có việc gì thì... đó là điều cô không thể chịu đựng nhất!

Đúng lúc ấy, mấy tên côn đồ kia đã vây quanh, bao chặt lấy họ, tên mặc áo xám cầm dao tiến sát lại, cô không thể lùi nữa.

Ánh dao sáng lóa mắt, trong mắt tên ấy toàn nụ cười khinh bỉ, sau đó lưỡi dao nhắm trúng cô, từ từ giơ lên cao.

Đỗ Lôi Ty nhắm mắt lại.

Bỗng nhiên, cô rơi vào vòng tay ấm áp của ai kia. Đỗ Lôi Ty vội mở mắt, nhìn vào đôi mắt đen sâu thẳm của Liêm Tuấn. Không biết anh đã đứng dậy từ bao giờ, đang ôm chặt lấy cô, khóe môi vẫn còn rịn máu, ánh mắt bình thản có vẻ cương quyết.

“Ngốc, anh sẽ mãi mãi che chắn cho em.”

Ngọn dao phía sau vung lên, rơi xuống, nước mắt đã tuôn trào.

Anh mới là ngốc! Em không cần anh che chắn cho em, em muốn nắm tay anh đi suốt cuộc đời!

“Đoàng...”

Một tiếng súng vang lên phá vỡ sự tĩnh lặng của màn đêm, sau đó là âm thanh kim loại rơi xuống đất, rồi tiếng bước chân dồn dập, tiếng còi cảnh sát, tiếng kêu thảm thiết của bọn cướp, hỗn loạn đan xen vào nhau.

Một vở náo kịch sinh tử chỉ cách nhau một lần ranh, cuối cùng đã kết thúc với sự có mặt kịp thời của cảnh sát.

Thế mới bảo, trong phim luôn xuất hiện cảnh sát khi sự việc đã kết thúc, đều là sự ngộ nhận sai lầm cho quần chúng, thực tế thì trong vấn đề đối phó với bọn cướp, thực sự thì cảnh sát vẫn đáng tin cậy hơn.

Sau đó những việc tiếp theo đều trở thành công thức hóa, bọn xấu bị bắt, người tốt đến Cục cảnh sát khai nhận, cảnh sát xí xỏ bằng một giọng nặng khẩu âm để hỏi một đồng câu hỏi, Liêm Tuấn đều trả lời hết, còn Đỗ Lôi Ty... chẳng hiểu một câu nào!

Nhưng cô cũng chẳng rảnh rồi, nhân lúc chỉ điểm bắt tội phạm, cô hậm hực đá cho tên áo xám một cước.

Nhớ đấy, người Trung Quốc bọn tao không dễ bắt nạt đâu!

Lấy khẩu cung xong ra khỏi cục cảnh sát thì đã là sáng sớm hôm sau.

“Anh sao rồi? Có cần đến bệnh viện khám không?” Đỗ Lôi Ty lo lắng nắm lấy vai Liêm Tuấn, quan sát kỹ. Khóe môi bầm xanh, nhưng trông rất đàn ông, đầu tóc hơi rối, nhưng như thế cũng rất phong cách, còn về áo... rút mấy nút áo thực sự rất gợi cảm! ()

(Này này, rốt cuộc cô đang xem xét vết thương hay đang xem tướng bằng cặp mắt háo sắc thế?)

“Em chảy nước miếng kìa.” Liêm Tuấn nhắc rất kịp lúc.

“Làm... làm gì có! Anh nhìn nhầm rồi!” Đỗ Lôi Ty vội lau mép, lau xong lại đỏ mặt lườm sếp tổng.

Anh đang cười! Anh lại còn có sức cười nhạo cô!

“Đừng cười nữa!” Đỗ Lôi Ty xấu hổ hét, anh còn dám cười? “Lúc này nếu cảnh sát không đến kịp thời, anh đã... đã...” Cô nói đến đó thì không nói tiếp nữa, mắt đỏ hoe, mũi cũng thấy cay cay.

Bỗng nhiên một bàn tay to lớn vuốt ve mặt cô, dịu giọng: “Đừng khóc, Đỗ Đỗ.”

Huhuhu... anh nói thế, người ta càng muốn khóc!

“Chẳng phải giờ anh vẫn ổn đó thôi?”

Ổn cái đầu anh! Hai mắt cô nhìn chằm chằm vào vết bầm ở khóe môi anh, chỉ suýt nữa thôi là cô có thể đã mãi mãi không còn nhìn thấy anh nữa... Nghĩ đến đó, trong lòng bỗng thấy hối hận vô cùng.

“Xin lỗi...” Đỗ Lôi Ty cúi đầu, “Tại em hại anh, em không nên lao theo mà bất chấp hậu quả, em... xin lỗi anh...”

“Không phải lỗi của em.” Anh nâng mặt cô lên, qua ánh trăng lặng lẽ nhìn khéo mắt đỏ hoe của cô, “Cho dù không phải vì em, anh cũng sẽ lao đến, vì chiếc nhẫn ấy đối với anh rất quan trọng, nó đã mang em đến bên anh, không có nó thì chúng ta cũng sẽ không gặp nhau, không có nó, anh cũng sẽ không nhận ra trên thế gian này còn có một người cần anh bảo vệ.”

Lúc nói, ánh mắt anh bỗng trở nên vô cùng kiên định, như một chùm ánh sáng xuyên thấu vào nội tâm Đỗ Lôi Ty, rồi lại tan ra trong đó, sưởi ấm mỗi một sợi thần kinh.

“Em...” Cô mở miệng nhưng không biết nói sao, chỉ dờ dẫm nhìn anh, hồi lâu mới vọt ra một câu, “Anh đừng đối xử tốt với em như thế, em... em không biết báo đáp thế nào...”

“Ngốc.” Liêm Tuấn mỉm cười, đưa tay vò tóc cô.

Ngốc, nếu tình yêu cần báo đáp, thế thì không phải là tình yêu nữa.

“Nhưng.” Liêm Tuấn bỗng kề sát tai cô, thì thầm, “Nếu phu nhân nhất định phải báo đáp thì, anh không ngại em báo đáp bằng thân... em ở trên.”

T_T Sếp tổng, anh lại bậy bạ rồi!

Chương 32: Bố chồng

Trên máy bay từ Ý về, Đỗ Lôi Ty nhớ lại tuần trăng mật sóng gió vừa qua, bỗng có cảm giác vừa quay xong một bộ phim bom tấn phiêu lưu hành động của Hollywood, nếu kết thúc lại có thêm màn rơi máy bay thì giá vé bảo đảm sẽ tăng vọt... (-_-||| Đây, suy nghĩ kiểu gì đấy?)

“Lần này về, em xin nghỉ làm chỗ đó đi.” Liêm Tuấn bỗng nói.

“Hả?” Đỗ Lôi Ty mới nhớ ra mình vẫn còn đi làm, “Anh không nói thì em cũng định không làm nữa.”

Liêm Tuấn gật gù về an ủi, cô nàng mặt dày đến mức có thể lái tàu hỏa này cũng xem như biết thân biết phận, làm gì có phu nhân sếp tổng nào lại đi bán bao cao su? Nói ra chỉ tổ mất mặt.

Không ngờ Đỗ Lôi Ty cúi đầu lẩm bẩm: “Người ta làm việc năm ngày nghỉ hai ngày, em làm hai ngày nghỉ năm ngày, xấu hổ quá...”

-_-||| Thì ra em là vì nguyên nhân đó...

“Quà mua chưa?” Anh hỏi.

Đỗ Lôi Ty hoàn hồn, chớp mắt, “Quà gì ạ?”

Biết ngay không hi vọng gì mà, Liêm Tuấn bắt lặc: “Quà cho bố mẹ em, còn mẹ anh, bà nội, cô bạn tính khí nóng nảy của em, chắc em không phải là quên hết đấy chứ?”

“Ai nói!” Đỗ Lôi Ty dương dương tự đắc nhìn anh, đừng coi thường vợ anh, đừng nói là mẹ anh mẹ em, mà cả thím Ngô, quán gia Dư, thậm chí lão Phương tài xế em cũng mua hết rồi!

Liêm Tuấn ngẩn người, bỗng có dự cảm không lành: “Em mua gì cho mẹ

“Không nói!”

“... Hay em cứ tặng mẹ anh mỹ phẩm hôm qua chúng ta mua đi.”

Sếp tổng, anh chẳng sáng tạo gì cả! Đỗ Lôi Ty kỳ thị Liêm Tuấn: “Ôi trời, anh yên tâm! Dù sao em nhất định sẽ cho mẹ anh một bất ngờ thích thú!”

Bất ngờ? Hy vọng là không khiếp đảm... -_-|||

Bà Liêm An Na liệu có khiếp đảm không thì tạm thời ta không biết, nhưng lão Phương tài xế thì đúng khiếp đảm thật.

“Thiếu... thiếu phu nhân... đây là gì thế?” Lão Phương lập cập hỏi khi nhìn vào vật thể màu đen xám trong hộp.

“Găng tay.” Đỗ Lôi Ty thản nhiên trả lời.

Lão Phương vuốt mồ hôi lạnh: “Kiểu dáng găng tay này thật... thật độc đáo!”

“Chính xác!” Đỗ Lôi Ty gật đầu, “Đây là lông chuột... á! Lão Phương anh đừng ngắt chứ! Lão Phương!!!”

Liêm Tuấn thở dài: “Lão Phương năm tuổi đã bị chuột cắn ngón chân, từ đó cứ thấy vật có liên quan đến chuột là cậu ta đều thế.”

Đỗ Lôi Ty vẽ ầm ỨC: “Nhưng là chuột hải lý

Liêm Tuấn: “Như nhau.”

Đỗ Lôi Ty im, lão Phương, thì ra anh là Doraemon(1).

Do đồng chí Phương đã mất đi sức chiến đấu nên sếp tổng đành đích thân làm tài xế, đưa cô vợ ngổ về nhà. Vừa đến cửa, lại có ba người ngốc nghếch xui xẻo ra đón.

“Thiếu phu nhân!” Thím Ngô thấy cô, tỏ ra nồng nhiệt lạ thường.

“Anh ơi! Chị ơi!” Lượng Lượng cũng hòa giọng.

Đỗ Lôi Ty cả một tuần không nhìn thấy người thân, bỗng gặp nhiều như vậy, tâm trạng khỏi phải nói là tốt nhường nào, vội vàng lấy quà ra: “Lượng Lượng ngoan, đây là quà chị tặng em!”

“Đây là gì thế?” Lượng Lượng mở to đôi mắt long lanh nhìn chăm chăm vật hình cầu kia một lúc, bỗng hiểu ra, “A! Đây là quả bóng da!”

“Dừng!!!”

Đợi khi Đỗ Lôi Ty muốn ngăn cản thì đã không kịp nữa, Lượng Lượng đã đạp “quả bóng da” xuống đất.

“Chị ơi, sao quả bong này không bật lên?”

“... Vì nó không phải là bóng da, mà là quả cầu pha lê.” >_< (Đỗ Đỗ, mua cầu pha lê cho một đứa trẻ bảy tuổi, chẳng lẽ đầu óc cô làm bằng pha lê ư?)

“Không sao, không sao, bà vẫn còn mặt nạ Tôn Ngộ Không!” Thím Ngô vội vàng hòa hoãn.

Đỗ Lôi Ty khóe môi giật giật: “Thím Ngô, cái đó không phải Tôn Ngộ Không...”

“Không phải?” Thím Ngô sờ mó kỹ lưỡng mặt nạ búp bê màu đỏ trong tay, như sự tỉnh ngộ, “Ồi trời ơi, cô xem mắt với chả mũi tôi, Bao Công nhìn thành Tôn Ngộ Không, ai bảo mặt bọn họ đều đỏ làm chi!”

Khóe môi Đỗ Lôi Ty không còn co giật nổi nữa: “Cái này... thực ra là...”

“Cái gì?” Thím Ngô kêu lên, “Lẽ nào vẫn là Tôn Ngộ Không?”

Lời đến miệng vội nuốt xuống, Đỗ Lôi Ty thở dài: “Cái này... chính là Bao Công.”

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty ú ớ đến cực điểm thì quản gia Dư bỗng nói: “Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người vắng rồi.”

Quản gia Dư! Đỗ Lôi Ty sáng mắt, nhìn chăm chăm mái tóc đen dày của ông, lại có tinh thần – xem như có quà dùng được rồi!

Cô hứng chí lao đến, nhét một túi đồ vào tay lão Dư: “Cái này tặng cho chú!”

“Thiếu phu nhân khách sáo quá!” Quản gia Dư mừng rỡ, “Cái này... làm sao tôi dám lấy?”

khách sáo với cháu, có phải là thứ gì đắt đỏ đâu.” Đỗ Lôi Ty sáng khoái khoát tay, “Cháu nói chú biết nhé, kem dưỡng tóc này rất tốt, bảo đảm tóc của chú sẽ càng đen, càng sáng!”

Nụ cười của lão Dư đông cứng lại.

“Sao thế ạ?” Đỗ Lôi Ty nghi ngại, chắc không tặng nhầm nữa chứ?

“Không... không có gì...” Lão Dư cười khở.

Lúc này, Lượng Lượng bỗng hét to: “Tóc bác Dư rất đẹp, vừa đen vừa sáng, còn có thể lấy từ trên đầu xuống nữa!”

Một cơn gió thổi qua, suýt nữa thổi bay mái tóc giả trên đầu quần gia Dư xuống. Đỗ Lôi Ty đau lòng quay lại, nói với Liêm Tuấn: “Cái đó... mỹ phẩm dưỡng da hôm qua chúng ta mua còn chứ anh?”

Do váy ngủ màu đỏ và xanh lục quê mùa đến nỗi không thể quê mùa hơn lúc mình biến thành mỹ phẩm cao cấp, bà Liêm An Na xem như không trở thành người xui xẻo thứ năm sau lão Phương, thím Ngô, Lượng Lượng và quần gia Dư.

Mẹ chồng vui sướng, cách nói chuyện đương nhiên cũng dịu dàng hơn nhiều.

“Mấy hôm nữa là ngày kỵ của ông ngoại Liêm Tuấn, con chuẩn bị đi, đến lúc đó cùng đi.”

Ủa! Mẹ đang nói chuyện với mình ư? Dịu dàng quá!

Đỗ Lôi Ty bỗng nhiên sung sướng như điên, về đến phòng, cô lập tức báo cáo tin v

“Mẹ anh lúc này khen mỹ phẩm em chọn rất tốt!”

Liêm Tuấn đang xem email, hồ hững đáp “ừ” một tiếng.

“Trông mẹ có vẻ vui lắm! Em cảm thấy mẹ anh hình như không còn ghét em mấy nữa...” Đỗ Lôi Ty tiếp tục hào hứng.

“Ừ.”

“Mẹ anh còn bảo em chuẩn bị, mấy hôm nữa cùng đi thăm ông ngoại, lúc đó em nhất định phải biểu hiện thật tốt, để mẹ anh hoàn toàn thích em! Anh bảo hôm đó em nên mặc gì? Mặc váy liệu có quá hơi hở không? Nhưng nếu mặc quần thì lại cứng nhắc quá...”

“Đồ Đồ.” Liêm Tuấn bị cắt ngang nhiều lần cuối cùng không kìm được phải nhắc, “Anh đang xem email.”

“A!” Đỗ Lôi Ty mới nhận ra cô đã quá hứng chí, ảnh hưởng đến công việc của sếp tổng, vội vàng thè lưỡi về ngưỡng ngừng, lùi sang một bên.

Nói ra cũng đúng, sếp tổng bỏ việc, ở bên cô suốt bảy ngày trên đất Ý, bây giờ về nước, công việc nhất định đã chất thành núi nhỉ?

Đỗ Lôi Ty nằm bệt trên giường, hai tay chống cằm, chờ dần ngấm bóng nhìn nghiêng của sếp tổng.

Ánh đèn dịu dàng chiếu trên gương mặt nghiêng nghiêng của anh, toát lên đường nét hoàn mỹ. Đôi mắt đen sáng lấp lánh trước màn hình máy vi tính. Những người đàn ông nghiêm túc làm việc đều đẹp đẽ, quả nhiên không sai, chỉ ngắm sếp tổng thế này thôi mà cô đã có thể ngấm cả đời rồi...

“Đồ Đồ, em nhìn anh như thế, anh không tập trung làm việc được.” Liêm Tuấn dời mắt khỏi màn hình vi tính, bắt lực nhìn Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty về ẩm ức: “Người ta đã không nói gì như lời anh bảo rồi, chỉ nhìn bằng ánh mắt thôi, sao còn quấy rối anh được chứ?”

Cô không biết rằng mình đang mặc váy ngủ, nằm trên giường thế này quyến rũ biết nhường nào, xuân sắc thấp thoáng ở cổ áo thật sự khiến người ta không suy nghĩ gì nổi.

“Đến đây.” Liêm Tuấn gấp laptop lại, quay người đối diện với cô.

“Sao ạ?” Đỗ Lôi Ty hoang mang.

Liêm Tuấn gơ tay ngoắc: “Lại đây.”

“Ồ.” Cô dùng cả tay lấn chân, bò từ bên này sang như một con mèo, cổ áo rộng bung đưa xô lệch, khiến xuân sắc trước ngực lộ rõ mồn một.

Lúc bò đến gần, tay Liêm Tuấn đã đưa ra, kéo cô vào lòng.

Cô mèo đáng thương không hề phòng bị, chui ngay vào phạm vi săn thịt của sói xám.

Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng hoảng hốt: “Anh... anh xem email xong chưa?”

“Mệt rồi, để đó mai xem.” Anh vùi mặt vào mái tóc cô ở hõm cổ, ra sức hít hà.

Vừa tắm xong, rất thơm, muốn cắn một cái.

Bàn tay của anh đã luồn vào trong cổ áo ngủ của cô, vuốt ve chỗ nào đó lúc này thấp thoáng trên người.

Đỗ Lôi Ty chỉ thấy rung mình, buột miệng: “Anh... anh vẫn chưa tắm.”

“Đúng thế.” Động tác anh dừng lại.

Đỗ Lôi Ty vội vàng gạt lia lịa như gà mổ thóc.

Liêm Tuấn gạt gù đồng tình, “Đi tắm đây.” Sau đó, anh đứng lên, bế thốc cô vào phòng tắm.

Bỗng một dự cảm không lành bao trùm, cô gào: “Em tắm rồi!”

“Tắm lại lần nữa!” Vừa nói, anh vừa đặt cô vào bồn nước mà cô đã xả đầy cho anh.

Đúng là “tự đào mồ chôn”, Đỗ Lôi Ty lúc này áo ngủ đã thấm nước, chỉ biết cuống quýt: “Đừng... đừng lãng phí nước!”

“Ừ.” Liêm Tuấn gạt đầu, cũng bước vào trong bồn, “Nên cùng tắm.”

Sếp tổng, anh cũng quá tiết kiệm rồi đấy! T__T

Đỗ Lôi Ty đang ngượng ngùng, vừa ngẩng đầu lên đã chạm ngay vào lồng ngực sếp tổng, phần áo dính ướt dán vào da thịt, lộ ra lồng ngực rắn chắc, khỏe mạnh.

Cách làn hơi nước mỏng manh, Đỗ Lôi Ty bất giác nuốt nước bọt.

Lúc ấy anh đã đưa tay ra, bắt đầu cởi áo của cô.

“Đừng...” Đỗ Lôi Ty vội ngăn lại.

“Phu nhân thích mặc quần áo để tắm sao?”

“...” Sếp tổng à, sao anh có thể nói xạo không chớp mắt thế nhỉ!

Quần áo của hai người lần lượt bị ném ra khỏi bồn tắm. Lúc này hai gò má của Đỗ Lôi Ty đỏ như cánh hoa, một đóa hoa kiều diễm đáng yêu.

Đêm đó, gió mưa bão bùng, cánh hoa tươi tắn.

Đỗ Lôi Ty tuy chậm chạp nhưng đối với chuyện xin nghỉ việc, cô vẫn làm rất nhanh gọn. Ngày thứ hai sau khi về nước, cô đã chạy đến chỗ Chu Đại Phú, đưa đơn xin nghỉ.

Cầm đơn của Đỗ Lôi Ty, Chu Đại Phú đau lòng khôn xiết.

“Tiểu Đỗ à, cháu có muốn suy nghĩ lại không? Chú sẽ thưởng cho cháu.”

Đỗ Lôi Ty run bắn: “Cảm ơn ý tốt của Giám đốc Chu, cháu đã quyết tâm rồi.” Xin chú đừng phát coupon và bao cao su cho cháu nữa! Xin chú đấy!

Thấy Đỗ Lôi Ty đã Chu Đại Phú cũng không tiện níu kéo, chỉ lắc đầu tiếc nuối, miệng lẩm nhẩm: “Một nhân viên kinh doanh giỏi giang thế này, tiếc quá, tiếc quá... Hay là, cháu lấy thêm ít phần thưởng mang về?”

Vừa nói xong, người trước mặt đã chạy mất tăm mất tích.

Ra khỏi văn phòng của Chu Đại Phú, Đỗ Lôi Ty đến chào tạm biệt với các đồng nghiệp đã làm việc chung hơn tháng qua, tuy thời gian không dài nhưng cô vẫn được họ chăm sóc nhiều, chào hỏi cũng là chuyện nên làm.

Đến quầy kinh doanh, mọi người vừa thấy Đỗ Lôi Ty đã lần lượt vây quanh.

Đại Châu quầy vàng bạc nói trước: “Tiểu Đỗ, cuối cùng em cũng về! Lâu như vậy, người không biết chắc nghĩ em đã bỏ trốn với ai rồi cũng nên!”

Bỏ trốn? Đại Châu, chị đoán chính xác!

Sau đó là chị Mai quầy mỹ phẩm trang điểm: “Tiểu Đỗ, em đúng là Thần Long thấy đầu không thấy đuôi! Em biết lúc em không ở đây, mọi người đặt biệt danh gì cho em không?”

Đỗ Lôi Ty choáng: “Gì ạ?”

“Người ta là Hồng Thất Công(2), em là Đỗ Thất Công!”

“...” Biệt danh kiểu gì thế này?

“Đúng rồi Tiểu Đỗ, lần này chắc em không xin nghỉ phép nữa đây

Hừm... Đỗ Lôi Ty có vẻ ngượng ngập: “Em đã xin thôi việc rồi...”

“Cái gì?” Người hét lên là Giai Vô Song, “Tiểu Đỗ, em muốn nghỉ việc? Không thể nào! Em bảo một mình chị làm sao gánh vác quầy hàng này? Tiểu Đỗ, em nhần tâm quá!” Giọng này, có thể đi hát kinh kịch được rồi!

Đỗ Lôi Ty giật bắn mình khiếp vía bởi khí thế của Giai Vô Song: “Em... em cũng không cố ý... thực ra...” Cô muốn nói chuyện sếp tổng cho mọi người nghe, dù sao cũng ở bên nhau hơn tháng qua, cứ giấu giếm thế này cũng không hay lắm.

Không ngờ Giai Vô Song đã phản ứng trước cô một bước: “Chẳng lẽ là em có rồi?”

“Ặc...” Đỗ Lôi Ty suýt nữa sặc nước bọt, chị Vô Song! Trí tưởng tượng của chị thực quá phong phú!

Bên này, một đám phụ nữ vì câu “có rồi” của Giai Vô Song mà ồn ào cả lên.

“Không phải chứ! Tiểu Đỗ, em bắt cấn quá!”

“Giám đốc Chu chẳng phải đã phát thưởng rất nhiều cho em sao? Em không dùng đến à?”

“Ôi trời, thưởng cái gì! Đó là hàng quá đắt! Giám đốc Chu kỳ cục thật, mừng 1 tháng 6 năm ngoái, thậm chí ông ta còn đề nghị lấy bao cao su quá đắt ra để giả làm bóng bay...”

“Đúng rồi đúng rồi! Lễ Quốc Khánh ông ta phát mỹ phẩm trang điểm cũng quá đắt cả! Còn Tết nữa...”

Và là câu chuyện đã từ việc xin nghỉ đến bụng của Đỗ Lôi Ty, từ bụng lại chuyển sang trình độ dỏ hơi của Chu Đại Phú. Còn về Đỗ Lôi Ty thì đã hoàn toàn bị quên lãng trong một xó xỉnh nào đó của lịch sử rồi.

Đỗ Lôi Ty thở dài, cảm khái phụ nữ quả có sức tưởng tượng kinh khủng, đồng thời len lén chuồn ra ngoài.

Đến cửa, di động reo vang, một số lạ gọi đến.

“Alo?” Cô bấm nút nghe.

“Alo? Alice à?”

Alice? Đỗ Lôi Ty sững người.

“Chị còn nhớ em không, em là Thôi Vũ Chi đây!”

Thôi Vũ Chi? Trí nhớ trong đầu Đỗ Lôi Ty nhanh chóng lục lọi, cuối cùng dừng lại ở một người đẹp có ba đầu nào đó, bỗng tỉnh ra.

“Hôm nay chị có rảnh không?” Thôi Vũ Chi hỏi.

“Tôi?” Đỗ Lôi Ty quay lại nhìn đám phụ nữ vẫn đang om xòm không biết mệt, đáp, “Ừ có.”

“Nếu rảnh thì đi uống ly trà chiều với em! Quán trà Cánh Long ở tòa nhà B quảng trường Tâm Ý.” Nói xong, không đợi cô trả lời, đầu dây đã cúp máy

Đỗ Lôi Ty cứ cầm điện thoại ngẩn ngơ.

Chu Dao Phi ơi Chu Dao Phi, cuối cùng cũng có người còn nữ hoàng hơn cả cậu!

Theo địa chỉ Thôi Vũ Chi đưa, nửa tiếng sau, Đỗ Lôi Ty đã đến quán trà. Vừa vào đã nghe thấy có người gọi: “Ồ đây!”

Đỗ Lôi Ty nhìn về phía đó, không thấy ai.

“Đây này!” Giọng ấy lại gọi tiếng nữa.

Lần này Đỗ Lôi Ty đã nhận ra, ha! Phụ nữ trang điểm đậm và không trang điểm thật khác biệt lớn quá, lần trước nhìn thấy là một con gấu trúc, bây giờ thành gấu Bắc cực. Khỏi phải nói, đẹp hơn nhiều!

Đỗ Lôi Ty tiến đến, chào hỏi rồi ngồi xuống.

Thôi Vũ Chi cũng rất thoải mái, thẳng thắn nói: “Lạ lắm phải không, tự nhiên em lại gọi chị ra ấy.”

Đỗ Lôi Ty ngượng ngùng gật đầu: “Cũng hơi kỳ lạ.”

“Thực ra cũng không có gì, em chỉ muốn xin chị giúp một việc.”

“Việc gì?”

“Lát nữa em sẽ gặp bạn trên mạng.

Bạn trên mạng? Thôi đại tiểu thư cũng gặp bạn trên mạng? Đỗ Lôi Ty bỗng thấy buồn cười quá.

“Chị hiểu gì chứ?” Thôi Vũ Chi lườm cô.

Đỗ Lôi Ty sặc, cố gắng tỏ ra nghiêm túc: “Ừm... Em gặp bạn trên mạng, tại sao còn nhờ chị giúp?”

“Còn phải hỏi?” Thôi Vũ Chi quan sát Đỗ Lôi Ty từ trên xuống dưới, “Chị có đáng vẻ khiến người ta thấy khá an toàn.”

An... an toàn? Đỗ Lôi Ty choáng.

“Vậy chị giúp gì được em?”

“Là thế này, lát nữa người bạn của em đến, còn dẫn cả một người nữa cũng đến. Nếu hai người đó là hai con ếch xanh thì chị viện cớ bị đau bụng, kéo em đi. Nếu chỉ là một con ếch xanh thì chị nghĩ cách kéo con ếch xanh đó đi. Nếu hai người đó đều không phải ếch xanh, thì chị đi. Nghe hiểu ý em chưa?”

Đỗ Lôi Ty nghe đến choáng váng, sao có vẻ giống khẩu lệnh quá vậy?

“Hiểu chưa nào?”

“Hình như hơi hơi hiểu...”

“Đến rồi đến rồi!” Thôi Vũ Chi nói, “Lát nữa phải nhờ chị rồi! Nếu em câu được trai đẹp thì xem như nợ chị mối ân tình!”

Đỗ Lôi Ty muốn hỏi, lỡ như cô bị ếch xanh câu trúng thì chắc không tính sổ với tôi chứ?

Chưa kịp hỏi thì người ta đã đến, Đỗ Lôi Ty muốn xác định rốt cuộc có mấy con ếch xanh, mới ngẩng lên đã choáng.

Sao lại là tên yêu tinh này? T_T

Tiêu Doãn thấy Đỗ Lôi Ty cũng ngẩn người, sau đó ánh mắt trở nên bí ẩn khó đoán.

“Sao lại là anh?” Thôi Vũ Chi cũng ngẩn người, “Anh là ‘Nhị sư huynh’?”

Phụt...

Đỗ Lôi Ty lại phun, còn Nhị sư huynh nữa, vậy cô há chẳng phải là Hằng Nga muội muội sao?

Tiêu Doãn nhìn Đỗ Lôi Ty rồi chỉ bên cạnh “Hằng Nga muội muội, Nhị sư huynh của em là vị này.”

Là Hằng Nga muội muội thật sao... Chắc Nhị sư huynh không ngờ rằng đầu của Hằng Nga muội muội là to như thế. (Đỗ Đỗ, cô có thể thô bỉ hơn không? --|||)

Một cuộc gặp mặt bạn bè trên mạng thế mà lại có thêm một yêu tinh, một nhị sư huynh, lại cả Hằng Nga muội muội, phiên bản sexy nữa chứ, cứ thế này thì có thể quay một bộ phim Đại Thoại Tây Du mất!

Đỗ Lôi Ty đang vạch sẵn trong đầu một kịch bản cho Đại Thoại Tây Du thì Thôi Vũ Chi bỗng đẩy cô một cái.

Gì thế? Đỗ Lôi Ty quay sang, phát hiện Thôi Vũ Chi đang nháy mắt với cô, còn mấp máy môi nữa chứ.

Cái gì? Xanh... xanh gì cơ? Á! Cuối cùng cô đã nhớ ra sứ mệnh của mình, vội vàng quan sát số lượng ếch xanh trước mặt.

Đầu tiên là nhìn Tiêu Doãn, vừa hay anh ta cũng đang nhìn cô, ánh mắt ấy khiến cô có cảm giác sờn cả da gà. Cũng may Đỗ Lôi Ty đã được sếp tổng huấn luyện thành kim cương vững vàng rồi, chỉ thế thôi làm sao lọt vào mắt cô được?

Đỗ Lôi Ty định thần, bắt đầu xét xem Tiêu Doãn có bị xem là ếch xanh không.

Nói một câu đúng lương tâm thì Tiêu Doãn đúng không thể xem là ếch xanh, nếu tướng mạo ấy bị quy về loại ếch xanh thì thiên nga có lẽ đều chạy đến đòi ăn thịt ếch rồi.

Thôi cứ ngắm Nhị sư huynh đi.

Đỗ Lôi Ty lại dời ánh mắt qua Nhị sư huynh trong truyền thuyết, tốt! Thì ra không phải là Nhị sư huynh trong “Đại thoại Tây du”, mà là Nhị sư huynh trong “Tối Du Ký”!

Đeo kính gọng vàng, áo sơ mi sọc, không hiểu vì sao Đỗ Lôi Ty nghĩ đến một từ - nho nhã bại hoại!

Nhưng Hằng Nga muội muội dường như có khuynh hướng nghiêng về phía dạng bại hoại đó, hai mắt nhìn chăm chăm vào người ta, hai người liếc mắt đưa tình, ra hiệu tình tứ, chỉ thiếu lao vào xé quần áo ra thôi.

Nếu thế thì có phải là cô sẽ rút lui thành công

Thế là Đỗ Lôi Ty đứng lên, viện cớ: “Tôi còn có chút chuyện, đi trước nhé.”

“Được, chị đi đường cẩn thận.” Thôi Vũ Chi khoát tay.

Bực thật! Con bé háo sắc này chả thèm quay đầu lại nữa, chẳng ra gì!

“Khoan đã!” Tiêu Doãn gọi cô lại.

“Trùng hợp quá, anh cũng có chút việc, đi trước đây.” Vừa nói, anh ta cũng đứng lên theo.

Vừa hợp với ý muốn của Nhị sư huynh và Hằng Nga muội muội: “Đi từ từ nhé, không tiễn!” Dị khẩu đồng thanh, khỏi phải nói là ăn ý đến mức nào.

Hai người kia không còn chướng ngại vật, muốn làm gì thì làm, nhưng Đỗ Lôi Ty thì thê thảm rồi. Cô xách túi, đi nhanh như bay phía trước, đằng sau người kia vẫn thông thả đi theo, luôn giữ khoảng cách hai, ba mét.

Cuối cùng, Đỗ Lôi Ty cúi, dừng chân, quay đầu.

“Anh đừng theo tôi nữa có được không?”

“Ai theo em?” Tiêu Doãn bước đến, vẻ mặt vô tội, “Anh cùng đi đường này mà, tại sao em đi được mà không cho người khác đi chứ?”

“Anh!” Đỗ Lôi Ty bị anh ta chọc tức đến nỗi không nói được gì, bỗng sáng mắt lên, đâm đầu vào nhà vệ sinh nữ.

Hê hê! Lần này không thể thuận đường được rồi!

Ai ngờ đi vệ sinh xong, anh ta vẫn dầy mặt đi qua đi lại trước cửa chẳng tỏ vẻ khó chịu nào cả. Lần này Đỗ Lôi Ty thật sự bó tay.

“Rốt cuộc anh có chuyện gì hả?” Cô hỏi.

“Không có gì.” Tiêu Doãn nhún nhún vai.

“Anh không có gì, thế đi theo tôi mãi làm gì?”

“Sao em biết anh đi theo em?” Tiêu Doãn bỗng cúi xuống thì thầm bên tai cô, “Anh biết rồi, em lén lút quan sát anh, đúng không?”

“...” Bạn Tiêu à, anh liệu có hơi bị tự sướng quá mức không?

Do không thể nói chuyện với một tên đến từ Sao Tự Sướng được, Đỗ Lôi Ty đành chọn im lặng để đối phó, vừa định quay người bỏ đi thì bỗng nghe có tiếng gọi.

“Đỗ Lôi Ty?”

Ai? Ai gọi tên cô?

Cô nhìn quanh quất, thấy gương mặt đã biến mất n tháng trước - bạn trai cũ, Trịnh Húc Húc.

Đỗ Lôi Ty hơi choáng, vì cô rõ ràng cảm thấy Tiêu Doãn đang nén cười sau lưng.

“Trùng hợp quá.” Cô cười khỏ chào Trịnh Húc Húc.

Trịnh Húc Húc nhiệt tình hỏi thăm: “Lôi Ty, trông sắc mặt em có vẻ không ổn lắm, bệnh hay sao thế?”

Bệnh cái đầu anh! Nếu anh dám gọi bà đây một tiếng Đỗ Lôi Ty nữa, bà đây sẽ cho anh bệnh luôn! Trong lòng tuy mắng chửi thế nhưng mặt vẫn tiếp tục gượng cười: “Không, không có gì, hôm qua ngủ không ngon!”

“Thế à! Đúng rồi, đây là...” Trịnh Húc Húc đã phát hiện ra Tiêu Doãn sau lưng cô.

“Không quen biết.” Đỗ Lôi Ty vội vàng trả lời.

“Em yêu, anh biết lỗi rồi, em đừng ầm ứ nữa mà.” Tiêu Doãn nhin cười, tiến lên một bước, đưa tay đặt lên cánh tay Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty trừng mắt nhìn anh ta, nhắc chân lên định đạp anh ta thì bị Trịnh Húc Húc cắt ngang: “Lôi Ty, thì ra em đã có bạn trai rồi sao? Tiếc quá, xem ra anh không còn cơ hội rồi...” Anh ta lắc đầu tiếc nuối.

Cái gì? Đỗ Lôi Ty cáu tiết, tuy bây giờ cô không còn tình cảm với Trịnh Húc Húc, nhưng dù sao hai người cũng có một thời nồng nhiệt, không ngờ mặt nóng lại áp vào đất lạnh, ba tháng đã bị đá một cách vô tình. Bây giờ hay lắm, tên khốn này còn tỏ điệu bộ cô có lỗi với hắn, trò quái gì thế!

Đỗ Lôi Ty nóng máu, dựa luôn vào người Tiêu Doãn, nói bằng giọng cực kỳ sến: “Trịnh tiên sinh lại đùa rồi, điều kiện tốt như anh đây, đi đâu cũng có một hàng dài người đẹp xếp hàng đợi anh mà! Đúng rồi, bây giờ anh đã có đối tượng thích hợp chưa? Nếu có rồi thì bàn chuyện vui luôn nhé, cô gái đó thế nào? Mấy tuổi? Tên chắc chắn rất hay nhỉ?”

Trịnh Húc Húc bị hỏi đến độ mặt trắng bệch: “Tôi... tôi có việc gấp, đi... đi trước đây...”

“Đừng đi! Trịnh tiên sinh, anh vẫn chưa nói tôi biết ngày mấy anh cưới mà!”

Lúc hỏi thì Trịnh Húc Húc đã nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của cô.

“Hứ!” Nói sướng miệng thật! Đỗ Lôi Ty bỗng phát hiện ra tiềm năng đen tối của mình, đang đắc ý thì bỗng thấy không khí kỳ lạ quá, quay đầu lại thì Tiêu Doãn đã ôm bụng cười không ra thể thống gì, hai vai đều run lên bần bật, y hệt một con gà mái mẹ đang đẻ trứng.

“Đỗ... Đỗ Lôi Ty... ha ha ha ha! Buồn cười quá!!!”

“Cười gì mà cười?” Quả nhiên bị cười nhạo rồi, Trịnh Húc Húc tội hận anh!

“Em... em chắc chắn đây là tên thật? Sao không gọi em là Jissbon chứ? Ha ha ha...”

Đỗ Lôi Ty nghiêng răng nghiêng lợi: “Cười đi cười đi, cười chết đi!” Mắng xong quay người bỏ đi.

“Bao cao su, em đừng vội bỏ đi!” Tiêu Doãn đuổi theo, đưa tay choàng vai cô.

Anh mới là bao cao su, cả nhà anh đều là bao cao su!

Đỗ Lôi Ty bỗng dưng muốn gào thật to, khóc cho thỏa thích, may mà sếp tổng gọi đến.

Đỗ Lôi Ty nhớ lại lúc gặp Tiêu Doãn trên máy bay hôm ấy, gương mặt sếp tổng lạnh như băng, bỗng nhiên thấy căng thẳng quá. Lỡ anh biết bây giờ cô đang ở cạnh Tiêu Doãn, liệu có...

Cô vội vàng bẻ tay Tiêu Doãn thật mạnh, anh ta đau quá, buông ngay ra rên hừ hừ: “Anh đùa thôi mà, em đâu cần ác thế chứ?”

“Nếu anh dám nói nữa, tôi sẽ cắn chết anh!” Đỗ Lôi Ty hậm hực đe dọa một câu, sau đó bấm nút nghe.

“Sao lâu nghe thế?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty giật mình, lúng túng đáp: “... Trong cửa hàng đông người quá, em không nghe thấy.”

“Đơn xin nghỉ việc đã nộp chưa?”

“Vâng, nộp... nộp rồi.”

“Giờ em đang ở đâu?”

“Em... đang đi dạo cửa hàng.”

“Một mình?”

“Vâng, một mình.”

Bên kia im lặng một lúc: “Có cần anh đến đón

Đỗ Lôi Ty đã toát mồ hôi hột: “Không cần đâu, anh cứ lo việc của anh đi, he he he he...”

“Đỗ Đỗ, giọng em nghe có vẻ rất lúng túng.”

Tim Đỗ Lôi Ty “rắc” một tiếng.

“Chồng ơi, người ta nghe điện thoại của anh nên vui quá đó mà! Chồng ơi em nhớ anh lắm! Chồng ơi—.”

Tiếng gọi “chồng ơi” đó khiến Liêm Tuấn bên kia phát sặc: “Em hết việc rồi thì về nhà sớm đi.” Đừng chạy ra ngoài hù dọa kẻ khác.

Đỗ Lôi Ty ngọt ngào: “Vâng

”

Sau đó, cúp điện thoại.

Nghe bên kia đầu dây vang lên tiếng “tút tut”, Đỗ Lôi Ty mới thở phào: Chư vị thần thánh ơi, nguy hiểm quá!

“Bao cao su, em lại vì anh mà lừa gạt chồng em, anh cảm động quá...” Tiêu Doãn bỗng chồm lại gần.

Mặt Đỗ Lôi Ty bỗng xuất hiện đầy vạch đen: “Thôi đi, hai chúng ta không thân thiết.” Nếu không vì sợ sếp tổng ghen tuông thì cô đã không nói dối. Nhưng cũng phải nói rằng, sếp tổng ghen vì cô thì thật là... hạnh phúc quá.

o (v)

“Em yêu, em nói thế thì tổn thương lòng tự trọng của anh quá.” Tiêu Doãn ôm ngực, vẻ mặt bị tổn thương sâu sắc.

Thấy anh ta như vậy, Đỗ Lôi Ty bỗng nhớ đến “đồng bọn” Hạ Khôn của cô, nói năng cũng không kiêng kỵ gì nữa: “Lòng tự trọng của em được gói trong da mặt dao súng không đâm vào được của anh, đạn nguyên tử còn không làm bị thương được nữa là...”

“Bao cao su, en độc địa thế mà chồng em làm sao chịu đựng em nổi?”

Độc địa à? Đỗ Lôi Ty ngẩn người, hình như trước mặt sếp tổng, xưa nay chỉ có cô bị nói độc thôi. Quả nhiên chiến đấu vẫn phải nhìn đối thủ, nếu gặp một Boss mạnh như sếp tổng, cơ bản cô chỉ có nước bị giết chết.

Đang suy nghĩ thì Tiêu Doãn bỗng chồm lại, đặt móng heo lên eo của cô.

Đỗ Lôi Ty lạnh cả người, đưa tay gạt ra, nhưng sức cô không mạnh bằng anh ta, gỡ cả một lúc lâu mà anh ta cũng chẳng hề nhúc nhích. Không ngờ tên này nhìn bạch diện thư sinh thế mà sức mạnh cũng lớn quá! Xem ra chỉ có cách sử dụng tuyệt chiêu thôi.

Cô đưa chân lên, nhắm thẳng chân Tiêu Doãn, định đạp mạnh xuống.

“Con đang làm gì thế?” Một giọng nói vang lên như sét giữa trời quang, khiến Đỗ Lôi Ty giật bắn mình không đứng vững, ngã xuống. Cũng may Tiêu Doãn bên cạnh kịp thời đỡ lấy cô mới không đến nỗi xảy ra thảm kịch. Phải biết là, cô đang mặc váy đó!

Nhưng vấn đề đã xảy ra, tuy cô không chụp éch thảm hại nhưng lại chui ngay vào lòng Tiêu Doãn, trong mắt người khác, đó là kiểu “tự động chui vào lòng” tiêu chuẩn! Lại thêm vẻ mặt thỏa mãn của Tiêu Doãn, đúng là - ảnh hưởng đến văn

Quả nhiên, người đến cố ý ho một tiếng.

Đỗ Lôi Ty vội vàng đẩy Tiêu Doãn ra, muốn nhìn xem cái người làm cô sợ đến suýt nữa thì ngã nhào là ai, thì nhìn thấy người đứng trước mặt họ là một ông chú lạ mặt vận bộ âu phục. Ông chú ấy khoảng năm mươi mấy tuổi, vẻ mặt u ám, ánh mắt không thân thiện.

Cô đang định mở miệng hỏi thì nghe Tiêu Doãn cất tiếng về cực kỳ không cam tâm: “Bố.”

Bố? Đỗ Lôi Ty sững sờ, ông chú này lẽ nào là bố của Tiêu Doãn? Không đúng! Bố Tiêu Doãn chẳng phải là bố của sếp tổng hay sao? Thế, thế chẳng phải là bố chồng cô hay sao?

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty đã hóa đá.

“Đừng gọi tao là bố, tao không có thằng con nào như mày!” Tiêu Lễ Thạch mắng, “Đã hai mươi mấy tuổi đầu rồi, suốt ngày chỉ biết rong chơi, không làm việc, cửa gái sống qua ngày, sao tao lại đẻ ra một thằng con như mày?”

Những câu mắng mỏ của Tiêu Lễ Thạch khiến Đỗ Lôi Ty thoát khỏi trạng thái hóa đá, xem ra quan hệ hai cha con này không tốt lắm, lại nhìn Tiêu Doãn, anh ta sa sầm mặt, không hề phản bác lại.

“Tao đã đủ bận lắm rồi, xin mày nếu rảnh rồi cũng đừng gây chuyện phiền lòng nữa! Người làm cha như tao không yêu cầu mày xuất sắc, mà chỉ cần bằng một phần mười anh trai mày thôi thì bố đây đã yên tâm lắm rồi!”

“Bố đừng có suốt ngày so sánh con với anh ta!” Tiêu Doãn bỗng gầm l

“Mày còn dám cãi à?” Tiêu Lễ Thạch rõ ràng đã bị chọc giận, “Tao so mày với A Tuấn thì sao? Mày không thể so được với anh mày, cũng là con trai tao mà A Tuấn xuất sắc hơn mày nhiều! Cái kiểu như mày, ngoài lấy tiền tao để ăn uống chơi bời ra thì còn biết cái gì?”

“Phải! Phải! Cái gì con cũng không bằng A Tuấn của bố!”

“Thái độ mày là sao? Lần nào tao nhắc đến anh mày, mày cũng sùng sộ với tao! Rốt cuộc mày có phải con trai tao không?”

“Con không phải, được chưa?”

“Thằng khốn!” Tiêu Lễ Thạch tức đến độ thở hồng hộc, “Mày cứ thế này thì có khác nào mấy thằng lưu manh đầu đường xó chợ? Mày... mày đúng là đồ phế thải, cả chó cũng không bằng!”

“Sao bác lại có thể nói con trai bác như thế?” Đỗ Lôi Ty cuối cùng không kìm được, làm gì có ông bố nào so sánh con mình với chó cơ chứ.

“Cô là ai?” Tiêu Lễ Thạch chú ý đến cô gái đứng cạnh con trai ông.

“Cháu... Bác đừng quan tâm cháu là ai! Bác nói con trai như thế là không đúng!”

“Hừ!” Tiêu Lễ Thạch cười lạnh một tiếng, “Tôi dạy con tôi thế nào là việc của tôi, đến lượt người ngoài như cô dạy tôi à. Mà chính cô, một đứa con gái ôm ôm ấp ấp giữa thanh thiên bạch nhật với một thằng con trai như thế, thật không biết bố mẹ cô dạy dỗ cô thế nào.”

Mũi dùi của Tiêu Lễ Thạch đã chuyển hướng sang Đỗ Lôi Ty, nhưng lại khiến tâm trạng đang tức giận của cô bình tĩnh lại: “Chuyện này bên tâm, bố mẹ cháu giáo dục cháu rất tốt, chỉ ít cháu biết thế nào là tôn trọng, sẽ không so sánh người thân nhất của mình là chó!”

“Một cô bé miệng lưỡi làm sao!” Tiêu Lễ Thạch nhìn sang Tiêu Doãn, cười lạnh: “Tao đã biết thế nào là gần mực thì đen, gần đèn thì sáng rồi, mày thường xuyên ở cạnh những người không được giáo dục, thảo nào đã học được cách cãi tay đôi với tao!”

Ông mới không được giáo dục, cả nhà ông đều không được giáo dục! Đỗ Lôi Ty thật chỉ muốn lớn tiếng mắng, nhưng nghĩ lại thì cả nhà ông chú này cũng bao gồm cả sếp tổng và cô, nên lời đến miệng lại phải nuốt vào.

“Phải! Tôi không được giáo dục, không được bố dạy, không được mẹ chăm!”

Chát!

Mặt Tiêu Doãn để lại những vết đỏ bầm, còn Tiêu Lễ Thạch đứng đó, đôi vai run lên vì tức tối.

Từ trận cãi nhau lúc này đến cái tát tai của Tiêu Lễ Thạch đã thu hút không ít người vây quanh, lúc này đám người đó đã bắt đầu xì xầm bàn tán.

Đỗ Lôi Ty lần đầu gặp phải chuyện này, đột nhiên không biết phải làm sao. Lúc này do cô kích động đã gây xung đột với Tiêu Lễ Thạch, cho nên khuyên giải chắc không thể được. Nhưng cũng không thể để mặc hai cha con họ được. Lỡ như họ đánh nhau, há chẳng phải cô đành mở to mắt nhìn bố chồng và chú em chồng của mình ẩu đả? Hình như quan hệ này thật phức tạp...

Đỗ Lôi Ty bần khoản day dứt, cuối cùng vẫn quyết định: Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách!

Thế là, cô nhân lúc Tiêu Doãn chưa phản ứng kịp, kéo tay anh ta, ạt đám đông vây quanh và bỏ chạy.

Lần này do cô to gan nên sức mạnh cũng tăng đáng kể, lại còn kéo được cả một người to cao như Tiêu Doãn, chạy tóe khói ra khỏi quảng trường, chạy thẳng ra chiếc xe buýt vừa hay đi ngang qua đó.

Trả tiền xong, tìm chỗ ngồi xuống, cô mới nhận ra hai chân mình đã tê liệt, trán đang toát mồ hôi đầm đìa.

Khiếp thật! Không ngờ bố của sếp tổng lại là một ông chú cổ hủ vô lý như thế, mắng người cũng khiếp mà đánh người lại càng khiếp! Chỉ riêng cái tát lúc này thôi, tuyệt đối có thể đánh người ta ngất đi! Đúng rồi, Tiêu Doãn!

Cô mới sực nhớ lúc này có kéo một người đi, vội ngẩng lên hỏi thăm vết thương của anh: “Anh không sao chứ?”

Tiêu Doãn vẻ mặt không chút cảm xúc: “Không sao.”

Còn cứng mồm, nửa mặt bên kia đã sưng lên rồi kia! Đỗ Lôi Ty quyết định làm người tốt đến cùng, lấy nước và khăn giấy trong túi ra, muốn chườm mặt cho anh ta.

“Không cần cô thương hại tôi!” Tiêu Doãn bỗng hất tay cô ra.

Khỉ thật! Tôi vì anh mà cả bố chồng cũng đắc tội rồi, còn không biết cảm ơn tôi mà còn găm gào với tôi hả! Chết đây hôm nay thương hại anh chắc rồi!

Đỗ Lôi Ty bất chấp, lấy khăn giấy ra chùi miệng cho anh ta.

“Á!” Tiêu Doãn đau quá k trừng mắt giận dữ: “Cô làm gì vậy? Đã bảo đừng đụng vào tôi!”

“Anh tưởng tôi thích đụng anh chắc? Tôi thương hại anh nên mới phải chịu ầm ức đấy, có biết không?” Cũng may trên xe buýt không có ai, nếu không còn tưởng cô bắt nạt “phụ nam nhà lành”.

“Tôi đã nói là không cần cô thương hại!”

“Tôi thương hại đấy, thương hại đấy, thương hại anh đấy”

“Cô!” Bạn Tiêu Doãn tội nghiệp cuối cùng tức đến nôn ra máu, quay đầu đi, không nói nữa.

“Thôi được, tôi có lỗi, được chưa? Tôi không thương hại anh, tôi...” Đỗ Lôi Ty nghĩ ngợi, không nghĩ ra từ nào thích hợp, cuối cùng chỉ nói đại một câu, “Tôi thương xót anh, được chưa nào?”

Chính từ đó lại đâm trúng trái tim Tiêu Doãn.

“Cô nói gì?” Anh ta quay lại nhìn cô.

“... Tôi thương xót anh, anh nhìn gương mặt anh này, đã sừng thành thế này rồi? Vốn là một cái bánh bao hấp vỏ ít nhân nhiều, bây giờ thành một cái bánh bao toàn vỏ nằm xu một cái bán trong nhà ăn trường học rồi.”

Đỗ Lôi Ty nói xong, Tiêu Doãn sặc.

“Cô đừng chọc tôi nữa được không, tôi đang giận.” Anh ta ôm mặt, cuối cùng đã có được cảm xúc của con người.

Đỗ Lôi Ty thở hắt ra: “Anh bây giờ có phải tốt hơn không, hề cười là đẹp trai ngay.”

Tiêu Doãn tắt nụ cười, thở dài.

“Sao vậy?” Đỗ Lôi Ty hơi lo lắng, chẳng lẽ cô đã nói sai điều gì?

Tiêu Doãn cười khổ: “Không có gì, tôi chỉ cảm thấy tôi làm người rất thất bại.”

“Sao thế được? Anh làm người rất thành công mà!” Đỗ Lôi Ty nói xong, cảm thấy bản thân cũng hơi giả tạo, lúng túng nói, “Tuy anh có hơi làm người ta ghét, nhưng tổng kết lại cũng không phải người xấu, ít nhất... ít nhất anh không giết người, đốt nhà, cướp ngân hàng. Thịnh thoảng đùa cợt con gái nhà lành, đó là sở thích cá nhân, có thể tha thứ được!”

“Phì!” Tiêu Doãn lại phun ra, “Bao cao su, lúc cô đi học chính trị có phải luôn được điểm cao nhất?”

“Sao anh biết?”

“Vì cô khá biết cách bới móc!”

“...” Bạn Tiêu, bạn chả biết tốt đẹp gì cả!

Một lúc sau Tiêu Doãn bỗng nói: “Sao cô không hỏi tôi vì sao quan hệ giữa bố con tôi không tốt?”

Còn phải hỏi sao? Rõ ràng là bố anh, cũng chính là bố sếp tổng, từ nhỏ đã so sánh anh với sếp tổng, nhưng lại khiến tâm lý nổi loạn của anh bùng phát, bắt đầu đi ngược lại, mong được bố chú ý đến hơn, ai ngờ bố anh lại càng thất vọng, cái vòng luẩn quẩn ấy biến thành thảm kịch gia đình cha con không hợp nhau. Sách, truyện, tivi, tất cả đều thế mà!

Thực ra anh hà tất phải so đo với sếp tổng? Ai là người cũng không so được với anh ấy, vì anh ấy căn bản không phải là người!

Nhưng Đỗ Lôi Ty không thể nói những câu này, vì Tiêu Doãn hỏi thế hẳn nhiên là muốn tìm người tâm sự những chuyện anh ta đã giấu diếm trong lòng rất lâu rồi, cứ xem như cô là người tốt đến cùng đi!

Đỗ Lôi Ty chớp chớp mắt, vẻ mặt rất nghi ngại: “Tại sao chứ?”

Tiêu Doãn nhìn cô, bắt đầu kể lại câu chuyện chôn giấu trong lòng đã mười mấy năm, quả nhiên không khác mấy so với những gì Đỗ Lôi Ty dự đoán. Thế mới bảo, tivi cũng không hoàn toàn lừa gạt, chí ít cũng bắt nguồn từ cuộc sống và phát triển cao hơn thôi!

Nhưng có một điểm Đỗ Lôi Ty không ngờ, đó là mẹ của Tiêu Doãn, tức là vợ sau của Tiêu Lễ Thạch vốn đã qua đời trong một tai nạn giao thông khi Tiêu Doãn tám tuổi, từ đó Tiêu Doãn và Tiêu Hạ luôn chịu sự dạy dỗ hà khắc của bố, anh ta không chịu nổi nên bắt đầu buông thả bản thân.

Nghe đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng nhớ ra một câu: Càng những người tự yêu bản thân mình thì càng tự ti. Tiêu Doãn sở dĩ tỏ ra hời hợt điên cuồng trước mặt người ngoài, chính là vì muốn che giấu cảm giác tự ti trong lòng. Nói trắng ra là, cái mà anh ta đang đùa cợt không phải con gái nhà lành, mà là nỗi cô đơn!

Trên thế gian này, thực ra trong sâu thẳm trái tim mỗi con người đều chôn giấu một nỗi cô đơn, một bản ngã thật sự chẳng? Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng có chút thông cảm với Tiêu Doãn.

“Hai người kia, còn chưa xuống xe à?” Tiếng quát của tài xế đã cắt đứt sự thông cảm của cô.

Đỗ Lôi Ty mới nhận ra, thì ra xe đã đến trạm cuối, hơn nữa cả khoang xe chỉ có hai người họ!

Hai người xuống xe trong ánh mắt kỳ thị của tài xế, lúc xuống xe, Đỗ Lôi Ty cũng nghe tài xế lầu bầu một câu: “Thanh niên bây giờ thật kỳ quặc, cứ thích chạy đến những chỗ khỉ ho cò gáy nghèo nàn này.”

Sau đó, chiếc xe lắc lư chạy đi.

Xuống xe thì trời đã sụp tối, rõ ràng chiếc xe lúc này là chuyến cuối cùng, Đỗ Lôi Ty chỉnh lại nếp nhăn trên váy, nhìn quanh quất, bỗng có một tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu.

Hồi lâu sau, cô mới ấp a ấp úng: “Chỗ này... tôi... hình như tôi đến rồi...”

Tiêu Doãn ngẩng lên nhìn những cánh đồng bao la không một bóng người: “Cái nơi khỉ ho cò gáy này làm sao cô lại đến?”

Trán Đỗ Lôi Ty đã chảy dài mấy vạch đen: “Tôi ngồi xe đến...”

Lúc này, một đàn vịt từ ruộng lúa bên cạnh trèo lên, nguẩy mông đi qua chân Đỗ Lôi Ty, bỗng nhiên nhìn cô chằm chằm và “quác” một tiếng.

Đỗ Lôi Ty nước mắt rùng rùng, cái nơi chỉ có xe bò mới ra vào này, cuối cùng cũng có chuyến xe đầu tiên!

Bỗng nhiên di động reo vang.

“Sao còn chưa về?” Giọng sếp tổng có vẻ tức giận.

“Em...” Đỗ Lôi Ty khóc ròng, “Em ngồi nhầm xe rồi!”

“Em ở đâu? Anh đến đón.”

“Em... em cũng không biết.” Bỗng một đàn vịt lại đi ngang trước mặt cô, “Anh bảo Tiểu Phương là nơi có rất nhiều vịt, cậu ta sẽ biết ở đâu.”

“Tốt nhất em nên bàn bạc với đàn vịt đó, lát nữa xem giải thích với anh thế nào.” Nói xong điện thoại cúp ngay.

Đỗ Lôi Ty hoang mang cúp máy, nhìn đàn vịt, lại nhìn Tiêu Doãn đang cười cười, choáng váng!

Trời cao ơi, đất dày ơi, bảo cô làm sao giải thích với sếp tổng đây.

(1) Doraemon: Chú mèo máy nổi tiếng trong hoạt hình Nhật Bản

(2) Hồng Thất Công: Nhân vật trong “Xạ điêu anh hùng truyện” và “Thần điêu hiệp lữ” của Kim Dung, biệt danh là Bắc Cẩu, là một trong năm người giỏi võ công nhất trong thiên hạ, là bang chủ cái bang.

18. Chương 33-34

Lúc Liêm Tuấn lái xe đến “làng vịt”, Đỗ Lôi Ty đang quỳ xuống đất nghiên cứu đàn vịt qua đường, một con vịt già đầu đàn, trên đôi mắt có hai hàng lông trắng, nhìn có vẻ rất ngờ nghệch.

“Anh vịt, anh nói xem lát nữa phải giải thích với sếp tổng thế nào?”

Anh vịt choáng váng nhìn cô, “quác” một tiếng.

Sau đó một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt họ, Liêm Tuấn sa sầm mặt bước xuống, ánh mắt thờ ơ liếc qua Tiêu Doãn đứng sau lưng Đỗ Lôi Ty, sau đó bình tĩnh nhìn cô.

Đỗ Lôi Ty cảm nhận sau sắc rằng đó là sự yên tĩnh trước cơn bão.

“Đã bàn bạc xong phải giải thích thế nào với anh chưa?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty nhìn đàn vịt trên đất vẻ đáng thương, lại ngẩng lên nhìn sếp tổng, hỏi: “Em có thể xin được kéo dài thời gian thảo luận không?”

“Được.”

“Nếu bàn bạc không xong, có thể không giải thích không?”

“Anh không ngại để em đưa bọn chúng về nhà để bàn bạc.”

>_<

Sếp tổng, anh thật rộng lượng!

Đỗ Lôi Ty trước khi lên xe còn nhìn đàn vịt ấy bằng ánh mắt vô cùng lưu luyến và ai oán: Các anh các em vịt thân mến, vĩnh biệt!

Đàn vịt đó dường như lại hiểu ánh mắt ấy, lần lượt đuổi theo chiếc xe, tiếng “quàng quạc” vang lên, trong bóng đêm yên tĩnh lại có thêm phần bi tráng.

Xưa có Kinh Kha mưu sát vụ Tần, nay có Đỗ Lôi Ty bị bắt gian, tuy tính chất khác nhau nhiều nhưng kết quả đều giống nhau - gió xào xác vắng tiếng vịt kêu, Đỗ Lôi Ty một đi không trở lại.

Tiếng vịt kêu dần biến mất, cuối cùng họ đã rời khỏi thôn làng, không khí im lặng trong xe ngượng ngùng đến cực điểm.

Đỗ Lôi Ty ngồi trên ghế phụ, cúi đầu, tỏ ra hối hận.

Lát nữa phải giải thích ra sao với sếp tổng? Làm sao giải thích đây? Làm sao... Trong đầu cô như có một cái máy đọc, không ngừng lặp lại câu hỏi trên, chỉ tiếc là không tìm ra câu trả lời.

Cô len lén ngược lên, nhìn sếp tổng đang chăm chú lái xe, anh nhìn thẳng phía trước, gương mặt không chút cảm xúc. Đỗ Lôi Ty ở bên Liêm Tuấn đã lâu, hiểu rõ về mặt ấy là đáng sợ nhất, bây giờ anh chưa nổi điên chỉ vì đang dồn nén “lợi tức”, đợi khi dồn xong, lúc trút hết lên đầu cô như những quả cầu tuyết từ núi lăn xuống, hy vọng sống sót gần như bằng âm...

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty chỉ muốn ngửa mặt lên trời than thở - hồng nhan bạc mệnh! Hồng nhan bạc mệnh ơi!!!

Mà cái tên vô lương tâm Tiêu Doãn đó còn cho thêm đá vào “cầu tuyết” của sếp tổng: “Bao cao su, cô không khỏe à?”

Đỗ Lôi Ty càng cúi đầu thấp hơn, nếu anh bớt nói đi mấy câu, ít nhất tôi cũng không đau khổ như bây giờ.

“Bao cao su, từ chiều đến giờ cô không ăn gì cả, có đói không?”

Đỗ Lôi Ty rõ ràng cảm nhận được, bên cạnh truyền đến một luồng... hừm... sát khí!

“Tôi không đói.” Cô vội vàng đáp lại.

“Thế hả? Buổi chiều trong quán trà, cô có ăn gì đâu, tôi cứ tưởng cô sẽ đói chứ.” Tiêu Doãn lẩm nhẩm.

Mắc gì anh lại nhắc đến chuyện quán trà chứ? Đỗ Lôi Ty sắp khóc đến n: “Tôi thật sự không đói...” Sợ đến no luôn đây này!

“Em đi dạo cả buổi chiều, không đói à?” Liêm Tuấn đang lái xe bỗng hỏi.

Sếp tổng, anh có cần phải hỏi để em không? Đỗ Lôi Ty lại nghĩ đến cú điện thoại buổi chiều cô nói dối anh là đang đi dạo, nói dối cứ như là thật ấy, bây giờ thì hay rồi, lời nói dối bị vạch trần hết rồi. Quả nhiên, lời bà nội nói lúc nhỏ rất đúng: Trẻ con không nên nói dối, sẽ bị sói xam ăn thịt.

Bà ơi, cháu gái bà hai mươi mấy tuổi rồi, cuối cùng đã đụng phải một con sói xam biết ăn thịt người. T_T Về đến thành phố thì đã là mười giờ đêm.

Con sói, à không, là sếp tổng đã đậu xe ven đường, rất không khách sáo mà ra lệnh tiễn khách: “Cậu xuống xe được rồi đây.”

Lúc Tiêu Doãn xuống xe còn cố ý nháy mắt tình tứ với Đỗ Lôi Ty: “Bao cao su, lần sau chúng ta gặp lại nhé!”

Đỗ Lôi Ty kỳ này xem như đã biết thế nào là bị “lấy oán báo ân” rồi. Tên khốn này còn cố ý làm trò mờ ám với cô trước mặt sếp tổng, biết sớm thế này thì cô đã không thèm thông cảm với hắn, để ông bố hắn mắng hắn chết cho rồi! Hu hu hu...

Tiêu Doãn vừa đi, không khí trong xe như lạnh thêm mấy độ, Đỗ Lôi Ty không kìm được run lập cập.

“Bây giờ có thể giải thích chưa?” Liêm Tuấn hỏi.

Đó là lần thứ hai sếp tổng hỏi câu đó rồi, Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác muốn gào thét đau khổ cho hả dạ.

“Cái đó... vẫn chưa nghĩ ra...”

“Không sao.” Liêm Tuấn cười lạnh lẽo, “Chúng ta còn có thời gian.” Nói xong anh khởi động xe.

Còn có thời gian? Đỗ Lôi Ty bỗng thấy tim mình như rơi tòm vào hồ nước đóng băng, xem ra sếp tổng lần này đã quyết tâm tính sổ cho rõ rồi, thậm chí còn tính hết cả vốn lẫn lời! Cứ thế này thì cũng chỉ có nước chết sớm rồi siêu sinh sớm thôi.

Đỗ Lôi Ty cúi đầu, thầm áp ủ một câu chuyện hoàn chỉnh, lại tạo thêm một đồng câu nguy hiểm, quyết định lát nữa sẽ tỏ rõ cho sếp tổng biết bản thân cô vô tội biết bao, ảm ức biết bao, bất lực biết bao.

Lát sau, cô ngẩng lên, chuẩn bị khai báo.

Lúc đó chiếc xe bỗng rẽ ngang, từ con đường lớn chạy vào một con ngõ nhỏ vắng vẻ.

“Hình như lái nhầm hướng rồi...” Đỗ Lôi Ty chưa nói xong, xe đã tắt đèn.

“Anh biết.” Liêm Tuấn nói gọn.

Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác không lành: “Em... chúng ta về nhà đi...”

“Không cần”

“Nhưng... cái đó... ở đây... em...” Đầu lưỡi Đỗ Lôi Ty đã xoắn lại, có cảm giác sếp tổng cố ý kéo cô đến nơi hoang vắng này để tiện tra tấn bạo lực. Kinh khủng quá...

Trong bóng đêm tịch mịch bỗng một đám mây mù trôi qua, che khuất vầng trăng, ánh đèn vàng vọt chiếu lên chiếc xe màu đen đậu ven đường, toát ra một không khí kỳ dị.

Trong xe, không khí càng dâng lên đỉnh điểm.

“Nói đi.” Liêm Tuấn đặt tay lên vô lăng, một luồng ánh đèn rơi lên những ngón tay sạch sẽ, thon dài của anh, Đỗ Lôi Ty mới thấy những lời cô đã soạn sẵn đều trở thành phù vân, một luồng gió thổi qua là đã mất sạch không tăm tích.

“Em... em... em...” Nói liền mười mấy cái “

Đôi mắt lạnh lùng của Liêm Tuấn lướt qua cô: “Đứng nói với anh là em bị cà lăm.”

“ ... ”

Dưới áp lực đó, Đỗ Lô Ty cuối cùng đã suy sụp, khóc lóc gào, “Em sai rồi.”

Liêm Tuấn nhướn mày: “Thế hả? Nói thử xem, sai ở chỗ nào?”

Đỗ Lô Ty nuốt khan, bắt đầu cung khai: “Em sai ở chỗ không nên đi gặp bạn trên mạng với Thôi Vũ Chi...”

Từ lúc đi cùng Thôi Vũ Chi, đến khi gặp Tiêu Doãn, rồi lại xảy ra xung đột với Tiêu Lễ Thạch, Đỗ Lô Ty kể hết mọi chuyện xảy ra hôm nay xong, lén lút nhìn sếp tổng.

Anh sầm mặt, không nói gì.

Tiêu rồi, nhất định là giận rồi! Đỗ Lô Ty thầm kêu khổ, quyết định làm theo những bước chỉ thị của baidu đại thần, cứ dìm hàng mình đã rồi tính sau.

“Em biết em sai rồi, nếu anh muốn mắng thì mắng, muốn đánh thì đánh đi!” Nói xong, cô cảm thấy lời này đúng là chẳng cho mình đường sống, thế nên yếu ớt bỏ sung, “Có điều... anh đừng đánh vào mặt nhé.” Người ta có cái mặt để làm hàng, để kiếm cơm ăn đó! >_<

Bàn tay đặt trên vô-lăng của Liêm Tuấn đưa lên, Đỗ Lô Ty tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Đừng đánh mặt, đừng đánh mặt, đừng đánh mặt...

Sau đó, một bàn tay dịu dàng sờ lên má cô.

Trong bóng đêm, văng đến một giọng nói như đang thở dài: “Đỗ Đỗ, bao giờ em mới khiến anh an tâm được đây?”

Chỉ một câu thế thôi mà sự hổ thẹn trong lòng Đỗ Lô Ty bỗng phun trào như núi lửa, mũi cay cay, chột có cảm giác muốn khóc.

“Xin lỗi anh...” Cô cắn chặt răng vào môi dưới, đôi môi hồng bị cắn đến trắng bệch.

Tất cả đều không qua khỏi mắt Liêm Tuấn, anh có vẻ không nở làm gì.

Cô bé này quá thẳng thắn, cứ thẳng ruột ngựa với bất kỳ ai, thích thì thích, không thích thì không thích, thật không biết phải làm sao với cô? Thế nhưng chính tính cách đó khiến anh từ cảm thấy thú vị đến dần yêu thích, cuối cùng nảy sinh ra khao khát muốn được bảo vệ mãi mãi, muốn ở cạnh cô, cả đời không xa rời.

“Đừng buồn nữa, anh không trách em đâu.” Anh an ủi.

“Anh mắng em đi, em không nên dối anh! Đều do lỗi của em! Đều là...”

Tiếng nói giấu trong môi, lưỡi của anh đã nhẹ nhàng liếm qua đôi môi bị cắn đến tái đi của cô, giống như đang vỗ về một đứa trẻ

bị thương. “Úm...” Cô khẽ rên lên một tiếng, hàm răng đã bị tách ra.

Đó là một nụ hôn mềm mại, ấm áp, không mang bất cứ ham muốn nào.

Hôn cô, chỉ vì yêu cô, muốn bảo vệ cô, chứ không chỉ là vì muốn chiếm hữu cô.

Một nụ hôn kéo dài, đám mây mù lúc này đã bay đi, mặt trăng dịu dàng rải ánh sáng xuống, chiếu lên gương mặt cả hai, dát một vầng sáng mỏng manh mơ màng.

Anh thì thầm bên tai cô rất khẽ: “Sau này không cần dối anh, em nói gì anh cũng tin.”

Chương 34: Ngày kỵ của ông ngoại

Sáng sớm thứ Bảy, gió nhẹ trời trong.

Đỗ Lô Ty đi ra khỏi phòng, tư thế đi có vẻ kỳ quặc.

Thím Ngô vừa hay đi ngang, thấy Đỗ Lôi Ty liền nhiệt tình chào hỏi: “Thiếu phu nhân, chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng...” Đỗ Lôi Ty phều phào trả lời.

“Thiếu phu nhân, cô không khỏe ở đâu à? Sao trông có vẻ tiều tụy thế?”

Thím Ngô nhìn mặt đoán ra rồi, Đỗ Lôi Ty bỗng muốn khóc.

Tiều tụy? Không tiều tụy mới lạ! Tồi quá, sau khi sếp tổng lái xe đưa cô về, thái độ cực kỳ dịu dàng. Cô vốn ngỡ sếp tổng lần này cuối cùng đã thay đổi tính tình, hiểu ra rồi, sói xám hóa thành bạch mã hoàng tử rồi!

Kết quả...

Sự thực chứng minh, sói xám chính là sói xám, dịu dàng đến mấy thì cũng vẫn ăn thịt.

Đỗ Lôi Ty bây giờ chỉ muốn ngâm nga một bài thơ: “Lầu nhỏ tối qua lại gió Đông, chuyện giường vát vả quay đầu nhìn trăng sáng.” T__T

Ôm eo xuống lầu, Liêm Tuấn đang ăn sáng, bà Liêm An Na cũng ở đó. Thấy cô đi xuống, Liêm Tuấn liếc nhìn cô một cái, khóe môi thấp thoáng một nụ cười.

Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng, những vết đỏ ở cổ đang nóng rực lên, bỏng rát.

“Mẹ, chào buổi sáng.” Cô yếu ớt chào hỏi, tự động ngồi xuống cạnh Liêm An Na. Bây giờ so ra thì bà mẹ chồng chỉ động khẩu không động thủ so với ông chồng không động khẩu chỉ động thủ, thực sự là... quá tốt! T__T

Bà Liêm An Na xem ra không để ý gì nhiều, uống một ngụm cà phê rồi hỏi Liêm Tuấn: “Những thứ cần chuẩn bị đã xong hết chưa?”

Liêm Tuấn không đáp, nhìn Đỗ Lôi Ty: “Mẹ hỏi cô ấy.”

Đỗ Lôi Ty đang uống sữa, bất cẩn một cái, suýt nữa thì sặc: “Em... em?” Cô nhìn Liêm Tuấn, rồi lại nhìn mẹ chồng. Trời ạ, ai bảo cô biết đang xảy ra chuyện gì không?

Bà Liêm An Na cau mày: “Chắc con không quên hôm nay đi thăm mộ ông ngoại đấy chứ?”

A! Đừng nói, cô đúng là quên thật!

Đỗ Lôi Ty cười một cách cực kỳ lúng túng: “Sao... sao lại quên được ạ? Hehe... hehehe...”

Liêm An Na bó tay.

Ăn sáng, chuẩn bị sơ một chút rồi cả nhà cùng xuất phát đến khu mộ. Cùng đi còn có quản gia Dư, ông đã làm ở Liêm gia hơn bốn mươi năm, có tình cảm rất sâu nặng với ông ngoại, nên lần nào đến ngày kỵ của ông ngoại, ông cũng cùng đi với gia đình.

Lúc lên xe, để tránh nhìn thấy sếp tổng rồi lại nhớ đến cảnh tượng 18+ hôm qua, Đỗ Lôi Ty giành ngồi đầu tiên trong hàng ghế sau, một lát sau, lão Dư ngồi cạnh cô. Còn ngồi ở ghế phụ, đương nhiên là mẹ chồng cô rồi!

Thôi cứ xem như để mẹ con họ trò chuyện nhiều hơn với nhau đi, sếp tổng chắc sẽ không trách cứ cô, Đỗ Lôi Ty tự an ủi mình một trăm lần ơ là một trăm lần!

Chiếc xe nhanh chóng khởi động, mục tiêu là phần mộ của ông ngoại nhà họ Liêm ở quê nhà.

Nơi ấy tất nhiên là quê ngoại của Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty đã làm dâu bao lâu rồi mà vẫn chưa về quê sếp tổng thăm bao giờ, trong lòng khó tránh khỏi tò mò.

“Bác Dư ơi, chúng ta phải bao lâu nữa mới đến được?”

Lão Dư nghĩ ngợi: “Khoảng bốn tiếng đồng hồ.”

“Xa sao?”

“Phải, ông chủ lớn lên ở nước ngoài, về sau cái cách mở cửa, ông đưa cả nhà về, đầu tư lập nên Liêm Thị. Ông chủ nói từ nhỏ đã ở nước ngoài quá lâu, ngay cả quê nhà cũng chưa về lần nào, nên trước khi làm chung, ông chủ đặc biệt dặn chúng tôi phải an tang ở quê nhà, xem như là bù đắp.”

Không ngờ ông ngoại Liêm lại xem trọng khái niệm “quê nhà” như vậy, hoàn toàn đảo ngược hình tượng về một ông lão nghiêm túc kỳ quái ban đầu của Đỗ Lôi Ty, thậm chí cô còn nảy sinh ra một chút tình cảm sùng bái đối với ông ngoại chưa bao giờ được gặp mặt này nữa.

“Bác Dư ơi, bác còn biết chuyện gì liên quan tới ông ngoại thì kể cháu nghe.” Nhân cơ hội này, cô quyết định tìm hiểu một chút về những chuyện liên quan đến Liêm gia từ lão Dư, dù sao bây giờ cô cũng là một thành viên trong nhà mà!

Quản gia Dư gật gù, sau đó chìm vào hồi ức: “Thật ra ông chủ là một người rất tốt, tôi nhớ lúc tôi vừa làm công cho ông chủ là mới hơn hai mươi tuổi, vẫn là một tài xế quèn thôi. Lúc đó ông chủ đã là một sếp lớn của công ty, nhưng thái độ với những người làm công chúng tôi lại rất thân thiện, còn nhớ lần đầu lúc tôi mở cửa xe cho ông chủ, vì quá căng thẳng nên đạp phải chân ông, lúc đó giày da là thứ đồ rất đắt tiền, tôi đã cứng đờ người ra. Không ngờ ông chủ cũng không hề cau mày, còn an ủi lại tôi, bảo tôi đừng lo. Một ông chủ tốt như thế, sao lại...” Lão Dư nói đến đây, khóe mắt đã ướt đẫm.

Quả nhiên những người lớn tuổi đều thích hoài niệm, Đỗ Lôi Ty không ngờ một câu hỏi vô tình của cô lại khiến một ông lão hơn sáu mươi khóc như thế, trong lòng có phần áy náy, cô lấy ra một tờ khăn giấy đưa ra: “Bác đừng buồn, ông ngoại nếu biết bác đau lòng như thế sẽ không vui đâu.”

Lão Dư chùi khóe mắt: “Thiếu phu nhân, cô thật sự rất lương thiện, ông chủ nếu còn sống chắc chắn sẽ rất thích cô đấy.”

Ông ngoại sẽ thích cô ư?

Đỗ Lôi Ty nhìn sếp tổng rồi lại nhìn mẹ chồng, sau đó tự dưng nhớ đến ông bố chồng tính tình nóng nảy hôm qua, trong lòng bỗng thấy bất an quá.

Lão Dư nói thật nhẹ nhàng, nhưng muốn cả nhà sếp tổng đón nhận cô nào phải chuyện dễ dàng? Đầu tiên bị mẹ chồng châm biếm mỉa mai, sau đó khó khăn lắm mới khiến mẹ chồng hơi chấp nhận, lại tự nhiên đắc tội với bố chồng... Lỡ như lần này cô đến thăm mộ ông ngoại, ông ngoại trên cao kia không vui, cho sét đánh chết cô thì làm sao đây? (Ông ngoại: Ta chỉ chết sớm thôi chứ không có nghĩa ta là Thiên Lôi đâu --|||)

Do Đỗ Lôi Ty luôn băn khoăn về hiện trạng tàn khốc rằng sẽ không được cả nhà sếp tổng chấp nhận, dẫn đến tâm trạng cực kỳ sa sút, cuối cùng lúc xe gần đến nơi, cô đã say xe.

Lần này say xe khổ đến độ không nói đâu cho hết, chỉ cảm thấy trong đầu như có cả trăm ngàn con ong mật đang kêu vù vù, dạ dày giống như một chiếc máy giặt tự động đang giặt với tốc độ rất nhanh, suýt nữa thì nôn mửa.

Nhưng cô lại kiềm chế được rất giỏi. Đùa à, sếp tổng đang lái chiếc xe Land Rover hôm qua, nếu nôn bên trong thì phải tốn bao tiền rửa xe đây?

Nói ra thì một nàng dâu rất tiết kiệm.

Nàng dâu vô cùng tiết kiệm này đã nhẫn nhịn, chịu đựng đến cùng. Xe vừa mở cửa, Đỗ Lôi Ty đã lao vọt ra ngoài như mũi tên, dựa vào cột điện bên cạnh, bắt đầu nôn mửa.

Nôn xong hết cả bữa sáng lẫn bữa tối hôm qua, nôn hết từ bữa tối đến bữa trưa, cuối cùng nôn đến nỗi chỉ còn lại mật xanh mật vàng, còn vẫn dựa vào cột điện nôn khan. Người biết chuyện chỉ xem như cô đang say xe, người không biết còn tưởng cô nàng này đang bị điện giật!

“Thiếu phu nhân, cháu không sao chứ?” Lão Dư đứng cạnh lo lắng hỏi.

“Không... ủa...” Mới nói một từ, cô đã bắt đầu nôn, lần này cả dạ dày cũng muốn lộn ra ngoài.

Lúc này Liêm Tuấn đã đậu xe xong, đang tỏ dáng vẻ nhẹ nhàng thoải mái. Anh đợi Đỗ Lôi Ty nôn xong mới thông thả hỏi: “Còn sống chứ?”

Đỗ Lôi Ty gạt nước mắt, thều thào: “Dở... sống... dở... chết...”

Liêm Tuấn gật gù: “Tốt lắm, còn sống.”

T_T Hừ! Sếp tổng, tại sao anh lại thản nhiên như thế?

Liêm Tuấn bảo: “Nếu khó chịu thì vào xe nghỉ ngơi một lúc đi.”

Đỗ Lôi Ty vừa nghe nói đến “xe” là đã lắc đầu như uống phải thuốc lắc, nước mắt lưng tròng - xin anh, đừng để em đến gần cái phương tiện giao thông khủng bố đó nữa!

“Vậy thì lên núi, chẳng lẽ em muốn ôm cột điện mãi hay sao?”

Đỗ Lôi Ty nhìn sếp tổng, lại nhìn cột điện, cuối cùng khóc lóc quay lại: “Em... đi... không... nổi...”

Liêm Tuấn như thở dài, sau đó bước đến, quỳ xuống trước mặt cô.

“Lên đây.”

Đỗ Lôi Ty ngần ngại, nghĩ xem rốt cuộc có nên trèo lên không.

“Chẳng lẽ em định để quần gia Dư lộn khộm công em lên núi?”

Đỗ Lôi Ty sững người, nhanh chóng đổ nhào lên lưng sếp tổng.

Vẫn như lần trước, rộng rãi, ấm áp, khiến người ta có cảm giác an toàn. Nhưng Đỗ Lôi Ty không có tâm trí nào nghĩ thế, cô đang phiền muộn! Cô đã nôn mửa đến mức đó rồi, sếp tổng lại chẳng hề biểu lộ tí thương xót nào, rõ ràng là đang tức giận! Anh giận cái gì chứ? Còn không phải vì lúc cô lên xe đã cố ý nhường ghế phụ cho mẹ chồng, không làm theo ý anh hay sao.

Quả nhiên, có thù không báo không phải sếp tổng!

Đường núi được sửa chữa rất bằng phẳng, không hề gập ghềnh, nhưng Đỗ Lôi Ty lại gục trên lưng Liêm Tuấn, tâm trạng nhấp nhô lên xuống hết chiếc máy kéo, mà tay anh lại cứ đặt lên mông cô, thật khiến cô bất an.

“Đừng nhúc nhích.” Liêm Tuấn nói.

Đỗ Lôi Ty dừng lại, thôi, để sếp tổng sờ thì sờ đi, còn hơn lại bị ném xuống núi. Bây giờ cô cũng xem như là đang bảo toàn tính mạng, hy sinh nhan sắc vậy!

Phần mộ của ông ngoại nhà họ Liêm nằm trên núi, nằm riêng biệt một mình, không lớn nhưng rất yên tĩnh. Sinh thời ông và phu nhân của mình tình cảm rất sâu đậm nên sau khi qua đời, lão phu nhân còn đặc biệt xây thêm một ngôi nhà nhỏ nữa, định luôn ở cạnh chồng mình.

Những chuyện này trước kia Đỗ Lôi Ty không biết, nên khi sếp tổng công cô vào trong khu vườn kiểu Tây, nhìn thấy bà lão người Ý ngồi trên chiếc ghế gỗ đẳng, cô đã ngêch mặt ra....” Đỗ Lôi Ty e dè hỏi.

“Bà ngoại anh.”

Bà ngoại? Trong đầu Đỗ Lôi Ty nhanh chóng hiện ra bà nội nhà họ Liêm xem bệnh viện là viện dưỡng lão, xem phòng bệnh là đài truyền hình để buồn chuyện. Sau đó cô đã cảm thán: khoảng cách của hai bà lão này đúng là quá lớn.

Bà ngoại chắc đã hơn tám mươi tuổi, tóc đã bạc trắng, dáng người mập mạp, mặc một chiếc đầm màu xanh da trời đậm, lại thêm một cặp kính lão, trong tay cầm một cây gậy, đang cho mèo ăn trong vườn.

“Bà ngoại.” Liêm Tuấn gọi bà, nói bằng tiếng Trung Quốc.

“Đến rồi sao?” Giọng bà lão nghe rất dịu dàng, không hề có tí khẩu âm nước ngoài, thậm chí còn có phương ngữ địa phương nữa. Rõ ràng là ngoài huyết thống ra, bà đã trở thành một người Trung Quốc chính cống rồi.

“Bà ngoại...” Đỗ Lôi Ty cũng nhút nhát gọi theo.

Bà lão ngẩn người, sau đó như hiểu ra gì đó, hơi gật đầu với Đỗ Lôi Ty, nụ cười ấy giống bầu trời trong xanh Toscana, không nói gì nhưng lại khiến người ta cảm thấy dễ chịu vô cùng.

Xem ra gia đình sếp tổng cũng không phải tất cả đều khó chung sống, Đỗ Lôi Ty nghĩ.

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty đang chìm trong nụ cười hiền hòa của bà ngoại Liêm Tuấn thì bà lão bỗng nói với anh: “Bố cháu từ sáng sớm đã đến rồi.”

Vừa nói xong, sắc mặt mỗi người đều có phần lạ lùng, đặc biệt là bà Liêm An Na, thần sắc bà bỗng sa sầm, trong đôi mắt xưa nay vốn trầm tĩnh bỗng thoáng một nét u buồn khó phát hiện.

Nhưng sắc diện thay đổi nhất vẫn là Đỗ Lôi Ty, gương mặt ấy hết như bị sét đánh, dừng lại ở vẻ vô cùng khiếp đảm.

Bố của sếp tổng chẳng phải là bố của Tiêu Doãn? Bố của Tiêu Doãn há chẳng phải là ông chú nghiêm khắc mà hôm ấy cô lỡ đắc tội? Ông cũng đến sao? Tại sao không ai nói cho cô biết? Đỗ Lôi Ty bỗng hoảng hốt, vội vàng nhìn sếp tổng nhưng lại thấy anh đang cúi đầu như suy nghĩ gì đó, sắc mặt khó đoán.

Chính lúc đó, giọng Tiêu Lễ Thạch đã văng ra từ trong nhà: “A Tuấn?” Trong giọng nói như mang vẻ vui mừng ngạc nhiên.

Đỗ Lôi Ty sững sờ, vội vàng nhích ra mấy bước núp sau lưng sếp tổng.

Thực ra cô không cần trốn vì trong mắt Tiêu Lễ Thạch vốn không có cô, chỉ thấy ông sải bước nhanh ra ngoài, đến trước mắt Liêm Tuấn, trong mắt đọng đầy niềm vui, so với ông chú nghiêm khắc hôm nọ cô thấy như thể hai người hoàn toàn khác.

“Bố đến rồi à!” Giọng Liêm Tuấn rất bình thản.

“Ừ!” Tiêu Lễ Thạch có phần xúc động, “Lâu quá không gặp con, vẫn ổn phải không?”

Liêm Tuấn gật đầu: “Rất ổn.”

Rõ ràng, hai bố con chào hỏi rất xã giao, khách sáo không có sự phẫn khởi, vui mừng của hai cha con lâu ngày không gặp nhau. Trong sự bình thản của Liêm Tuấn còn thấp thoáng nét lạnh nhạt.

Tiêu Lễ Thạch hơi ngượng, nhưng lại nhìn Liêm An Na bên cạnh, giải thích với vẻ hối hận: “Mấy hôm trước anh ra nước ngoài bàn công việc làm ăn, lúc về mới biết em đã về... Em ở nước ngoài một mình có quen không?” Thấy Liêm An Na không nói, ông lại bảo, “Nếu không quen thì về nước sống chứ? Có người chăm sóc thì luôn tốt hơn.”

Ông lại còn quan tâm có người chăm sóc hay không á? Liêm An Na thoáng cười khổ: “Anh không cần lo, một mình tôi tự do tự tại, ngược lại còn thấy sống thoải mái hơn.”

Tiêu Lễ Thạch vốn định gợi mở câu chuyện, ai ngờ bị Liêm An Na một câu nói từ chối thẳng, hơn nữa trong lời nói còn châm biếm gì đó, nhất thời ông không biết phải nói gì nữa.

Trước mặt con trai và vợ, Tiêu Lễ Thạch luôn mang một cảm giác mắc nợ họ. Chính vì cảm giác đó mà khiến ông là người đã lẩn lộn thương trường mấy chục năm rồi, khi đứng trước họ, ông lúc nào cũng trở nên luống cuống.

Đỗ Lôi Ty đứng một bên quan sát ông đến gần cả người, chắc chắn đó là bố chồng đại nhân mà hôm qua cô gặp đó sao? Sao khí chất khác nhau quá vậy? Cô nghĩ mãi mà không hiểu được thì chân bỗng có cảm giác ngứa ngứa, cô cúi xuống, nhìn thấy một vật thể màu đen lù lù ngay dưới chân mình... đang động đậy!

“Cứu tôi với!”

Đỗ Lôi Ty khiếp hãi đến nỗi hồn bay phách lạc, túm lấy cánh tay Liêm Tuấn, đeo lên người anh giống con bạch tuộc!

“Em làm gì thế? Một con mèo, có cần phải sợ tới mức này không?”

Mèo?

Đỗ Lôi Ty vội cúi nhìn rõ hơn, phát hiện ra vật thể như quả cầu, bộ lông có hai màu đen trắng. Đó là con mèo của bà ngoại Liêm Tuấn, do lúc này cô suy nghĩ quá chăm chú đến nỗi con mèo tới bên chân cô lúc nào không hay.

Đỗ Lôi Ty bỗng vô cùng ngượng ngùng, vội vội vàng vàng trèo xuống khỏi người Liêm Tuấn, quỳ xuống bế bạn mèo đang khiếp hãi vì tiếng hét của cô, an ủi: “Mèo mèo ngoan, không sợ không sợ...”

Con mèo nhỏ vốn đang run lấy bầy giờ càng run bần bật.

Đỗ Lôi Ty hốt hoảng, thôi xong! Con mèo này không phải là bị cô dọa đến dần luôn đấy chứ?

“Cháu đừng lo, Kaka chỉ hơi sợ người lạ mà thôi.” Bà ngoại Liêm Tuấn bước đến.

“Nó tên Kaka ạ?” Đỗ Lôi Ty nhìn con mèo bị cô hù dọa đến chết khiếp, lo lắng hỏi bà, “Sao nó không có tí phản ứng nào thế ạ? Chắc không có gì xảy ra chứ?” Một ông bố chồng đã đủ phiền rồi, nếu bắt cần làm con mèo của bà ngoại dần luôn thì hôm nay cô đúng là phải xuống dưới đất chơi cờ với ông ngoại mất thôi.

“Không sao, nó là thế, lát nữa sẽ ổn thôi.” Bà ngoại nói, lấy ra một ít “mao bạc hà”(1), đặt trước mũi Kaka cho nó ngửi. quả nhiên con mèo khi ngửi thấy mao bạc hà thì như được tiêm kích thích vậy, kêu lên “mèo mèo” hai tiếng rồi bắt đầu ngo ngoay không ngừng trong lòng Đỗ Lôi Ty.

Wow! Con mèo này đúng là vô tâm vô tính, chỉ mới mấy miếng mao bạc hà thôi đã vui đến mức này rồi!

Đỗ Lôi Ty đang cảm thán thì bỗng nghe Liêm Tuấn nói bên tai cô: “Anh thấy con mèo này rất giống em.”

“Hả?” Đỗ Lôi Ty nhất thời không hiểu ý của sếp tổng.

“Không có đầu óc như nhau.”

Đỗ Lôi Ty: -_-|||

“Anh!” Đỗ Lôi Ty đặt Kaka xuống, nhìn sếp tổng vô cùng oán hận. Chẳng phải lúc lên xe không ngồi đúng chỗ, có cần chế giễu cô thế không? Làm gì có chồng nào lại so đo tính toán với vợ mình nhiều như thế? Quá đáng! Quá đáng!

Đỗ Lôi Ty tức tối nhìn Liêm Tuấn, chuẩn bị xỏ toẹt một lo những hành vi ác độc của anh, chưa kịp nói gì thì đã liếc thấy Tiêu Lễ Thạch đang sa sầm mặt đứng cạnh Liêm Tuấn, tim “rắc” một tiếng, lạnh buốt.

“Anh sao nào?” Liêm Tuấn nhướn mày.

Đỗ Lôi Ty e dè nhìn Tiêu Lễ Thạch, co rúm người sau lưng Liêm Tuấn.

Động tác nhỏ nhất ấy của cô khiến Liêm Tuấn chú ý, anh nhìn theo ánh mắt cô, trong lòng đã hiểu tại sao. Anh cố ý nhích sang bên, để lộ Đỗ Lôi Ty “xuất hiện nguyên hình” trước Tiêu Lễ Thạch.

“Cô ấy là vợ con.” Anh thẳng thắn, không chút kiêng dè.

Sếp tổng ơi, có cần thẳng thừng như thế không? Đỗ Lôi Ty bất giác kêu khổ thầm trong bụng, lén lút nhìn Tiêu Lễ Thạch, chỉ thấy ông bỗng sững người, sau đó sắc mặt thoát xanh thoát tái, màu sắc vô cùng phong phú.

Không khí bỗng trở nên vô cùng kỳ dị, Đỗ Lôi Ty cảm thấy bố chồng đại nhân lúc này đã hóa thân thành ngọn núi lửa chực chờ phun trào, chỉ cần chạm khẽ là sẽ bộc phát ngay.

Thế nhưng cô đã lắm.

Cô đã xem thường Tiêu Lễ Thạch, trước mặt đứa con trai quan trọng nhất, ông không bao giờ thất thố.

“Vào nhà ăn cơm đã rồi tính.” Tiêu Lễ Thạch tỏ ra bình tĩnh.

Hu... Thì ra sếp tổng và ông bố là cùng hành tinh, lúc giận dữ không mắng chửi, chỉ phớt lờ! Đỗ Đỗ đáng thương của chúng ta đã bị bố chồng phớt lờ một cách đẹp đẽ.

Bữa cơm này Đỗ Lôi Ty thấy rất buồn bực.

Ngoài không khí lạ lùng ra, quan trọng nhất vẫn là cô rất lúng túng! Tuy hôm qua cô đã kể rõ ngọn nguồn câu chuyện cho Liêm Tuấn nghe rõ ràng, không sợ anh hiểu lầm gì cả. Nhưng Tiêu Lễ Thạch dù sao cũng là bố của sếp tổng, hôm qua cô vì Tiêu Doãn mà cãi lại ông, rõ ràng đã đắc tội rồi. Và theo tính cách ác liệt của gia đình sếp tổng thì Tiêu Lễ Thạch tuyệt đối sẽ tính sổ với cô. Hiện giờ cô vẫn được yên thân vì thời cơ chưa tới, thời cơ hễ tới, cô sẽ chết tươi bởi!

Quả không sai, ăn cơm xong, thăm mộ ông ngoại Liêm rồi trở về nơi ở của lão phu nhân, Tiêu Lễ Thạch đã viện cớ để kéo Liêm Tuấn sang một bên.

Thấy hai người ở cạnh nhau, thần kinh Đỗ Lôi Ty bỗng căng thẳng lên, bỗng bật chỉ muốn chạy đến nghe trộm. Ai ngờ lại bị bà Liêm An Na gọi lại.

“Con đến đây giúp mẹ chuyển hành lý lên lầu trên.”

Mẹ chồng đại nhân đã mở lời thì Đỗ Lôi Ty không tiện từ chối, đành lơ đãng mang hành lý lên lầu. Do cô cứ nghĩ đến chuyện Tiêu Lễ Thạch sẽ nói gì với sếp tổng, không chú ý bậc thang dưới chân, bất cẩn bước hụt, suýt nữa là ngã nhào.

“Cẩn thận!” Liêm An Na vội đỡ lấy cô.

Đỗ Lôi Ty ngượng ngùng sờ sờ gáy, cười ngô nghê: “Con không nhìn rõ...”

Cô ngổ này, đúng là ngổ kinh khủng, tâm trạng gì cũng để người ta thấy hết. Bà Liêm An Na bó tay nhưng cũng cảm thấy cô con dâu này có phần đáng yêu.

“Con yên tâm, họ đều không phải người dễ bị người khác làm ảnh hưởng.”

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, mẹ chồng lần đầu chủ động an ủi cô khiến cô thấy thực ra bà mẹ chồng mặt lạnh này không hề đáng sợ như trong tưởng tượng, liền bậm gan hỏi: “Bố... rốt cuộc là người thế nào ạ?”

Về mặt Liêm An Na ông cứng lại, rồi chìm vào trong suy nghĩ.

Đỗ Lôi Ty thầm kêu không ổn rồi, sao cô có thể nhắc đến chồng cũ của một người phụ nữ trước mặt người ấy chứ? Đặc biệt là người phụ nữ đó còn là người có lòng tự tôn cực cao. Cô lập tức hối hận, chuẩn bị đánh trống lảng thì Liêm An Na bỗng mở miệng.

“Ông ấy à...” Bà cay đắng mấp máy môi, “Ông ấy là người đàn ông mạnh mẽ, có lúc mẹ cảm thấy A Tuấn rất giống ông ấy.”

“Ha ha, hổ phụ sinh hổ tử mà!” Thực ra Đỗ Lôi Ty đang gật mạnh đầu trong lòng, hai cha con đều là nhà tư bản, đặc tội với họ tuyệt đối sẽ không có quả ngọt mà ăn.

“Hổ phụ?” Liêm An Na khựng lại, “Cũng đúng... Chỉ có điều ông ấy thực sự quá hiếu thắng, đến mức cả chuyện hôn nhân mà cũng phải do mẹ lên tiếng trước.”

Không ngờ mẹ chồng lại nhắc đến chuyện này, Đỗ Lôi Ty thần người nghếch cả mặt.

Liêm An Na cười khổ: “Thực ra mẹ không có tư cách nói ông ấy như thế, vì mẹ cũng rất hiếu thắng, nên mẹ đã chọn trước khi ông ấy đề nghị ly hôn thì đưa giấy ly hôn ra trước...”

“Thực ra, mẹ vẫn còn yêu bố đúng không?”

“Yêu?” Liêm An Na khựng lại, “Có lẽ, thực ra bao năm rồi, mẹ không còn biết rốt cuộc thế nào mới gọi là yêu.” Năm ấy bà vì yêu ông nên mới đề nghị ly hôn, đã hơn hai mươi năm, cảm giác ấy dần phai nhòa, thứ không xóa đi được chính là nỗi đau lưu lại trong tim.

“Vậy mẹ có từng nghĩ rằng, chưa biết chừng ông ấy đối với mẹ... chuyện đó...” Đỗ Lôi Ty nhất thời không biết diễn tả thế nào.

“Tình cũ chưa phai?” Liêm An Na tiếp lời cô.

Đỗ Lôi Ty hơi ngượng: “Ý con là, năm ấy liệu có phải vì bố mẹ chưa trò chuyện rõ với nhau, xảy ra hiểu lầm gì đó...”

“Hiểu lầm? Có thể, nhưng đã không còn quan trọng nữa, bố mẹ... không thể ở bên nhau đâu.”

“Tại sao ạ?” Đỗ Lôi Ty không nén được hỏi, “Mẹ không quên được bố có nghĩa là vẫn còn yêu bố! Yêu thì vì sao không chọn ở bên bố?”

Thấy vẻ mặt cô nghi ngờ, Liêm An Na cuối cùng cũng hiểu cuộc hôn nhân của con trai với cuộc hôn nhân năm xưa của bà rất khác nhau chỗ nào, có lẽ đơn giản một chút, ngược lại còn là chuyện đáng vui mừng hơn.

Bà lắc đầu, nói gọn: “Trên thế gian này luôn có những người, những chuyện mà chúng ta phải bỏ lỡ.”

Câu nói của Liêm An Na như một viên đạn ném vào trong mặt hồ nước trái tim của Đỗ Lôi Ty. Cô bỗng nhớ đến sự gặp gỡ kỳ diệu của cô và Liêm Tuấn, đến nay vẫn rất khó tin, nếu nói trên thế gian này luôn có những người sẽ bỏ lỡ, vậy họ liệu có...

Hôm ấy trên đường về nhà, do Liêm An Na và quản gia Dư đều ở lại quê một thời gian với lão phu nhân nên trong xe chỉ còn lại hai người họ.

Đỗ Lôi Ty ngồi ở ghế phụ, nhớ lại câu nói ban nãy của mẹ chồng, lại nhớ đến thái độ của Tiêu Lễ Thạch với cô, bất giác thấy bất an trong lòng.

Thấy cô hồn phách để trên mây, Liêm Tuấn đang lái xe cũng phải hỏi: “Sao vậy? Lại say xe à?”

Đỗ Lôi Ty giật mình, vội vã lắc đầu: “Không, lúc nãy em đã uống thuốc chống say xe rồi.”

“Ừ, vậy em một giấc đi, tỉnh dậy là đến nơi.”

“Ồ...” Đỗ Lôi Ty nhắm mắt lại, một lúc sau, cô lại bất an và mở mắt ra. Không được, cô không nhìn nổi nữa, nhất định phải hỏi!

“Lúc nãy bố tìm anh... nói gì thế?”

Quả nhiên cô không tìm được rồi, Liêm Tuấn sắc mặt bình thản: “Không có gì.”

Đỗ Lôi Ty thở phào.

“Nhưng ông có nhắc đến chuyện gặp em hôm qua.”

Đỗ Lôi Ty chưa kịp thở phào xong thì lại thấy muốn ghen: “Bố... bố có giận em không?”

“Cũng không đến nỗi.”

Đỗ Lôi Ty đang phập phồng cuối cùng cũng nhẹ nhõm ra.

“Ông bảo anh rằng em và Tiêu Doãn công khai tình cảm với nhau ở nơi công cộng.”

Lại thót tim, lần này Đỗ Lôi Ty đã sặc.

“Khụ khụ...” Cô ằng ặng nước mắt, ai oán nhìn Liêm Tuấn: Sếp tổng, anh không thể nói hết một lần hay sao? Cứ cà giạt thế này sẽ chết người đó!”

“Sao? Lúng túng à?” Liêm Tuấn hỏi.

“Làm gì có? Là anh ta cứ theo sau em không chịu đi đấy chứ, em không...”

“Không núu kéo anh ta?”

“... Có núu một tí, nhưng là em bị ép!” Đỗ Lôi Ty thề thốt.

“Em thừa nhận rồi à?”

Đỗ Lôi Ty choáng muốn chết: “Điều đó không quan trọng, quan trọng em không tự nguyện mà!” Sếp tổng à, anh không thể không phân rõ thị phi được!

“Đồ Đồ.” Liêm Tuấn nhìn thẳng phía trước, chậm rãi nói, “Kiến không đục trứng không có lỗ.”

“...”

Khoảng giây sau, Đỗ Lôi Ty mới thì thầm một câu kinh thiên động địa thần sầu quỷ khóc: “Thì ra là vì em có lỗ nên anh mới đục em...”

Xe bỗng thẳng gấp, dừng lại ven đường.

Không ngờ sếp tổng lại phản ứng ghê thế, Đỗ Lôi Ty giật bản mình: “Anh đừng nhìn em thế... Em chỉ theo lối tư duy của anh... nói thử thôi mà...” Huhuhu, cho phép anh nói người ta là trứng thối, mà lại không cho người ta bảo anh là kiến hôi à!

“Lúc anh nhặt em về, tưởng em là một củ khoai tây.”

“Hả?” Đỗ Lôi Ty nghếch mặt ra.

“Chẳng ngờ củ khoai tây này lại là trứng gà ngụy trang.”

“...”

“Anh nghĩ cần thiết phải giữ em lại, để tránh em có cơ hội là lại mời gọi lũ kiến.”

“...”

“Từ ngày mai, em đến công ty làm việc.”

“Gi cơ?” Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng hơi tỉnh ra.

“Cô tiếp tân ở công ty vừa nghỉ việc rồi.”

“Em không muốn đi.”

Liên Tuấn nheo mắt, hừ một tiếng bằng giọng mũi: “Hử?”

Đỗ Lôi Ty thoát chốc mắt cả khí thế: “Em... ý em là... tiếp tân thì cao quá...”

Anh biết ý gật đầu: “Em muốn khiêm tốn cũng được, anh còn thiếu một trợ lý...”

“... Em vẫn nên làm tiếp tân thì hơn.”

Thấy vẻ mặt thỏa mãn của sếp tổng, cuối cùng Đỗ Lôi Ty đã hiểu ra thế nào là tự tạo nghiệt thì không thể sống. Lần này, quả trứng ngụy trang khoai tây, đã hoàn toàn mất cơ hội mời gọi kiến hôi rồi!

(1) Mao bạc hà: Một loài thực vật có tên tiếng Anh là nepeta cataria, là một ài thực vật sinh trưởng ở châu u, Tây Nam Á, Trung Á, hoa có màu xanh, lá hình răng cưa, khi ngửi có mùi vị thanh mát. Khi phơi khô rồi xé ra cho vào trong đồ chơi của mèo, bạn sẽ thấy nó như phát điên lên.

19. Chương 35-36

Chương 35: Cùng làm việc

Sáng sớm, Đỗ Lôi Ty đã bị Liên Tuấn kéo ra khỏi ổ để đi làm.

Ngồi trong xe, cô mới sức tỉnh, vội nói: “Không được, em phải xuống xe.”

“Hối hận rồi à?” Liên Tuấn hỏi.

“Không phải thế!” Đỗ Lôi Ty bần khoản, “Em ngồi xe anh đến công ty anh làm việc, há chẳng phải cả công ty sẽ biết em có quan hệ với anh? Vậy cũng quá...”

“Chẳng lẽ em không muốn có quan hệ với anh?” Sếp tổng bắt đầu không vui.

“Điều đó không quan trọng, mà quan trọng là những tin đồn nhảm nhí sẽ truyền rất nhanh, nếu em ngồi xe anh đến công ty bị người ta nhìn thấy, chắc chắn họ sẽ không nghĩ rằng em là vợ anh, mà chỉ nghĩ em đang dụ dỗ anh.” Huhuhu... người ta thật sự bị cưỡng ép mà!

“Nói cũng có lý.”

Đỗ Lôi Ty đắc ý: “Sao nào? Anh cũng thấy em phân tích đúng chứ?”

Liêm Tuấn gật gù: “Thực sự là em đang dụ dỗ anh.”

Đỗ Lôi Ty: -_-|||

Do đó, kháng nghị không thành công, hai mươi phút sau, xe sắp tổng đã dừng dưới tòa nhà công ty.

Trước khi xuống xe, Đỗ Lôi Ty có cảm giác lúng túng như đang ăn trộm, nhìn ra ngoài cửa kính rất lâu, xác định không ai nhìn thấy mới mở cửa định bước xuống.

Bỗng nhiên, bàn tay mở cửa xe bị giữ lấy.

Đỗ Lôi Ty rất căng thẳng: Đứng... đứng thế mà...

Đã không kịp nữa.

Làn môi Liêm Tuấn đã áp vào môi cô, đầu tiên là nhắm nháp nhẹ nhàng, rồi ra vài giây sau lại ép vào, sau đó điên cuồng như bão, chiếm đoạt hơi thở. Cả người cô bị đè dính vào lưng ghế, chịu đựng sức nặng và ham muốn của anh, tâm trạng bỗng trở nên vừa hưng phấn vừa căng thẳng... có cảm giác... như đang lên lút vụng trộm.

Xong một nụ hôn, áo sơ mi mới mua đã nhăn vài nếp gấp, cúc áo trước ngực hở toang, lộ ra chiếc áo lót màu hồng bên trong. Đỗ Lôi Ty nhận ra ánh mắt nóng bỏng của anh, mới ý thức được cô đã hé lộ xuân quang, vội vàng đỏ mặt định cài lại.

Liêm Tuấn lại đưa tay ra trước cô, chăm chú giúp cài lại những chiếc cúc ấy.

Đỗ Lôi Ty sững người, để mặc ngón tay anh vô tình cố ý lướt qua làn da trước ngực, trong tim như có một ngón tay đang gảy lên một cung đàn nhạy cảm nào đó.

Chắc chắn cô đã được “gói ghém” kỹ lưỡng, không bị người khác nhìn thấy dấu hôn trên cổ tối qua, Liêm Tuấn mới gật đầu thỏa mãn, giúp cô chỉnh lại cổ áo, sau đó vỗ vỗ gương mặt hóa đá của ai kia, nói: “Ngổ ngổ, xuống xe đi.”

Ngổ ngổ, = =

Sếp tổng, từ bao giờ anh đã bị nhiễm thói quen xấu là đặt biệt danh cho người khác thế hả?

“Khoan đã!”

Đỗ Lôi Ty giúp anh chỉnh lại cà vạt, sau đó cười bên lên: “Em không muốn người công ty biết quan hệ giữa anh và em, có được không?”

“Cho a lý do.”

Sếp tổng anh thật biến thái, chuyện này còn cần lý do à! Đỗ Lôi Ty nghĩ ngợi, nghiêm túc nói: “Nếu để nhân viên khác biết em vào công ty là dựa vào mối quan hệ này thì sẽ có ảnh hưởng không tốt.”

“Lý do này chẳng chút sáng tạo gì cả.”

Đỗ Lôi Ty choáng váng: “... Vậy anh cứ xem như là em đang cải trang vi hành đi.”

“Ồ?”

Trong ánh mắt thú vị của Liêm Tuấn, Đỗ Lôi Ty lấy hết can đảm nói tiếp: “Anh thấy đó, công ty lớn như thế, xảy ra chuyện nhỏ còn phải báo cáo từ cấp thấp đến cao rồi anh mới biết, như thế vừa không có hiệu quả cao vừa không đáng tin. Nhưng nếu do một cô tiếp tân như em thu thập tình báo, nhất định sẽ cho anh nắm bắt thông tin đầu tiên!” Cô vỗ ngực, đảm bảo như đang thề thốt trịnh trọng.

“Đừng vỗ nữa, đã bằng phẳng lắm rồi.” Liêm Tuấn nhắc nhở kịp thời.

“...” Sếp tổng, em đang bàn bạc chuyện công với anh, anh không thể chuyên tâm được à? >_<

“Được, anh đồng ý.”

Sếp tổng cất lên lời vàng ngọc, Đỗ Lôi Ty cuối cùng cũng được như ý, mở cửa xe chuồn ra ngoài.

“Em đi nhanh thế làm gì?” Liêm Tuấn kéo cô lại.

“Chúng ta đang hành động bí mật, không thể bị bại lộ, em đi trước đây!” Cô nói xong đã chuẩn đi như một con cá bunn, mất hút không một gợn khói trong nhà đỗ xe.

Thoát khỏi móng vuốt ma quỷ của sếp tổng, Đỗ Lôi Ty vui vẻ đến quầy tiếp tân điểm danh. Đến đó, người đón tiếp cô là một phụ nữ nhanh nhẹn khoảng hơn ba mươi tuổi, rất có khí chất nữ vương.

“Tên gì?”

“Đỗ Lôi Lôi.” Cô trả lời.

“Không phải tên Đỗ Lôi Ty à?”

Đỗ Lôi Ty choáng, sếp tổng sao có thể không xin phép cô mà tiết lộ chi tiết quan trọng thế này cơ chứ?

“Cái đó... tôi vừa đổi tên...”

“Thế hả?” Người phụ nữ cau mày, “Xem ra họ sẽ rất thất vọng.”

“Gì cơ?” Đỗ Lôi Ty hỏi.

“Không có gì.” Cô ta lắc đầu, “Tôi tên là Tô Mã Lệ, là chủ quản của bộ phận tiếp tân, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ làm việc ở đây, biết tiếp tân đại diện cho cái gì không?”

“Cái này sao...” Đỗ Lôi Ty nhất thời không nói được.

“Tiếp tân phụ trách tiếp đãi khách, đại diện hình tượng của cả công ty, đây là bộ phận rất quan trọng, nên tôi hi vọng sau này cô chải đầu rồi hãy đến công ty.”

Đỗ Lôi Ty mới nhớ ra lúc nãy sau khi “thê thảm” trong xe xong, cô đã quên không sửa lại đầu tóc.

Sếp tổng, lại là lỗi của anh! >_<

Tô Mã Lệ đưa cho Đỗ Lôi Ty một túi giấy, “Đây là đồng phục, sau khi mặc vào tôi sẽ đưa cô đến gặp đồng nghiệp. Nhớ lấy, tốc độ phải nhanh, thời gian là vàng bạc!”

Đỗ Lôi Ty vội vàng đón lấy chiếc túi, chạy đến phòng thay đồ.

Phòng thay đồ nằm ở phía Đông của tòa nhà, Đỗ Lôi Ty hỏi N người mới tìm đúng hướng.

Đang định thay thì một bóng người luồn vào.

Đỗ Lôi Ty giật bản mình, nhưng lại nghe người kia lên tiếng trước: “Trước kia tôi chưa từng gặp cô! Chắc cô không phải là “bao cao su” mới đến đây chứ?”

Rầm... Đỗ Lôi Ty suýt tí thì ngã sòng soài.

Rốt cuộc là tên khốn nào công bố tên cô cho cả công ty biết chứ? Cô nhất định sẽ bóp chết hắn! (_ /) #

“Tôi... đã đổi tên rồi...” Cô lúng túng giải thích và quan sát cô gái. Một cô gái trẻ, ngoài hai mươi tuổi, có một gương mặt rất baby và rạng rỡ, toàn thân toát ra một vẻ... nhiều chuyện!

“Không phải chứ!” Cô gái kia tỏ ra thất vọng, “Tôi đã nói với họ là đồng nghiệp mới đến tên Đỗ Lôi Ty rồi, sao cô lại đổi tên cơ chứ?”

Là cô ta! Thì ra là cô ta!

Đỗ Lôi Ty không chế cơn thèm bóp cổ cô ta, hỏi: “Sao cô lại biết... tên thật của tôi?”

“Jason nói đó!”

Thì ra là chú, Jason, tôi nguyên rửa chú mắc bệnh phụ khoa!!!

Đỗ Lôi Ty thầm nguyên rửa trong lòng một trăm lần rồi một trăm lần.

“Hắt xì...” Jason đang báo cáo tình hình công việc cho Liêm Tuấn bỗng hắt xì.

“Cảm rồi à?” Liêm Tuấn hỏi.

Jason chùi mũi: Lạ thật, sếp tổng đạo này trở nên rất ân cần, trước kia nếu gặp chuyện này, cậu ta luôn chọn cách phớt lờ.

“Không ạ.” Jason lắc đầu, bỗng nhớ ra gì đó và nói, “Đúng rồi, phu nhân thật sự muốn đến công ty ta làm việc sao?”

Liêm Tuấn lật tài liệu, hơi gật đầu: “Cô ấy đến rồi.”

“Nhưng... để phu nhân làm việc ở bộ phận tiếp tân có ổn không?”

“Có gì không ổn à?” Liêm Tuấn ngẩng lên, hỏi.

“Ý tôi là, dù sao cô ấy cũng là phu nhân sếp, tiếp tân thì...? Xuất hiện thế thì... có hơi không thỏa đáng lắm?” Jason lau mồ hôi: Mẹ ơi, suýt nữa thì nói tuột ra bốn chữ “chắc chắn mất mặt” rồi.

“Không sao.” Liêm Tuấn tỏ ra bình thản, “Dù sao cô ấy mất mặt cũng không phải ngày một ngày hai nữa.”

“...”

“Hơn nữa...” Liêm Tuấn khựng lại, nhìn Jason, “Anh nghĩ là, trong công ty sẽ biết cô ấy là vợ tôi à?”

Jason bỗng cảm thấy một áp lực kinh khủng chưa bao giờ có ập đến, toát mồ hôi lạnh, “Không, không...”

“Nếu họ hỏi thì sao?”

“... Thì nói... cô ấy là em họ tôi!”

Thấy Liêm Tuấn như không có ý kiến gì khác, Jason mới thở phào, nói, “Sếp, nếu không có chuyện gì thì tôi ra ngoài đây...” Vừa nói vừa chậm chậm rút lui.

“Anh đi vậy, anh họ vợ!”

Jason nhũn chân, suýt nữa quỵ xuống đất: Sếp ơi, nếu sếp có gì bất mãn thì cứ nói thẳng tôi biết, đừng hù dọa thế được không? Già cả rồi, không chịu nổi sự giày vò này đâu!

T__T

Trong phòng thay đồ Đỗ Lôi Ty vẫn bị cô nàng Long Tiểu Hoa vua nhiều chuyện làm cho dở sống dở chết.

“Nghe nói cô vào đây là dựa vào quan hệ?” Long Tiểu Hoa bí ẩn nhìn Đỗ Lôi Ty, “Là nhân vật cấp cao nào thế? Cô có quan hệ gì với người đó? Tiết lộ tí đi!”

Đỗ Lôi

Ty tỏ vẻ khổ sở: “Không có mà...”

“Ôi trời, tiết lộ tí thì có sao, chẳng lẽ cô còn nghi ngờ tôi chạy đi kể cho toàn công ty nghe?”

Đỗ Lôi Ty nhìn cô ta, ánh mắt đã lộ rõ vẻ không tin tưởng: Tôi không nghi ngờ mà tôi chắc chắn cô sẽ làm thế mà thôi.

Long Tiểu Hoa thề lời: “Cô đừng giận, tên cô tôi chỉ bắt cần nhờ mồm thôi.”

Thế mà cũng nhờ mồm được, trên người cô bao nhiêu cái mồm ha?

“Thế... cùng lắm tôi giới thiệu cô làm quen với các đồng nghiệp, xem như đền tội vậy! Hơn nữa...” Long Tiểu Hoa chớp mắt, cố ra vẻ thần bí, “Các đồng nghiệp đều rất muốn làm quen với cô đó!”

Câu này từ miệng cô ta nói ra, không hiểu vì sao mà Đỗ Lôi Ty có linh cảm không lành.

Quả nhiên, rất nhanh, linh cảm không lành đã trở thành sự thật.

“Chào cô, Đỗ Lôi Ty...”

“Đỗ Lôi Ty, chào đón cô đến công ty!”

“Đỗ Lôi Ty...”

Đỗ Lôi Ty lên cơn điên: Bạn Long Tiểu Hoa, rốt cuộc cô đã nói tên tôi cho bao nhiêu người hả!

Đúng lúc cô đang choáng đến vô cùng thì Tô Mã Lệ bỗng xuất hiện: “Đỗ Lôi Ty, đến văn phòng tôi một chút!”

Tôi muốn đổi tên, tôi muốn đổi tên, tôi muốn đổi tên... Đỗ Lôi Ty không ngừng lặp lại câu này trong lòng, sau đó theo Tô Mã Lệ vào văn phòng.

Cửa vừa đóng, Tô Mã Lệ bắt đầu dùng ánh mắt cực kỳ sắc bén, bắt đầu quan sát Đỗ Lôi Ty.

Bị ánh mắt đó bao vây, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy căng thẳng, không dám nhúc nhích.

“Tóc, vẫn chưa chải gọn gàng.” Tô Mã Lệ bỗng mở miệng, “Áo chưa cài xong, tắt hơi nhăn, trang điểm...” Cô ta dừng lại, rồi đột ngột hỏi: “Cô trang điểm chưa?”

Trang điểm? Đỗ Lôi Ty hoang mang lắc đầu.

“Cái gì? Cô chưa trang điểm mà lại đi làm?” Tô Mã Lệ nhìn Đỗ Lôi Ty như nhìn sinh vật ngoài hành tinh.

“Không trang điểm thì không được sao?”

“Đương nhiên - không được!” Tô Mã Lệ sắc giọng, “Là tiếp tân đại diện cho hình tượng cả công ty, cô lại không trang điểm! Đó là sai sót không thể tha thứ!”

Đỗ Lôi Ty: Tiếp tân phải trang điểm sao? Tôi tưởng chỉ cần ngồi đó là được...

“Cho cô mười phút, đi trang điểm ngay cho tôi, sau đó nhờ Tiểu Hoa dẫn cô đến vị trí để làm quen. Tôi đã nói là chỉ cho cô mười phút! Nhanh nhanh nhanh!”

Đỗ Lôi Ty lại lao ra ngoài, cô nghi ngờ lắm, làm việc chung với Tô Mã Lệ lâu rồi, cô sẽ rất có khả năng biến thành “siêu cấp Mã Lệ” (-_-||| Sao cô không nói là Ginobili(1) luôn đi?)

Do không rành trang điểm nên Đỗ Lôi Ty đành cầu cứu Long Tiểu Hoa, dưới sự chỉ dẫn tận tình của cô nàng, Đỗ Lôi Ty đã trang điểm rất “rực rỡ”, trang điểm xong, cô choáng!

“Tiểu Hoa, cô có nghĩ nếu trên mặt tôi có một nốt ruồi thì rất giống một người không?”

“Cô à?” Long Tiểu Hoa chống cằm suy nghĩ rất lâu, nói một cách kiên định: “Giống Marilyn Monroe...”

Đỗ Lôi Ty: Thực ra tôi muốn nói là giống bà mai...

Lúc vác bộ mặt giống bà mai đến quây, hiệu quả quả nhiên là bất bình thường.

Tiểu Vương đang nghe điện thoại vừa ngước lên, suýt tí thì đập cả điện thoại.

“Tiểu Vương, đây là Đỗ Lôi Ty, đồng nghiệp mới!” Long Tiểu Hoa nhiệt tình giới thiệu.

Đỗ Lôi Ty tức tối nhìn Long Tiểu Hoa: Đã nói tôi đổi tên rồi, đổi tên rồi!

Tiểu Vương như sực vỡ lẽ: “Nghe danh đã lâu! Có ai nói rằng cô Đỗ rất giống một ngôi sao chưa?”

Đỗ Lôi Ty sáng mắt: Marilyn Monroe chẳng?

“Chị Thạch Lựu (2).

Cô là Mã Văn Tài đó! Cả nhà cô đều là Mã Văn Tài! (3)

Đúng lúc Đỗ Lôi Ty vô cùng phần nộ thì Long Tiểu Hoa đã thao thao bất tuyệt giới thiệu về công việc: “Để tôi giới thiệu cô biết, công việc tiếp tân của chúng ta chủ yếu phân thành hai loại. Một loại là tiếp đãi thăm hỏi, chủ yếu là nghe điện thoại khách hàng và đón tiếp khách đến thăm, đồng thời ghi chép những gì liên quan; loại thứ hai chính là quản lý thông tin, chủ yếu là công việc chỉnh lý hồ sơ được mang đến. Vì cô mới vào, chưa quen lắm với công ty nên bắt đầu làm từ việc quản lý thông tin đi.”

Đỗ Lôi Ty gật gật, bắt cô là người mới đi tiếp đón khách hàng, cô rất có khả năng là ngay cả nhà vệ sinh ở đâu cũng không trả lời được.

“Đây, công việc đầu tiên của cô!” Long Tiểu Hoa đưa một tập tài liệu cho Đỗ Lôi Ty.

“Đây là gì?”

“Đây là thông tin về một số khách hàng gần đây, đã phân loại xong rồi, cô chỉ cần căn cứ vào tên bộ phận đã ghi trên đó, đưa đến chỗ những người phụ trách tương ứng là được. Tiện thể cũng để cô làm quen với môi trường công ty, rất có lợi cho nhân viên mới đó!”

Đó cũng đúng là một nhiệm vụ tốt, Đỗ Lôi Ty bê tập tài liệu, vui vẻ đi làm việc.

Đỗ Lôi Ty tuy bình thường trông có vẻ khù khờ nhưng một khi đã làm việc thì rất rõ ràng, nhanh chóng căn cứ vào thông tin trên bì hồ sơ, đưa tài liệu đến các phòng ban khác nhau, cuối cùng chỉ còn lại một tập là chưa đưa.

Cầm lên xem, cô choáng.

Chỉ thấy trên bì hồ sơ màu nâu vàng, viết năm chữ lớn bằng bút mực rất ngay ngắn - Văn phòng Tổng giám đốc.

Liêm Thị chắc chỉ có một Tổng giám đốc nhỉ? Đỗ Lôi Ty bắt giắc lau mồ hôi.

Lúc đi thang máy lên lầu, trong lòng cô cứ thấp thỏm không yên. Tuy ở nhà gặp nhiều rồi, nhưng gặp trong công ty vẫn là lần đầu, lỡ lát nữa văn phòng anh có người, có phải cô nên giả vờ không quen biết, đưa tài liệu rồi đi ngay không? Nếu thế, sếp tổng nhất định sẽ lại tức giận...

Đỗ Lôi Ty nghĩ đi nghĩ lại cũng chưa quyết định sẽ làm như thế nào, thang máy đã đến nơi.

Thực ra lần trước Đỗ Lôi Ty đã ghé văn phòng Liêm Tuấn, khi cô đến đưa cơm. Văn phòng bài trí rất đơn giản, cả tầng chỉ có một văn phòng, một phòng họp lớn, thêm một căn phòng chờ phía ngoài văn phòng nữa.

Đỗ Lôi Ty e dè đi vào phòng khách, phát hiện cô thư ký lễ ra phải ngồi trước cửa văn phòng thì bây giờ chẳng thấy đâu, cánh cửa chớp văn phòng kéo kín, cửa bên cạnh khép hờ. Cô tiến đến, khẽ gõ cửa, đợi mãi cũng chẳng nghe ai đáp lại.

“Tổng giám đốc Liêm, anh có đó không?” Đỗ Lôi Ty yếu ớt hỏi.

Bên trong vẫn im lặng.

Sếp tổng chắc không có trong phòng? Đỗ Lôi Ty ôm tập tài liệu vào, mở cửa như thể ăn trộm, ngó vào bên trong, cười sung sướng! Hahaha, quả nhiên không có ai! Xem ra lúc này trong thang máy cô không cần phải tự chuốc khổ vào người làm gì.

Thế là cô nhanh nhẹn lao vào trong, đặt tài liệu xuống rồi chuẩn bị chuẩn đi. Bỗng dưng ánh mắt bị thu hút bởi một thứ trên bàn làm việc.

Ủa! Đây chẳng phải là khung hình điện tử mà trước kia cô tặng anh sao?

Chuyện là thế này, trước khi cô chưa nghỉ việc, có lần phát lương đã hẹn đi mua sắm với Giai Vô Song. Đỗ Lôi Ty cầm tiền, dạo một vòng lớn trong khu mua sắm, cuối cùng bị thẩm phát hiện ra, những gì cô mua được thì trong nhà sếp tổng đều không thiếu, tất cả những thứ cô không mua nổi thì nhà sếp tổng càng không thiếu.

Chuyện đau khổ nhất trên thế gian không phải không có tiền, mà là có nhưng không tiêu được!

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty quyết định dùng số tiền ấy mua một món quà cho sếp tổng, dù sao từ sau khi họ kết hôn, hình như đều do cô ăn free uống free bám đại gia, là một cô gái độc lập thời đại mới, thói quen xấu của xã hội cũ không thể bị nhiễm được!

Thế là dưới đề nghị của Giai Vô Song, cô mua cho Liêm Tuấn một khung hình điện tử.

Món quà này rất đối bình thường và quen thuộc nên Đỗ Lôi Ty cảm thấy không tự tin khi tặng, Liêm Tuấn cũng không ngạc nhiên khi nhận món quà, có lẽ thứ đồ nhỏ nhỏ này không lọt nổi vào mắt sếp tổng. Rồi sau đó Đỗ Lôi Ty không còn nhìn thấy nó nữa, về sau chính cô cũng dần dần quên mất chuyện này.

Không ngờ hôm nay lại nhìn thấy khung hình này trong văn phòng sếp tổng, không hiểu vì sao, Đỗ Lôi Ty bỗng có cảm giác tò mò mạnh mẽ, rất muốn nhìn thử xem sếp tổng rốt cuộc đặt hình ai vào trong đó.

Thế là cô rón rén đi đến, dè dặt cầm khung hình lên, lén lút lật ra xem.

Đây là...

Đỗ Lôi Ty sững người.

Chắc đây là tấm hình cũ đã được scan lại, màu sắc không còn tươi, nhưng Đỗ Lôi Ty vẫn nhận ra ngay người phụ nữ có nụ cười tao nhã trong hình, rõ ràng là Liêm An Na thời trẻ. Còn người có thần thái đỉnh đặc đứng sau lưng bà, chính là Tiêu Lễ Thạch. Còn đứa trẻ mà Tiêu Lễ Thạch bế trên tay... sếp tổng?

Đó đúng là lần đầu mà Đỗ Lôi Ty được thấy hình sếp tổng hồi nhỏ, trông rất đáng yêu, hai má phúng phính, đang cười vui vẻ. Nụ cười tự đáy lòng, ngây thơ vô tư, có lẽ rất nhiều người chỉ có khi còn nhỏ thôi!

Không hiểu vì sao, Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy nặng nề trong lòng.

Cô tiếp tục lật xem, sau đó là những tấm hình Liêm Tuấn chụp chung với khách hàng, và rồi cặp mắt của cô dừng lại rất lâu ở một tấm họ chụp chung lúc ở Ý.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào, thì ra trong lòng sếp tổng, cô vẫn có một vị trí nhất định!

Nhưng cô không ngờ vị trí của cô lại quan trọng đến thế. Tất cả những tấm hình sau đều là hình chụp chung của họ, từ Venice đến Roma, từ Đền Vạn Thần đến sông Tiber, mỗi một tấm hình họ chụp chung, anh đều không bỏ sót. Đỗ Lôi Ty xem từng tấm, dường như trở lại với chuyến du lịch Roma ấy, trong lòng có cảm giác thật hạnh phúc.

Chỉ có điều, hạnh phúc đều ngán ngủ, ngọt ngào xưa nay chỉ có thể tồn tại trong thoáng giây, như bây giờ - Đỗ Lôi Ty nhìn chằm chằm tấm ảnh kia mà nghẹn mặt.

Gương mặt này, hình như mình đã gặp ở đâu? Lại nhìn kỹ, Đỗ Lôi Ty choáng: Người trong hình, há miệng, ngủ say sưa, khoe môi vẫn còn dính chút nước dãi, rõ ràng chính là - cô mà!

Khoảnh khắc ấy cô rất thê thảm, nếu anh muốn chụp lén cũng đừng chụp xấu thế này chứ? T_T

Mấy tấm sau đó đều là chụp trộm, đúng là đủ mọi tư thế xấu xí, Đỗ Lôi Ty xem đến nổi tim như xoắn lại, sắc mặt mỗi lúc một khó coi. Cô bỗng nghĩ đến một câu nói: “Làm người phải làm Trần Quán Hy(4), đi ngủ phải mang máy chụp hình.”

Sếp tổng, quả nhiên anh rất Trần rất Quán Hy!T_T

Đỗ Lôi Ty sa sầm mặt đặt khung hình xuống, sau đó xoay người, “bình” một tiếng và vào ngực ai đó.

Bỗng có cảm giác muốn khóc muốn cười muốn bóp cổ ai đó. Cũng may cô đã tìm được, dù sao cô cũng xem trộm trước mà! Hành vi xem trộm mãi mãi vô đạo đức hơn hành vi chụp trộm.

“Anh... đến rồi sao?” Đỗ Lôi Ty lúng túng.

Liêm Tuấn gật đầu: “Đến một lúc rồi.”

Hừm! Đỗ Lôi Ty choáng, lập tức biện bạch: “Không phải em cố tình xem trộm, em chỉ... chỉ muốn kiểm tra xem khung hình em tặng anh chất lượng có tốt không, nếu không tốt thì có thể trả lại! Em còn giữ hóa đơn đây!”

Liêm Tuấn nhìn cô, thông thả: “Vậy em kiểm tra xong cảm thấy thế nào?”

“... Rất tốt, rất dễ sử dụng!”

“Thế hả?” Anh như cười như không, trong ánh mắt lóe lên tia tình nghịch.

Nhìn vẻ mặt ấy, Đỗ Lôi Ty thật chỉ muốn đập đầu chết cho xong, cô bất giác nghĩ đến những tấm hình chụp trộm lúc này, rõ ràng là anh chụp trộm trước, tại sao bây giờ lại có vẻ như cô đuối lý vậy? Nói thế nào thì cô cũng là bên bị hại mà!

Đỗ Đỗ, may thật sự quá ngốc, quá ngây thơ!

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty nổi giận: “Sao anh có thể chụp trộm em chứ?”

Liêm Tuấn lại tỏ vẻ sao - cũng - được: “Anh chụp quang minh chính đại mà, do em không phát hiện thôi!”

“... Em đang ngủ, sao phát hiện được?” Đỗ Đỗ, cô trở nên thông minh rồi à!

Cô nói xong, Liêm Tuấn bỗng im lặng.

“Không nói gì nữa chứ gì!” Đỗ Lôi Ty đắc ý.

“Suyt!” Anh đặt tay lên môi ra hiệu, “Có người đến.”

“Hả?”

Đỗ Lôi Ty sợ hãi như biến thành một con kiến mất đầu, chạy lung tung, bỗng cánh tay bị nắm lại, lưng ép sát vào bức tường trơn nhẵn, sau đó là đôi môi cũng bị xâm chiếm.

“Không... ưm...” Vừa mở miệng lại đúng ý ai đó, giọng nói vừa phát ra nghe như âm thanh rên rỉ, khiến trí tưởng tượng lại bay bổng.

Một nụ hôn xong, quần áo đã xộc xệch, ánh mắt đã mơ màng.

“Chẳng phải anh nói có người...” Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, yếu ớt nói.

“Anh lừa em đấy.”

Đỗ Lôi Ty: -_-|||

Sếp tổng, có ai lừa người như anh không!

Cô giận dữ: “Anh!”

Nói chưa xong, đã bị cắt ngang: “Đỗ Đỗ, em có muốn thử office sex không?”

Đỗ Lôi Ty ngẩn người hai giây, sau đó, sụp đổ.

Rầm!!!

Sau tiếng đóng mạnh cửa, một người bỏ chạy thê thảm ra ngoài còn một người khẽ mỉm cười đầy thích thú trong văn phòng, đúng là có sự khác biệt rõ rệt.

Một lúc sau, Jason vẽ mặt sưng sốt bước vào.

“Sếp tổng, người lúc nãy vừa ra là phu...” Sau đó, anh ta sưng người, nhìn chằm chằm Liêm Tuấn, “Sếp ơi, trên miệng anh... thế?”

Liêm Tuấn đưa tay lau miệng, sau khi nhìn thấy vệt son môi đỏ trên ngón tay, anh cau mày: “Jason, bắt đầu từ ngày mai, không cho phép nhân viên Liêm Thị trang điểm đậm, đặc biệt là tiếp tân.”

“Vâng thưa sếp.”

“Còn nữa, anh bảo tiếp tân mỗi ngày hai lần mang danh sách khách hàng lên đây cho tôi.”

“Vâng! Nhưng sếp à, thực ra tiếp tân nếu có khách hàng quan trọng đến đây đều trực tiếp báo cáo với sếp, không cần mỗi ngày hai lần... phiền như thế đấy chứ?”

Liêm Tuấn nheo mắt: “Vậy anh họ vợ nghĩ một ngày mấy lần thì thích hợp?”

Jason lau mồ hôi: “Hai lần là được, vẫn là hai lần là hay...”

Thế mới nói, là một con tôm nhỏ tầng lớp thấp thì đừng bao giờ hy vọng “được lãnh đạo bàn bạc thông qua rồi quyết định”. Vì rất nhiều quyết định bất hợp lý luôn luôn nảy sinh trong những cuộc đối thoại đơn giản như thế này.

Từ sau lần đó, Đỗ Lôi Ty đau khổ nhận ra, ngày nào cô cũng phải đưa tài liệu đến cho sếp tổng. Cứ thế liên tục mấy ngày, ngay cả Tiểu Vương cũng rất hâm mộ.

“Tiểu Đỗ, biết sớm như thế thì tôi đã đến công ty muộn mấy năm rồi.”

“Sao vậy?” Đỗ Lôi Ty nhìn tập tài liệu đó, sợ hãi đau khổ.

“Trước kia những tiếp tân như bọn này làm gì có cơ hội gặp sếp lớn đâu? Mà cô vừa đến là công ty đã có chính sách gần dân thế này, cô thực sự là may mắn lắm đây!” Tiểu Vương vừa nói vừa lộ ra ánh mắt hâm mộ.

“Hả?” Đỗ Lôi Ty nghech mặt, “Cái gì là chính sách gần dân?”

“Thì là cái này đây!” Tiểu Vương chỉ vào tài liệu mà Đỗ Lôi Ty phải mang đến văn phòng Tổng giám đốc, “Cấp trên yêu cầu mỗi ngày hai lần mang danh sách khách hàng đến văn phòng sếp tổng, nhưng nói ra cũng là, sếp tổng ngày nào cũng bận trăm công ngàn việc, sao bỗng có hứng với khách đến thăm thế nhỉ, cô không biết đâu, thực ra trong số những khách đến đây có rất nhiều người kỳ quặc lắm...”

Những lời sau đó Đỗ Lôi Ty không nghe vào nữa, vì cô đã vô cùng phần nộ: Thì ra, tất cả những việc này đều là âm mưu của sếp tổng!

Quá đáng! Quá đáng! Vô cùng quá đáng!

Thế là, cô cầm tài liệu, tức tối lao vào thang máy, quyết tìm sếp tổng để tính sổ.

Thang máy mới lên một nữa, bỗng có một người gặm hamburger đi vào, vừa thấy Đỗ Lôi Ty, vội vàng giấu bánh hamburger cẩn thận ra sau lưng, lúng túng nói: “Phu nhân...”

Đỗ Lôi Ty tỉnh lại trong cơn giận dữ, phát hiện ra người vừa vào là Jason.

Nghe giọng Jason như thế, chắc là đã biết gì đó, cô hỏi: “Jason, anh có biết tại sao sếp tổng bắt tiếp tân mỗi ngày hai lần mang danh sách khách đến thăm hay không?”

“Cái này... có lẽ là vì sếp tổng khá kỹ lưỡng...” Jason lúng túng.

“Thế à?” Đỗ Lôi Ty quan sát anh ta, trong lòng bỗng nảy sinh ra một suy nghĩ, cô nở một nụ cười, “Jason, anh định đến gặp sếp tổng sao?”

Jason có vẻ hoang mang: “Vâng.”

Đỗ Lôi Ty chớp mắt: “Dù sao anh cũng tiện đường, giúp tôi đưa bản danh sách này cho sếp tổng nhé?” Vừa nói cô vừa nhét tài liệu vào tay anh ta.

Jason hoảng hồn: “Phu nhân, không được! Tuyệt không được!”

Hê hê, bị tôi nắm trúng tim đen rồi. Đỗ Lôi Ty nheo mắt, chất vấn: “Tại sao?”

“Cái này...” Bắt đầu lấp ba lấp bắp.

Được thôi! Thì ra hai người phối hợp để cho tôi vào trong! Sếp tổng tôi không đầu nỏ, nhưng nhân vật phụ là anh... Đỗ Lôi Ty quan sát anh ta từ trên xuống dưới - đúng là một đối tượng tốt để xả giận!

“Jason, anh chưa ăn sáng nhỉ?” Cô cười gian.

Jason, đáng thương trán lấm tấm mồ hôi: “Chưa... chưa ăn...”

“Đói rồi chứ?”

“Cũng... cũng hơi...”

“Nếu đói thì ăn hamburger đi, cầm trên tay mà không ăn thì khó chịu lắm!”

“Không... không cần đâu...”

“Ồ! Tôi nhớ ra rồi!” Đỗ Lôi Ty như nhớ ra, “Trong công ty hình như có quy định là “thời gian làm việc không được gọi đồ ăn bên ngoài” nhỉ? Hamburger này của anh có phải là...”

Jason cuối cùng đã sụp đổ: “Phu nhân, tôi đưa giúp cô!”

Kiếp trước tôi nợ hai vợ chồng cô hay sao!T_T

Jason khóc lóc, cầm tài liệu mà vốn Đỗ Lôi Ty phải đưa, vào văn phòng của Liêm Tuấn.

Tập tài liệu vừa đặt lên bàn, ánh mắt sắc nhọn của Liêm Tuấn đã đảo qua: “Anh họ vợ, anh đang chê công việc trợ lý Tổng giám đốc, muốn được điều sang làm tiếp tân phải không?”

Một câu thôi đã khiến Jason ngã gục: “Sếp ơi, tôi oan uống quá! Sự việc là thế này... bla blab la...”

Trong sự miêu tả sinh động của Jason, Liêm Tuấn nhanh chóng hiểu ra ngọn nguồn sự việc, nói xong, Jason tỏ vẻ vô tội: “Sếp ơi, đều do phu nhân ép tôi hết đấy!”

Liêm Tuấn gật gù: “Tôi biết rồi, anh về đi.”

Jason thở phào: “Cảm ơn sếp!”

“Nhớ trước khi tan sở phải đưa một bản kiểm điểm ba ngàn từ đến văn phòng tôi, nói rõ hamburger của anh là từ đâu mà có.”

Jason khóc ròng.

Đỗ Lôi Ty ngân nga Quốc ca và xuống lầu, cô cảm thấy việc lúc nãy làm vừa trả thù được Jason, mà lại khiến âm mưu của sếp tổng không thể nào thành công, nhất cử lưỡng tiện, thực sự quá thông minh!

Không ngờ bị sếp tổng đùa giỡn quá lâu, mà nay anh lại bị cô “chơi” lại một vố, cảm giác này giống như giai cấp nông nô được giải phóng vậy, ngay cả bước chân cũng nhẹ nhàng hơn nhiều, đúng là có thể nói cô đang “bay” đến quây tiếp tân!

Vừa đến đó đã thấy trên bàn có một bó hoa hồng to.

Người gặp chuyện vui tinh thần sáng khoái, thấy cái gì cũng vui, nhìn bó hoa hồng, bài Quốc ca mà Đỗ Lôi Ty đang ngân nga bỗng đổi giai điệu: “Em là hoa hồng của anh, em là hoa của anh...”, nghe mà rùng rợn.

“Tiểu Đỗ, vui thế kia à?” Tiểu Vương vừa đi ngang, lên tiếng chào.

“Ừ, hôm nay tâm trạng vui đặc biệt!” Đỗ Lôi Ty tiếp tục bài hát đã lạc cả điệu.

“Cũng chẳng trách, hoa hồng to thế này cơ mà.” Tiểu Vương lẩm bẩm.

“Đúng rồi, to thế này cơ mà.” Đỗ Lôi Ty chưa nhận ra sự khác lạ.

Bỗng dưng, Tiểu Vương chồm lại vẽ nhiều chuyện: “Hoa này ai tặng đó? Bạn trai hả?”

“Hoa? Đương nhiên là... Khoan đã, sao anh lại hỏi tôi hoa này do ai tặng chứ?” Cuối cùng đã nhận ra chỗ nào kỳ lạ.

“Nhắm nhí, không hỏi cô hằng lễ hỏi Tiểu Hoa? Hoa có phải tặng cho cô ấy đâu?”

“Không tặng cô ấy thì tặng ai?”

Tiểu Vương nhìn Đỗ Lôi Ty như nhìn người ngoài hành tinh: “Cô không đến nỗi không biết hoa này tặng cô đấy chứ?”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ty sững sờ.

Sau khi chắc chắn công ty không có Đỗ Lôi Ty nào khác, cô nhìn bó hoa hồng vô cùng rực rỡ kia, chìm vào trong sự nghi ngờ.

Ai lại rảnh rỗi tặng cô bó hoa hồng to thế kia? Hơn nữa đã không ghi lại tên trên đó mà cũng chẳng lưu lại gì, thậm chí cả địa chỉ cũng không, tình huống này cũng kỳ dị quá!

Lẽ nào là sếp tổng tặng?

Nhưng Đỗ Lôi Ty nhanh chóng gạt bỏ suy nghĩ đó. Vì với sự hiểu biết của cô về Liêm Tuấn thì anh tuyệt đối sẽ không làm trò lén lút thế này.

Không phải sếp tổng thì rốt cuộc là ai?

Đỗ Lôi Ty nghĩ rất lâu cũng không ra, lúc đó sự nhạy cảm của một phóng viên bắt đầu bùng phát: Lai lịch hoa này không rõ, liệu có phải là có tập đoàn phạm tội nào làm điều này? Tuy người cô chẳng có gì để người ta tham lam, nhưng lỡ như phần tử phạm tội nhắm vào thân phận phu nhân sếp tổng của cô thì sao?

Đỗ Lôi Ty nghĩ một cách nghiêm trọng rằng: Hoa này không đáng tin!

Vừa hay lúc đó Long Tiểu Hoa đi qua, thấy bó hoa trên bàn, mắt cô nàng như đứng tròng: “Wow! Bó hoa hồng to quá đi mất! Lôi Ty, tặng cậu đó hả? Ai tặng thế? Lãng mạn quá!”

Đỗ Lôi Ty sáng mắt lên: “Cậu thích không? Cậu thích thì tặng cậu đó!”

Long Tiểu Hoa mừng rỡ: “Thật sao? Hoa này chắc là đắt lắm!”

“Tớ cũng không biết, nhưng tớ cảm thấy người ở tiệm hoa tặng nhầm rồi, dù sao tớ bị dị ứng phấn hoa, cậu thích thì lấy đi.”

Thế là bó hoa hồng bí ẩn ấy đã bị Đỗ Lôi Ty chuyển sang tặng kẻ khác.

Thực ra Đỗ Lôi Ty cũng không hoàn toàn lừa gạt Long Tiểu Hoa, cô tặng bó hoa đó đi có một nguyên nhân lớn là vì cô thực sự bị dị ứng phấn hoa!

Cô bắt đầu thấy da ngứa ngáy. Đầu tiên chỉ hơi ngứa, càng gãi càng ngứa, cuối cùng cô không đứng ngồi yên ổn được nữa.

Không ngờ hoa cao cấp mà phấn hoa cũng cao cấp. Bình thường cô chạm vào những loại như hoa cúc thì nhiều nhất cũng chỉ hắt xì, hôm nay lại nghiêm trọng như thế! Quả nhiên đúng là không có số được nhận hoa hồng!

Cuối cùng Đỗ Lôi Ty ngứa không chịu nổi, quyết định đến phòng thay đồ để thay quần áo.

Cô chạy đến phòng thay đồ, trên đường đi gặp đúng lúc thang máy đi xuống, đến khi cửa thang máy mở ra thì cô đã chạy qua một đoạn hành lang rồi.

Đúng là, ngứa muốn mất mạng luôn!

Phòng thay đồ nội bộ của công ty Liêm Thị được thiết kế rất tiện lợi, trong phòng thay đồ có một phòng tắm, bây giờ nó thật sự là thánh địa của Đỗ Lôi Ty. Cô lao vào trong phòng tắm, nhanh chóng cởi áo khoác, cầm khăn bông lau sạch những chỗ có khả năng bị dính phấn hoa, lúc đó mới thấy thoải mái.

“Sau này thấy hoa cao cấp như vậy nhất định phải tránh xa...” Cô cầm áo vừa cởi ra, lẩm bẩm đi ra khỏi phòng tắm, chuẩn bị thay bộ khác sạch sẽ.

Bỗng nhiên trong không khí truyền đến một cảm giác kỳ quặc, Đỗ Lôi Ty nhìn quanh quất một lúc.

Rồi, cô hóa đá.

Chỉ thấy Liêm Tuấn hai tay đút túi quần, đôi chân dài đang vắt chéo, dựa người vào tủ quần áo gần đó, ánh mắt lơ đãng có vẻ cười cợt, đang nhìn cô chằm chằm.

Ngắn ra hai giây, Đỗ Lôi Ty hét lên một tiếng, lập tức lấy áo che ngực lại.

Đùa gì thế? Sếp tổng tại sao lại xuất hiện trong phòng thay đồ nữ? Ghê nhất là bây giờ cô chỉ mặc đồ lót!!! Trời cao ơi đất dày ơi, cho cô một cái lỗ chui xuống đi! T_T

“Sao... sao anh lại ở đây?” Đỗ Lôi Ty đỏ mặt, tay nắm chặt áo đang che ngực mình.

“Quan sát công việc!”

Làm ơn đi! Có ông sếp nào quan sát công việc trong phòng thay đồ nữ không? Đỗ Lôi Ty buồn bực nhìn Liêm Tuấn, nhắc: “Đây... là phòng thay đồ nữ.”

“Anh biết.” Thần sắc như thường.

“Anh... anh biết mà còn vào!” Mau ra ngoài đi, mau ra ngoài!

“Đây là công ty của anh!” Anh lại tỏ vẻ như chuyện tất nhiên.

Là công ty của anh, anh cũng không thể tùy tiện vào phòng thay đồ nữ chứ! Đỗ Lôi Ty tức đến phát khóc.

Đang rầu rĩ bỗng thấy ngực mát mẻ hẳn, áo trong tay đã bị cướp mất. Nhìn Liêm Tuấn, anh đang cầm áo của cô, nhìn một cái rồi ném sang một bên.

Sau đó, anh nhìn cô, gật đầu hài lòng: “Cứ thế này thì đẹp hơn.”

Đỗ Lôi Ty khóc ròng.

Và thế là, cô che cũng không phải, mà không che cũng không phải: che che dầy dầy vậy, rõ ràng là quá rụt rè, dù sao họ cũng là vợ chồng lâu rồi, có nơi nào mà chưa thấy đâu? Không che thì lại cảm thấy thiếu tự nhiên, có cảm giác nude và đi vòng vòng thị chúng vậy.

Tay đưa lên rồi buông xuống, cứ thế mấy lần, cuối cùng cô không chịu nổi nữa.

Mẹ ơi! Thời đại này lưu manh không đáng sợ, chỉ sợ lưu manh có bằng cấp, cái mà sếp tổng lĩnh được nào phải giấy kết hôn? Rõ ràng là bằng lưu manh thì có!

Đỗ Lôi Ty dưới sự giám sát của “lưu manh”, thay quần áo xong, rồi cô đến cửa phòng thay đồ như ăn trộm, lén lút dòm qua khe cửa, nhìn ra bên ngoài.

“Em đang làm gì thế?” Liêm Tuấn hỏi.

“Suyt!” Đỗ Lôi Ty quay đầu, ra hiệu, “Anh nhỏ tiếng đi, lỡ bị người ta phát hiện anh ở đây thì làm sao?” Đùa à, đường đường là sếp tổng của Liêm Thị, làm sao mất mặt được?

Thấy dáng vẻ căng thẳng sợ sệt của cô, Liêm Tuấn bỗng thấy thú vị, nhướn mày: “Em quan tâm anh hả?”

Đỗ Lôi Ty đang bận kiểm tra bên ngoài, không nghĩ gì mà buột miệng: “Vớ vẩn, em không quan tâm anh thì ai quan tâm anh?”

Người sau lưng bỗng im lặng, một lúc sau anh hỏi: “Em lo cho anh, là vì em yêu anh ư?”

“Vớ vẩn, em không yêu anh thì ai yêu anh?”

“Em đang tỏ tình với anh đó sao?”

“Vớ vẩn, em không tỏ tình với anh thì ai...” Cô khựng lại, mặt đỏ đến tận cổ.

Tiêu rồi, bất cẩn để sếp tổng lừa vào tròng rồi!

“Đồ Đồ.” Giọng nói sau lưng bỗng trở nên dịu dàng hẳn, gần trong gang tấc, trầm trầm và gợi cảm.

“Ừm...” Đỗ Lôi Ty tựa đầu vào cửa, không dám quay lại.

“Đồ Đồ.” Anh lại gọi, bỗng ôm lấy eo cô, cuốn cô vào lòng.

Đỗ Lôi Ty lấy tay che mặt, lòng bàn tay được hơi ấm trên mặt, cảm giác có thể lược chín được trứng!

“Đồ Đồ...” Lần thứ ba, mặt anh dán vào hõm cổ cô, hít lấy hương thơm trên người cô, bàn tay ôm cô dần dần xiết chặt, giống như muốn ép cô vào trong cơ thể!

“Đồ Đồ, anh cũng yêu em.”

Giọng nói vang lên bên tai rất chân thực, dịu dàng xuyên qua tai, gầy lên những sợi thần kinh nhạy cảm nhất. Đỗ Lôi Ty ngẩn người, để mặc nụ hôn của anh di chuyển trên cổ, dần dần hôn đến tai, nhẹ nhàng ngậm trong miệng rồi nhả ra, cả người cô khẽ rung lên, lồng ngực như có cảm giác tê dại.

Như đang ở trong một đầm nước sâu, dần dần chìm xuống, đầu tiên là cơ thể, sau đó là trái tim.

Đúng lúc đầm nước ấy sắp phủ mờ lý trí, cách một cánh cửa, bỗng có tiếng gõ cửa gấp gáp.

“Có ai trong đó không?”

Đỗ Lôi Ty bỗng tỉnh lại, muốn trả lời nhưng môi đã bị dán kín.

Một nụ hôn không hề hở, đầu lưỡi di chuyển như muốn hút hết sức lực toàn thân cô. Người bên ngoài vẫn đang gõ cửa định mở ra nhưng người đó đâu biết phía sau cánh cửa này đang chịu đựng trọng lượng như thế nào?

Không chỉ có hai người, mà còn là một tình yêu không ai có thể lay động nổi.

- (1) Manu Ginobili: Vận động viên bóng rổ nổi tiếng thế giới.
- (2) Chị Thạch Lựu: Tên một nhân vật trong bộ phim kinh điển “Đường Bá Hổ Điểm Thu Hương”
- (3) Mã Văn Tài: Tên một nhân vật trong “Chuyện tình Lương Sơn Bá - Chúc Anh Đài;
- (4) Trần Quán Hy: Nam diễn viên Hongkong “nổi tiếng” với những scandal sex.

Chương 36: Bó hoa bí ẩn

“Á!” Một tiếng hét vang lên ở quầy tiếp tân, Đỗ Lôi Ty nấp sau quầy, vẻ mặt hoảng sợ: “Mau lấy ra, mau lấy ra!”

Đã ba lần rồi, anh chàng tiệm hoa chưa kịp làm xong nhiệm vụ trao hoa cho Đỗ Lôi Ty đều bị cô gái có cái tên rất “thoáng” này “đãi ngộ” như vậy

Thực ra cũng không thể trách Đỗ Lôi Ty hoàn toàn, nếu trách thì trách cái người bí ẩn cứ thích tặng hoa hồng cho cô.

Lần trước nếu không phải vì đóa hoa hồng đó hại cô dị ứng phấn hoa, cô lại vô duyên vô cớ chạy đến phòng thay đồ hay sao? Mà nếu không phải vì đến đó thì cô có bị sếp tổng theo đuổi không? Nếu không phải sếp tổng, cô có bị chặn lại bên cửa phòng thay đồ rồi bị hôn đến đầu óc quay cuồng thậm chí còn...

Nghĩ đến đó, mặt cô lại đỏ bừng.

Dâm tà, quá dâm tà!

Thấy mặt Đỗ Lôi Ty thoát tái thoát xanh thoát đỏ, anh chàng đưa hoa choáng: “Cô à, nếu cô không nhận thì tôi rất khó nói với ông chủ!” Kiểm miếng cơm không phải dễ, em gái làm công hà cớ gì phải làm khó dễ anh chàng làm công này?

“Đừng, đừng đến đây!” Đỗ Lôi Ty cuống lên, chỉ tay về phía Long Tiểu Hoa, “Tặng cô ấy, tặng cho cô ấy!”

“Lôi Ty, như thế không ổn lắm đâu?” Long Tiểu Hoa được tặng không ba lần rồi cũng thấy ngại ngùng, “Nói thế nào thì cũng là hoa tặng cậu, người ta cũng là có lòng thành, cậu...”

“Không cần!” Đỗ Lôi Ty hét lên như mỗ heo, “Tiểu Hoa, cậu thương cho người bị bệnh dị ứng phấn hoa như tớ đi! Kiếp sau tớ sẽ làm trâu làm ngựa cho cậu, xin cậu mang nó đi đi!”

Cô đã nói thế rồi, Long Tiểu Hoa thở dài rồi nhận bó hoa trong tay anh chàng đưa hoa. Haizzz, thế gian này thật kỳ quặc, người được tặng hoa thì không thèm, còn người muốn có hoa như cô lại chẳng ai chịu tặng! Bi kịch

Long Tiểu Hoa vừa cảm thán vừa ôm hoa đến văn phòng, bất cẩn đâm sầm vào một người đang mặt mũi đau khổ.

“Xin lỗi Jason, tôi không để ý!” Long Tiểu Hoa vội vàng xin lỗi.

“Không sao.” Jason vừa nói, mắt bỗng nhìn thấy hoa trên tay cô, “Ừa, bạn trai tặng à?”

“Làm gì có chuyện đó!” Long Tiểu Hoa đau lòng, “Là do người ta không cần nên mới cho tôi đấy chứ!”

“Ngay cả hoa hồng cũng không cần?”

“Đúng thế! Chính là cô em họ Đỗ Lôi Ty của anh đó! Nói gì mà bị bệnh dị ứng phấn hoa, cứ nằng nặc đòi tặng hoa lại cho tôi, tôi đã nhận hoa ba ngày liên tiếp rồi! Bla bla bla...”

Tiếp đó Long Tiểu Hoa nói gì, Jason không nghe vào nữa, mấy ngày nay đầu óc anh cảm thấy căng thẳng, phiền muộn quá.

Từ sau lần trước bị Đỗ Lôi Ty uy hiếp, thay cô đưa danh sách khách hàng đến cho sếp, sếp cứ mang mối hận với anh ta trong lòng, lúc nào cũng vọt ra câu “anh họ vợ” để làm anh ta sợ chết khiếp, anh ta sắp bốn mươi tuổi đến nơi rồi, cứ thế này thì sẽ càng già hơn mất! Vì nghĩ cho sức khỏe của mình, Jason quyết định làm người xấu một lần.

Nếu để sếp tổng biết vợ mình bị tên khác theo đuổi, nhất định sẽ chuyển toàn bộ sự chú ý vào việc đó, vậy anh ta không cần ngày nào cũng thấp thỏm lo âu nữa rồi!

Ha ha, sáng kiến này quá tuyệt

Thế là Jason chạy ngay đến văn phòng sếp tổng, bla bla mật báo cho Liêm Tuấn, nhìn Liêm Tuấn với vẻ vô cùng mong đợi: Bùng nổ đi! Sếp tổng đại nhân!

Hồi lâu sau Liêm Tuấn chậm rãi ngẩng lên, bình tĩnh nói: “Biết rồi, anh họ vợ!”

Jason gục đầu ủ rũ rời khỏi văn phòng, vốn muốn chuyển hướng chú ý của sếp tổng, ai ngờ sếp tổng lại có tự tin với sức hấp dẫn của mình đến thế, chẳng thèm hỏi lấy một câu, xem ra “ông anh họ vợ” là anh phải đảm đương nhiệm vụ một thời gian dài rồi đây.

Jason đi rồi, Liêm Tuấn gấp tập tài liệu lại và gọi điện thoại.

“Tổng... tổng giám đốc?”

Sau một tiếng kêu, cả quầy tiếp tân đều rơi vào im lặng, ai nấy động tai lên nghe Tiểu Vương tiếp điện thoại.

“Tổng giám đốc... chào... chào anh! Có chuyện gì tôi có thể giúp cho anh ạ?” Tiểu Vương tỏ ra sung sướng, bàn tay cầm điện thoại run run.

“Anh ấy sao vậy?” Đỗ Lôi Ty hỏi Long Tiểu Hoa.

“Cậu không biết hả? Tổng giám đốc Liêm là thần tượng của Tiểu Vương, nghe nói màn hình vi tính của anh ta đều là hình của sếp tổng đó.”

Tiểu Vương? Liêm Tuấn? Đỗ Lôi Ty bất giác rung mình lạnh lẽo.

“Kỳ 1, Tổng giám đốc Liêm gần đây hình như rất quan tâm đến bộ phận tiếp tân của chúng ta.” Long Tiểu Hoa lẩm bẩm.

“Có à?” Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy có phần lúng túng.

“Ừ, sếp công việc bận bịu lắm, tớ nghe nói bình thường cả thời gian về nhà còn không có...”

Đỗ Lôi Ty choáng, rõ ràng ngày nào anh cũng về nhà đúng giờ để hành hạ cô mà!!! “Chắc không ghê gớm thế chứ...” Cô lẩm bẩm.

“Sao ghê gớm? Tớ nói cậu nghe, bây giờ những thiên tài giới kinh doanh đa phần đều cuồng công việc, ba – bốn mươi tuổi còn chưa có vợ, còn là “kim cương Vương Lão Ngũ” (1) nữa. Thực ra toàn bộ đều lừa các cô gái chúng ta, đối với bọn họ công việc là tất cả, ai gả cho họ sẽ rất xui xẻo! Lôi Ty, cậu sao thế?”

“Không có gì!” Đỗ Lôi Ty vuốt mồ hôi lạnh, “Tớ chỉ cảm thấy có cảm giác sắp xui xẻo.”

Vừa nói xong, Tiểu Vương bỗng lao đến.

“Tiểu Đỗ, điện... điện thoại.” Về mặt Tiểu Vương ngoài vui mừng ra còn có chút hưng phấn, trong hưng phấn lại có lẫn chút hoảng hốt, khiến Đỗ Lôi Ty nhìn mà khiếp hãi.

“Ai vậy?” Cô hỏi.

“Tổng... tổng giám đốc!”

Tim Đỗ Lôi Ty hẫng

Lúc nghe máy, cô có thể cảm nhận được ánh mắt bốn phía chiếu đến, ngay cả Tô Mã Lệ vừa đi ngang qua cũng đứng lại, chăm chú quan sát.

“Alo...” Cô yếu ớt nói.

“Công việc quen chưa?”

“Cũng ổn...”

“Ăn cơm chưa?”

“Vừa ăn xong...”

“Buổi tối cùng về.”

“Vâng...”

“Cúp đây...”

“Ừm...”

Sau đó đầu dây bên kia vắng đến tín hiệu bận “tút tut”, còn Đỗ Lôi Ty đang cầm ống nghe thì đã biến thành một bức tượng đá.

Sếp tổng rõ ràng là cố ý gọi đến để làm cô đứng hình mà, chuyện nhỏ này gửi tin nhắn là được, gọi di động cũng được, thậm chí về nhà cũng được. Nhưng anh lại cứ chọn điện thoại quầy tiếp tân, khiến tất cả mọi người không hiểu chân tướng đều vây quanh cô, đó quả là một sự - mượn dao giết người lộ liễu!!!

Quả nhiên chỉ một lúc, các đồng nghiệp, đặc biệt là Tiểu Vương về mặt rất gấp gáp: “Tiểu Đỗ, sếp nói gì với cô thế?”

“Đúng rồi? Nói gì thế? Nói nhanh nói nhanh!” Người xung quanh cũng lần lượt phụ họa.

Đỗ Lôi Ty choáng, chẳng lẽ phải nói là sếp tổng gọi đến hỏi cô ăn cơm chưa hay sao?

“Tổng giám đốc Liêm gọi... để tìm hiểu tình hình công việc của nhân viên mới!”

“Không thể nào!” Mọi người lần lượt ồ lên, “Tại sao lúc tôi vào công ty, sếp không hề gọi điện tìm hiểu?”

“Đúng thế, kỳ quặc quá đi mất! Tiểu Đỗ, chắc cậu không phải đã quen sếp tổng trước đó rồi chứ?”

“Sao có thể!” Đỗ Lôi Ty cuống lên, “Các cậu đừng... đoán linh tinh! Sếp tổng thực ra... thực ra là... chọn đại một nhân viên để tiến hành điều tra thôi!” Cô đã tìm ra cái cớ, bắt đầu thêm mắm dặm muối để nói tiếp, từ trùng hợp đến tỷ lệ, từ tỷ lệ đến vận may, cuối cùng kết luận một cách kiên định lạ thường – Tổng giám đốc Liêm chọn tôi để tìm hiểu tình hình hoàn toàn là vì tên tôi khá đặc biệt, anh ấy đã chú ý từ cái nhìn đầu tiên!

“Tôi hiểu rồi!” Tiểu Vương vỗ đầu, “Nếu tôi tên Vương Bát(2), cú điện thoại ấy của sếp sẽ gọi cho tôi!”

Tiểu Vương, cuối cùng cậu đã nói ra chân tướng! Đỗ Lôi Ty kích động đến mức suýt khóc.

Màn kịch bất ngờ này cuối cùng vì một thoáng nhanh nhạy của Đỗ Lôi Ty mà không thể khơi dậy sóng to gió cả, chỉ có chiều hôm ấy về nhà, cô rất ư là buồn bực

Cô cảm nhận sâu sắc rằng cứ lén lút lút lút thế này, sớm muộn gì cô cũng bị thần kinh phân liệt.

“Ngày mai anh không cần đợi em nữa, em tự ngồi xe bus về nhà.” Cô nói.

“Sao?” Liêm Tuấn bình tĩnh hỏi.

“Còn không phải do cú điện thoại hôm ấy của anh hả?” Nghĩ lại là Đỗ Lôi Ty phát cáu, giọng điệu cũng nặng nề, “Anh có gì thì gọi di động cho em, tại sao gọi điện thoại quầy tiếp tân? Anh có biết hôm đó suýt nữa em bị bại lộ thân phận không?” Lỡ lại khiến người ta phát hiện cô ngày nào cũng ngồi xe sếp tổng về nhà, cho dù cô có mười cái miệng cũng không giải thích được.

“Em không muốn người khác biết quan hệ chúng ta đến thế à?” Liêm Tuấn bỗng trở nên nghiêm túc.

Đỗ Lôi Ty đang than vãn bỗng sững người, ý thức ra thái độ mình lúc này có phần quá đáng, vội dịu giọng giải thích, “Ý em là, thực ra quan hệ của chúng ta, chúng ta biết là được, không nhất thiết phải cho toàn công ty biết... Anh nói có đúng không?” Cô vừa nói vừa lén nhìn phản ứng của Liêm Tuấn.

Anh lái xe, không đáp lại.

Quả nhiên, sếp tổng vẫn giận!

Hôm ấy về nhà rồi, cả buổi tối Liêm Tuấn phớt lờ Đỗ Lôi Ty, ngay lúc cô ngủ, anh cũng vẫn ở thư phòng xem tài liệu, điều đó khiến cô rất ảm ức.

Thực ra lần này cô không làm sai gì, chỉ có điều không muốn trở thành đề tài bàn tán cho cả công ty thôi, chút yêu cầu này chẳng lẽ là quá đáng hay sao? Hơn nữa, dù thái độ cô có tệ một chút, nhưng về sau cũng đã nhanh chóng xin lỗi rồi, sếp tổng sao cả chuyện bé xít này cũng so đo với cô?

Đỗ Lôi Ty càng nghĩ càng thấy sếp tổng lần này quá đáng, từ khi kết hôn đến nay, chuyện lớn chuyện nhỏ đều do anh nói là xong, cô lúc nào cũng chỉ còn nước tuân lệnh. Bây giờ nghĩ lại, đúng là chủ nghĩa gia trưởng mà! Nước Trung Quốc mới đã thành lập sáu mươi năm rồi, phụ nữ đã được giải phóng nửa thế kỷ rồi, cô là một cô gái Trung Quốc hiện đại độc lập, sao có thể nhịn nhục, chịu đựng tàn tích ác ôn còn lưu lại của xã hội cũ chứ?

Tuyệt đối không thể thỏa hiệp!

Đỗ Lôi Ty co chặt nắm đấm, ngược lên nhìn trời bốn mươi lăm độ, thề sẽ đối kháng đến cùng với lực lượng tàn ác!

Ngày hôm sau trời vừa sáng, Đỗ Lôi Ty đã dậy từ sớm, không ăn sáng mà đã lên xe bus đi làm. Do dậy quá sớm, thậm chí không gặp phải nạn tắc đường giờ cao điểm, lúc đến công ty thì cả tòa nhà văn phòng vẫn còn đóng cửa.

Đỗ Lôi Ty choáng, ngẩn ngơ nhìn cánh cổng khép chặt, một lúc sau cô đã thấy đói bụng.

Haizzz! Biết sớm thế này đã ăn chút gì đó rồi đi, ăn no xong mới có sức chiến đấu với sếp tổng chứ!

Đỗ Lôi Ty hối hận sờ bụng, bắt đầu suy nghĩ xem xung quanh có gì ăn sáng được không, đúng lúc ánh mắt cô đang đảo quanh tìm kiếm thì bỗng một chiếc túi đựng đồ ăn sáng đưa đến trước mặt cô.

Nếu là sếp tổng thì cô sẽ tha thứ cho anh, Đỗ Lôi Ty ng

Thế nhưng khi cô nhìn theo cánh tay cầm túi, thì trong lòng bỗng thấy thất vọng.

“Là anh à?” Cô cay đắng nhếch môi.

Tiêu Doãn sưng người: “Bao cao su, tâm trạng cô không tốt à?”

“Không phải.” Cô lắc đầu. “Tôi chỉ hơi buồn ngủ... Đúng rồi, sao anh lại ở đây?” Đỗ Lôi Ty ngờ vực quan sát Tiêu Doãn, bây giờ là hơn sáu giờ sáng, anh ta bỗng xuất hiện ở đây, trên tay lại còn cầm điểm tâm, cũng kỳ quặc quá đi chứ!

“Đừng nhìn nữa.” Tiêu Doãn cười, “Đúng thế, tôi theo cô đến đây.”

“Cái gì?” Đỗ Lôi Ty kinh ngạc nhìn anh ta. “Anh theo dõi tôi?”

“Cô đừng nói khó nghe thế chứ! Tôi chỉ ra ngoài chạy bộ, tiện đường đi ngang nhà cô, thấy cô mới sáng sớm đã ra ngoài một mình, sợ cô xảy ra chuyện gì nên mới đi theo.”

“Chạy bộ?” Đỗ Lôi Ty quan sát Tiêu Doãn, quả nhiên anh ta vẫn mặc đồ thể thao, “Không ngờ dạng công tử đào hoa như anh mà thói quen sinh hoạt cũng lành mạnh đấy chứ?”

Tiêu Doãn cười: “Bao cao su, chắc cô không cho rằng tôi là loại suốt ngày chỉ biết vui mình trong quán bar, lăng nhăng khắp nơi, ngày đêm làm loạn kẻ khác đấy chứ?”

Đỗ Lôi Ty ứ ớ gật đầu.

Tiêu Doãn sắc: “Tốt thôi, tôi thừa nhận có lúc tôi cũng khá là phóng đãng, nhưng...” Anh ta chớp mắt với cô, “Tôi đã cảm dục lâu lắm rồi.”

Phụt! Đỗ Lôi Ty phun ra.

“Tiêu đại công tử, chắc anh không định xuất gia chứ?” Không hiểu vì sao, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy xuất hiện một Vi Tiểu Bảo phiên bản Trần Tiểu Xuân, mặc áo cà sa, đang chọc giỡn Song Nhi, sau đó cô cười phá lên, không ngại ngừng tí nào.

“Bao cao su, cô muốn đùa bốn tôi cũng đâu cần tỏ ra như thế?” Tiêu Doãn cau mày.

Đỗ Lôi Ty cười hụt hơi, ôm bụng nói đứt quãng: “Xin... xin lỗi! Tôi chỉ cảm thấy rất... rất buồn cười! Ha ha ha...”

Tiêu Doãn bó tay.

Một lúc sau khi cô đã cười dứt, cảm giác rã rời toàn thân, thế là rất không khách sạo mà giật lấy hamburger trong tay Tiêu Doãn, cắn một miếng to.

“Ừm... ngon... ngon quá...” Cô ngậm bánh, lúng búng nói.

“Bao cao su, bộ dạng cô bây giờ rất không thực nữ.” Tiêu Doãn nói.

Đỗ Lôi Ty vừa nuốt miếng bánh vào, nhìn Tiêu Doãn như nhìn người ngoài hành tinh, “Anh lạc hậu quá vậy! Tôi nói anh biết, thời đại này không cần thực nữ nữa, con gái vô đối, mới là tài, hiểu không?”

Tiêu Doãn lại sặc.

“Bao cao su, cô thật đặc biệt, không hổ là cô gái mà tôi thích.

Lần này đến lượt Đỗ Lôi Ty sặc, cô che miệng, cứ ho suốt.

Đại ca à, tôi đang ăn sáng! Anh đừng hù dọa tôi được không? Cô không nói ra, đành dùng ánh mắt oán hận lặng lẽ trách móc Tiêu Doãn.

“Bao cao su, tôi nói thật đấy!” Vẻ mặt Tiêu Doãn bỗng trở nên nghiêm túc, “Tôi thích em.”

“Anh! Khụ khụ... khụ khụ khụ...”

Đỗ Lôi Ty lại sặc, sặc đến nỗi nước mắt rơi ra, cô đành vừa ho vừa chùi nước mắt, “Anh đừng nói là mấy bó hoa đó là anh tặng tôi đấy nhé?”

Tiêu Doãn gật đầu.

Lần này Đỗ Lôi Ty hoàn toàn im lặng.

Chắc anh ta không nghiêm túc đấy chứ? Thích cô? Oh my God! Không thể hiểu nổi.

Lúc trước cô luôn xem vẻ đùa cợt của Tiêu Doãn với cô là thói quen của một công tử đào hoa, không ngờ bây giờ anh ta lại nghiêm túc nói rằng thích cô, thực sự rất khó để chấp nhận!

Hơn nữa cô đã là gái có chồng, tuy trong nhà sếp tổng với chủ nghĩa gia trưởng kia có hơi ngang ngược một tí, ích kỷ một tí, cũng hẹp hòi một tí... nhưng... Cô vẫn đúng là người cuồng “ngược”, yêu anh đến muốn chết.

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty bỗng thấy buồn bã.

“Bao cao su?” Giọng Tiêu Doãn cắt đứt suy nghĩ của cô, “Em có đang nghe anh nói

Hừm...

Đỗ Lôi Ty ừ ừ, chỉ toàn nghĩ về sếp tổng và không chú ý Tiêu Doãn nói gì sau đó, lỡ để anh ta biết được cô lơ đãng thì nhất định sẽ đau lòng, Đỗ Lôi Ty nghĩ ngợi, vẫn quyết định lừa anh, “He he, nghe thấy rồi! Sao lại không nghe được? He he he...” Giọng cười có phần lúng túng.

Sắc mặt Tiêu Doãn u ám: “Vậy em nghĩ thế nào?”

“Tôi à...” Đỗ Lôi Ty nhăn mày, Tiêu Doãn lúc này đã nói gì với cô vậy? Có lẽ là tỏ tình chẳng, thôi bỏ đi! Mặc kệ anh ta nói gì, cứ khéo léo từ chối là được!

Thế là cô tỏ ra khó xử: “Thực ra... tôi không có gì đáng để anh thích cả! Tôi... con người tôi rất ngốc, làm việc lúc nào cũng quên cái này bỏ cái kia, ngay cả đi đường cũng không phân biệt rõ đông tây nam bắc... bla bla bla...” Đỗ Lôi Ty vắt kiệt não ra để kể lể một đồng khuyết điểm, rồi mới nói: “Thế nên tôi nghe anh cứ nên suy nghĩ cho kỹ...”

“Tôi chỉ cần em.” Tiêu Doãn cắt ngang, giọng vô cùng kiên định.

Khóe môi Đỗ Lôi Ty giật giật: Anh đẹp trai à, tôi nói nhiều thế mà sao anh không hiểu? Cô quyết tâm, nhắm tịt mắt, cúi đầu nói: “Xin lỗi, tôi không thể đón nhận anh.”

Bốn bề bỗng tĩnh lặng, đôi mắt Tiêu Doãn tối lại, một lúc lâu sau, anh ta bỗng cười khở: “Thực ra, tôi đã dự đoán sớm...” Chưa nói dứt, bỗng nghiêng mình ôm chặt lấy cô.

Đỗ Lôi Ty ngó người, anh ta... tại sao lại ôm cô? Vẫn còn chưa hết sững sờ thì một nụ hôn ấm áp đã đậu xuống trán c

“Cám ơn em, chỉ ít đã cho tôi một cơ hội hôn em.” Tiêu Doãn buông cô ra, lùi một bước, “Nhưng...” Anh ta chớp mắt, “Nếu ngày nào đó em bỗng thấy thích tôi, tôi sẽ về ngay cạnh em.”

Anh ta nói xong quay người bỏ đi, để lại Đỗ Lôi Ty đứng ngẩn ngơ tại chỗ.

Cái gì là cho tôi một cơ hội hôn em? Ôi mẹ ơi, ai nói cho cô biết, Tiêu Doãn lúc này rốt cuộc đã nói gì? T_T

Đúng lúc cô đang vắt óc suy nghĩ, thì không xa chỗ cô đứng, một chiếc xe Land Rover đang từ từ chạy đi, biến mất ở một góc phố vào buổi sớm tinh mơ.

Một cơn gió lạnh ào đến, Đỗ Lôi Ty rùng mình ớn lạnh.

(1) Kim cương vương lão ngũ ý chỉ những người đàn ông hội tụ những tiêu chuẩn: Đẹp trai, giàu có, giỏi giang, học thức cao, khiêm tốn

(2) Vương bát trong “vương bát đản – từ dùng để mắng người trong nhân gian, thực ra xuất phát từ từ đồng âm là “vong bát đoan”, bát đoan thời cổ gồm: hiếu, dễ, trung, tín, lễ, nghĩa, liêm, sỉ; ý chỉ tám điều cần có để làm người. Quên đi tám điều đó cũng như quên đi cách làm người, về sau gọi chệch thành “vương bát đản”.

20. Chương 37-38

Chương 37: Cãi nhau

“Lôi Ty, sao trông sắc diện của cậu có vẻ không được tốt thế?” Lúc ăn cơm, Long Tiểu Hoa lo lắng nhìn cô.

Đỗ Lôi Ty thở dài: Haizzz! Tinh thần không được tốt là chắc chắn! Có người ào tới qua mắt ngủ, sáng nay dậy sớm, lại gặp phải tình huống khiếp đảm, mà còn có thể giữ vững được sức chiến đấu không? Cho dù là Ultraman đánh quái vật cũng biết mệt, cũng phải nghỉ ngơi chứ!

“Lôi Ty, có phải cậu có tâm sự không?”

“Tở á?” Đỗ Lôi Ty cười gượng gạo, “Không có đâu...”

Không có mới lạ! Đúng lúc cô đang định đơn phương hủy hiệp định chiến tranh lạnh, đầu hàng sếp tổng thì sếp tổng tự dưng không thêm quan tâm đến cô nữa. Nói chính xác hơn là, sếp tổng lại xem cô như không khí, lúc đi ngang quây tiếp tân, không thêm nhìn cô một cái mà đã cười cười nói nói với cô thư ký xinh đẹp rồi vào thang máy luôn.

Vì chuyện này mà cả buổi sáng Đỗ Lôi Ty không còn tâm trạng làm việc, còn suýt nữa bị Tô Mã Lệ phạt dọn nhà vệ sinh nam, cô vất vả quá đi chứ! T_T

Đến khi ăn cơm trưa, Đỗ Lôi Ty cũng không nghĩ ra, rốt cuộc mình đã đắc tội sếp tổng chỗ nào, hại anh nổi giận như thế. Vẫn là người xưa nói đúng: Sống cùng vua như sống cùng hổ!

“Lôi Ty, cậu phải phấn chấn lên, lát nữa buổi chiều sẽ phải họp đại hội nhân viên đấy!” Long Tiểu Hoa nói,

“Đại hội nhân viên?”

“Đúng thế! Là đại hội nhân viên mỗi tháng một lần ở Liêm Thị, đến lúc đó Tổng giám đốc Liêm cũng sẽ lên bục nói chuyện, rất đặc sắc.” Long Tiểu Hoa nói.

Liêm Tuấn? Vừa nhắc đến anh, Đỗ Lôi Ty đã thấy lồng ngực từng tức.

“Để tớ nói cậu nghe, Liêm Thị chúng ta mỗi tháng vào buổi chiều thứ Sáu của tuần thứ ba, đều tổ chức đại hội nhân viên, cậu biết bọn mình gọi nó là gì không?”

“Gì cơ?” Đỗ Lôi Ty tỏ ra hồ hững.

“Bọn mình gọi nó là đại hội kinh nguyệt!”

Phụt! Đỗ Lôi Ty phun ra.

Đại hội kinh nguyệt, rất hay, rất bình thường!

Thế là chiều hôm ấy, Đỗ Lôi Ty lần đầu là nhân viên Liêm Thị đã tham gia “đại hội kinh nguyệt” trong truyền thuyết.

Hội nghị được sắp xếp ở hội trường lớn của công ty, mọi nhân viên đều có mặt, ngay cả dì quét dọn vệ sinh cũng không ngoại lệ.

Đỗ Lôi Ty theo bọn Long Tiểu Hoa vào trong, vốn định tìm một góc khuất, ai ngờ Long Tiểu Hoa nhiệt tình tăng cao, nhìn thấy ngay hai chỗ trống ở hàng phía trước.

“Nhanh nhanh nhanh! Ở đó còn hai chỗ trống!” Cô nàng vừa hét vừa chạy như bay lại chiếm chỗ, còn vẫy tay với cô, “Đến đây, đến đây nhanh lên!”

Đỗ Lôi Ty hết cách, đành tiến lại đó.

Không thể không thừa nhận rằng công lực giành chỗ của Long Tiểu Hoa thật phi phàm, hai chỗ cô nàng chiếm vừa vặn nhìn thẳng lên bục chủ tọa, tầm nhìn tốt đến kinh ngạc. Đỗ Lôi Ty vừa ngồi xuống đã nhấp nhòm, trong đầu toàn nghĩ đến cả Liêm Tuấn nhìn nhau, bất giác muốn tháo lui trước trận đánh.

“Tiểu Hoa, tớ hơi khó chịu, hay...”

Cô đang định chuẩn thì Long Tiểu Hoa chặn lại: “Suyt! Đến rồi, đến rồi!”

Lại nhìn lên bục chủ tọa, quả nhiên Liêm Tuấn mặc âu phục đen, đang tiến từng bước lên đó, sau đó hội trường vốn huyền nào bỗng yên tĩnh, ánh mắt mỗi người đều tập trung vào Liêm Tuấn trên bục.

Rời đi chỗ khác lúc này rõ ràng là lựa chọn không sáng suốt, Đỗ Lôi Ty đành nghiêng răng ngồi lại, để tránh bị sếp tổng phát hiện, cô còn cố gắng gục đầu xuống, không nhìn lên đó.

Một lúc sau micro bắt đầu điều chỉnh, rồi sau đó, giọng Liêm Tuấn bỗng vang vọng: “Chào các vị!” Giọng nói thật khác với thường ngày, tao nhã nhưng trầm tĩnh, không chậm không nhanh, thấp thoáng một nét ngang ngược vương giả, tim Đỗ Lôi Ty bỗng run lên.

“Trước khi lên đây, tôi luôn tự hỏi một vấn đề, tại sao tôi phải đứng đây, các bạn vì sao lại ngồi ở đây, câu hỏi này có vẻ rất vô vẩn, thực ra...” Anh ngừng lại, “Cũng đúng là vô vẩn thật.”

Phía dưới rộ lên tiếng cười.

Sự hài hước của sếp tổng đúng là... lạnh! Đỗ Lôi Ty tự nhủ, đầu càng gục thấp hơn, xin đừng để sếp tổng nhìn thấy cô! Đừng!!!

Cũng may lời cầu xin của cô có hiệu quả, Liêm Tuấn đứng phát biểu phía trên, không hề có ý dừng lại. Tim Đỗ Lôi Ty như nhẹ nhõm hơn, tuy đầu vẫn cúi thấp nhưng đã bắt đầu nghe anh diễn giả

Chủ đề cuộc họp lần này hình như có liên quan đến “cảm giác tồn tại của doanh nghiệp”, Liêm Tuấn ung dung phát biểu trên kia, lời châu ý ngọc, thỉnh thoảng còn khiến phía dưới cười vang.

Dần dần, Đỗ Lôi Ty cũng bị thu hút, không kìm được ngẩng lên.

“Rốt cuộc một công ty thế nào mới được xem là công ty tốt? Rất rõ ràng, công ty không thể không kiếm tiền, một công ty tốt thì phải khiến nhân viên vui vẻ, đền đáp lại một cách tốt nhất cho cổ đông và nhân viên...”

Liêm Tuấn đứng trên bục trông rất phong độ, từng cử chỉ đều có một sức quyến rũ, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người vào bài diễn giảng của anh.

Đỗ Lôi Ty nhìn đến ngẩn ngơ, bỗng cảm thấy Liêm Tuấn trên kia khác hẳn thường này, anh thật xa vời, giảng thuyết quan niệm của anh về doanh nghiệp, về cuộc sống, mỗi câu mỗi chữ đều đầy ắp trí tuệ, anh là bậc vương gia trên vạn người, còn cô...

Khoảnh khắc ấy Đỗ Lôi Ty bỗng cảm thấy buồn bã như đang rơi xuống vực sâu, muốn bầu vùi anh nhưng anh đứng trên kia lại xa vời không thể với tới.

“Tiểu Hoa, tớ... tớ đi vệ sinh.” Cuối cùng cô không tìm được, muốn thoát khỏi nơi này, tìm nơi vắng người để bản thân yên tĩnh một chút.

Thế nhưng đúng lúc cô chuẩn bị đi ra từ cửa ngách thì bỗng nghe như có ai gọi: “Phu nhân, phu nhân!”

Cô nhìn theo hướng đó, thấy Jason đứng không xa đang ra sức vẫy tay với cô. Đỗ Lôi Ty nhìn quanh, xác định Jason đang gọi cô thì mới tiến đến.

“Có chuyện gì không?”

Chưa hỏi xong, Jason đã kéo cô lại, giọng gấp rút: “Mau theo tôi, có việc gấp!”

Đỗ Lôi Ty hoàn toàn mù mờ trước hành động và lời nói kỳ quặc của Jason, thấy anh ta gấp như thế cũng không tiện hỏi nhiều, đành để mặc anh ta kéo mình ra phía sau cánh gà.

Lúc ra phía sau, không biết vì sao mà ánh đèn bỗng tối hẳn, Jason cứ bước nhanh vào trong, một lát sau anh ta bỗng khựng lại.

“Sao vậy?” Đỗ Lôi Ty hỏi, trong lòng lơ mơ cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

“Phu nhân, xin lỗi, đây hoàn toàn là ý của sếp.” Jason vừa nói dứt, Đỗ Lôi Ty đã thấy tay mình bị nhét vào thứ gì đó, sau đó có một sức mạnh đẩy phía sau lưng, đẩy cô ra ngoài.

Trước mắt bỗng sáng bừng, sau đó Đỗ Lôi Ty hóa đá.

Đây... đây là tình huống gì đây?

Chỉ thấy cô không hiểu vì sao lại đứng trên bục diễn giải, trên tay cầm một bó hoa tươi, ánh đèn rất mạnh chiếu trên người cô, phía dưới đầy người, ánh mắt ai nấy đều tỏ ra kinh ngạc vì sự xuất hiện đột ngột của cô.

Đỗ Lôi Ty bỗng thấy choáng váng, trong lúc mơ hồ thì cô nhìn thấy gương mặt Liêm Tuấn, anh quay lại nhìn cô, ánh mắt bình tĩnh, không thể nào suy

Thời gian như dừng lại khoảnh khắc đó, Đỗ Lôi Ty lóng ngóng đứng tại chỗ, bó hoa tươi trong tay trở nên quá đồi nặng nề.

Cô phải làm sao đây? Đến với anh, hay là bỏ đi?

Suy nghĩ hồi lâu sau, cô cắn môi, ôm hoa, chậm rãi tiến về phía anh.

Chỉ có vài bước chân mà cô bước đi quá khó nhọc, trong ánh mắt của mọi người, cảm giác áp lực chưa từng thấy, cuối cùng cô dừng lại trước mặt anh.

Giơ tay, đưa bó hoa ra.

Liêm Tuấn vẻ mặt không chút cảm xúc nhận lấy, ánh mắt sâu thẳm nhìn cô chằm chằm không ngừng lại giây phút nào cả, như một tấm lưới bao chặt cô lại, khiến cô không thể thở nổi.

Đúng, chính là cảm giác đó, ngột thở!

Cô lùi lại hai bước, muốn trốn tránh thật nhanh tình huống ngỡ ngàng này, thế nhưng một bàn tay đã nắm lấy tay cô, khẽ ra sức, cơ thể cô bị kéo lại, muốn kêu lên nhưng môi đã bị khóa chặt.

Ngay trước mắt mọi người, trong sự chú ý của bao nhiêu cặp mắt, anh lại hôn cô!

Phía dưới yên lặng, một lúc sau, tiếng ồn ào dậy lên.

“Chuyện gì thế này? Người đó là ai?”

phải là Đỗ Lôi Ty, người mới của bộ phận tiếp tân sao?”

“Tiểu Đỗ, là Tiểu Đỗ thật!”

“Trời đất, sao sắp lại hôn cô ấy?”

...

Bàn tán, kinh thiên động địa.

Trung tâm của cơn bão lại bình yên đến bất ngờ, hai người chẳng nói gì, Liêm Tuấn vì hôn quá chăm chú, còn Đỗ Lôi Ty vì đã không còn khả năng suy nghĩ nữa.

Một hồi lâu, anh mới quỵn luyến buông cô ra, nhìn vào mắt cô và nói một cách kiên định: “Đỗ Đỗ, em là của anh.” Giọng anh không to, nhưng lại như đang tuyên thệ.

Không sai, cô là của anh, đừng ai hòng thay đổi!

Đỗ Lôi Ty không nhớ biến cố bất ngờ này đã kết thúc ra sao, chỉ nhớ Liêm Tuấn tuyên bố với mọi người trong công ty rằng, cô là vợ của anh, sau đó, phía dưới cuối cùng đã bùng nổ.

Lúc về đến quầy tiếp tân, gần như mọi nhân viên đều lần lượt đến quan sát cô, ngay cả phòng thay đồ bình thường vắng vẻ cũng chen chúc những người muốn diện kiến dung nhan của phu nhân sếp tổng, hại cô sợ đến nỗi chưa kịp thay đồng phục đã bỏ chạy ra ngoài như bay, đến nửa đường còn gặp Long Tiểu Hoa và Tiểu Vương, cô đang định chào bọn họ thì hai người họ làm như không nhìn thấy cô, nhanh chóng bỏ đi. Sau đó là Tô Mã Lệ đến để lấy lòng, nụ cười giả tạo hết như được dán lên mặt vậy, khiến cô thấy vô cùng mất tự nhiên!

Tóm lại, mọi thứ đều rất tệ hại! Cô không thích, rất không thích!

Lúc tan sở, Liêm Tuấn chủ động đến quầy tiếp tân đón cô, đương nhiên khó tránh khỏi lại làm dậy lên một đợt sóng mới. Đỗ Lôi Ty không nói gì, lặng lẽ thu dọn đồ đạc, theo Liêm Tuấn ra ngoài công ty.

Đến khi lên xe rồi, cô vẫn nắm chặt lấy quai túi xách, không nói lời nào.

Liêm Tuấn cũng không nói gì, khởi động xe, một lát sau đã rời khỏi công ty, hướng về phía nhà.

Trên đường, trong xe là một sự im lặng chưa từng có, anh cứ lái xe, cô cứ im lặng, đến khi xe vào cổng nhà, dừng lại, Liêm Tuấn cuối cùng đã phá vỡ sự tĩnh lặng.

“Sáng nay tại sao em lại đi sớm như thế?”

Đỗ Lôi Ty không đáp, chỉ nắm chặt túi trong tay hơn.

Liêm Tuấn thoáng cau mày: “Đỗ Đỗ, em đang giận gì?”

Cô vẫn im lặng, răng cắn vào môi đến trắng bệch, đưa tay mở cửa xe. Đột nhiên cổ tay bị giữ chặt, bàn tay mở cửa của cô đã bị túm lấy.

“Trả lời anh” Liêm Tuấn lạnh lùng nói như đang ra lệnh.

“Bây giờ em không muốn nói chuyện này.” Cuối cùng cô lên tiếng, giọng nói khàn khàn.

Liêm Tuấn sững người, lực tay lỏng ra. Đỗ Lôi Ty cũng nhân cơ hội xe, lao ra ngoài. Mới chạy mấy bước bỗng đâm sầm người nào đó cũng đang chạy nhanh đến.

“A!” một tiếng, bóng dáng nhỏ bé đó loạng choạng ngã xuống đất.

Không đợi Đỗ Lôi Ty biết đã xảy ra chuyện gì, người ngồi trên đất bỗng “oa” một tiếng, khóc!

“Em đang làm gì thế?” Liêm Tuấn xuống xe, đỡ người đó lên.

Đỗ Lôi Ty mới thấy rõ, người bị cô đụng trúng ngã xuống đất kia, chính là người đã lâu không gặp – Hác công chúa!

Hác công chúa vừa thấy Liêm Tuấn thì khóc càng to hơn, tay ôm mặt, những giọt nước mắt to như hạt đậu lăn xuống, đáng thương không diễn tả hết được.

“Em đi kiêu gì thế hả?” Liêm Tuấn trách.

“Em không cố ý...”

“Đừng nói nữa!” Liêm Tuấn cắt ngang, “Em cứ mạnh động như thế, lỡ làm nó bị thương thì sao?” Giọng anh lạnh băng, ánh mắt tỏ vẻ trách cứ.

Tim Đỗ Lôi Ty như bị kim đâm vào, đau nhói.

“Đừng có chuyện gì cũng xúc động như trẻ con thế, em lớn vậy rồi, có chuyện thì chúng ta ngồi lại từ từ mà nói với nhau.” Giọng anh nghe có vẻ như đang đàm phán, đầy ắp ý thuyết giáo.

Đỗ Lôi Ty muốn nói nhưng không mở miệng

Một lúc sau, Liêm Tuấn đã bế Hác công chúa đang khóc lóc không ngừng vào trong nhà. Nhìn theo bóng anh, Đỗ Lôi Ty thấy một nỗi buồn khó tả, cô muốn khóc nhưng không khóc nổi, muốn nói rõ với anh nhưng không sao mở lời cho đến khi bóng anh khuất sau cánh cửa, cô vẫn đứng tại chỗ thẫn thờ nhìn theo.

Cô bỗng nhớ đến câu nói mà bà Liêm An Na từng bảo cô: “Trên thế gian này, có một số việc, một số người, rồi sẽ phải bỏ lỡ...”

Gió thu lành lạnh thổi qua, vào tận trong tim, bỗng có cảm giác buốt nhói.

Khoảnh khắc ấy, họ là người của hai thế giới.

Tối đó, Đỗ Lôi Ty cứ im lặng, cô lặng lẽ nhìn Liêm Tuấn dỗ dành Hác công chúa ăn cơm, nói chuyện với cô bé, cười với cô bé, giống như chẳng có gì xảy ra, bỗng phát hiện ra bản thân cô thực ra chưa bao giờ hiểu được trái tim người đàn ông ấy. Cô luôn quen bị anh kiểm soát mọi thứ, đi theo bước chân anh, cho đến một ngày, cô không đuổi kịp anh nữa...

Đỗ Lôi Ty buồn bã, đứng dậy định lên lầu.

“Chị đừng đi chứ!” Hác công chúa gọi cô lại, “Chị chơi với em trò Tôn Ngộ Không ba lần đánh Bạch Cốt Tinh đi!”

Đỗ Lôi Ty giả vờ không nghe, tiếp tục bỏ đi.

Cô nhóc luôn được người lớn trong nhà xem như công chúa, làm gì có ai dám phớt lờ, thấy thế liền ném con thỏ trong tay đi, khóc rống lên: “Hu hu hu... chị là người xấu, chị không chơi với

“Em có thôi đi không?” Đỗ Lôi Ty gầm lên.

Tiếng hét đó khiến cô nhóc sững lại, kinh hoàng nhìn Đỗ Lôi Ty rồi một lúc sau, mắt lại đỏ lên, nước mắt tí ta tí tách rơi xuống.

Lần này là khóc thật rồi.

Vừa lúc đó Liêm Tuấn vào phòng khách nhìn thấy cảnh đó.

“Em có gì bức xúc cứ nhắm vào anh, đừng dọa trẻ con.”

Đỗ Lôi Ty cũng sợ hãi trước biến cố đó, nhìn công chúa nhỏ khóc dữ dội thì nhất thời lóng ngóng: “Em không cố ý, em chỉ...”

“Đừng có viện cớ mãi thế.” Liêm Tuấn nói.

“Em không viện cớ, em chỉ...”

“Đồ Đồ, em đang viện cớ.” Anh cắt ngang, sắc mặt rất khó coi.

“Em...” Cô nghẹn lời, sự ảm ức đầy trong bụng dâng lên, “Em không có!” Câu này gần như là hét lên, sau đó cô bỏ lại anh, lao lên lầu mà không quay đầu lại.

Đồ Lô Ty chạy vào phòng, lúc đóng cửa, tâm trạng gần như mấp mé ở bờ vực suy sụp.

Tại sao? Tại sao lúc nào anh cũng là đúng? Tại sao trước mặt anh, cô luôn luôn là kẻ sai? Tại sao anh chưa bao giờ hỏi cảm nhận của cô? Thậm chí ngay cả cơ hội để nó cho cô? Tại sao, tại sao...

Cô không ngừng hỏi đi hỏi lại, lồng ngực như có thứ gì lấp kín, không thể nào thở được, đến khi giật mình tỉnh lại thì nước mắt đã rơi ra.

Cửa phòng bỗng mở toang.

Những bước chân vững vàng vang lên, từng bước tiến lại gần, sau đó cô cảm thấy bên cạnh giường lún xuống. Cô không quay lại, sợ Liêm Tuấn nhìn thấy nước mắt của mình.

“Chúng ta nên nói chuyện với nhau.” Anh bình tĩnh, giọng nói không chút xao động, “Em có gì bất mãn với anh thì có thể nói ra, em không còn là trẻ con nữa, không nên vì những cảm xúc nhỏ nhặt mà tùy tiện nổi cáu.”

Đồ Lô Ty cắn môi, cuối cùng nói ra: “Anh nói đúng, em không còn là trẻ con, nên em không hy vọng lúc nào cũng đi theo bước chân anh.”

Ánh mắt Liêm Tuấn có phần phức tạp: “Anh đi phía trước em chỉ để bảo vệ em, vì em quá ngây thơ, rất nhiều chuyện đều xử lý không ổn, anh làm thế chỉ vì không muốn em bị tổn thương.”

“Anh không muốn em bị tổn thương nhưng anh cũng không cần cảm dẫn dắt em đi chứ? Em cũng có lựa chọn của bản thân, em không muốn anh chưa được sự đồng ý của em mà đã tự tiện quyết định thay em tất cả.”

“Em đang để tâm đến chuyện hồi chiều?” Mắt anh trầm lại, giọng nó bỗng trở nên lạnh lẽo, “Em để tâm đến chuyện người khác biết quan hệ của chúng ta đến thế à?”

“Đúng, em để tâm!” Cô quay đầu lại, gương mặt toàn ngấn nước mắt, “Em để tâm chuyện anh không bàn bạc với em mà đã tự quyết định mọi thứ, em để tâm chuyện luôn tỏ ra đáng vẻ cao xa, như thể chuyện gì cũng nằm trong lòng bàn tay anh. Anh có bao giờ nghĩ cho em không? Anh có bao giờ hỏi cảm nhận của em không? Em ghét bị mọi người vây quanh quan sát, em ghét bọn họ cứ bàn tán về em, em ghét trở thành tiêu điểm cho họ trò chuyện! Những chuyện này anh đều không biết!” Cô nói xong, tâm trạng lại trở nên kích động hẳn.

Liêm Tuấn giữ chặt hai vai cô: “Anh làm thế hoàn toàn là vì em, em là vợ anh, anh không muốn để người khác bắt nạt em.”

“Viện cớ!” Cô bỗng cắt ngang, “Anh bắt em không được viện cớ, còn chính anh lúc nào cũng viện cớ cho bản thân anh, anh làm thế chỉ muốn nói cho mọi người biết em là vật sở hữu của anh.”

Anh sững sờ, ánh mắt thoáng một nét điên cuồng: “Em chính là của anh.”

“Không! Em không phải của anh, em là một người độc lập, em có tư tưởng riêng của em, có quyền lựa chọn sống thế nào, em không hy vọng anh làm chủ em, em...”

Đôi môi bị phong kín, một nụ hôn mang đầy tính xâm lược, tuyên bố sự chiếm hữu của anh với cô.

“Đồ Đồ, em là của anh.” Anh buông cô ra, giọng nói chưa bao giờ kiên định đến thế.

“Em...” Cô đã không biết phải nói gì với anh nữa.

Phải, không còn gì để nói, những chuyện anh đã chắc chắn thì không thể thay đổi, bắt buộc phải đi theo hướng anh đã chọn sẵn.

Đồ Lô Ty bỗng thấy có phần

“Em mệt rồi, muốn nghỉ ngơi.” Cô nói.

Tay anh vuốt ve mặt cô: “Em nên nghỉ ngơi cho khỏe, bình tĩnh lại.”

Bình tĩnh? Khỏe môi Đỗ Lôi Ty thoáng nụ cười đau khổ.

Đúng như lời anh nói, họ nên bình tĩnh lại...

Chương 38: Về nhà mẹ

Mở cửa, phát hiện con gái đang đứng đó, bà Đỗ từ nhà bếp chạy ra, còn mặc cả tạp dề giặt bẩn mình: “Ty Ty, sao con không tiếng nào đã về nhà thế này?”

Đỗ Lôi Ty không biết phải giải thích với mẹ thế nào, không thể nói mẹ biết rằng mình bỏ nhà để về với mẹ chứ? Cô nghĩ ngợi rồi nói: “Con nghĩ đã lâu không về nhà rồi nên về thăm mọi người”

Cái cơ này có vẻ miễn cưỡng, bà Đỗ nhanh chóng nhìn ra sự thật.

Con gái sắc mặt tái nhợt, thần sắc tiêu tụy, mi mắt có vẻ sưng, lúc nói chuyện cũng có dáng vẻ tâm sự trùng trùng. Với kinh nghiệm bao năm làm vợ của bà thì khỏi cần nói, nhất định là đã cãi nhau với chồng rồi!

Hề nghĩ đến cô con gái đầu óc thiếu thông minh, làm việc lúc nào cũng ngây ngậy ngô ngô, mà lại có dũng khí lớn đến để cãi nhau với chồng, còn rất phóng khoáng bỏ về nhà mẹ, trong lòng bà Đỗ lại có một sự hưng phấn kỳ lạ. Quả nhiên là con gái Đỗ yêu dấu của bà, rất ngang ngược!

Vốn trước khi đến, Đỗ Lôi Ty còn lo lắng mình lần này về bị bà mẹ bám lấy hỏi vặn, ai ngờ mẹ thấy cô về không những không lo lắng mà còn nở một nụ cười kỳ dị, không hiểu vì sao, cô bỗng có cảm giác không lành.

“Mẹ, mùi gì thế này?” Đỗ Lôi Ty bỗng ngửi thấy một mùi kỳ quặc.

“Á! Cá của tôi!”

Bà Đỗ đang cười quái dị hoàn hồn, kêu to một tiếng rồi hùng hục lao vào nhà bếp, để lại Đỗ Lôi Ty đứng ở cửa, hoàn toàn bó tay.

Quả nhiên là bà mẹ nhà mình, quá chậm chạp!

Đỗ Lôi Ty bắt lực lắc đầu, cởi giày vào nhà.

Do tối qua ngủ không ngon lại ngồi tàu hỏa cả buổi sáng, bây giờ cô chẳng còn chút sức lực nào, vào nhà rồi ngồi phịch xuống ghế sofa, hoàn toàn không nghĩ đến bộ sofa bằng gỗ ở nhà mẹ khác hẳn về bản chất với bộ ghế sofa bằng da thật ở nhà mình.

“Bình” một tiếng, mông nở hoa.

“Ui da!” Cô khẽ kêu lên, sờ mông, hít hà vì đau.

Cơn đau này lại khiến cô có tinh thần hơn, không còn buồn ngủ nữa mà mệt mỏi cũng giảm, ngồi trên sofa bắt đầu nhìn vật dụng trong nhà và thần thờ.

Trong nhà quả nhiên vẫn như xưa, ngay cả vị trí bình hoa cũng không thay đổi, toát ra một cảm giác thân thiết khó tả.

Đỗ Lôi Ty nhìn quanh, bỗng nhớ hình như cô đã ba tháng hơn chưa về nhà mẹ, một là gần đây xảy ra khá nhiều chuyện, cô không có sức đâu để về nữa. Hai là sức chiếm hữu của sếp tổng quá mạnh, ngay cả về nhà mẹ cũng cố chấp đòi đi chung, sau khi bị vây quanh bàn tán mấy lần, cô sợ quá rồi, cố gắng không về nhiều để tránh thị phi.

Nhớ đến chuyện đó, cô tự nhiên lại nhớ đến Liêm Tuấn, trong lòng khó tránh khỏi cảm giác lạc lõng.

Tối qua cô nằm trên giường suy nghĩ rất lâu, cuối cùng vẫn quyết định về nhà mẹ.

Cô hiểu, mẫu thuẫn lần này không chỉ vì chuyện đại hội nhân viên ở công ty, vấn đề lớn hơn chính ở bản thân họ. Cô và anh trước khi quen nhau hoàn toàn là người ở hai thế giới, cuộc sống, công việc, lĩnh vực giao tiếp, thậm chí là nhân sinh quan đều khác nhau rất xa. Trước kia cô luôn cho rằng hai người ở cạnh

nhau lâu thì sẽ từ từ quen với đối phương, cho đến hôm qua cô mới nhận ra, hóa ra thời gian ở bên nhau càng dài chỉ càng khiến mâu thuẫn bộc lộ thêm.

Hôm nhân của họ đến quá đột ngột, nó thực là từ đầu chí cuối cô chưa từng thấu hiểu suy nghĩ thật sự của người đàn ông ấy, cách nhìn nhận của anh về gia đình, về tình yêu, quá khứ của anh, hiện tại của anh, tương lai của anh, ngoài những điều anh chịu nói cô nghe thì những chuyện còn lại, cô hoàn toàn không biết.

Anh mãi mãi như một vị thần trên cao, kiểm soát mọi thứ xung quanh, nhưng chưa bao giờ dừng lại suy nghĩ đến cảm nhận của cô. Người đàn ông này không hiểu điều mà một người phụ nữ cần không phải là người đàn ông đi trước mặt cô ấy, mà là một người bạn đời chịu dừng lại đợi cô, cùng cô sánh vai đi hết quãng đường còn lại.

Có lẽ trong mắt Liêm Tuấn, cô không đủ thông minh, thậm chí hơi ngốc nghếch, nhưng trên sân khấu tình yêu, sự nhạy cảm của phụ nữ luôn vượt xa đàn ông, trực giác có lẽ quá nhạy nhưng lại rất chân thực.

Suy nghĩ suốt một đêm Đỗ Lôi Ty quyết định họ đều phải bình tĩnh lại, suy nghĩ về giá trị đích thực của cuộc hôn nhân này, cô là một người phụ nữ không thông minh, nhưng với tình cảm, cô tuyệt đối không lảng nhãng.

Thế là cô đã dậy rất sớm, để lại một mảnh giấy rồi bỏ đi, chữ trên giấy là những điều cô đã ấp ủ rất lâu mới viết ra:

Em về nhà mẹ nghỉ ngơi vài ngày, suy nghĩ kỹ xong sẽ trở về, không cần tìm em. Đỗ Đỗ.

Đỗ Lôi Ty suy nghĩ nhiều như thế nhưng lại không nghĩ đến điểm này: Chỉ một người thì mãi mãi cũng không giải quyết được mâu thuẫn của hai người, nếu anh không nói ra suy nghĩ của mình thì mâu thuẫn làm sao giải quyết đây?

Thế nên cô ở nhà mẹ ba ngày, ngoài việc khiến bản thân giống một oán phụ ra thì chẳng thể nghĩ ra cách giải quyết nào khác.

Cuối cùng ngay cả ông Đỗ vốn không hay quản chuyện con gái cũng không nhịn nổi.

“Vợ à, con gái chúng ta cứ thế này thì không đúng lắm đâu.”

Đỗ Thiên Hương đang bận xem phim Hongkong sốt ruột lườm ông chồng một cái: “Có gì mà không đúng, em thấy đúng quá đi chứ.”

“Không phải, nó đã về nhà ba ngày rồi mà con rể còn chưa đến tìm, hai đứa nó... liệu có xảy ra chuyện gì to tát không?”

Đỗ Thiên Hương mắt không rời khỏi màn hình tivi, nói vu vợ một câu: “Có gì mà to tát?”

Ông Đỗ suy nghĩ: “Chẳng hạn...”

“Chồng à, anh nghĩ đang đóng phim à? Thế gian này làm gì có kẻ thứ ba nhiều thế?” Đỗ Thiên Hương cười.

Ông Đỗ ú ớ: “Vợ ơi, em gặp được một ông chồng tốt không có nghĩa là con gái em cũng gặp được chồng tốt chứ? Em thấy con rể chúng ta, có tiền, có thế, có tướng mạo nên ngoại tình cũng là bình thường.”

“Cũng đúng.” Đỗ Thiên Hương gật gù: “Anh không tiền không thế không tướng mạo, thực sự không mấy khi ngoại tình được.”

“...” Khóe môi ông Đỗ giật giật.

“Được rồi! Em đùa với anh thôi!” Đỗ Thiên Hương thôi cười, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, “Ty Ty là con gái em, nó là người thế nào, em rõ nhất, nó tuyệt đối sẽ không để bản thân âm ỉ mà đón nhận một người đàn ông không yêu nó. Thế nên nếu A Tuấn đúng là loại người đó thì chia tay thôi, không có gì phải tiếc. Nếu con rể không phải như thế thì cho dù Ty Ty nhất thời mông lung, tin rằng với cá tính của A Tuấn cũng sẽ không dễ dàng buông tay.”

“Nói thì nói thế nhưng anh sợ con gái cứ khổ sở thế này sẽ suy sụp mất...”

“Thế thì anh càng phải yên tâm, anh thấy lúc con gái anh đi học môn số học không đủ điểm, lần nào chẳng nhót mình trong phòng cả ba ngày? Tính khí nó ấy à, cũng chỉ có thể duy trì ba ngày thôi!”

Ông Đỗ như vỡ lẽ: “Vợ à, anh phát hiện ra em nói rất có lý!”

“Còn phải hỏi! Đỗ Thiên Hương em là ai? Nếu em sinh ra sớm vài trăm năm thì vị trí Chủ soái của Mộc Quế Anh đã do em

Phụt! Ông Đỗ phun ra.

Vợ à, vợ đâu phải Mộc Quế Anh, rõ ràng là Võ Tắc Thiên! >_<

Đỗ Thiên Hương quả thực rất hiểu con gái bà, quả nhiên tối đó, Đỗ Lôi Ty nằm trên chiếc giường nhỏ của cô, ngửa đầu nhìn lên trần nhà, bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Mẹ ơi! Mình đang băn khoăn cái quái gì?

Dựa vào đâu mà sếp tổng có thể bình thản, ba ngày không thêm gọi điện thoại, mà cô lại oán trời trách đất như một con rùa rụt cổ thế này, ngược đãi tâm hồn thể xác bản thân ư?

Cóc có chân không dễ tìm, còn đàn ông hai chân khó tìm hay sao? Phụ nữ hà cớ gì phải khổ sở ngược đãi bản thân?

Đúng! Đi ăn cơm!

Thế là con rùa Đỗ Lôi Ty lắc người biến thân thành Nhân Giả Thần Quy, lại nhảy nhót tung tăng đến nỗi có thể đi đánh quái vật.

Sau khi Đỗ Lôi Ty nghỉ thông suốt rồi, đầu không đau nữa, cơ không nhức nữa, ăn một hơi hết hai bát cơm. Bà Đỗ thấy cực kỳ an ủi vì điều đó. Con trai con gái tốt không bằng nuôi dưỡng con tốt!

Như thế mấy ngày sau, Liêm Tuấn không đến tìm, thậm chí điện thoại cũng không gọi, trong lòng Đỗ Lôi Ty khó tránh khỏi buồn bực.

Hôm ấy ăn tối xong, cô cầm di động mà

Tuy trên giấy cô viết rõ ra là sếp tổng đừng đến tìm cô, nhưng anh cũng đâu cần nghe lời như thế? Dù sao cô cũng là phụ nữ, không thể để cô quay lại tìm anh chứ? Cùng quá là không biết xấu hổ rồi!

Lẽ nào... Trong đầu Đỗ Lôi Ty bỗng nhớ đến lúc chiến tranh lạnh, Liêm Tuấn và cô thư ký xinh đẹp của anh nói cười đi qua quầy tiếp tân, tinh thần bỗng trở nên cảnh giác.

Chẳng lẽ không có cờ đỏ là cô cắm trong nhà, bên cạnh sếp tổng đã có cờ phướn màu sắc bay bay, vui không biết mệt là gì?

Đúng lúc cô đang suy nghĩ linh tinh thì di động trong tay reo vang.

Đỗ Lôi Ty sững người, cả màn hình di động cũng không thèm nhìn mà nghe máy ngay.

“Alo?”

“Alo...” Tiếng là giọng của một người phụ nữ, khàn khàn còn mang âm mũi khá nặng.

Không lẽ “cờ màu” đã tìm đến “cờ đỏ” cô rồi? Đỗ Lôi Ty thấy hơi căng thẳng, cảnh giác hỏi: “Cô là ai?”

“Là em đây! Alice” Giọng bên kia đứt quãng như khóc đã rất lâu, lạc cả giọng đi, nhưng Đỗ Lôi Ty đã nghe được, hóa ra là Thôi Vũ Chi.

“Chị có rảnh không? Ra ngoài với em...” Thôi Vũ Chi nói.

Đỗ Lôi Ty sững người, ấp úng nói: “C

“Em đang ở “Tiếng Vọng” đường số Năm đợi chị, chị đến nhanh nhé! Hu hu hu...”

Đỗ Lôi Ty nổi cả da gà da vịt với tiếng khóc của cô ta: “Em đợi đó, chị đến ngay!” Vừa nói vừa khoác bừa một chiếc áo ngoài rồi định đi ra.

“Ty Ty, muộn thế còn đi đâu?” Bà Đỗ hỏi.

“Bạn con gọi con đến quán bar.” Đỗ Lôi Ty trả lời.

“Buổi tối đi bar không an toàn đâu!”

“Không sao, bạn con đợi con đến cứu mạng, con đi đây!” Cô nói xong đã mang giày vào, lao ra khỏi cửa.

“Haizzz, đợi đã! Bar nào?” Bà Đỗ kêu lên.

Từ xa vẳng lại, “Tiếng vọng.”

“Tiếng Vọng” trên đường số Năm được xem là pub khá nổi tiếng ở thành phố A, Đỗ Lôi Ty tuy chưa đi nhưng cũng không tốn công nhiều lắm để tìm thấy.

Cô hiếm khi đến những nơi giải trí thế này, lúc một mình vào trong còn hơi căng thẳng, nhưng sự căng thẳng của cô đã biến mất khi nhìn thấy Thôi Vũ Chi đang khóc như mưa trong một góc khuất.

“Vũ Chi, em sao vậy?” Cô tiến đến.

“Alice, Nhị sư huynh không cần em nữa rồi!” Nói xong, òa một tiếng, lại khóc.

Nhị sư huynh? Đỗ Lôi Ty nghĩ mãi mới nhớ ra, chẳng lẽ là người bạn trên mạng trông có vẻ rất “thú đội lốt người” khi cô cùng Thôi Vũ Chi đi gặp mặt hay sao?

“Rốt cuộc là chuyện gì? Em đừng khóc, từ từ nói.” Cô an ủi.

Thôi Vũ Chi sụt sịt, mới thổn thức kể hết mọi chuyện. Thì ra Nhị sư huynh kia tên thật là Liễu Thiên Dương, cha anh ta là Cục trưởng XX, tính ra cũng là có danh có thế. Vốn dĩ hai người họ sau khi gặp nhau đều có ấn tượng tốt về nhau, Thôi Vũ Chi cũng cảm thấy người đàn ông ấy trưởng thành vững vàng, có thể tin cậy được, nên mới quen một tháng mà họ đã phát triển đến mức gặp cha mẹ đôi bên, tương lai có thể nói là rất xán lạn.

Hai hôm trước hai người chính thức sống chung, Thôi Vũ Chi vốn tính cách ham chơi, về sau phát hiện Liễu Thiên Dương không mấy thích cô ham chơi như thế nên cũng bớt đi nhiều. Nhưng không thể vì thế mà đoạn tuyệt quan hệ với bạn bè trước kia, nên tối hôm trước, cô ta nhận được điện thoại của mấy người bạn cũ, liền đến quán bar chơi thâu đêm. Chính vì chuyện này mà sau khi trở về, Liễu Thiên Dương đã nổi giận, hai người cãi nhau, Thôi Vũ Chi bỏ chạy ra ngoài.

Ra ngoài rồi, cô nàng không dám đi tìm bạn, sợ bọn họ biết sẽ mất mặt, nghĩ đi nghĩ lại rồi nghĩ đến Đỗ Lôi Ty.

Cô Thôi Vũ Chi này trước mặt cô thật không biết khách sáo, Đỗ Lôi Ty bó tay, nói: “Vậy em định làm gì?”

Thôi Vũ Chi kể xong, tâm trạng cũng bình tĩnh hơn, chùi nước mắt rồi nói: “Em không biết, dù sao em sẽ không vì anh ấy mà từ bỏ cuộc sống của mình, nếu anh ấy thật sự không chấp nhận em như vậy, em cũng không cách nào... Chia tay thì chia tay!” Giọng cô nàng nghe rất kiên định, nhưng đôi môi cắn chặt lại tiết lộ vẻ không nỡ.

Trong khoảnh khắc, Đỗ Lôi Ty bỗng nghĩ đến bản thân.

Mấy hôm nay cô không dám đối mặt với một vấn đề, nếu sắp tổng không chịu thay đổi vì cô, thế thì cô phải làm sao? Cam chịu, hay là ly hôn?

Ly hôn, sao nghĩ đến từ này, tim cô bỗng đau nhói.

Đúng lúc đó, Thôi Vũ Chi bỗng đập mạnh bàn: “Thôi Vũ Chi này sống đã hai mươi mấy năm, không ngờ lại vì một tên đàn ông mà ra nông nổi này, sống lãng phí quá rồi!”

Đỗ Lôi Ty tưởng câu sau của cô ta sẽ nói “chết cho xong”, vội vàng định an ủi, ngờ đâu cô ta lại đổi sang hướng khác, cương nghị nói: “Em quyết định rồi, anh ta không cho em chơi thì em cứ chơi, không cho em đi đêm thì em cứ đi đêm cho mà xem! Người em lấy là chồng chứ không phải bố em, dựa vào đâu phải nghe lời chứ? Alice, chúng ta hôm nay hãy không say không về, cho mấy tên đàn ông thối ấy phải thấy, không

có bọn họ, chúng ta có thể sống càng vui vẻ hơn! Phục vụ đâu, mở cho tôi một két bia, hai chai rượu vang, một chai...”

“Đủ rồi đủ rồi!” Đỗ Lôi Ty vội cắt ngang.

Thôi Vũ Chi này đúng là điên thật, một cô gái ở bar uống nhiều rượu như thế, lỡ say rồi thì có ma mới biết sẽ xảy ra chuyện gì? Đỗ Lôi Ty tuy xốc nổi nhưng về mặt ý thức an toàn thì vẫn có sự cảnh giác nhạy cảm của phóng viên. Bị đàn ông bỏ rơi đã đủ đen đủi rồi, còn vùng tiền mình ra mua say, lỡ uống say gặp phải người xấu thì mất tim mất tiền lại mất thân, lỗ quá!

Tuy Đỗ Lôi Ty ngăn cản thế nào nhưng Thôi Vũ Chi vẫn chọn khá nhiều rượu, uống một lúc sau, mặt bắt “Sao chị không uống? Uống đi!” Cô ta hét lên.

“Chị đang uống đây...”

“Chị lừa phỉnh ai thế? Một ly bia bỏ thêm năm viên đá, cả nửa tiếng còn chưa uống xong, chị tưởng em say không biết gì à?”

Đỗ Lôi Ty ú ớ, không ngờ sức quan sát của Thôi Vũ Chi còn nhanh nhạy hơn cả một phóng viên là cô, ngay cả cô bỏ bao nhiêu viên đá vào cũng đếm kỹ như vậy, rất tốt rất mạnh mẽ!

“Thực ra... chị không biết uống rượu mấy!” Cô giải thích.

“Không biết uống mới phải uống! Nào cạn ly!”

“Cạn... cạn ly...” Đỗ Lôi Ty mặt mũi sầu thảm, uống cạn một hơi ly bia uống nửa tiếng chưa xong. Quả nhiên nó đã biến thành nước lọc rồi. >_<

“Đi! Chúng ta đi nhảy!” Thôi Vũ Chi bỗng đứng dậy.

“Chị không biết...”

m thanh trong pub quá ồn ào, Đỗ Lôi Ty chưa kịp từ chối đã bị Thôi Vũ Chi kéo vào sàn nhảy. Quả nhiên phụ nữ uống rượu sức cũng thật lớn, Đỗ Lôi Ty bị kéo phất vào đám người đang nhảy múa uốn éo, không tìm đâu ra đồng tây nam bắc nữa. Chỉ thấy một đám nam nữ đang điên cuồng vặn vẹo cơ thể trong tiết tấu nhanh của âm nhạc, dưới ánh đèn lấp lóe, trông giống những người mắc bệnh phong đòn gánh

Đỗ Lôi Ty khóc ròng, khỉ thật! Nào giống nhảy, rõ ràng là lên đồng thì có!

Thôi Vũ Chi hẳn nhiên là khách quen ở đây, nhanh chóng hòa vào điệu nhảy, mượn rượu để giải tỏa cơ bắp, đáng nhảy nhẹ nhõm thanh thoát, so với đám đông điên cuồng kia thì đẹp hơn gấp mấy lần. Cô nhảy rất sung sướng, cởi luôn áo khoác ngoài, lộ ra áo hai dây hoa văn bên trong, lại thêm chiếc quần jeans ôm, dưới ánh đèn mờ ảo trở nên quyến rũ vô cùng.

21. Chương 39-40 (Kết)

Vốn dĩ người đẹp luôn thu hút mọi người, huống hồ là một người đẹp ăn mặc gợi cảm, đáng nhảy bốc lửa. Rất nhanh, bao nhiêu ánh mắt trong pub đều tập trung ở cô nàng, có người thậm chí còn huýt sáo.

Có phải là quá lộ liễu không? Đỗ Lôi Ty muốn kéo cô nàng lại nhưng Thôi Vũ Chi đã nhảy lên sân khấu tròn có cột thép ở giữa sàn nhảy, bắt đầu điệu múa cột. Đột nhiên cả pub như sôi động hẳn, rất nhiều tiếng hoan hô cổ vũ vang lên không ngớt.

Đỗ Lôi Ty thật không biết phải làm sao với cô ta, muốn bỏ đi nhưng lại sợ Thôi Vũ Chi uống rượu sẽ gặp nguy hiểm, đành nhìn cô ta mà cuống quýt cả lên. Lúc này, Thôi Vũ Chi đang nhảy trên sân bóng nhảy xuống, uốn éo tiến về phía Đỗ Lôi Ty.

Đỗ Lôi Ty choáng váng, muốn bỏ trốn nhưng sau lưng toàn những người đang quan sát. Cô bó tay, đành trợn mắt nhìn Thôi Vũ Chi đến trước mặt cô, nhiệt tình kéo tay cô, hét: “Alice, chúng ta cùng nhảy!”

Không cho cô từ chối, Thôi Vũ Chi đã kéo cô lên giữa sàn nhảy.

Trời cao ơi, đất dày ơi, con không muốn nhảy, con thà bị mắc bệnh phong đòn gánh!

Đỗ Lôi Ty chưa bao giờ lúng túng thế này, thật sự còn ngại gấp vạn lần so với lúc bị sếp tổng gục diễn giảng hôm nọ, dưới sự chú ý của cả pub, cô đành vận vẹo một chút theo tiếng nhạc, vốn tưởng sẽ bị mọi người phản đối, ai ngờ mọi người lại nể mặt cô, dần dần hưởng ứng cả.

Thôi, cứ làm tới vậy! Cùng lắm thì sau này đi đâu mang khẩu trang, để tránh bị người ta nhận ra.

Cô hạ quyết tâm, bắt đầu nhảy theo tiếng nhạc.

Thực ra Đỗ Lôi Ty cũng không phải là không biết nhảy, lúc học đại học, cô từng đại diện lớp tham gia cuộc thi nhảy, tuy lần đó thi cả lớp hai mươi nữ sinh, mười chín cô đều tham gia, duy nhất một cô vì ngã gãy chân mà bỏ cuộc. Nhưng dù sao bài nhảy của họ cũng được giải thưởng, tuy chỉ là giải khuyến khích. >_<

Đỗ Lôi Ty nhảy cũng khá đẹp, lại có thêm Thôi Vũ Chi trợ giúp, cảm giác cơ thể bắt đầu mềm mại, uyển chuyển hơn. Cô không còn dè dặt như trước, uốn éo theo điệu nhạc một cách vô thức, trong lòng tự dưng cũng có cảm giác khoan khoái lạ thường.

Đùng, sự buồn bực mấy hôm nay trong tích tắc đã được giải phóng, cô bỗng hiểu ra tại sao có bao nhiêu người mê mẩn quán bar, vì trong sàn nhảy, thân phận, địa vị, danh lợi đều không tồn tại, cái cần nhớ chỉ có âm nhạc, điệu nhảy, và bản thân.

Sau một điệu nhạc nhanh, DJ phía trên đổi đĩa, âm nhạc trở nên êm dịu hẳn.

Trong sàn nhảy mọi người vốn đang nhảy múa điên cuồng bỗng như hẹn trước, thoắt nhiên hai người thành một tổ, ôm lấy nhau, chậm rãi lắc lư theo điệu nhạc.

Đỗ Lôi Ty nhất thời không phản ứng kịp, Thôi Vũ Chi đã áp sát, hai quả bóng trước ngực ép vào cô, Đỗ Lôi Ty suýt nữa thì sặc m

Thần thánh ơi, cùng là phụ nữ, sao khác biệt lớn đến thế?

Cô đang đau buồn thì bỗng một anh đẹp trai lạ mặt tiến đến, đá lông nheo với Thôi Vũ Chi, cô nàng hiểu ý, lập tức bỏ rơi Đỗ Lôi Ty mà chạy theo anh đẹp trai, bỏ lại mình cô còn đang cảm khái vạn phần, chìm đắm trong sự mềm mại lúc này.

Là phụ nữ, thật tốt, thật tốt!

“Thưa cô, nhảy một điệu chứ?” Một bàn tay bỗng chìa ra trước mặt cô.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ra, phát hiện đối phương lại là một anh chàng đẹp trai.

Không ngờ đây không ngờ trước khi hết hôn chẳng ai cần cô, kết hôn rồi lại đào hoa như thế, trước có Tiêu Doãn tổ tình, sau có trai đẹp làm quen, hoa đào đã sắp bằng tốc độ hoa rơi trên trời rồi! (Ví dụ kiểu gì thế? -_- |||)

Cô đưa tay ra với vẻ cảm kích vạn phần, còn chưa kịp đặt tay lên tay anh đẹp trai thì bị một bàn tay khác đột nhiên nắm lấy, kéo lại.

Đỗ Lôi Ty kêu khê một tiếng, rơi ngay vào vòng tay mạnh mẽ, đột nhiên một mùi vị vô cùng quen thuộc bao trùm toàn thân cô như một tấm lưới, cô bỗng thấy nghẹt thở.

Anh! Là anh!

Đỗ Lôi Ty không dám ngẩng lên, muốn chống cự nhưng không hề có sức, đành nhắm mắt lại, cúi đầu giả chết.

Anh cũng không vội, cứ ôm cô như thế, chậm rãi lắc lư theo tiếng nhạc êm dịu, hai người trông chẳng khác mấy với những cặp đôi khác trong sàn nhảy.

Đỗ Lôi Ty vùi đầu vào lòng Liêm Tuấn không dám ngước lên, mặt đã đỏ bừng bừng. Cảm giác này như thể bị bắt gian tại giường rồi chờ đợi bị xử trảm vậy, mỗi một phút một giây đều dài đằng đặc, thực sự khó chịu đựng.

Một lúc sau, giọng nói trầm trầm trên đỉnh đầu cô vang lên: “Không ngờ em còn biết khiêu vũ, thật khiến anh mở rộng tầm mắt.”

Đỗ Lôi Ty bỗng muốn khoét một cái lỗ, chui xuống cho rồi.

“Lần sau vào dạ tiệc năm mới của Liêm Thị, chắc phải gọi em lên múa cột mới được.”

Khóc, người múa cột rõ ràng là Thôi Vũ Chi, liên quan gì đến cô!

“Không có gì muốn nói à?”

Không muốn nói, em chỉ muốn tìm tảng đậu phụ đập đầu chết!

Anh nói xong mấy câu đó, cuối cùng không nói gì nữa, một lát sau, âm nhạc dịu dàng lại chuyển sang tiết tấu nhanh trong sàn nhảy, rất nhiều người bị phong đòn gánh lại lên cơn.

“Muốn nhảy nữa à?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty cúi đầu, ra sức lắc lia lịa.

Nhảy với người khác thì đòi tiền, nhảy với sếp tổng thì đòi mạng

“Không nhảy thật à?”

“Không nhảy nữa...” Lại cúi đầu.

“Vậy thì về thôi.”

“Vâng...”

“Khoan đã!” Anh bỗng gọi cô, tay chỉ một hướng: “Đưa con yêu tinh rấn kia theo.”

Yêu rấn? Đỗ Lôi Ty nhìn theo tay anh chỉ, thấy Thôi Vũ Chi đang uốn éo hết một con rấn trong đám người, cảm thán: Ví dụ của sếp tổng quả nhiên rất hình tượng rất sát thực tế!

Lúc kéo Thôi Vũ Chi đang điên cuồng ra khỏi cửa pub thì đã là tờ mờ sáng.

“Hai người kéo tôi ra làm gì? Tôi chưa nhảy xong mà!” Thôi Vũ Chi càu nhàu.

“Muộn quá rồi, em nên về nhà đi!”

Đỗ Lôi Ty tìm lời khuyên giải nhưng Thôi Vũ Chi nào có nghe, vẫn làu bàu mãi: “Tôi muốn nhảy, tôi muốn nhảy!” Suýt nữa thì nhảy điệu thoát y ngay trước cửa pub.

“Á!” Cô ta bỗng hự lên một tiếng rồi đổ ập lên Đỗ Lôi Ty, lại nhìn Liêm Tuấn, anh bình thản rút tay lại, nói gọn: “Đánh ngất cô ta là cách tốt nhất!”

Khóe môi Đỗ Lôi Ty giật giật, sếp tổng à, anh ra tay đúng là nhanh gọn lẹ, thật là ngón đòn cần thiết khi giết người diệt khẩu!

Do Thôi Vũ Chi ngất rồi, Đỗ Lôi Ty đành gỡ điện thoại cô ta ra để tìm người đến đón, ai ngờ vừa lấy di động ra đã thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ, toàn là một người – Nhị sư huynh.

Một lúc sau di động lại reo vang, vẫn là Nhị sư huynh, Đỗ Lôi Ty bấm nút nghe, bên kia vẳng đến giọng nói cuống quýt của Nhị sư huynh: “Em đang ở đâu? Sao không nghe điện thoại? Có chuyện gì chúng ta có thể nói chuyện, em đừng dọa anh được không? Vũ Chi!”

Một loạt câu hỏi tới tấp, Đỗ Lôi Ty không có cơ hội chen vào, khó khăn lắm Nhị sư huynh mới dừng lại, cô yếu ớt nói: “Tôi là bạn của Vũ Chi.”

Người bên kia như sững ra rồi nói: “Vũ Chi đâu? Cô ấy không chịu nghe điện thoại của tôi sao?”

Đỗ Lôi Ty nhìn Thôi Vũ Chi đang mê man, không thể nói cho anh ta biết rằng bạn gái anh bị chồng tôi đánh ngất xỉu chứ? Đành nói dối: “Cô ấy... uống say rồi...”

“Cô ấy lại uống say?” Nhị sư huynh như đang chất vấn.

Lần này Đỗ Lôi Ty hơi cáu: “Này! Anh kiêu gì thế hả? Cô ấy uống say còn không phải vì anh hay sao? Nếu anh không mắng cô ấy thì cô ấy có bỏ nhà đi không? Đành ông các anh sao tính khí đều thế hết vậy, anh định cưới cô ấy về làm vợ hay định nhận cô ấy làm con gái thế hả?”

Nói một tràng xong, bên kia im lặng, một lúc lâu sau giọng Nhị sư huynh dịu đi trông thấy: “Tôi biết rồi, bây giờ cô ấy đang ở đâu? Tôi đi đón!”

Quả nhiên người hiền bị bắt nạt, thái độ cứng một tí thì dãi ng cũng khác, Đỗ Lôi Ty báo địa chỉ rồi dương dương đắc ý cúp máy. Lúc đó, cô bỗng cảm giác có một ánh mắt từ bên cạnh bắn sang, tim hẫng một nhịp.

Tiêu rồi, quên mất có sếp tổng ở cạnh!

“Tính khí anh thế nào?” Lúc Liêm Tuấn hỏi câu này, khóe môi lại còn nở nụ cười, vô cùng kỳ dị.

Đỗ Lôi Ty nổi da gà, cúi đầu giả vờ không nghe, cứ im lặng một lúc lâu, cô cảm nhận được ánh mắt Liêm Tuấn dừng ở cô, điều đó khiến tim cô có phần không chịu nổi.

Trong sự chờ đợi dằng dặc và tĩnh lặng ấy, Nhị sư huynh cuối cùng đã lái chiếc Lexus của anh ta, ào ào đến đón Hằng Nga muội muội. Vừa thấy Thôi Vũ Chi toàn thân đầy mùi rượu, mê man bất tỉnh, mắt anh ta đỏ hoe, suýt nữa thì rơi nước mắt đàn ông.

Đỗ Lôi Ty vô cùng lúng túng: “Cô ấy uống say thôi, để cô ấy về ngủ một giấc chắc... chắc không sao đâu...” Trán cô túa mồ hôi lạnh.

“Ừ.” Nhị sư huynh gật đầu, bế Thôi Vũ Chi lên định đi rồi đột ngột dừng lại, quay người, gật đầu với Đỗ Lôi Ty: “Cảm ơn cô lúc này đã mắng tôi, tôi sẽ về suy nghĩ lại.”

Đánh bạn gái người ta, còn nhận lời cảm ơn của người ta, Đỗ Lôi Ty càng ngại ngùng: “Đừng khách sáo... Sau này anh đối xử tốt với cô ấy là được...”

“Tôi sẽ không để cô ấy phải buồn nữa đâu.” Nhị sư huynh nói xong, bế Thôi Vũ Chi rời đi.

Đỗ Lôi Ty ngẩn ngơ, nhìn theo bóng dáng họ, khoảnh khắc ấy cô bỗng có chút cảm động: Hai người khác hẳn nhau, vì duyên phận mà đi cùng nhau, lại vì tình yêu mà dần dần thay đổi vì người k cuối cùng nắm tay nhau đi hết quãng đường đời.

Tình yêu, đúng là một điều kỳ diệu.

“Đi rồi à?” Liêm Tuấn hỏi.

Đỗ Lôi Ty lấy lại tư duy, len lén nhìn người bên cạnh, bỗng thấy tâm trạng phức tạp. Anh sẽ vì cô mà thay đổi không? Hay là không thể thay đổi và chỉ có thể bỏ lỡ nhau.

Lòng ngực lại bắt đầu từng tức.

“Em... tự đi về là được.” Cô vừa nói vừa bước đi thật nhanh.

Đi một đoạn đường dài cũng không thấy Liêm Tuấn đuổi theo. Đỗ Lôi Ty không kìm được lén liếc nhìn phía sau, cô giật mình, chỉ thấy anh đang cách cô khoảng ba mét, thông thả đi theo. Đỗ Lôi Ty vội quay đi, bước nhanh hơn, một lúc sau lại quay nhìn, anh và cô vẫn giữ khoảng cách cũ.

Đỗ Lôi Ty cuống lên, bắt đầu đi như chạy về nhà, đến cổng tiểu khu, cô đã thở hổn hển, sắp đứng không vững nữa.

Lần này bỏ xa rồi chứ gì?

Cô quay lại nhìn, suýt thì khóc ròng.

Vẫn khoảng cách ba mét, hai tay anh đút túi, thần sắc như thường, ung dung như thể đến nghỉ dưỡng.

Đỗ Lôi Ty chịu thua, tiến đến nói: “Em đến nhà rồi, anh... về

Liêm Tuấn nhướn mày: “Em định để anh lang thang đầu đường xó chợ?”

“Xe của anh...”

“Anh ngồi tàu hỏa đến đây.”

“Khách sạn...”

Anh xòe tay: “Anh không mang tiền.” Về mặt đó, nói cứ như thật!

Đỗ Lôi Ty nghiêng răng: “Vậy anh đến làm gì?”

“Đón vợ.”

“...” Cô bó tay rồi.

Lúc hai người về nhà, mẹ cô vốn vẫn còn mơ màng buồn ngủ thoát nhiên hưng phấn hẳn: “Về rồi à?”

Đỗ Lôi Ty nhìn mẹ vẻ kỳ thị. Cô không phải đứa ngốc, đương nhiên biết sắp tổng sẽ không vô duyên vô cớ xuất hiện trong “Tiếng Vọng”, nguyên nhân chỉ có một, đó chính là bà mẹ đã nuôi cô hai mươi mấy năm đã bán đứng cô cho con rể mới quen có nửa năm!

Mẹ người ta đều giúp con gái bắt nạt con rể, nhưng mẹ cô lại liên minh với con rể “chơi xỏ” con gái, gia môn bất hạnh chính là nói đến tình huống này.

Đỗ Lôi Ty thở dài, cầm quần áo vào phòng tắm để tắm rửa.

Tắm xong về phòng ngủ, không khí đều rất kỳ lạ, một lúc sau cửa phòng mở toang, Liêm Tuấn đã tắm xong và bước vào.

Trong lòng Đỗ Lôi Ty như đánh đổ năm lọ gia vị, không biết phải nói gì, thôi thà vùi vào chăn giả vờ ngủ. Lại một lát nữa, chiếc giường nhỏ vì có thêm trọng lượng một người mà phát ra tiếng kêu “cót két”.

Giường nhỏ thế này mà anh còn mặt dày chen vào với cô?

Đỗ Lôi Ty thầm nguyên rửa, cơ thể bất giác nhích về một bên.

Rất nhanh, đèn phòng tắt ngúm, người bên cạnh dường như trở mình, Đỗ Lôi Ty rõ ràng cảm thấy hơi thở đều đặn của anh, trong gian phòng nhỏ hẹp thế này nghe càng rõ ràng hơn. Anh lại to cao, nằm xuống là chiếm không gian rất lớn, cơ thể hai người sắp dán vào với nhau.

Đỗ Lôi Ty lại nhích sang bên kia, sắp đến mép giường rồi.

Rất giống vạch phân cách trên bàn hồi nhỏ, gặp phải tên con trai xấu, bạn lùi một tấc, hẳn tiến một trường. Lần này, Đỗ Lôi Ty biết được lùi, người sau lưng vẫn dán vào cô không buông.

Cô hơi cáu, lại nhích qua bên một bên, cuối cùng đã thành công lăn tòm xuống giường.

Lúc Đỗ Lôi Ty tưởng mặt cô đã tiếp xúc thân mật với nền nhà thì một cánh tay mạnh mẽ đã ôm eo cô lại, câu cô lên trên giường rồi kéo vào lòng ai đó.

Trong bóng tối, mùi vị đàn ông mạnh mẽ nam tính ập đến, trong đầu cô về mặt Liêm Tuấn lúc này, chắc chắn là đang cười xấu xa, đắc ý muốn chết!

Lần nào cũng thế, anh mãi mãi nắm trong tay quyền chủ đạo, còn người mất mặt luôn là cô.

Đỗ Lôi Ty chợt thấy bức bối, đưa tay định đẩy anh ra nhưng khổ nỗi anh ôm chặt quá, nắm tay yếu ớt của cô đâm trên lồng ngực chắc khỏe của anh, thật đúng như đang đùa nghịch nũng nịu.

Cô thẹn quá hóa giận, nhấc đầu gối lên, húc lên bụng anh một cái thật mạnh.

Lần này hiệu quả tốt đặc biệt, “rầm” một tiếng, hai người cùng rơi xuống đất, do Liêm Tuấn phản ứng nhanh nên Đỗ Lôi Ty không ngã nhào xuống mà đổ ập lên người anh, sau đó mới bị anh lật người đè cô xuống.

“Có biết lúc này em làm thế là mưu sát chồng mình hay không?” Giọng sắp tổng không vui cho lắm, rõ ràng là rất đau.

Đỗ Lôi Ty thâm sượng trong lòng, bỗng có cảm giác vì dân trừ hại vậy.

“Không biết.” Cô đáp chắc nịch.

Bỗng một nụ hôn bất ngờ dán kín môi cô, vượt qua răng, bang thẳng vào trong miệng. Cả người cô bị đè, không thể động đậy, đành để mặc anh tìm kiếm.

Một lúc sau anh rời khỏi môi cô, nói: “Bây giờ đã biết chưa?”

“... Không biết.” Cô vẫn cứng mồm

Môi lại bị khóa chặt.

Cứ đến đến mấy lần, Đỗ Lôi Ty sắp nghẹt thở rồi.

“Biết rồi...” Cô khóc lóc, đành cúi đầu trước thế lực tàn ác.

Liêm Tuấn gạt đầu thỏa mãn, cho cô cơ hội lấy hơi.

Nửa đêm yên tĩnh, từ vị trí của Đỗ Lôi Ty nhìn lên, bầu trời đêm bên ngoài sao đêm dày đặc. đối diện ngay với ngọn đèn đường ngoài cửa sổ, ánh đèn vàng vọt chiếu vào mặt cô, khiến cô không cách nào nhìn ra vẻ mặt người đó.

Thời gian chậm rãi trôi qua, họ đều im lặng, chỉ có ánh đèn vàng như lướt qua trong căn phòng, khi tắt cả được nó chiếu sáng và tỏa ra một thứ ánh sáng mờ mờ ảo ảo.

“Xin lỗi.” Trong bóng đêm bỗng vang lên giọng nói trầm trầm.

Đỗ Lôi Ty sững người, vẻ mặt có phần không sao hiểu nổi.

“Đỗ Đỗ, anh xin lỗi.” Anh lại nói, trong bóng tối cô có thể nhận thấy đôi mắt đen nhánh đang lấp lánh của anh.

Sếp tổng đang xin lỗi cô sao? Đỗ Lôi Ty bỗng có phần lúng túng. Mấy hôm nay cô từng hoang tưởng vô số lần cảnh họ làm lành, nghĩ rằng bản thân có lẽ sẽ nhượng bộ, nghĩ rằng có lẽ anh sẽ dùng cách gì đó để chinh đốn cô, nhưng cô không hề nghĩ rằng, một người cao ngạo kiêu hãnh như anh lại chủ động nhận lỗi.

Nhất thời, Đỗ Lôi Ty không biết thế nào.

“Em nói đúng, anh lúc nào cũng muốn nắm em trong lòng bàn tay, muốn kiểm soát mọi thứ, chưa bao giờ suy nghĩ đến cảm nhận của em, có lẽ đối với em, anh là một người chồng thất bại.”

“Không phải.” Đỗ Lôi Ty gần như kêu lên, “Anh đừng nói thế, anh đối xử với em rất tốt, cũng rất tốt với người nhà em, anh rất tốt, thật đấy. Là em... em rất ngốc, lúc nào cũng tự ty...”

“Tự ty?”

“Hôm ấy nhìn anh trên bục diễn thuyết, bao nhiêu người nhìn anh, em bỗng cảm thấy mình quá nhỏ bé, em sợ có ngày anh cũng sẽ phát hiện ra, thực ra em chẳng hề xứng với anh...” Cô nói đến đây, giọng càng lúc càng nhỏ, mắt đã ướt ươn.

Liêm Tuấn đau lòng ôm lấy cô, “Ngốc quá, sao em lại nghĩ thế?”

“Em sợ... em rất sợ em sẽ bỏ lỡ anh như thế...” Cô lại nhớ đến câu nói của Liêm An Na: Trên thế gian này, một số chuyện, một số người, mặc định là sẽ bỏ lỡ.

“Đỗ Đỗ.” Liêm Tuấn bỗng gọi tên cô. “Em có biết hôm đó ở Ý, khi anh đeo nhẫn vào ngón tay em, anh đã nghĩ gì không?”

“Nghĩ gì cơ?”

“Anh nghĩ, trên thế gian này, một số chuyện, một số người, mặc định là sẽ không bao giờ bỏ lỡ.”

Tích tắc đó, Đỗ Lôi Ty bỗng hiểu ra.

Thì ra duyên phận đã sớm an bài trong khoảnh khắc họ gặp nhau.

Giống như họ đã nói: Không sớm một bước, cũng không muộn một bước, vừa vặn trong ngàn vạn người, bạn sẽ gặp, người thuộc về bạn, là anh ấy.

Đoạn kết

Chín tháng sau, tại phòng bệnh khoa sản trong bệnh viện nào đó của thành phố A

Đỗ Lôi Ty thần thờ nhìn phần bụng nhô cao của cô.

Mới ngày nào cô phát hiện mình mang thai, thoát cái đã chín tháng rồi, bây giờ nhớ lại còn tưởng đang nằm mơ vậy.

Chín tháng trước, Liêm Tuấn chạy đến thành phố G đón cô vợ bỏ trốn từ nhà mẹ vợ về, hai người vừa đến thành phố A thì cô đã nhận được điện thoại của Chu Dao Phi, bảo cô đến đi bệnh viện với cô nàng nhanh lên.

Thì ra Chu Dao Phi phát hiện mình đã chậm kinh hơn một tuần, muốn nhờ Đỗ Lôi Ty đi cùng cô đến bệnh viện kiểm tra xem có phải là có rồi không.

Hai người đến bệnh viện, Chu Dao Phi lấy số, đóng tiền khám, sau đó đi vệ sinh trước. Lúc ra, sắc mặt cô nàng nặng nề, miệng lẩm nhẩm: “Khỉ thật! Kiểu gì thế này! Đợi tớ trả tiền rồi nó mới tới!” Thì ra lúc cô nàng đi vệ sinh mới thấy “bà bác” đã đến rồi.

Để không lãng phí mấy chục tệ kiểm tra, Chu Dao Phi chuyển sang Đỗ Lôi Ty.

“Ty Ty, bao lâu rồi cậu chưa thấy “bà bác” hả?”

Đỗ Lôi Ty nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Tháng này hình như chưa đến...”

Thế là Chu Nữ Vương đập bàn: “Thế thì là cậu, đi kiểm tra!”

Thế là, một lần kiểm tra miễn phí đã lòi cái tên vừa mới hình thành, sắp sửa hành hạ cô suốt chín tháng, ra trước anh sáng, cầm tờ xét nghiệm mà Đỗ Lôi Ty ngẩn người.

Sao... sao lại có rồi?

Lúc biết Đỗ Lôi Ty mang thai, sếp tổng của chúng ta đang ở tỉnh khác bàn một hợp đồng rất quan trọng, nhận được điện thoại của vợ mình, một người đàn ông xưa nay vốn trầm tĩnh suýt nữa nhảy nhồm lên, bỏ lại khách hàng mà đáp máy bay về ngay thành phố A.

Đương nhiên hợp đồng đó về sau cũng ký kết thành công, vì vợ của ông sếp bên đó cũng đang mang thai, vừa nghe nói Liêm Tuấn bỏ lại hợp đồng mà chạy về là vì vợ mang thai, ông ta không nói không rằng mà ký luôn tên, sau khi ký còn kích động nói trong điện thoại với sếp tổng rằng có nên ký kết luôn trước khi hai đứa trẻ ra đời – nếu là con trai thì kết anh em, con gái thì chị em, còn một nam một nữ thì kết hôn luôn trong bụng.

Sự bất ngờ nho nhỏ đó về sau còn biến thành một mối tình sến vô cùng, đương nhiên đó là chuyện sau này.

Đi suốt đêm về nhà, sếp tổng hóa thân thành ông chồng nhị thập tứ hiếu, tuyên bố sẽ gác lại tất cả việc công, chuyên tâm ở nhà chăm vợ.

Quyết định này của sếp tổng khiến Đỗ Lôi Ty ngoài kinh ngạc mừng rỡ ra, cũng thấy áp lực gấp bội, ra sức khuyên anh nên đi làm, kiếm thêm tiền mua sữa mua bột cho đứa trẻ. Ai ngờ sếp tổng lại nó hợp đồng vừa ký xong đã đủ mua bột, tã, bảo mẫu, học phí từ mẫu giáo đến đại học, tiền mua nhà mua xe cưới vợ, thậm chí dưỡng lão cũng có hết rồi, tiền dư ra còn có thể sinh thêm một đội bóng.

Thế là Đỗ Lôi Ty bó tay, sinh một đội bóng ở Trung Quốc, chỉ bằng sinh một quả bóng còn hơn.

Chuyện sau đó thì càng diễn ra như tự nhiên vốn có, Đỗ Lôi Ty từ một cô vợ tự do tự tại thoát biến thành đối tượng bảo vệ chăm sóc quan trọng của mọi người. Bà nội, bà ngoại của Liêm Tuấn, Liêm An Na, bố mẹ cô, chú Hai thím Ba dì Tư cô Năm ở nhà... những người quen, không quen đều đến thăm cô. Mỗi ngày ở nhà cứ như bảo tàng gấu trúc, người người lũ lượt kéo đến thăm “con gấu trúc to” là cô.

Mấy tháng sau, bụng cô dần dần nhô cao, sếp tổng không cho nhiều người đến quấy rầy cô, thế là cô bắt đầu có nhiều thời gian ăn món canh gà, canh nhân sâm, canh vương bát... mà thím Ngô nấu... Cứ ăn thế mấy tháng, cơ thể cô to phình lên như một quả bóng bơm căng vậy.

Sếp tổng捏o đôi má phúng phính của vợ, hài lòng: “Tốt lắm, heo này lớn rất nhanh.”

Đỗ Lôi Ty: >_<

Em heo Đỗ Lôi Ty sau khi nuôi hơn tám tháng, cuối cùng đã từ biệt thự đưa thẳng vào bệnh viện chờ mổ... à nhầm, chờ sinh con!

Những ngày tháng đợi sinh con nhàm chán hơn ở nhà nhiều, những người cô nhìn thấy hàng ngày ngoài sếp tổng, mẹ, thím Ngô, thỉnh thoảng có mẹ chồng đến thăm ra, thì cơ bản toàn là bác sĩ y tá mặc áo blouse trắng toát.

Rảnh rỗi sinh nông nổi, thế là suốt ngày cô nằm trên giường nghĩ xem nên đặt tên con

Kinh nghiệm bao năm nay mách bảo Đỗ Lôi Ty rằng đặt tên đẹp cho con thực sự quá quan trọng! Đừng bao giờ giống cô, đặt cái tên xui xẻo này, đi đâu cũng bị người ta cười chết. Nhưng nói đi nói lại thì nếu không phải cái tên xui xẻo này thì bạn trai cũ đã không bỏ rơi cô, sếp trong tòa soạn cũng không đuổi việc cô, vậy cô không thể gặp được sếp tổng... Nghĩ đến đó, bỗng thấy lòng ảm áp.

Đúng lúc đó, cửa phòng bệnh bỗng mở ra, ông chồng nhị thập tứ hiếu lại đến thăm vợ con.

Đỗ Lôi Ty đang định dùng giọng sến nhất để gọi “chồng ơ”, ngờ đâu bị vua quý nhỏ đằng sau lưng Liêm Tuấn nhảy ra làm giật bắn mình. Hác công chúa ơ là Hác công chúa, sao lúc nào em cũng âm hồn không tan thể hả?

Thấy Đỗ Lôi Ty có vẻ không vui, Liêm Tuấn giải thích: “Công chúa đến xin lỗi em.”

Xin lỗi? Đỗ Lôi Ty có phần mơ hồ.

Lúc này vua quý nhỏ đã ôm thỏ bông bước đến trước mặt cô: “Chị dâu, lần trước em không nên giận dữ hại chị và anh họ cãi nhau, em sai rồi, chị tha lỗi cho em nhé!” Thì ra cô nhóc tưởng lần trước Đỗ Lôi Ty về nhà mẹ là vì cô nhóc, hồi hận đến hôm nay.

Tiểu quý đúng là tiểu quý, vừa ngốc vừa ngây thơ. Thế là Đỗ Lôi Ty mỉm cười: “Không sao, chị dâu không trách em.”

“Thật không?” Cô nhóc sáng mắt.

“Thật.” Đỗ Lôi Ty gật đầu, “Chị và anh họ em chẳng phải đã làm lành rồi đó sao?”

“Ồ yeah~!” Cô nhóc biến thân lại thêm tinh thần, trông có vẻ lại giống vua quý nhỏ rồi.

Một lát, sếp tổng có việc rời đi, vua quý nhỏ ở lại nói chuyện với Đỗ Lôi Ty, nói mãi rồi thần sắc cô nhóc thay đổi, hạ giọng thì thầm: “Chị dâu, chị còn nhớ lần trước đã nhận lời em không?”

“Chuyện gì?” Đỗ Lôi Ty rõ ràng đã quên bẵng.

“Chị nói... nếu không ly hôn với anh họ thì sẽ để con trai không có mông ấy.”

Vừa nói xong, thím Ngô đã mở cửa bước vào, “Công chúa, mẹ cô gọi cô về nhà ăn cơm!”

“Đến đây!” Vua quý nhỏ hét một tiếng rồi ôm thỏ bông nhảy nhót bỏ đi, trước khi ra còn chớp mắt với cô, “Chị dâu, chị đừng quên đó!”

Đỗ Lôi Ty đã hóa đá.

Sinh con trai không có mông? Trời xanh ơ! Đất dày ơ! Sao cô lại thề ngu ngốc thế chứ!

Mấy hôm sau câu nói đó cứ dần vật Đỗ Lôi Ty như lời nguyền.

Cô mang thai đã hơn chín tháng rồi, theo thời gian dự đoán của bác sĩ thì đứa trẻ đã ra đời vào tuần trước, không ngờ bụng cô chẳng có động tĩnh gì, hỏi bác sĩ, bác sĩ còn nói là hiện tượng bình thường.

Sao có thể bình thường được?

Chưa biết chừng đứa trẻ vì không có mông mà không dám chui ọi người!

Nghĩ đến đó, Đỗ Lôi Ty căng thẳng đến mức không ngủ được.

Sự lo lắng của cô trong mắt những người không hiểu thì chỉ là sự lo lắng trước khi sinh con thôi.

Thím Ngô an ủi: “Thiếu phu nhân, lần đầu sinh con chắc chắn sẽ căng thẳng, sau này sinh vài lần là hết ngay.”

Đỗ Lôi Ty đau buồn, sinh một đứa không có mông đã thảm lắm rồi, chẳng lẽ thím còn muốn cháu sinh một đứa không có mông? Thím Ngô, cháu hận thím!

Sau đó bà nội Liêm Tuấn cũng đến thăm cô.

“Cháu dâu yêu quý à, đợi khi cháu sinh ra đứa chất mập mạp cho bà, bà sẽ đặt cho nó một chiếc vòng trường mệnh bằng kim cương, bảo đảm cháu nhà ta sẽ trắng trẻo bụ bẫm!”

Đỗ Lôi Ty suýt nữa khóc ròng: Bà nội ơi, hay bà tặng cho chắc của bà một chiếc quần lót khảm kim cương đi, mông thì không có thì phải bù đắp cho nó chứ! TAT

Rồi sau nữa là sắp tổng.

“Đỗ Đỗ, em đã nghĩ ra đặt tên con trai mình là gì chưa?”

“Thực ra sinh con gái cũng hay...” Đỗ Lôi Ty yếu ớt nói.

Liêm Tuấn nhướn mày: “Em thích con gái?”

“Cũng... cũng không phải! Em đang nghĩ, lỡ sinh con gái...”

“Con gái cũng tốt.” Liêm Tuấn gật đầu, “Chỉ sợ nó ngốc giống em.”

Ngốc? Ngốc còn đỡ hơn là không có mông! Đỗ Lôi Ty lại khóc ròng.

Tối hôm đó Đỗ Lôi Ty do tâm trạng buồn bực nên quyết định hóa bị phần thành cơm thêm ăn, ăn hết một bình canh gà to mà thím Ngô mang đến, kết quả là no quá đâm ra đau bụng.

“Em muốn đi vệ sinh!” Cô rên rỉ.

Một lúc sau y tá vội vàng đến, thấy tình trạng cô như vậy liền quay đầu bỏ đi.

“Này, chị đừng đi! Tôi muốn đi vệ sinh!”

Trong tiếng rên của cô, y tá đã gọi bác sĩ đến.

Đỗ Lôi Ty đau khổ nhìn bác sĩ: “Bác sĩ, tôi đau bụng, cho tôi đi vệ sinh!”

Bác sĩ lườm cô: “Vệ sinh cái gì? Vào phòng mổ!”

Chính xác, không phải cô ăn nhiều, mà là sắp sinh.

Bác sĩ gọi cho Liêm Tuấn, sắp tổng đường đường chính chu như thế mà lại mang dép lê lái xe chạy đến bệnh viện, lúc đến nơi thì Đỗ Lôi Ty đã được đưa lên bàn

“Chồng ơi!” Đỗ Lôi Ty căng thẳng túm lấy tay Liêm Tuấn, cánh tay run lên bần bật.

Liêm Tuấn nắm chặt tay cô, lần đầu tiên trong đời, lòng bàn tay anh lại toát cả mồ hôi.

“Đừng sợ, có anh đây.”

Chỉ một câu an ủi đơn giản, mà lại đầy ắp cảm giác an toàn, Đỗ Lôi Ty cuối cùng thả lỏng tinh thần, bắt đầu nghe chỉ thị hành động của bác sĩ.

“Hít thở... hít thở! Tốt tốt tốt... ra sức! Cố lên...”

Cô đau đến nỗi muốn ngắt đi, cơ thể như sắp bị rách ra.

Bỗng nhiên, “oa” một tiếng – một tiếng khóc vang dội vang lên khắp phòng mổ.

“Sinh rồi! Sinh rồi!” Bác sĩ y tá đều vui sướng kêu lên.

Đôi Lôi Ty dần tỉnh táo lại trong cơn đau đớn, cơ thể đã rã rời, cô dựa vào chút sức lực còn sót lại, khó nhọc hỏi: “Bác... bác sĩ... trai... hay là gái?”

“Là một thằng cu bụ bẫm!”

Sau một lúc yên lặng, trong phòng mổ bỗng vẳng ra tiếng hét như mổ heo: “Bác sĩ, mau xem xem con trai tôi có mông không!!!”

—THE END—

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-can-lay-chong-khong>